302
6

akıntı adaları / hemingway

NOBEL ÖDÜLÜ

HEMINGWAY

Bütün Eserleri/6

akıntı adaları

bilgi yayınevi

BİLGİ YAYINLARI: 302
ERNEST HEMINGWAY BÜTÜN ESERLERİ: 6

Birinci Basım
Mart 1985

ERNEST HEMINGWAY

Bütün Eserleri

6

Akıntı Adaları

Türkçesi Mehmet Harmancı

kapak : fahri karagözoğlu

BİRİNCİ BÖLÜM

BİMİNİ

1

Liman ile açık deniz arasında uzanan kara parçasının en yüksek yerinde yapılmış olan ev, şimdiye dek üç kasırgaya dayanmış olup bir tekne kadar sağlamdı ve alizelerin eğdiği yüksek palmiye ağaçlarının gölgesine sığınmıştı. Okyanusa bakan kapıdan çıkıldı mı bembeyaz kumsaldan geçip Gulf Stream akıntısına girilirdi. Akıntının suyu rüzgâr esmediği zamanlar bakıldığında lacivertti. Ama yürüyerek suya girildiğinde, un gibi bembeyaz kumların üstünde yalnızca suyun yemyeşil ışıldadığı, kıyıya oldukça uzaklarda olan iri balıkların gölgeleri görülürdü.

Gündüzün yüzmek için güvenli ve güzel bir yerdi kıyı; ama geceleri yüzmek, tehlikeliydi. Geceleri köpekbalıkları kıyıya yakın gelirler, akıntının hemen kenarlarında avlanırlardı. Sakin gecelerde evin balkonunda otururken avlanan balıkların suda çırpınışları duyulurdu; kıyıya inildiğinde de suda bıraktıkları fosforlu izler görülürdü. Köpekbalıkları geceleri hiç korkmazlardı ve kendileri dışında her şey onlardan korkardı. Ama gündüzleri berrak beyaz kumdan uzak dururlardı, yaklaşsalar bile gölgeleri ta uzaktan seçilirdi.

İyi bir ressam olan Thomas Hudson o evde yaşar; yılın büyük bir bölümünde evinde ve adada çalışırdı. İnsan o enlemlerde belirli bir süre yaşadıktan sonra, mevsim değişimleri herhangi bir yerdeki kadar güzel olurdu. Adayı seven Thomas Hudson da baharı, yazı, sonbahar ya da kışı kaçırmak istemezdi.

Kimi zamanlar ağustosta rüzgâr kesildiğinde, ya da haziran ve temmuzda alizeler çıkmadığında yazlar çok sıcak geçerdi. Eylülde, ekimde hatta zaman zaman kasım başlarında kasırga çıktığı da olurdu.

Hazirandan sonra da her an beklenmedik bir fırtına çıkabilirdi. Ama gerçek kasırga aylarında hava hiç fırtınalı olmazdı.

Thomas Hudson yıllardır izliyordu tropik fırtınaları; barometresi göstermeden çok önce gökyüzüne bakıp havada tropik bir karışıklık olduğunu söylerdi. Fırtınaların yönünü saptamayı, onlara karşı gereken önlemleri almayı da bilirdi. Adanın öteki sakinleriyle bir kasırgayı yaşamayı ve bir kasırganın insanlar arasında nasıl bir bağ oluşturduğunu da bilirdi. Kimi zaman kasırgaların, tek bir insanın bile sağ kalamayacağı korkunç şeyler olabileceklerini de bilirdi. Ne var ki, yine de öylesine berbar bir kasırga geldiği zaman bile adada olmayı ve eğer evi uçup gidecekse, o da eviyle birlikte uçup gitmeyi isterdi.

Bu ev insanda hem ev, hem de bir tekneymiş duygusu uyandırırdı. Fırtınalara göğüs germek için yapıldığından adanın bir parçasıydı sanki Ve bütün pencerelerinden deniz görünürdü; en sıcak gecelerde bile insanın serinlikte uyumasını sağlayan bir havalandırması vardı. Yazları serin kalsın diye beyaz boyalı olduğundan, denizden, ta uzaklardan bile kolaylıkla seçilirdi. Denizden karaya doğru gelirken ilk göze çarpan yüksek kasuarina ağaçlarından sonra, adanın en yüksek yerindeydi. Ufukta denizin hemen üstünde kasuarina ağaçlarının kara lekelerini gördükten hemen sonra, evin bembeyaz görüntüsü çıkardı insanın önüne. Biraz daha yaklaşınca da palmiyeleriyle, ahşap evleriyle, beyaz kumsalıyla Güney Adasının yeşilliği görünürdü. Thomas Hudson evi hiç öyle görmemişti, ama yine de her gördüğünde mutluluk kaplardı içini. Evi hep bir tekne olarak düşünürdü. Kışları kuzey rüzgârları esip de hava gerçekten soğuduğunda ev, adanın tek şöminesine sahip olduğu için, sıcacık ve rahat olurdu. Kocaman, açık şöminede Thomas Hudson dalgaların kıyıya attığı odun ve tahta parçalarını yakardı.

Evin güneye bakan duvarı dibine, epeyce büyük bir yakacak yığını yapmıştı. Tahtalar güneşten beyazlaşmış ve rüzgârın getirdiği kumlardan aşınmış, zımparalanmış olurdu; bazı parçaları yakmaya kı-

yamayacak kadar çok severdi. Ancak, büyük fırtınalardan sonra kıyı boyunca yeni yeni tahta parçaları bulduğu için en sevdiği parçaları yakmanın da bir zevk olduğunu fark etmişti. Denizin yeni yeni tahtalar yontacağını, soğuk gecelerde ateşin önündeki büyük koltukta oturacağını, masif tahta masanın üstünde duran lambanın ışığının altında kitabını okuyacağını, arasıra başını kaldırıp dışarda esen karayele kulak vereceğini ve denizden topladığı iri, beyaz tahta parçalarının yandığını göreceğini bilirdi.

Kimi zaman lambayı söndürüp yerdeki halının üzerine uzanır, tahta parçalarındaki deniz tuzu ile kumun yanarken alevlerin kenarında oluşturduğu parıltıyı seyrederdi. Yerde uzanmış yatarken gözleri yanan tahtalarla bir düzeyde olurdu, alevin tahtayı terk ettiği an oluşan çizgiyi görür, bu da kendisini hem mutlu hem kederli yapıverirdi. Yanan her tahta böyle etkilerdi onu. Bu kadar sevdiği bir şeyi yakmanın doğru olmadığını düşünürdü ama bundan hiçbir suçluluk duymazdı.

Yere yatarken rüzgâr altındaymış gibi hissederdi kendini, oysa rüzgâr evin alt kenarlarını, adanın en alçak boylu otlarını, deniz otlarının köklerini, pıtrakları ve hatta denizi kasıp kavururdu. Yattığı yerde, çok eskiden, daha küçük bir çocukken bir bataryaya yakın bir yerde toprağa kapanmışken ağır topların gürlemesini hissettiği gibi, dalgaların kıyıya vurduklarını hissederdi.

Kışları çok esaslıydı şömine, öteki aylarda da ona sevgiyle bakar ve yeniden kış geldiğinde nasıl olacağını düşünürdü. Adadaki mevsimlerin en iyisi kıştı; kışı yıl boyunca sabırsızlıkla beklerdi.

2

O yıl Thomas Hudson'ın oğulları odaya geldiklerinde kış bitmiş, hatta bahar bile geçmek üzereydi. Üçünün New York'ta buluşup trenle Atlantik kıyısına gelmeleri sonra uçakla adaya geçmeleri ka-

rarloştırılmıştı. İki oğlanın analarıyla her zaman beklenen güçlükler çıkmıştı yine. Kadın bir Avrupa yolculuğu planlamış ve oğullarının babasına bu konuda hiçbir şey söylememişti. Şimdi de çocukların yazın yanında olmalarını istiyordu. Babaları Noel tatilinde alabilirdi oğullarını, yani Noel gününden sonra. Noel gününü anneleriyle geçireceklerdi.

Thomas Hudson artık bu değişikliklere alışkın olduğundan, sonunda her zamanki gibi bir uzlaşmaya varmışlardı. İki küçük oğlan beş haftalığına babalarının yanına gelecekler, sonra New York'tan bir French Line vapuruyla giyecek alışverişine gitmiş olan annelerine Paris'te katılacaklardı. Yanlarında ağabeyleri Tom olacaktı. Genç Tom bundan sonra Fransa'nın güneyinde bir film çevirmekte olan *kendi* annesinin yanına gidecekti.

Genç Tom'un annesi oğlunu yanına çağırmamıştı, daha da ötesi adada babasının yanında kalmasını yeğliyordu. Her şeye karşın yine de oğlunu göreceğine seviniyordu ve bu diğer oğlanların anasının değişmez kararlığı karşısında iyi bir uzlaşma sayılırdı. Kadın hayatında yaptığı bir planı hiç değiştirmemiş olan hoş ve büyüleyici bir insandı. Planları, iyi bir generalinkiler gibi hep gizli yapılır ve titizlikle uygulanırdı. Bir uzlaşmaya varılabilirdi. Ancak, plan uykusuz geçen bir gecede, aksi kalkılmış bir sabahta, ya da cin içerek destek alınan bir akşam üzeri bile yapılmış olsa, temelli bir değişiklik hiç söz konusu olamazdı.

Plan plandı, karar da karar. Bunları iyi bilen ve iyi bir eğitim görmüş olan Thomas Hudson boşanma kuralları konusunda varılan uzlaşmaya ve çocuklarının beş haftalığına yanına gelmelerine seviniyordu. Beş haftaysa kısmetimiz, eh ne yapalım, diyordu. İnsanın sevdikleriyle, yanında olmasını istedikleriyle bir arada olması için uzun bir zaman sayılırdı beş hafta. Tom'un annesini neden terk ettim ki? Ama bunu düşünmemek daha iyi, diyordu sonra. Düşünmemesi gereken şeylerin başında gelen buydu işte. Ötekinin doğurduğu bu çocuklar da esaslı oğlanlar.

Çok garip ve çok karmaşık, ama yine de onların iyi huylarının çoğunun analarından geldiğini biliyordu. İyi bir kadın o, onu da terk etmemeliydin, diyor; ama sonra yine kendi kendine, evet terk etmem gerekliydi, diye düşünüyordu.

İşin gerçeği pek düşünmüyordu bunları. Uzun bir süredir umurunda değildi böyle şeyler, kendini işine vererek suçluluğunu üzerinden atmıştı. Şimdi bir tek şeyi düşünüyordu; çocukları geliyordu ve hepsi de iyi bir yaz geçirmeyi hak etmişti. Ondan sonra yine işine dönecekti.

İşini ve adada yarattığı normal, düzenli çalışma hayatını çocuklarından başka her şeyin yerine geçirebilmişti. Burada sürekli kalmasını sağlayacak ve kendisini tutacak bir şey yaptığına inanıyordu. Artık Paris'in özlemini çektiğinde, Paris'e gitmek yerine orayı hatırlamakla yetiniyordu. Aynı şey Avrupa'nın tümü, Asya ve Afrika'nın da büyük bir bölümü için geçerliydi.

Gauguin'in resim yapmak için Tahiti'ye gittiğini söyledikleri zaman, Renoir'ın ne dediğini hatırlıyordu. «İnsan burada, Botignolles'da bu kadar iyi resim yapabilirken o kadar para harcayıp uzaklara gitmenin ne gereği var?» Bunun Fransızcası daha iyiydi kuşkusuz: quand on peint si bien aux Batignolles?. Thomas Hudson da adayı böylesine benimsemişti işte. Adaya yerleşmişti, komşularını tanıyordu ve genç Tom'un bebekliğinde Paris'te çalıştığı gibi hummalı bir çalışmaya vermişti kendini.

Kimi zaman Küba açıklarında avlanmaya ya da sonbaharları dağlara giderdi. Montana'daki çiftliğini kiraya vermişti, oranın en iyi mevsimleri yaz ile sonbahardı çünkü; şimdi de oğlanlar sonbaharda okula gidiyorlardı.

Zaman zaman da New York'a, galeri sahibini görmeye giderdi. Ama son zamanlarda adam kendisini görmeye geliyor ve tablolarını alıp götürüyordu. Ressam olarak iyi bir ünü vardı, kendi ülkesinde de, Avrupa'da da saygı görüyordu. Büyükbabasından kalan topraklardan çıkan petrolden düzenli bir gelire

sahipti. Toprak aslında otlaktı, ancak satıldığı zaman maden hakkını satmamışlardı. Bu gelirinin yarısının nafakaya gitmesine karşılık geri kalanıyla herhangi bir parasal baskı olmadan istediği gibi resim yapabilecek kadar güvenlik içinde yaşıyordu. Ayrıca bu parayla istediği yerde yaşayabiliyor, canı isteyince seyahata çıkabiliyordu.

Evlilik yaşamı dışında hep başarılı olmuştu, hem de gerçekten hiçbir zaman başarıyı pek önemsemediği halde. Onun önem verdiği şeyler resimleri ve çocuklarıydı; ilk âşık olduğu kadına âşıktı hâlâ. O günden bu yana pek çok kadın sevmişti, zaman zaman biri gelip adada da kalırdı. Kadın görmeye ihtiyacı vardı, bu yüzden bir süre için başının üstünde yerleri vardı onların. Yanında kadın olmasından hoşlanırdı, kimi kez uzun bir zaman da yanında tutardı kadınlarını. Ama sonunda gittiklerine memnun olurdu, hem hepsinden de pek çok hoşlanmasına rağmen. Artık kadınlarla kavga etmemeyi de öğrenmişti, evlenmemeyi öğrendiği gibi. Bu iki şeyi öğrenmesi epey güç olmuştu; tıpkı bir yere yerleşip düzenli bir biçimde resim yapmayı öğrenmenin güç olduğu gibi. Ama öğrenmişti işte ve bir daha da unutmayacağını umuyordu. Resim yapmayı da uzun zamandır biliyordu ve her yıl biraz daha öğrendiğine inanıyordu. Ama yerleşmeyi ve disiplinli çalışmayı öğrenmesi güç olmuştu, çünkü yaşamında çok disiplinsiz olduğu bir dönem geçirmişti. Hiçbir zaman tam anlamıyla sorumsuz olmamıştı; ama disiplinsiz, bencil ve acımasız olmuştu. Bunu artık biliyordu, bilmesinin nedeni de aynı şeyi kadınlardan duymuş olması değildi; sonunda bunu kendisi keşfetmişti. İşte o zaman yalnızca resmi için bencil, çalışması için acımasız olmaya, kendini disiplin altına sokmaya ve disiplini kabul etmeye karar vermişti.

Kendisinin zorladığı disiplinin sınırları içinde yaşamdan zevk alacak ve çok çalışacaktı. Bu sabah da çocukları geleceği için çok mutluydu.

Uşağı Joseph, «Bay Tom, istediğiniz bir şey yok mu?» diye sordu. «Bugün artık çalışmayacaksınız değil mi?»

Joseph uzun boylu, uzun ve kapkara yüzlü, elleri, ayakları iri iri bir gençti. Üzerinde beyaz bir ceketle siyah pantolon vardı, ayakları çıplaktı.

«Teşekkür ederim Joseph. Bir şey istediğimi sanmıyorum.»

«Ufak bir cin, tonik?»

«İstemem. Gidip Bay Bobby'nin orada içerim.»

«Burada için. Daha ucuza gelir. Demin ben oradan geçerken, Bay Bobby epey berbat bir durumdaydı. Çok karışık içki içiyordu. Yattan gelen biri, bir Beyaz Hanım istemiş, o da tutmuş etiketinde bir su kaynağı başında tüi elbisesiyle oturan kadın resmi bulunanlardan bir şişe Amerikan madensuyu vermiş.»

«Oraya gitsem iyi olacak öyleyse.»

«Önce bir içki hazırlayayım size. Kılavuz gemisiyle postanız geldi. İçkinizi içerken mektuplarınızı okur, sonra da Bay Bobby'ye gidersiniz.»

«Peki, öyle olsun.»

«Güzel,» dedi Joseph, «içkiyi hazırlamıştım zaten. Bay Tom, mektuplar da pek önemliye benzemiyor.»

«Mektuplar nerede?»

«Aşağıda mutfakta. Şimdi getiririm. Bir iki tanesinin üstünde kadın yazısı var. Biri New York'tan, biri Palm Beach'ten. Yazıları güzel. New York'ta tablolarınızı satan beyden de bir mektup var. Bir iki tanesini de tanımıyorum.»

«Onları benim yerime cevaplandırmak ister misin?»

«Evet, efendim. Yani siz isterseniz. Ben haddimden fazla eğitim görmüşümdür.»

«Yukarı getirsen daha iyi olur.»

«Şimdi, efendim. Bay Tom bir de kâğıt var.»

«O da kahvaltıya kalsın lütfen Joseph.»

Thomas Hudson oturup mektuplarını okurken, buz gibi içkisini de yudumladı. Mektuplardan birini bir kez daha okuduktan sonra hepsini masasının çekmecesine koydu.

«Joseph, çocuklar için her şey tamam mı?» diye seslendi.

«Evet Bay Tom. Fazladan iki kasa kokakola da aldım. Genç Tom benden daha iridir artık, değil mi?»

«Henüz değil.»

«Artık beni yener mi dersiniz?»

«Sanmıyorum.»

«O çocukla o kadar çok dövüştüm ki, şimdi ona bay demek bana epey komik geliyor. Bay Tom, Bay David ve Bay Andrew. Tanıdığım oğlanların en esaslıları. İçlerinde en kötü huylusu da Andy'dir.»

«O öyle başlamıştı,» dedi Thomas Hudson.

«Devam da etti ama,» dedi Joseph hayranlıkla.

«Onlara bu yaz iyi örnek ol.»

«Bay Tom, o oğlanlara bu yaz iyi örnek olmamı istemezsiniz siz. Üç dört yıl önce ben daha masumken belki. Ben şimdi Tom'u kendime örnek alacağım. Tom pahalı bir okula gitti, iyi ve pahalı huylar edindi. Ben tamı tamına ona benzeyemem kuşkusuz, ama onun gibi davranabilirim. Özgür ve rahat, ama saygılı. Dave gibi de kurnaz olacağım. En güc olanı da bu işte. Ondan sonra da Andy'nin nasıl öyle olduğunun sırrını öğreneceğim.»

«Sakın burada bir kötülük falan edeyim deme.»

«Hayır, Bay Tom, siz beni yanlış anladınız. Ev için değil, özel yaşantım için.»

«Onların gelmesi iyi olacak, değil mi?»

«Bay Tom, büyük yangından bu yana böyle önemli bir şey olmamıştı. Ben bunu, İsa'nın İkinci Geliş'i gibi görüyorum. Siz de bana iyi olacak değil mi diyorsunuz. Evet, efendim, çok iyi olacak.»

«Eğlenmeleri için bir şeyler düşünmemiz gerekecek.»

«Hayır, Bay Tom,» dedi Joseph. «Onları kendi korkunç planlarından kurtaracak bir şeyler düşünmeliyiz. Eddy bize yardımcı olur. Onları benden iyi tanır o. Ben çocukların dostu olduğum için güç tabii.»

«Eddy nasıl?»

«Kraliçenin doğumgünü yaklaşıyor diye içmeye başladı. Çok iyidir.»

«Ben aksiliği hâlâ üzerindeyken Bay Bobby'ye gideyim artık.»

«Zaten o da sizi istedi Bay Tom. Bay Bobby gerçek bir beyefendidir doğrusu, ama kimi zaman o yatlardan gelen sefiller canını sıkıyor işte. Canından bezmişti ben oradayken.»

«Senin ne işin vardı orada?»

«Kokakola almaya gitmiştim ya, bir iki el bilardo oynamaya kaldım.»

«Masa nasıl?»

«Eskisinden de kötü.»

«Gideyim.» dedi Thomas Hudson. «Bir duş alıp üstümü değiştireyim önce.»

«Eşyalarınızı yatağın üstüne hazırladım. Bir cintonik daha ister miydiniz?»

«İstemem, teşekkür ederim.»

«Bay Roger gemide.»

«İyi, bulurum onu.»

«O da burada mı kalacak?»

«Belki.»

«Ben bir yatak daha hazırlayayım öyleyse.»

«İyi olur.»

3

Thomas Hudson duş yaparken başını iyice sabunladı, saçlarını şiddetle fışkıran suyun altında iyice duruladı. İriyarı bir insandı, soyunukken giyinmiş olduğundan da iri görünürdü. Güneşten iyice yanmış, saçları da sararmış denilebilirdi. Fazla bir kilosu yoktu, teraziye çıkınca 86 kilo olduğunu gördü.

Duştan önce de yüzmeliydim, ama bu sabah işe başlamadan önce uzun uzun yüzdüm ve yorgunum şimdi, diye düşündü. Oğlanlar gelince nasıl olsa bol bol yüzeceğiz. Roger'in de burada olması, çok iyi doğrusu.

Bacağına temiz bir şort, sırtına eski bir Bask gömleği geçirdi, mokasenlerini giyip kapıdan çıktı, yamaçtan aşağı yürüyüp bahçe kapısından Kral Caddesinin gözleri kamaştıran bembeyaz mercanlığına vardı.

Önünde, iki yüksek palmiyenin gölgesinde kalan boyasız barakalardan birinden çıkan, ütülü koyu renk pantolonlu, siyah alpaka ceketli yaşlı ve dimdik yürüyen bir zenci vardı. Adam caddeye çıkarken Thomas Hudson onun yakışıklı kara yüzünü gördü.

Barakadan bir çocuk sesi, adamın ardından alay edercesine eski bir İngiliz şarkısı söylüyordu.

«Nassau'dan gelir Edward Amca
Şeker satmak için buralara
Ben aldım şekerini, P.H. aldı
Ama onun şekeri nasıl da okudu canımıza...»

Edward Amca başını döndürünce, parlak öğleden sonrası güneşinde hem kederli, hem de öfkeli olan yüzü göründü.

«Seni tanıyorum,» dedi. «Göremiyorum, ama tanıyorum seni. Seni Komisere şikâyet edeceğim!»

Çocuğun sesi neşeyle yükseliyordu:

«Ah Edward
Ah Edward
Aman Edward, yaman Edward
Şekerin çok berbat Edward.»

«Komiser bunu öğrenecek,» dedi Edward Amca, «Komiser ne yapılması gerektiğini çok iyi bilir.»

«Bugün de şekerlerin bozuk mu?» diye seslendi çocuk. Oğlan görünmemeye dikkat ediyordu.

«İnsana çok çektiriyorlar,» dedi Edward Amca yüksek sesle. «İnsanın onur perdesini çekiştirip parçalıyorlar. Tanrım, bağışla onları, ne yaptıklarını bilmiyorlar çünkü.»

Kral Caddesinin ilersinde Ponce de Leon'un üstündeki odalardan da şarkı sesleri geliyordu. Mercan yolunda zenci bir çocuk yürüyordu.

«Kavga çıktı Bay Tom,» dedi çocuk, «ya da öyle bir şey işte! Yatlardan birinden gelen bir bey pencereden dışarı bir şeyler atıyor.»

«Neleri atıyor Louis?»

«Her şeyi Bay Tom. Eline geçen her şeyi. Kadın onu önlemeye çalıştı, ama adam kadını da pencereden atacağını söyledi.»

«Nereliymiş bu bey bakalım?»

«Kuzeyden, iriyarı bir adam. Bütün adayı satın alabileceğini iddia ediyor. Böyle eline geçeni aşağı atarsa, ucuza da kapatır sanırım.»

«Komiser işe el koymadı mı, Louis?»

«Hayır, Bay Tom! Kimse Komiseri çağırmadı daha. Ama herkes artık çağırma zamanının geldiğini düşünüyor.»

«Sen de onlarla mısın Louis? Ben yarın için biraz yem almak istiyordum.»

«Hayır, efendim. Size yem bulurum Bay Tom. Yem için hiç merak etmeyin siz. Hep onlarla birlikteydim. Bu sabah beni balığa çıkmak için tuttular, o zamandan beri yanlarından ayrılmadım. Ama balığa falan çıktıkları yok efendim. Tabağı çanağı kırmak, iskemleleri fırlatmak, Bay Bobby'nin her hesap getirişinde kâğıdı yırtıp yırtıp, Bay Bobby'ye namussuz, hırsız diye bağırmak avlanmak değilse yani.»

«Belalı bir adama benziyor galiba Louis.»

«Hayır Bay Tom, hayatınızda görmediğiniz kadar efendi bir insan. Bana şarkı söyletti, bilirsiniz Josey gibi iyi şarkı söyleyemem, ama elimden geldiğince söylerim işte, hatta bazen elimden geldiğinden de iyi söylerim ya! İşte yine öyle en iyi sesimle söylüyordum. Beni şarkı söylerken dinlemişsinizdir, bilirsiniz. Adam yalnızca, 'anam fasulye, pirinç, hindistancevizi yağı istemez' şarkısını söyletti. Ama hiç durmadan, arka arkaya. Eski bir şarkı zaten, söylemekten bıktım. Yeni şarkılar da bilirim efendim, iyi şarkılar, güzel şarkılar, dedim. Titanik buzdağına çarpıp battığı zaman John Jacob Astor üzerine yakılmış ağıdı da bilirim, isterseniz fasulyeli pirinçli şarkı yerine o eski şarkıyı da söylerim, dedim. Üstelik bunu, elimden geldiğince saygıyla, tatlı bir sesle söyledim. Bilirsiniz nasıl konuştuğumu. Ama o beyefendi bana, 'Bana baksana, seni küçük cahil kara piç seni!' dedi. 'Benim John Jacob Astor'un içine sıçacak oturağından çok mağazam ve gazetem var anladın mı, sen bana istediğimi okumazsan tuttuğum gibi senin kafanı o oturaklardan birinin

içine sokarım!' dedi. Yanındaki hanım da, 'Sevgilim, çocuğa bu kadar kaba davranman gerekmez ki,' dedi. 'Çok iyi söylüyordu bence, üstelik ben yeni şarkıları da dinlemek istiyorum,' dedi. Bunun üzerine adam, 'Bana bak! O şarkıları dinlemeyeceksin ve o da söylemeyecek,' diye bağırdı. Çok garip bir adam bu, Bay Tom. Ancak hanım, 'Çok güç bir insansın sevgilim,' dedi. Bay Tom, o adam, nasıl bir dizel lokomotifini, anasının karnından yeni doğmuş bir maymunun anlaması çok güçse, daha da anlaşılması güç bir insan. Çok fazla konuşuyorsam beni bağışlayın ne olur! Çok heyecanlandım. Kadını çok kırdı, efendim.»

«Şimdi ne yapacaksın onları peki, Louis?»

«Gidip inci aldım.»

Konuşurlarken bir palmiyenin gölgesine sığınmışlardı. Louis, cebinden temiz bir bez çıkartıp açtı; içindeki beş altı tane inciye benzemeyen inciyi gösterdi. Yerliler, kimi zaman bunları, midyelerin içini temizlerlerken bulurlardı. Thomas Hudson, İngiltere Kraliçesi Mary dışında hiçbir kadının, bunları armağan olarak kabul ettiğine rastlamamıştı. Hoş, Kraliçe Mary'yi de gazetelerdeki resimleriyle, *New Yorker* dergisinde çıkan bir yazı dışında tanıyor da değildi. Ancak, onun da bu tür incileri sevdiğini bilmesi, kendisine onu çok uzun zamandır tanıdığı insanlardan daha iyi tanıyormuş duygusunu veriyordu. Kraliçe Mary midye incisi severdi ve bu ada da bu gece, onun doğumgününü kutluyordu. Ne var ki, Thomas Hudson bu sahte incilerin beyefendinin sevgilisini yatıştıracağını pek sanmıyordu. Ayrıca Kraliçe Mary incileri sevdiğini Bahama Adalarında yaşayan halkını memnun etmek için de söylemiş olabilirdi.

Yürüye yürüye Ponce de Leon'un önüne varmışlardı. «Sevgilisi ağlıyordu, Bay Tom,» dedi Louis. «Acı acı ağlıyordu. Bunun üzerine ben de gidip görmesi için Roy'dan inci almayı önerdim.»

«Eğer bu tür incilerden hoşlanırsa, çok mutlu olur sanırım.»

«Hoşlanır inşallah Bay Tom. İşte şimdi bunları ona götürüyorum.»

Thomas Hudson mercanlı yolun parıltısından sonra kapkaranlık gelen serin bara girip içinde bir parça limon, birkaç damla Angostura olan bir cintonik içti. Tezgâhın ardındaki Bay Bobby'nin yüzü iyice asıktı. Dört zenci genç bilardo oynuyorlar, güç bir vuruş yapmaları gerektiğinde masayı kaldırıp eğiyorlardı. Yukardan gelen şarkı kesilmişti, barda topların çarpışmasından çıkan gürültü dışında hiç ses yoktu artık. Limandaki yatın iki tayfası bara yaslanmışlardı. Thomas Hudson'un gözleri içerdeki loşluğa alıştı az sonra. Louis aşağı indi.

«Beyefendi uyuyor,» dedi. «İncileri hanıma bıraktım. Onlara bakıp bakıp ağlıyor.»

Thomas Hudson iki tayfanın birbirlerine baktıklarını gördü, ama adamlar konuşmadılar. Thomas Hudson hoş, acımsı bir tadı olan içkisinden bir yudum alınca Tanga'yı, Mombasa'yı, Lamu'yu ve bütün o kıyıyı hatırlayıp, birdenbire içinde Afrika'ya karşı bir özlem duydu. Afrika'da da olabileceği halde, işte şimdi burada, adada yerleşmiş oturuyordu. Ne zaman istesem giderim nasıl olsa, diye düşündü. Nerede olursa olsun içince, başka bir yerdeymiş gibi hisseder insan kendini. Bunu burada da yapıyordu işte.

«Tom, o içtiğin şeyden gerçekten hoşlanıyor musun?» diye sordu Bobby.

«Elbette, aksi halde içmezdim.»

«Bir gün yanlışlıkla bir şişe açtım, bana kinin tadı verdi.»

«İçinde kinin var da ondan.»

«İnsan gerçekten garip yaratık,» dedi Bobby. «Bir insan istediği her şeyi içer. Bunun için gereken parası da var. Keyifle içecek yerde, iyi bir cinin içine kinin karışımlı garip bir Hindu içkisi karıştırır.»

«Tadını beğeniyorum ben. Limon kabuğuyla kinin tadını seviyorum. İnsanın midesini açıyor gibi bir şey. Öteki cinli içkilerden daha çok zevk alıyorum bundan. Kendimi iyi hissetmemi sağlıyor.»

«Biliyorum. İçki seni hep keyiflendirir. Beni ise berbat eder. Roger nerde?»

Roger, Thomas Hudson'un adanın ilersinde bir balıkçı kulübesi olan dostuydu.

«Yakında gelir. Johnny Goodner'le yemek yiyeceğiz.»

«Senin gibi, Roger Davis gibi, Johnny Goodner gibi insanlar neden bu adada kalırlar, hic aklım ermiyor doğrusu.»

«Güzel bir ada. Sen de burada oturuyorsun, değil mi?»

«Ben geçimimi sağlamak için oturuyorum burada.»

«Nassau'da da yapabilirsin bunu.»

«Nassau'nun canı cehenneme! Burası daha eğlenceli. Eğlenmek için iyi bir yer bu ada. Burada çok para da kazanılmış zamanında.»

«Ben burada oturmaktan zevk alıyorum.»

«Öyle,» dedi Bobby. «Ben de. Bunu sen de bilirsin. Ayrıca geçimimi sağlayabiliyorum. Yaptığın o resimleri satıyor musun bari?»

«Bugünlerde oldukça iyi satılıyor.»

«Millet Edward Amcanın resimlerine avuç dolusu para ödüyor. Denizde zenci resimleri. Karada zenciler. Kayıklarında zenciler. Sukaplumbağası tekneleri. Sünger tekneleri. Yaklaşan fırtına resimleri. Karaya bindirip parçalanmış tekneler. İnşa halindeki tekneler. Bedava görebilecekleri her şeyin resmine para veriyorlar. Gerçekten alıyorlar mı senin resimlerini?»

«Elbette alıyorlar. Yılda bir kere New York'ta sergi açılıp satılıyor.»

«Açık arttırmayla mı?»

«Hayır. Galeri sahibi tablolara birer fiyat biçiyor. Millet de alıyor işte. Arada sırada müzeler de alıyor.»

«Peki resimlerini sen kendin satamaz mısın?»

«Satarım.»

«Ben hortumun gökyüzüne çektiği suyun resmini almak isterdim,» dedi Bobby. «Şöyle kocaman bir

hortum. Cehennem gibi kapkara. Belki de insanın kulaklarını sağır eden bir gürültü çıkaran iki hortum. Suyu emiyor ve sen de korkudan ölmek üzeresin. Ben kayıkla süngere çıkmışım ve hiçbir şey yapamıyorum. Hortum neredeyse kayığı çekip alacak. Böyle bir resim kaç paradır dersin? Buraya asarım. Ya da karıyı korkudan öldürmeyecekse eve.»

«Tablonun boyuna bağlı bu.»

«İstediğin kadar büyük yapabilirsin,» dedi Bobby. «Öyle bir resmi çok büyük de yapabilirsin. Üç hortum koy. Ben bir kere Andros Adasında birbirine öyle yakın üç hortum görmüştüm. Ta göğe kadar yükseliyordu uçları, biri bir sünger teknesini kaldırdı, sonra bıraktığında teknenin motoru gövdeyi delip çıkmıştı.»

«Bütün iş tuvalin parasına bağlı,» dedi Thomas Hudson. «Senden yalnızca tuval parası alırım.»

«Öyleyse çok büyük bir tuval al. Milleti korkudan bardan kaçıracak kadar çok, hatta adadan kaçıracak kadar çok hortum çizersin sen de.»

Bu planının heybeti karşısında epey heyecanlanmıştı, bunun neler getirebileceğini yeni yeni anlayabiliyordu.

«Tom, şöyle esaslı bir kasırga resmi yapabilir misin? Rüzgâr bir yandan essin, ortalık biraz durulur gibi olsun, öteki yandan yeniden esmeye başlasın. Palmiyelere kendilerini bağlamış zencilerden adanın tepesine uçan gemilere kadar, aklına ne gelirse koy resme. Kocaman bir otelin havaya uçuşunu koy. Havada mızraklar gibi uçuşan koca koca kalaslarla, sanki yağmurun bir parçasıymış gibi oradan oraya savrulan ölü pelikan kuşları da koy. Barometre yirmi yediyi göstersin, rüzgâr hızını ölçen aygıtlar parçalanmış olsun. Fırtınanın tam ortasında da mehtap çıksın. Büyük bir dalga gelip bütün canlıları altına alsın. Kadınlar denize doğru savrulurlarken rüzgâr üstündekileri parçalayıp çırılçıplak bıraksın hepsini. Ölü zenciler yüzsün ortalıkta, havada uçsunlar...»

«Çok büyük bir tuval gerekir buna,» dedi Thomas Hudson.

«Tuvalin canı cehenneme! Ben sana bir tekneden kocaman bir yelken bulurum. Dünyanın en büyük resimlerini yapar, tarih boyunca hiç unutulmayız. Sen şimdiye kadar o küçük basit şeylerden başka bir şey yapmadın ki.»

«Hortumlarla başlarım,» dedi Thomas Hudson.

Büyük planından ayrılmak istemeyen Bobby, «Peki,» dedi. «O olur. Ama ikimizin bilgisi ve senin şimdiye kadarki çalışmalarınla çok esaslı tablolar yapardık.»

«Hortumlara hemen yarın başlarım.»

«İyi. Bir başlangıçtır bu da. Ama o kasırgayı da resmetmeni isterdim hani. Hiç Titaniğin batışını resmeden oldu mu?»

«Oyle büyük çaplı olmadı.»

«Onu da yapabiliriz. Benim sürekli kafamı kurcalayan bir konudur o da. Gemiye çarptıktan sonra yoluna devam eden buzdağının soğukluğunu sokabilirsin resme. Hepsini koyu bir sis perdesiyle ört. Hiçbir ayrıntıyı ihmal etme. Yatı olduğu için yardım edebileceğini umarak kadınların sandalına binen o adamı da unutma. İriyarı kadınların üzerlerine basarak sandala biniyor olsun. O adam şimdi bana yukardakini hatırlattı işte. Neden yukarı çıkıp adamın uyurken bir resmini yapmıyorsun? Onu da tabloya koyardın.»

«Biz hortumlarla başlasak daha iyi olur bence.»

«Tom, ben senin *büyük* bir ressam olmanı istiyorum. O çocuk oyuncağı işleri bırak artık. Kendini boşu boşuna harcıyorsun. Bak burada yarım saat içinde üç büyük resim düşündük, üstelik ben daha hayalimi çalıştırmaya başlamadım. Peki sen ne yaptın şimdiye kadar? Kumsalda bir deniz kaplumbağasının başında bir zenci. Yeşil bir kaplumbağa bile değil. Adi, sıradan bir hayvan. Ya da bir tekne dolusu kerevit arasında iki zenci. Kendini boşuna harcıyorsun, ahbap.» Bobby, konuşmayı bırakıp tezgâhın altından çıkardığı kadehi bir yudumda boşalttı.

«Bu sayılmaz,» dedi. «İçtiğimi görmedin. Tom, üç büyük resim olur bunlar. Çok büyük tablolar. Dünya çapında. Tüm zamanların başyapıtları arasında Kristal Saray'da sergilenmeye hak kazanırlar. Basit bir konu olan birincisinin dışında yani. Daha başlamadık bile. Şöyle dünyanın en büyük resimlerinden birini yapmamamız için hiçbir neden yok. Ne dersin, ha?»

Bir kadeh daha devirdi.

«Ne hakkında?»

Bobby diğerlerinin duymaması için tezgâhın üzerine eğilmişti.

«Kaçma!» dedi. «İşin boyutları ürkütmesin seni. Hayalgücü olmalı insanın, Tom. Dünyanın Sonu'nu bile resmedebiliriz.» Durakladı bir an. «Gerçek boyutlarında hem de.»

«Cehennem...» diye söylendi Thomas Hudson.

«Hayır, cehennemden öncesi. Cehennem açılmak üzere. Tepedeki kilisede Roller'ler bilinmedik bir dilde konuşup debelenip duruyorlar. Şeytan gelmiş tırmığı ile onları arabasına dolduruyor. Hep bir ağızdan haykırıyorlar, inliyorlar, Yehova'yı çağırıyorlar. Zenciler ortalığa serilmişler, cesetlerinin üzerinde yengeçler, ıstakozlar, örümcekler dolaşıyor. Şöyle açık kapak gibi bir yer var, şeytanlar kilisedekileri, zencileri, önlerine çıkan herkesi oraya taşıyıp içeri atıyorlar. Gözden kayboluyor hepsi. Adanın çevresinde sular yükseliyor, çeşit çeşit köpekbalığı durmadan adanın çevresinde dolanıyor, o çukura atılmamak için adadan kaçanları yiyorlar. Çukurdan buğu yükseliyor. Ayyaşlar, son bir fırt daha çekip şişeleriyle şeytanlara vuruyorlar. Ama şeytanlar, onları içeri atıyorlar yine de ayakta kalanlar artık iyice yükselmiş sulara kapılıyorlar. Denizde şimdi canavar köpekbalıkları, iri beyaz köpekbalıkları, dev balinalar var. Bunlar köpekbalıklarının insanları parçaladıkları yerin çevresinde dolaşıp duruyorlar. Adanın tepesi kedi köpek dolu, şeytanlar tırmıklarıyla bunları da çukura atıyorlar, köpekler havlıyorlar, kediler koşup şeytanları tırmık-

ılıyorlar, ama sonunda onlar da denize gidiyor. Kimi zaman bir köpekbalığı birine çarpıyor, kedinin suya battığını görüyorsun, ama çoğunlukla yüzüp kaçıyor kediler.

Çukurdan pis bir sıcaklık çıkmaya başlıyor, kilisedekileri getirmeye çalışırken tırmıkları kırıldığı için şeytanlar insanları oraya sürüklüyorlar şimdi. Seninle ben resmin ortasında durup büyük bir sakinlikle izliyoruz bunları. Sen bir iki not alıyorsun, ben arasıra elimdeki şişeden bir iki yudum alıp sana da ikram ediyorum. Arada sırada çalışmaktan kan ter içinde kalmış bir şeytan, çukura atılmamak için tırnaklarını toprağa geçirmiş ve durmadan Yehova'yı çağıran iriyarı bir din adamını sürüklerken, 'Özür dilerim, Bay Tom, özür dilerim, Bay Bobby, bugün çok işim var' diyor.

Yanımızdan geçen şeytana bir içki ikram ediyorum, ama başka bir din adamını almaya giderken, 'Teşekkür ederim Bay Bobby, çalışırken ağzıma damlasını bile koymam,' diyor.

Tom, bütün bu hareketi ve görkemi yansıtabilirsek çok büyük bir tablo olur bu.»

«Bugün yeteri kadar düşündük bu konuda,» dedi Thomas Hudson.

«Vallahi haklısın, böyle bir resmi düşünmek bile boğazımı kuruttu benim.»

«Bu senin anlattığın gibi resimler yapan Bosch adında biri vardı.»

«Manyetocu mu?»

«Hayır. Hieronymus Bosch. Çok eskiden yaşamış biri. Esaslı ressam. Pieter Brueghel de böyle şeylerin üstünde çalışmıştı.»

«O da eskilerden mi?»

«Çok eskilerden hem de. Çok da iyi. Görsen beğenirdin.»

«Eskilerden bize zarar gelmez,» dedi Booby. «Üstelik dünyanın sonu henüz gelmediğine göre, bu konuda bizden fazla bir şey biliyor olamaz.»

«Onu aşmak epey güç ama.»

«İnanmıyorum,» dedi Bobby. «Ona işten el ayak çektirecek bir resim yapacağız biz.»

«Bir içkiye daha ne dersin?»

«Tüh, Allah kahretsin. Burasının bar olduğunu unutuyorum hep. Tanrı Kraliçeyi korusun Tom! Günümüzü de unutuyoruz yani. Haydi bu da benden olsun da onun sağlığına içelim.»

Bobby kendisine küçük bir kadeh ram doldurduktan sonra, Thomas Hudson'a da Booth'un sarı cin şişesiyle bir tabak içinde birkaç dilim limon, bir bıçak, bir şişe de Schweppes indian Tonik Walter uzattı.

«Kendi içkini kendin yap. Ben o karışık şeylerden hiç hoşlanmıyorum.»

Thomas Hudson içkisini karıştırdı, üstüne mantarında bir martı tüyü resmi olan şişeden birkaç damla ekledi, kadehini kaldırıp tezgâhın ilersine baktı.

«Siz ikiniz ne içiyorsunuz bakalım? Basit bir şeyse söyleyin adını.»

«Köpek Kafası,» dedi denizcilerden biri.

«Köpek Kafası geliyor.» Bobby buz fıçısından iki şişe bira çıkartıp adamlara verdi. «Kadeh kalmadı. Ayyoşlar sabahtan beri kadehleri duvarlara çarpıp parçaladılar. Herkesin içkisi tamam mı, beyler? Kraliçeye! Bu adaya pek önem verdiğini sanmıyorum, buraya gelse bile rahat edeceğini hiç sanmam. Ama yine de Kraliçeye, beyler! Tanrı onu korusun!»

Hep birlikte Kraliçenin sağlığına içtiler.

«Esaslı bir kadın olmalı,» dedi Bobby. «Benim için biraz fazla ciddi. Ben Kraliçe Alexandra'yı tutardım. Ama yine de Kraliçenin doğumgününe gereken saygıyı göstereceğiz. Burası küçük ama yurtsever bir adadır. Bu adadan biri son savaşa gitti de kolunu orada bırakıp döndü. Bundan daha yurtsever olunur mu hiç?»

«Kimin doğumgünü dedi?» diye sordu denizcilerden biri.

«İngiltere Kraliçesi Mary,» dedi Bobby. «Şimdiki kralın annesi.»

«*Queen Mary* transatlantiği adını ondan alıyor, değil mi?» diye sordu ikinci denizci.

Bobby, «Tom, bundan sonraki içkiyi yalnızca ikimiz içeceğiz,» dedi.

Hava kararmıştı artık, kum sinekleriyle sivrisinekleri süpüren bir rüzgâr çıkmıştı. Tekneler avara demirlerini alarak kanaldan gelmişler, şimdi kumsaldan denize uzanan iskelenin kenarlarına bağlanmışlardı. Sular hızla çekiliyor, teknelerin ışıkları suda yemyeşil parıltılar oluşturuyordu. Deniz çekilirken iskelenin ayakları arasında bir şeyi emer gibi bir ses çıkarıyor, içinde bulundukları büyük teknenin kıçında anaforlar yaratıyordu. Teknenin gövdesinden iskelenin eski araba lastikleri bağlı kenarına çarpan ışıkta, kayaların altında, ışığa kapılıp gelen zarganalar akıntıya direniyorlardı. Su gibi yeşil, ince ve uzun yalnızca kuyrukları oynayan balıklar ne oynaşıyorlar, ne de bir şey yiyorlardı. Işığın çekiciliğine kapılmış öylece duruyorlardı yalnızca.

Roger Davis'i bekledikleri Johnny Goodner'in teknesi *Narwhal*'ın burnu, çekilen suya dönüktü. Hemen yanıbaşındaki aynı babaya bağlı duran tekne, bütün günü Bobby'nin barında geçirenlerindi. Johnny Goodner teknesinin kıçında bir koltuğa oturmuş, ayaklarını da ötekine yaslamıştı. Bir elinde bir kadeh Tom Collins, diğerinde uzun, yeşil bir Meksika biberi vardı.

«Şahane bir şey,» dedi. «Bir parça bundan ısırıyorum, ağzım cayır cayır yanıyor, sonra da bundan bir yudum alıp soğutuyorum.»

Biberi ısırdı, lokmayı yuttu, yuvarladığı dilinin arasından «Pöh!» diye bir ses çıkartıp içkisinden bir yudum aldı. Dolgun alt dudağıyla, ince üst dudağını yalayıp gri gözlerinde bir gülümsemeyle baktı. Ağzının kenarları yukarı doğru kıvrık olduğundan hep gülecekmiş gibi, ya da az önce gülümsemiş gibi dururdu. Ancak üst dudağının inceliğini fark etmediyseniz ağzına bakıp adam hakkında bir fikir edinmek güçtü. Dikkatle izlenmesi gereken yeri gözleriydi. Biraz şişmanlamış bir ortasıklet iriliğinde ve yapısındaydı; ama orada öyle rahat rahat uzanmışken iyi bir vücuda sahipmiş gibi görünüyordu ve ancak gerçekten kendini koyvermiş insanlar öyle görünürler

Yüzü iyice kararmıştı, burnunun ve alnının derileri soyuluyordu. Biraz daha ortada olsa gamze sanılabilecek bir yara izi vardı çenesinde, burnu da hafif yassılaşmıştı. Yamyassı bir burun değildi bu. Doğrudan doğruya taş üzerinde çalışan ve yanlışlıkla fazla bir darbe vurmuş bir modern heykeltraşın elinden çıkmıştı sanki.

«Tom, seni ciğeri beş para etmez adam, ne âlemdesin bakalım?»

«Epey hızlı çalışıyorum işte.»

«Çalışırsın.» Johnny Goodner on on beş santim uzunluğundaki buruşuk, eğri biberden bir lokma daha ısırdı

«Yalnız ilk seferi yakar,» dedi. «Aşk gibi.»

«Laf! Biber iki taraftan da yakar insanı.»

«Ya aşk?»

«Aşkın canı cehenneme!» dedi Thomas Hudson.

«Aman bu ne duygululuk böyle! Ne biçim konuşma bu? Ne oluyor sana? Bu adanın koyun çobanı çılgınlığı sana da mı bulaştı yoksa?»

«Burada koyun yok Johnny.»

«Yengeç avcısı çılgınlığı diyelim öyleyse. Sana bir şey olmasını istemeyiz doğrusu. Biberi bir dene.»

«Denedim,» dedi Thomas Hudson.

«Geçmişini biliyorum. Görkemli geçmişinle beni etkilemeye kalkışma şimdi. Anlattıklarını garanti sen uydurmuşsundur. Ben çağdaş zamanı temsil ediyorum. Dinle bak, Tommy. Biberlere somon balığı doldurttum, uskumru doldurttum, kumru göğsü doldurttum, hindi doldurttum. İstediğin her şeyi dolduruyorlar içine, ben de alıyorum. Zenginmiş gibi hissediyorum kendimi. Ama sapıklık bu. Bu çirkin, boynu bükük, içi boş biber en iyi cupango sosuyla yeniyor.»

Tom Collins'le dolu kadehinden irice bir yudum çekti.

«İçmem için bir neden buldum ama. Ağzımı serinletiyorum. Ne içiyorsun sen?»

«Bir cintonik daha içebilirim.»

«Cocuk!» diye bağırdı Johnny «Bwana M'Kubwa için bir cintonik daha.»

Jchnny'nin kaptanının tuttuğu ada gençlerinden olan Fred içkiyi getirdi.

«Buyrun Bay Tom.»

«Teşekkür ederim Fred. Kraliçeye! Tanrı onu korusun.» İçtiler.

«Bizim moruk kerhaneci nerede?»

«Evinde. Gelecek.»

Johnny Goodner bir iki lokma biber daha ısırdı, içkisini bitirdi. «Gerçekten nasılsın, Tom?»

«İyiyim. Kendi kendime yaşamasını epey öğrendim, çok da çalışıyorum.»

«Burayı seviyor musun? Yani ömrünün sonuna dek kalacak kadar.»

«Evet. Oradan oraya dolaşmaktan bıktım artık. Ne olacaksa burada olsun. Burada çok iyi yaşıyorum Johnny, oldukça iyi yaşıyorum.»

«İyi bir yerdir,» dedi Johnny. «İçinde özkaynakları olan senin gibiler için iyi bir yerdir. Benim gibi ya bir şeyden kaçan, ya da bir şeyi kovalayan insanlar içinse cehennemdir. Roger'in başına gelenler doğru mu?»

«Demek bunu da söylemeye başladılar ha?»

«Kıyıda öyle duydum.»

«Ne olmuş orada?»

«Hepsini bilmiyorum, ama epey kötü bir şeymiş.»

«Gerçekten kötü mü?»

«Oradakilerin kendilerine özgü kötü fikirleri vardır. Orada, o iklimde taze sebzesi de, her şeyi de futbolcularının iriliğinde. On beş yaşındaki kızlar bile yirmi dördündeymiş gibi görünüyorlar. Yirmi dörtlerinde de Dame May Whitty gibi ihtiyarlıyorlar. Eğer evlenmeye niyetin yoksa dişlerine yakından bakma sakın. Dişlerinden de bir bok anlayamazsın ya! Hepsinin de anaları ya da babaları var ve hepsi de aç. İklim müthiş bir iştiha veriyor tabii. İşin boktan yanı, insan zaman zaman heyecanlanınca onların sürücü ehliyetlerini, ya da sosyal sigorta kartlarını görmek istemeyi unutuyor. Oysa durumu yalnız yaşla değil irilikle, ağırlıkla, genel yeteneklerle ölçmek gerek, yoksa büyük haksızlıklar oluyor Başka bir spor-

da erken gelişme böyle cezalandırılmaz yani. Tam aksine. En iyisi çıraklık dönemi tanımak. Yarışlarda olduğu gibi. Beni o suçlamayla köşeye kıstırmışlardı. Ama Roger'i onunla enselemediler.»

«Neyle enselemişler beni?» diye sordu Roger Davis.

Altı ip ayakkabılarıyla hiç gürültü çıkarmadan iskeleden güverteye atlamış olan Roger, kendisine üç numara büyük gelen fanilası ve daracık pantolonuyla dev gibi görünüyordu.

«Selam,» dedi Johnny. «Kapıyı çaldığını duymadım. Tom'a seni neyle suçladıklarını bilmediğimi ama içeri girmene gerek kalmayacağını anlatıyordum.»

«Güzel,» dedi Roger, «konuyu değiştirelim.»

«O kadar bileğine güvenme,» dedi Johnny.

«Bileğime falan güvendiğim yok. Kibarca rica ettim. Bu teknede içki var mı?» Kıçı kendilerine dönük yata baktı. «Kim bu?»

«Ponce'ta kalanlar. Duymamış mıydın?»

«Ha,» dedi Roger. «Eh, onlar bize kötü bir örnek olsalar da biz içmemize bakalım.»

«Çocuk!» diye seslendi Johnny. Fred kamaradan çıktı. «Buyrun, efendim.»

«Bu beylerin arzuları neymiş sor bakalım.»

«Beyler?» diye sordu Fred.

«Bay Tom'un içtiğinden ver bana. Rehberim ve danışmanım odur.»

«Bu yıl kampta kalabalık var mı?» diye sordu Johnny.

«Şimdilik iki kişi,» dedi Roger. «Danışmanım ve ben.»

«Danışmanım ve ben,» diye tekrarladı Johnny. «Sen bu İngilizceyle nasıl kitap yazıyorsun?»

«Gramerini düzeltmek için birini tutabilirim.»

«Ya da bedavaya birini bulursun. Danışmanınla konuşuyordum.»

«Danışmanım burada mutlu olduğunu söylüyor. Buraya yerleşti kaldı artık.»

«Yerini görmelisin,» dedi Tom. «Arasıra bir içkiye çağırıyor beni.»

«Kadın var mı?»

«Kadın yok.»

«Peki siz ne yapıyorsunuz?»

«Bütün gün yaptığımızı.»

«Ama daha önce de buradaydın. Ne yapıyordun o zaman?»

«Yüzmek, yemek, içmek. Tom çalışıyor, okuyor, konuşuyor, balığa çıkıyor, uyuyor, içiyor, uyuyor...»

«Kadın yok mu?»

«Yine de kadın yok.»

«Pek sağlıklı gibi gelmedi bana. Huzursuz bir hava. Çok afyon içiyor musunuz bari?»

«Tom?» diye sordu Roger.

«Yalnızca en iyisini,» dedi Thomas Hudson.

«Biraz marihuana ektiniz mi?»

«Ektik mi Tom?»

«Kötü bir yıldı,» dedi Thomas Hudson. «Yağmurlar ürünü berbat etti.»

«Hiç hoş değil bunlar,» diye Johnny içmeye devam etti. «Olayın sizi kurtaran tek yanı hâlâ içmekte olmanız. Dinle aranız nasıl? Tom, Aydınlığı gördü mü?»

«Tom?» dedi Roger.

«Tanrı ile ilişkiler eskisi gibi,» dedi Thomas Hudson.

«İçtenlikli mi?»

«Hoşgörülüyüz. İstediğin inanca sahip olabilirsin. Adada antrenman sahamız da var.»

«Şöyle iyi bir atış yaparsa Tanrı'ya helal olsun,» dedi Roger.

«Roger,» dedi Johnny ayıplarcasına. «Karanlık çöktü. Havanın karardığını fark etmedin mi? Bir de yazar olacaksın. Hava karardıktan sonra Tanrı hakkında olur olmaz şeyler konuşmak iyi değildir. Vallahi beyzbol sopasını kaldırmış arkanda bekliyor olabilir.»

«Kaleye de girer o,» dedi Roger. «Son zamanlarda epey kalabalıklaştı zaten.»

«Arkandan bir geldi mi beynini dağıtır,» dedi Johnny. «Onun vuruşlarını gürdüm ben.»

«Görmüşsündür,» dedi Roger. «Tom ile ben de

gördük. Ama yine de topumu yanından sıyırtıp geçirtmek isterdim.»

«Dini tartışmayı bırakalım da bir şeyler yiyelim.»

«Şu içinde bulunduğumuz garip nesneyi denizde sürmek için tuttuğun o sefil adam, hâlâ unutmadı mı aşçılığı?» diye sordu Thomas Hudson.

«Balıklı sebze çorbası. Sarı pilav ve kuş eti. Altın kuş.»

«Lanet bir içdekoratörü gibi konuşuyorsun,» dedi Tom. «Kuşlarda bu mevsimde altın sarısı olmaz. Kuşu nerede vurdun ki?»

«Demir atıp yüzmeye gittiğimiz Güney Adasında. İki kere ıslıkla çağırdım sürüyü, epey de vurdum. Adam başına iki tane var bu gece.»

Güzel bir geceydi, yemekten sonra kahvelerini ve purolarını alıp kıç tarafa geçtiler. Biri gitarlı biri bancolu iki kişi geldi öteki teknelerden, iskeleye toplanan zenciler şorkıya başladılar. İskeledeki çocuklar bir şorkıya başlıyorlar, gitarı olan Fred Wilson onları izliyor, Frank Hart da bancoyla tempo tutuyordu. Thomas Hudson'un sesi olmadığı için o, arkasına yaslanmış karanlıkta onları dinliyordu.

Bobby'nin yerinde büyük bir kutlama yapılıyor olmalıydı; kapıdan toşon ışıklar suyun üzerine yansıyor, sular hâlâ hızla çekiliyor, ışık olan yerlerde balıklar sıçrıyordu. Suyun çekilmesiyle ortaya çıkan ve küçük balıkları yiyen levrekler, diye düşündü Tom. Birkaç zenci çocuk oltalarını suya atmışlardı; balığı kaçırdıkları zaman alçak sesle sövüyorlardı; yakaladıkları zaman da levreğin iskele tahtasına pat, diye düşüşü duyuluyordu. Levrekler epey iriydi, çocuklar yem olarak o gün öğleden sonra balıkçı teknelerinden birinin getirdiği ve çoktan tartılmış, resmi çekilmiş ve kesilmiş olan kılıçbalıklarından birinin etini kullanıyorlardı.

İskelenin üstünde biriken kalabalık, şorkı söylüyordu şimdi. Bir zamanlar Hükümet İskelesinden Kral Caddesi boyunca bir kasırganın uçurup götürdüğü eski kulüp binasına, kimsenin yardımı olmadan sırtında bir piyano taşıdığı söylenen iriyarı zenci

Rupert Pinder, iskeleden seslendi «Kaptan John, çocuklar susadık diyorlar!»

«Ucuz ve sağlığa zararlı olmayan bir şey al öyleyse, Rupert.»

«Boş üstüne Kaptan John! Rom!»

«Ben de onu düşünüyordum zaten. Bir damacanaya ne dersin? Paranın değerini almış olursun böylece.»

«Çok teşekkür ederim Kaptan John.» Rupert arkasına takılan kalabalığın önüne düşüp yürüdü. Thomas, onların Roy'un yerine doğru yürüdüklerini gördü.

Tam o anda Brown'ın iskelesine bağlı teknelerden birinden havaya bir fişek atıldı; fişek, yükseklerde patlayıp kanalı çydınlığa boğdu. Az sonra bir tane daha atılıp bulundukları iskelenin yakınında parladı.

«Tüh!» dedi Fred Wilson. «Miami'den biraz da biz getirtseydik bari.»

Gece patlayan, cazırdayan fişeklerle dolmuştu şimdi. Bu aydınlıkta Rupert ile arkadaşlarının iskeleye dönmekte oldukları görülüyordu; Rupert'in omzunda büyük bir hasır damacana vardı.

Teknelerden birinden iskelenin hemen üstünde parlayan bir fişek daha atıldı o sırada; kalabalık, kara yüzler, kara boyun ve eller, Rupert'in yassı yüzü, geniş omuzları, kalın boynuna dayadığı hasır kaplı damacana aydınlandı.

Rupert, omzu üzerinden, arkadaşlarına, «Maşraba getirin!» dedi. «Mineli maşrabalar hem de.»

«Teneke maşrabalarımız var, Rupert.» dedi gençlerden biri.

«Mineli olacak. Getirin haydi! Roy'dan satın alın. İşte para!»

«Bizim Very fişek tabancamızı getir Frank,» dedi Fred Wilson. «Biz de işaret fişeklerimizi atalım, sonra yenilerini alırız.»

Rupert maşrabaları beklerken biri, bir tava getirdi. Rupert içkiyi tavaya doldurdu, tava elden ele dolaştı.

«Küçük insanlar için!» dedi Rupert. «İçin bakalım, önemsiz insanlar!»

Şarkılar hic durmadan devam ediyordu. Fişeklerin yanı sıra, bazı teknelerden tabanca ve tüfek atılmaktaydı. Brown'ın iskelesinden bir makinelitüfek havaya izli mermiler boşaltıyordu. Önce üçerli, dörderli dizilerle başlayıp sonra, bir salvo olarak süren atış, limanın üzerinde kızıl izlerden bir yay oluşturmuştu.

Frank, kıcaltına inip Very tabancası ile fişekleri getirmeye gittiğinde, maşrabaları da gelmiş. Rupert'in yardımcılarından biri içkileri doldurmaya başlamıştı.

«Tanrı Kraliçeyi korusun!» diye Frank Hart tabancayı doldurup Bay Bobby'nin barının acık kapısına nişan aldı. İşaret fişeği kapının yanındaki duvara çarptı, yolun üzerinde bembeyaz bir ışıkla yandı.

«Yavaş ol,» dedi Thomas Hudson, «insanı yakabilir o mermiler.»

«Boş versene sen. Şimdi de bir tane Valinin evine isabet ettirebilecek miyim bakalım.»

«Evi yakarsın,» dedi Roger.

«Yakarsam parasını öderim.»

İşaret fişeği, büyük beyaz balkonlu eve doğru bir yay çizdi, ama kısa düşüp Valinin ön kapısının dibinde parlak bir alevle yandı.

«Aslan Vali!» dedi Frank tabancayı doldururken. «Orospu çocuğuna yurtsever olup olmadığımızı göstereceğiz şimdi.»

«Yavaş gel Frank,» dedi Tom. «Sertliğe gerek yok.»

«Bu gece benim gecem. Kraliçenin ve benim! Çekil önümden Tom, çekil de Brown'ın iskelesine bir tane mıhlayayım.»

«İskelede benzin var.»

«Az sonra olmayacak.»

Attığı her mermiyi Roger ile Thomas Hudson'u çılgına çevirmek için mi yoksa yalnızca kötülük yapmak istediği için mi, isabet ettirip ettirmemeye özen gösterdiği pek anlaşılmıyordu. Ne Roger, ne de Thomas Hudson işin aslını bilemiyorlardı, ama ikisi de kimsenin bir işaret tabancasını bu kadar rahatlıkla

atmaya hakkı olmadığına inanıyorlardı. Üstelik iskelede benzin vardı.

Frank ayağa kalktı, düello yaparken olduğu gibi sol kolunu vücuduna bitiştirip nişan aldı, ateş etti. İşaret mermisi, benzin bidonlarının ters tarafına çarpıp, sekerek kanala düştü.

Brown'ın iskelesine bağlı teknelerden birinden biri, «Hey, ne oluyor?» diye bağırdı.

«Kusursuz bir atış denilebilir,» dedi Frank. «Şimdi Valinin evini bir daha deneyeceğim.»

«Bıraksan iyi olur,» diye Thomas Hudson atıldı.

Frank ona aldırış etmeden, «Rupert,» diye seslendi. «Biraz da bana ver, tamam mı?»

«Baş üstüne efendim. Şimdi, Kaptan Frank! Bir kadehiniz var mı?»

Bir kenarda durup kendisini seyreden Fred'e döndü Frank. «Bir kadeh getir bana.»

«Emredersiniz efendim, Bay Frank.»

Fred bir koşuda getirdi kadehi. Yüzü heyecan ve zevkten pırıl pırıldı.

«Valiyi yokacak mısınız Bay Frank?»

«Alev alırsa.»

Frank kadehi Rupert'e uzattı. Rupert doldurup geri verdi.

«Kraliçeye, Tanrı onu korusun!» dedi Frank. İçkiyi bir yudumda bitirdi.

Bir yudumda içilmeyecek kadar çok rom vardı kadehte.

«Tanrı onu korusun Kaptan Frank,» dedi Rupert. Otekiler de kendisini izlediler: «Tanrı onu korusun!»

«Şimdi sıra Valiye geldi.» Frank işaret tabancasını havaya, rüzgâr yönüne doğru ateşledi. Namluya paraşütlü fişek sürdüğünden rüzgâr, parlak beyaz ışığı arkalarındaki teknenin üstüne doğru yaydı.

«Valiyi ıskaladınız,» dedi Rupert. «Ne oldu böyle, Kaptan Frank?»

«Bu güzel manzarayı aydınlatmak istedim. Valinin acelesi yok.»

«Vali güzel yanardı ama,» dedi Rupert. «Sizi etkilemek istemiyorum, ama iki aydır adaya bir damla

yağmur bile yağmadı. Valinin evi kupkurudur şimdi.»

«Komiser nerede?» diye sordu Frank.

«Komiser ortalarda görünmemeye çalışıyor. Onu merak etmeyin. Bu iskelede bulunan hiç kimse ateş edildiğini görmeyecektir.»

Kalabalığın içinden biri, «İskeledeki herkes yüzüstü yatsın ve hiçbir şey görmesin,» dedi. «Hiçbir şey duymadınız. Hiçbir şey de görmeyeceksiniz.»

«Ben emir verince herkes başını çevirir,» dedi Rupert, özendirircesine. «O ev kupkurudur, çıra gibi.»

«Bakalım sen nasıl yapardın bunu,» dedi Frank.

Bir paraşüt fişeği daha doldurup rüzgâr yönünde ateşledi. Yukardan dökülen aydınlıkta iskeledekilerden çoğunun yere yattığını, kimilerinin de diz çöküp elleriyle yüzlerini örttüklerini gördüler.

«Tanrı senden razı olsun Kaptan Frank,» dedi Rupert ışık sönünce. «Sonsuz merhametiyle O, sana Valiyi yakacak cesareti versin.»

«Karısı ile çocukları nerede?» diye sordu Frank.

«Biz onları çıkarırız, siz merak etmeyin. Masum olanlara hiçbir zarar gelmez.»

Frank, yanındakilere döndü «Yakalım mı dersiniz?»

«Tanrı aşkına, kes artık Frank,» dedi Thomas Hudson.

«Ben sabaha gidiyorum,» dedi Frank. «Her işim tamam.»

«Yakalım,» dedi Fred Wilson. «Yerliler de bunu istiyorlar sanırım.»

«Yakın onu Kaptan Frank,» diye üsteledi Rupert. «Ne dersiniz?» diye diğerlerine sordu.

«Yakın! Yakın! Tanrı size onu yakacak güç versin,» dedi iskeledeki gençler.

«Yanmamasını kimse istemiyor mu?» diye sordu Kaptan Frank.

«Yakın onu Kaptan Frank. Kimse görmeyecek. Kimse bir şey duymuş olmayacak. Bu konu konuşulmadı bile. Yakın onu.»

«Bir iki deneme atışı yapmam gerek,» dedi Frank.

«Herifi yakacaksan bu tekneden atla bakalım,» dedi Johnny.

Frank arkadaşına bakıp başını Roger'in de iskeledeki gençlerin de göremeyecekleri kadar hafifçe salladı.

«Şimdiden kül oldu sayılır.» dedi. «Hele irademi güçlendirmek için bir tane daha ver bakalım şundan Rupert.»

Kadehini uzattı.

Rupert, Frank'la konuşmak için eğildi «Kaptan Frank, hayatınızın en büyük işi olacak bu.»

Gençler yeni bir şarkıya başlamışlardı

«Kaptan Frank limana girdi
Bu gece eğlence var bize.»

Bir an durup daha yüksek sesle devam ettiler:

«Kaptan Frank limana girdi
Bu gece eğlence var bize.»

İkinci mısrayı davul çalarmış gibi söylüyorlardı.

«Vali Rupert'e pis kara köpek dedi
Kaptan Frank işaret tabancasıyla
Yaktı kül etti herifi.»

Bunun ardından yine o eski Afrika temposuna döndüler. Teknedeki dört adam bu tempoyu, Afrika'da Bombasa, Malindi ve Lamu ırmaklarında çalışan feribotları iplerle çeken zencilerden duymuşlardı. Zenciler, ipi çekerlerken feribotta taşıdıkları beyazlarla alay eden şarkılar uyduruverirlerdi.

«Kaptan Frank limana girdi
Bu gece eğlence var bize.
Kaptan Frank limana girdi...»

Alçak sesler hakaret edercesine, isyanla, başkaldırmayla yükseliyor, ardından davulun gümbürtülü karşılığı geliyordu.

«Bu gece eğlence var bize.»

Rupert teknenin içine doğru eğilerek, «Gördünüz mü Kaptan Frank?» dedi. «Eylemi yapmadan şarkıya bile geçtiniz artık.»

«Beni iyice zorluyorlar,» diye Frank, Thomas Hudson'a döndü. Sonra Rupert'e bakıp, «Bir deneme atışı daha,» dedi.

«Deneme kusursuzluğu getirir,» dedi Rupert.

iskeleden biri, «Kaptan Frank ölümünün denemesini yapıyor,» dedi.

«Kaptan Frank vahşi bir domuzdan daha vahşidir,» diye biri ctıldı.

«Kaptan Frank tam bir erkektir.»

«Rupert, bir kadeh daha lütfen,» dedi Frank. «Bana cesaret vermesi için değil, nişan almamı kolaylaştırmak için.»

«Tanrı elinizi titretmesin Kaptan Frank.» Rupert kadehi almak için uzandı. «Haydi şimdi Kaptan Frank şarkısını söyleyin çocuklar.»

Frank içkiyi bir dikişte yuvarladı.

«Son deneme atışı.» Kıçta yatan teknenin üzerine doğru ateş edip işaret fişeğini Brown'ın benzin bidonlarına çarptırıp suya sektirdi.

«Seni orospu çocuğu!» dedi Thomas Hudson alçak sesle.

«Sus!» dedi Frank. «Şaheserimdi bu benim.»

O sırada öteki teknenin burnuna üzerinde yalnızca pijamasının pantolonu olan bir adam çıkıp bağırdı: «Ulan domuz herifler! Kesin artık, tamam mı? Aşağıda uyumaya çalışan bir hanım var.»

«Hanım mı?» diye sordu Wilson.

«Evet, ne sandın ya, hanım! Karım. Siz orospu çocukları da attığınız o işaret fişekleriyle uyutmuyorsunuz bizi.»

«Karına uyku ilacı ver,» dedi Frank. «Rupert, çocuklardan birini uyku hapı almaya göndersene.»

«Ne yapman gerek, biliyor musun ahbap?» diye atıldı Wilson. «İyi bir kocanın yapması gereken şeyi yap. O uyutur kadını işte. Bunalım geçiriyordur belki, ya da tatmin olmuyordur, benim karıma ruh doktoru hep böyle söyler.»

Frank haksızdı aslında, ancak bütün gün içmiş olan adam da bu davranışıyla durumu iyice güçleştirmişti. Ne John, ne de Roger ve Thomas Hudson ağızlarını açıp bir şey söyleyememişlerdi. Adam teknenin güvertesine çıkıp da, 'Domuz herifler!' diye bağırdığı andan beri ikisi tam bir ekip çalışması gösteriyorlardı.

«Pis domuz!» diye bağırdı adam. Sözlüğü pek

kısıtlıydı anlaşılan; otuz beş kırk yaşlarında gösteriyordu. Teknenin ışıklarını yokmış olmasına karşın yaşını tahmin güçtü. Thomas Hudson'un bütün gün dinlediği hikâyelerden sonra, sandığından daha iyi durumdaydı. Hudson, onun, biraz uyumuş olabileceğini düşündü. Sonra birden adamın Bobby'nin orada uyuduğunu hatırladı.

Frank, gizli bir şey söylüyormuş gibi, «Senin yerinde olsaydım Nembutal denerdim,» dedi. «Tabii ona karşı bir alerjisi falan yoksa...»

Fred Wilson, «Kadının neden bu kadar tatminsizlik duyduğunu anlayamıyorum,» diye söze karıştı. «Epey sağlıklı bir erkek gibi görünüyorsun. Hiç kuşkum yok Tenis Kulübünün dehşeti falan olmalısın. Böyle formda bir vücuda sahip olmak için neler yapıyorsun bakalım? Şuna bak hele Frank. Hayatında böyle pahalı görünüşlü bir gövde gördün mü hiç?»

«Bir yanlışlık yapmışsın, ahbap,» dedi Frank. «Pijamanın yanlış parçasını giyiyorsun. Daha önce pijamasının altını giyen erkek görmemiştim doğrusu. Gerçekten de yatarken onu mu giyersin sen?»

«Pis ağızlı domuzlar! Kadını rahat bırakmayacak mısınız diyorum size?»

Frank, «Neden aşağı inmiyorsun?» dedi. «Böyle sözler kullanmaya devam edersen başın belaya girecek. Seni koruyacak şoförün de yok burada. Seni okula şoför mü götürür her zaman?»

«Okula falan gitmez ki,» dedi gitarını bir yana bırakan Fred Wilson. «Büyük çocuk oldu o artık. İşadamı. Sen işadamını görünce tanımaz mısın?»

«İşadamı mısın sen, evlat?» diye sordu Frank. «Artık kamarana dönsen iyi bir iş yapmış olursun, bak sana söyleyeyim. Burada hiçbir işin yok, tamam mı?»

«Haklı,» dedi Fred Wilson. «Bizim yanımızda iş yok sana. Haydi tıpış tıpış in bakalım kamarana. Gürültüye de alışırsın.»

«Pis domuzlar!» diyen adam tek tek yüzlerine baktı.

««O şahane vücudunu indir aşağı artık,» dedi Wilson. «Bayanı uyutacağından hiç kuşkum yok.»

«Domuz,» dedi adam, «pis domuz!»

«Söyleyecek başka şey bulamıyor musun?» dedi Frank. «Domuz diye diye bıktırdın insanı. Üşütmeden in aşağı artık. Senin gibi şahane bir göğsüm olsaydı böyle rüzgârlı bir gecede dışarı çıkmaya cesaret edemezdim doğrusu.»

Adam yüzlerini hatırında tutmak istercesine bakıyordu.

«Bizi hatırlayacaksın merak etme,» dedi Frank. «Sen unutsan bile, biz hatırlatırız nasıl olsa.»

«Bok herif!» dedikten sonra adam, dönüp aşağı indi.

«Kim bu?» diye sordu Johnny Goodner. «Bir yerlerden gözüm ısırıyor sanki.»

«Ben onu tanırım, o da beni,» dedi Frank. «Berbat biridir.»

«Kim olduğunu hatırlamıyor musun?»

«Hıyarın biri işte. Onun ötesinde kim olduğunun ne önemi var sanki?»

«Yok herhalde,» dedi Thomas Hudson. «Siz ikiniz de fena saldırdınız ama herife.»

«Hıyarlara öyle davranmak gerek. Üstüne atlayıp aptala çevireceksin. Ama biz öyle pek kabalık filan da yapmadık ona.»

«Eh, kendisinden pek hoşlanmadığını açık açık belirttin ama.»

«Bir havlama duydum,» dedi Roger. «İşaret fişekleri köpeğini korkuttu galiba. İşaret fişeklerini atmayı bırak artık Frank. Biliyorum kötü bir şey yapmıyorsun, ama zavallı bir köpeği korkutmanın anlamı da yok.»

«O havlayan karısıydı,» dedi Frank. «Haydi gelin bir tane de kamaranın içine atıp şu aile sahnesini bir aydınlatalım.»

«Ben kirişi kırıyorum,» dedi Roger. «Senin bu şakalarından hiç hoşlanmıyorum. Otomobilli şakaları gülünç bulmam, sarhoş pilotları komik bulmam, köpek korkutmayı ise hiç komik bulmam.»

«Seni tutan yok,» dedi Frank. «Son günlerde iyice can sıkmaya başladın artık zaten.»

«Öyle mi?»

«Elbette. Tom ile senin bu vaaz verir gibi davranışlarınız yok mu? İnsanın eğlencesinin içine ediyorsunuz. Eskiden ne güzel bilirdiniz eğlenmeyi. Şimdi kimseye rahat vermiyorsunuz artık. Sen ve senin bu yepyeni toplumsal vicdanının...»

«Demek Brown'ın iskelesini ateşe vermemek toplumsal vicdan oluyor ha?»

«Elbette, o da onun başka bir görünümü işte. İyice tutulmuşsun sen bu hastalığa. Zaten kıyı boyunca senin için söylenenleri duydum.»

Johnny Goodner, Frank'a, «Neden tabancanı alıp başka bir yere oynamaya gitmiyorsun?» diye sordu. «Sen kabalaşana kadar hepimiz güzelce eğleniyorduk işte.»

«Demek sen de aynı hastalığa tutuldun ha?»

«Yavaş ol!» diye Roger arkadaşını uyardı.

«İçinizde eğlenmeyi seven bir tek ben varım. Siz yaşını başını almış dinî manyaklar, toplumcular ve ikiyüzlüler...»

Rupert iskeleden eğildi: «Kaptan Frank!..»

«Tek dostum Rupert benim.» Frank başını kaldırdı. «Evet, Rupert?»

«Kaptan Frank, Vali ne olacak?»

«Yakacağız onu, Rupert dostum.»

«Tanrı sizden razı olsun Kaptan Frank. Biraz daha rom ister misiniz?»

«Şimdilik yeter Rupert. Herkes yatsın şimdi.»

«Herkes yatsın.» diye buyruk verdi Rupert. «Yere!»

Frank iskelenin hemen kenarından ateş etti, işaret fişeği Valinin kapısı önünden birkaç adım beriye düştü, çakıllı yolda yandı. İskelede yatan gençlerden bir inilti koptu.

«Az daha başaracaktın.» dedi Rupert. «Kötü talih işte. Hemen doldurun Kaptan Frank.»

Arkalarındaki teknenin ışıkları yeniden yandı; adam, yine dışarı çıktı. Bu kez üstünde beyaz gömleği, beyaz pantolonu, ayağında da beyaz lastik ayakkabıları vardı. Saçları taranmıştı; kırmızı yüzünde beyaz beyaz lekeler görünüyordu. Adamın en yakınında John vardı. Sırtı dönük oturan John,

onun yanında Roger vardı. İki tekne arasında bir metre kadar açıklık bulunuyordu. Adam parmağıyla Roger'i işaret etti.

«Ulan aptal!» dedi. «Ulan pis aptal!»

Roger şaşkın şaşkın baktı adama.

«Bunu bana söylüyorsun, değil mi?» diye seslendi Frank. «Yanlış söyledin, aptal değil domuz diyecektin.»

Adam ona bakmadan Roger'e hitap etmeye devam etti.

«Ulan aptal herif!» Adam az daha boğulacaktı. «Sahtekâr seni. Ciğeri beş para etmez herif. Boktan yazar, boktan ressam...»

«Sen kiminle konuşuyorsun be?» Roger ayağa kalktı.

«Seninle. Aptal herif. Sahtekâr. Korkak. Pis aptal!»

«Çıldırmışsın sen.» dedi Roger sakin bir sesle.

Adam insanlarla hayvanları demir parmaklıkların değil de genişçe çukurların ayırdığı modern hayvanat bahçelerinden birindeymiş gibi, iki tekneyi ayıran suyun ötesinden, «Yalancı herif,» dedi.

«Benden söz ediyor,» dedi Frank mutlulukla. «Tanımadın mı beni? Ben, domuzum.»

«Sana söylüyorum,» diye adam parmağıyla Roger'i gösterdi. «Yalancı herif sen de!»

«Bak,» dedi Roger. «Sen benimle konuşuyor değilsin. Sen bana söylediklerini New York'a dönünce anlatabilmek için konuşuyorsun yalnızca.»

Adamın durumu gerçekten anlamasını ve susmasını istermiş gibi mantıklı ve sabırlı konuşuyordu.

Adam, «Aptal!» diye bağırdı. «Seni pis sahtekâr!» Üstünü bile değiştirdiği bu duruma, giderek daha çok koyveriyordu kendini.

«Sen benimle konuşuyor değilsin,» dedi Roger yine o sakin sesiyle. Thomas Hudson arkadaşının kararlı olduğunu anladı. «Sus onun için. Benimle konuşmak istiyorsan iskeleye çık.»

Roger iskeleye çıkmak için davranırken, adam da ok gibi fırlayıp atladı. Konuşmasıyla, hareketle-

riyle kendini sokmuştu bu işe; şimdi de sürdürüyordu işte. Zenciler gerilediler, iki adama genişçe bir yer bırakıp çevrelerinde kümelendiler yine.

Thomas Hudson, adamın iskeleye çıktığında ne beklediğini bilemiyordu. Hiç kimse bir şey demedi, çevrelerinde o kapkara yüzler vardı yalnızca; adam Roger'e bir yumruk savurdu. Roger, adamın ağzına bir sol indirince, ağzı kanamaya başladı. Bir daha atladı Roger'in üstüne, Roger arka arkaya iki yumruk indirdi adamın sağ gözüne. Adam, Roger'i tutup çekerken Roger'in fanilası yırtıldı. Roger adamın midesine esaslı bir yumruk indirdi, sonra biraz gerileyip açık sol elini suratına çarptı.

Zencilerden çıt çıkmamıştı. İki adama geniş bir alan verip kapanmışlardı çevrelerine. Biri, ki Tom bunun John'un tayfası Fred olduğunu tahmin ediyordu, iskele ışıklarını yakmıştı.

Roger, adamı kovalayıp çenesine arka arkaya üç yumruk indirdi. Adam Roger'e sarıldı, Roger adamı iterken fanilası yırtıldı yine. Ağzına iki yumruk daha indirdi.

«Solları bırak artık,» diye bağırdı Frank. «Bir sağ çek ve ser herifi yere.»

«Bana diyecek bir şeyin var mı?» diye sordu Roger adama, sonra tam ağzına sert bir yumruk kondurdu. Adamın ağzından kan geliyordu, yüzünün sağ yanı şişmeye başlamış, sağ gözü kapanmıştı.

Adam yine tutundu Roger'e, Roger adamı doğrulttu. Adam sık sık soluyordu, daha hiç konuşmamıştı. Roger adamın dirseklerinin içlerine bastırıyordu başparmaklarıyla. Tom, onun parmaklarıyla adamın pazuları arasındaki sinirleri ovuşturduğunu görebiliyordu.

«Sakın üstümü başımı pisleteyim deme, ulan orospu çocuğu,» dedi Roger. Sol yumruğunu aniden kaldırıp adamın çenesine alttan vurdu, sonra elinin tersini bir de yüzüne indirdi.

«Artık kendine yeni bir burun yaptırtabilirsin,» dedi.

«Ser şunu yere Roger!» diye atıldı Frank.

«Sersem herif, ne yaptığını görmüyor musun?» dedi Fred Wilson. «Herifin canına okuyor.»

Adam yine Roger'e sarıldı, Roger adamı tutup kendisinden uzaklaştırdı.

«Vur bakalım,» dedi. «Haydi, vur da görelim.»

Adam bir yumruk savurdu, Roger eğilip yumruğu savuşturdu, sonra adamı yakaladı.

«Adın ne senin bakalım?»

Adam cevap vermedi. Yalnızca sanki astımdan ölüyormuş gibi sık sık soluyordu.

Roger yine adamın dirseklerinin içine bastırıyordu parmaklarını. «Epey güçlüsün,» dedi. «Ama boks yapabileceğini kim söyledi sana?»

Adam, bitkin bir halde bir yumruk savuracak oldu, Roger yine yakaladı adamı, öne çekti hafifçe yana çevirip sağ eliyle kulağına iki yumruk indirdi.

«Konuşmayı öğrendin mi artık?»

«Kulağına bak,» dedi Rupert. «Üzüm salkımı gibi.»

Roger yine adamın kollarını kavramış parmaklarıyla sinirlerini eziyordu. Thomas Hudson ise adamın yüzünden ayırmıyordu gözlerini. Başlangıçta adam korkmuş değildi, gerçekten aksi bir domuz gibi pis bir suratı vardı. Ama şimdi iyice korkmuştu. Kimsenin durdurmak için çaba sarfetmediği kavga diye, bir şey olduğunu hiç duymamıştı herhalde. Belki de aklında insanların yere düştükleri takdirde tekmeyle öldürüldükleri hikâyelerinden bir şeyler vardı. Hâlâ dövüşmeye çalışıyor. Roger'in vurmasını söylediği, ya da kendisini geri ittiği her sefer bir yumruk atmaya çalışıyordu. Pes etmemişti daha.

Roger bir daha itti adamı. Adam, orada öylece durup baktı yüzüne. Roger kendisini öyle sımsıkı tutup çaresizlik içine düşürmediği zamanlar korkusu az da olsa kayboluyor, içini yeniden kötülük kaplıyordu. Korku içindeydi, yüzü mahvolmuştu, ağzından kan geliyordu, iç kanamalar derinin altında birleşip büyüdükçe kulağı olgun bir inciri andırıyordu. Roger'in elleri üzerinden çekilince korku

da kayboluyor, yerini o bitip tükenmek bilmeyen kötülüğe bırakıyordu.

«Söyleyecek bir şeyin var mı?» diye sordu Roger.

«Hergele.» dedi adam. Bunu söylerken çenesini içeri çekti, ellerini kaldırdı, tıpkı dur durak bilmez bir çocuk gibi.

«Şimdi işi tamam!» diye bağırdı Rupert.

Ama dramatik ya da bilimsel bir şey olmadı. Roger adama yaklaştı, sol omzunu kaldırdı, sağ yumruğunu aşağıdan yukarı savurdu. Yumruk adamın başının yan tarafına çarptı, adam yere düştü, başı iskeleye çarptı. Bir süre öyle diz çöker gibi durdu, sonra yana yuvarlandı. Roger adama şöyle bir baktı, sonra iskelenin kenarına gelip tekneye atladı.

Yatın tayfaları adamı içeri taşıdılar. İskeledeki kavgaya karışmamışlardı. Zencilerden birkaçı da kendilerine yardım etmişti adamı taşırlarken. Tayfalar adamı kamaraya sokup kapıyı kapattılar.

«Doktor gerek,» dedi Thomas Hudson.

«Yere pek sert çarpmadı,» dedi Roger. «Ben iskeleye bir şey olur diye korkuyordum.»

«Kulağına yediği o yumruk pek hoş değildi,» dedi Johnny Goodner.

«Yüzünü mahvettin,» diye Frank otıldı. «Hele o kulağı. Kulağın öyle aniden şiştiğini de hiç görmemiştim. Önce üzüm salkımı gibiydi, sonra kocaman bir portakal oldu sanki.»

«Çıplak elle dövüşmek kötü bir şey,» dedi Roger. «İnsan neler yapabileceğini bilemiyor. Onu hiç görmemiş olmayı isterdim.»

«Eh, bir daha gördüğünde tanıyamayacaksın nasıl olsa.»

«Umarım kendine gelir,» dedi Roger.

«Güzel bir dövüştü Bay Roger,» dedi Fred.

«Hıh! Neden böyle bir şey oldu sanki?»

«Beyefendi kendi arandı,» dedi Fred.

Frank, Roger'e, «Üzme kendini,» dedi. «Nakavt olmuş yüzlerce kişi gördüm, herifin bir şeyi yok.»

İskelede gençler dövüşten söz ederek birer ikişer uzaklaşmaya başlamışlardı. Beyaz adamın tekneye taşınırken durumunda bir gariplik vardı. Valinin evini yakma heyecanı da yavaş yavaş eriyip gidiyordu.

«İyi geceler Kaptan Frank!» dedi Rupert.

«Gidiyor musun Rupert?»

«Eh, gidip Bay Bobby'de neler oluyor bir bakalım dedik.»

«İyi geceler, Rupert. Yarın görüşürüz.»

Roger çok keyifsizdi, sol eli de iyice şişmişti artık. Sağ eli öteki kadar şişmemişti. Fanilasının yakasının yırtığından başka dövüştüğünü gösterecek bir şey yoktu. Adam, yalnız bir kez alnına vurabilmişti, şimdi orada da bir şiş vardı. John derinin açıldığı yerlere tentürdiyot sürdü. Roger ellerine bakmadı bile.

Frank, «Haydi gidip bakalım Bobby'nin orada neler var,» dedi

«Endişelenmene gerek yok,» dedi Fred Wilson iskeleye çıkarken. «Aptallar endişelenir yalnız.»

Gitar ve bancolarını alıp açık kapısından ışık ve şarkı sesleri yayılan Ponce de Leon'a doğru yürüdüler.

John, Thomas Hudson'a, «Freddy iyi çocuk,» dedi.

«Oldum olası öyleydi. Ama Frank'la birlikte olduğu zaman değişiyor işte.»

Roger cevap vermedi; Thomas Hudson onun için endişeleniyordu, onun için ve başka şeyler için.

«Yatsak mı dersin?» diye sordu.

«Ben hâlâ o herifi düşünüyorum,» dedi Roger.

Sırtını kıç tarafa çevirmiş oturuyordu, sol elini sağ avcu içine almıştı.

«Buna gerek kalmadı,» dedi John alçak sesle «Yürümeye başlamış bile.»

«Sahi mi?»

«Dışarı çıkıyor şimdi, elinde de tüfek var.»

«Vay canına!» Ama Roger'in sesi mutluydu yine.

Sırtını kıça vermiş otururken dönüp bakmadı bile arkasına.

Adamın üzerinde şimdi pijamasının pantolonu ve ceketi vardı, ama insanın gözüne ilk çarpan silahı oluyordu. Thomas Hudson bakışlarını silahtan adamın yüzüne kaydırdı. Yüzü gerçekten berbattı. Biri epey uğraşmış olmalıydı, yanaklarında sargılar vardı, bol bol da tentürdiyot sürülmüştü. Kulağına bir şey yapamamışlardı. Thomas Hudson, adamın kulağının dokununca bile, acıdığını düşündü; kulak şimdi şişmiş, gerilmiş, yüzünün en belirgin parçası haline gelmişti. Hiçbiri bir şey söylemedi, adam mahvolmuş yüzü ve silahıyla öyle durdu. Gözlerinin şişlerine bakılırsa karşısındakini pek seçemiyordu. Öylece durup hiç konuşmadı, ötekiler de konuşmadılar.

Roger ağır ağır çevirdi başını, adamı gördü, omzu üzerinden, «Silahı yerine koy ve git yat.» dedi.

Adam tüfeğiyle duruyordu karşılarında. Şiş dudakları oynuyor, ama konuşmuyordu.

«İnsanı arkadan vuracak kadar kötüsün, ama buna cesaretin yok,» dedi Roger yine omzu üzerinden, yine alçak sesle. «Silahını yerine koy da git yat.»

Hâlâ sırtı adama dönük oturuyordu. Birden, Thomas Hudson'un büyük kumar diye düşündüğü bir yola başvurdu.

«Pijamasıyla insana Lady Macbeth'i hatırlatıyor, değil mi?» diye sordu yanındaki üç arkadaşına.

Thomas Hudson adamın ateş etmesini bekledi. Ama hiçbir şey olmadı, adam da bir süre sonra tüfeğiyle birlikte dönüp kamaraya indi.

«Şimdi rahatladım artık,» dedi Roger. «Doğrusu koltuk altlarımdan bacaklarıma kadar ter boşanıyordu. Haydi eve gidelim Tom, adamın bir şeyi yok.»

«Çok iyi de sayılmaz,» dedi Johnny.

«Yeteri kadar iyi. Ne biçim bir insan ama.»

«Yürü Roger!» dedi Thomas Hudson. «Biraz benim eve gidelim.»

«Peki.»

John'a iyi geceler dileyip eve doğru yürüdüler Kutlamalar hâlâ devam ediyordu.

«Ponce'a girmek ister misin?» diye sordu Thomas Hudson.

«İstemem.»

«Freddy'ye adamın bir şeyi olmadığını söylemek istersin sanıyordum.»

«Sen söyle, ben senin eve gidiyorum.»

Thomas Hudson eve geldiğinde Roger yataklardan birine yüzüstü uzanmıştı. Oda karanlıktı, kutlama gürültüleri uzaklardan geliyordu.

«Uyuyor musun?»

«Hayır.»

«Bir içki ister miydin?»

«Sanmıyorum, teşekkür ederim.»

«Elin nasıl?»

«Yalnızca şişti biraz, önemli değil.»

«Keyifsiz misin yine?»

«Evet. Çok kötüyüm hem de.»

«Çocuklar sabaha kadar burada olacaklar.»

«Çok iyi.»

«Bir içki istemediğinden emin misin?»

«İstemem, ama sen iç.»

«Ben uyumak icin bir viski soda iceceğim.»

Thomas Hudson buzdolabına gitti, ickiyi hazırladı, sonra Roger'in yattığı çevresi telle kapalı balkona çıktı.

«O başıboş gezen herifler çok fazlalaştı,» dedi Roger. «O herif berbat biriydi Tom.»

«Eh, sen ona bir ders verdin işte.»

«Sanmıyorum. Onu küçük düşürdüm, biraz da canına okudum, ama eminim intikamını bir başkasından alacaktır.»

«Kendi arandı ama.»

«Öyle, ama ben de işi yarım bıraktım.»

«Herifi öldürmenin dışında yapmadığın kalmadı.»

«Ben de onu demek istemiştim. Şimdi daha kötü olacak.»

«Bence ona iyi bir ders verdin.»

«Sanmıyorum. Amerika'da da aynı şeyler olmuştu.»

«Gerçekten olanlar neydi? Döndüğünden bu yana hiçbir şey anlatmadın bana.»

«Bunun gibi bir dövüş işte.»

«Kiminle?»

Roger, sancyi ile uğraşan bir yerin üstlerinden sayılan birinin adını verdi.

«Ben işe bulaşmak istemedim,» dedi. «Kavga bir kadınla sorunumun olduğu bir evdeydi. Aslında benim orada olmamam gerekirdi ya. O gece bu herifin ağzının kokusunu çektim uzun bir süre. Bu gecekinden çok daha beter hem de. Sonunda dayanamadım ve hiçbir şey düşünmeden vurdum ben de. Başı havuza inen mermer basamaklara çarptı. Dövüşün üçüncü gününde Cedars of Lebanon Hastanesinde kendine geldiği için adam öldürmeden kurtuldum. Ama işi iyi tezgâhlamışlardı. Ellerindeki tanıklarla değil kazaen adam öldürme, cinayetle bile suçlanabilirdim.»

«Sonra ne oldu peki?»

«Herif işine döndükten sonra esaslı bir düzen kurdular bana karşı. Şöyle dört başı mamur falan...»

«Nasıl bir şey?»

«Aklına ne gelirse. Diz dizi.»

«Anlatmak ister miydin?»

«Hayır. Bir işine yaramaz zaten. Esaslı bir iftira dersem inan işte. Öyle kötü bir şey ki kimse ağzına bile almıyor artık. Dikkat etmemiş miydin?»

«Eh, biraz.»

«O yüzden bu gece keyifsizim işte. Kötüler gerçekten pek çok. Sahiden kötü olanlar. Onları dövmek de bir çözüm getirmiyor. Sanırım o yüzden insanı kışkırtıyorlar zaten.» Roger, sırtüstü döndü. «Kötülük, berbat bir şey Tommy. Ve de kötüler domuzuna kurnaz oluyorlar Eski günlerde iyilik ve kötülük hakkında epey bir şeyler vardı.»

«Pek çok kimse seni iyiler sınıfına sokmaz,» dedi Thomas Hudson.

«Öyle. Ben de iyi olduğumu iddia etmem ya İyinin yanına bile yaklaşabilmiş değilim. İyi olmak

isterdim ama. Kötü olmak insanı iyi yapmıyor ki. Bu gece buna karşıydım, sonra da kötünün ta kendisi oldum ben, içimde kötülüğün dalga dalga yükseldiğini hissediyordum.»

«Bütün dövüşler kötüdür.»

«Bilirim. Ama elden ne gelir ki?»

«Dövüş başladığında kazanman gerekir.»

«Öyle. Ama başladığı anda ben de zevk almaya başlamıştım.»

«Herif karşı koyabilseydi daha çok zevk alırdın.»

«Umarım öyledir,» dedi Roger. «Şu anda hiçbir şey bilmiyorum. Karşıma çıkanı yok etmek istiyorum sadece. Ama insan zevk almaya başladı mı, dövüştüğü şeye çok yakınlaşmış oluyor.»

«Kötü biriydi,» dedi Thomas Hudson.

«Amerika'daki o heriften daha kötü olamazdı. Tommy, işin kötü yanı, bu tiplerin çoğunlukta olmaları. Her ülkede var bunlar ve sayıları da giderek artıyor. Zamanımız giderek kötüye gidiyor, Tommy.»

«Hiç iyi olduğunu görmüş müydün?»

«Eh, iyi zamanlarımız olmuştur.»

«Elbette. Birçok iyi yerde iyi günler de yaşadık. Ama yaşadığımız zaman iyi değildi.»

«Hiç bilemedim,» dedi Roger. «Herkes iyi olduğunu ileri sürüyordu, sonra hepsinin başına bir şey geldi. Onların parası varken benim param yoktu. İşler kötüye gittiği zaman da benim biraz param oldu. Ama insanlar her zaman kötü görünmüyorlardı.»

«Sen epey berbat kimselerle düşüp kalktın ama.»

«Arada bir iyilerini de görüyordum.»

«Pek çok değil.»

«Görüyordum inan. Arkadaşlarımın hepsini tanımazsın ki.»

«Epey sefil kimselerle düşüp kalkıyorsun.»

«Bu gecekiler kimin arkadaşlarıydı peki? Senin mi benim mi?»

«Bizim arkadaşlarımız. O kadar da kötü değiller. Değersizler, ama gerçekten kötü değiller.»

«Öyle,» dedi Roger. «Frank kötü ama, yeteri kadar kötü. Ama ben yine de onu büsbütün kötü olarak göremiyorum. Daha fazla katlanamayacağım pek çok şey var artık. Fred'le o epey çabuk bozuldular.»

«İyiyi kötüyü fark ederim ben. Yanlış anlamaya ya da aptal görünmeye çalışmıyorum.»

«Ben iyilikte hep başarısız olduğum için iyi konusunda pek bir şey bilmem. Benim işim kötüyle. İşte onun kokusunu çok uzaktan alırım.»

«Bu gecenin böyle kötü bitmesine üzüldüm.»

«Keyfim yok benim.»

«Yatmak ister miydin? Burada yat bu gece.»

«Teşekkür ederim, sence sakıncası yoksa kalmak isterim. Ama şimdi biraz gidip kitap okuyacağım. Geçen geldiğimde gördüğüm o Avustralya hikâyeleri nerede?»

«Henry Lawson'un hikâyeleri mi?»

«Evet.»

«Gidip getireyim.»

Thomas Hudson yatmaya gitti, gece uyandığında kütüphanenin ışığı henüz sönmemişti.

5

Thomas Hudson sabah uyandığında hafif bir doğu rüzgârı esiyordu, masmavi göğün altında kemik beyazıydı kumsal, yükseklerde uçuşan küçük bulutlar yeşil suların üstünde hareket eden koyu gölgeler oluşturuyorlardı.

Roger gitmişti. Thomas Hudson kahvaltısını ederken, dün gelmiş olan Amerikan gazetesini okudu. Gazeteyi kahvaltıya saklamak için okumadan bırakmıştı bir gün önce.

«Çocuklar kaçta gelecekler?» diye sordu Joseph.

«Öğleye doğru.»

«Yemeği burada yiyecekler, değil mi?»

«Evet.»

«Ben geldiğimde Bay Roger gitmişti. Kahvaltı etmemiş.»

«Belki gelir şimdi.»

«Çocuk onun yelkenliyle gittiğini söyledi.»

Thomas Hudson kahvaltısını bitirip gazetesini okuduktan sonra, okyanus tarafındaki verandaya çıkıp çalışmaya başladı. Roger'in gelip yukarı çıktığını duyuncaya kadar da çalıştı.

Roger omzu üzerinden bakarak, «İyi olacak,» dedi.

«Belki.»

«O hortumları nerede gördün?»

«Ben görmedim. Sipariş üzerine yapıyorum. Elin nasıl?»

«Hâlâ şiş.»

Roger arkadaşının çalışmasını seyretti, Thomas Hudson dönüp bakmamıştı.

«Elim böyle olmasaydı hepsine kötü bir düş diyebilirdim.»

«Epey kötü hem de.»

«Herifin gerçekten elinde silah var mıydı dersin?»

«Bilmiyorum,» dedi Thomas Hudson. «Ayrıca umurumda bile değil.»

«Kusura bakma. Gitmemi ister misin?»

«Hayır. İşim bitiyor zaten. Seni dinlemiyorum.»

«İlk ışıkla gittiler,» dedi Roger. «Gidişlerini gördüm.»

«Sen o saatte ne yapıyordun?»

«Kitabı bırakınca uyuyamadım, yalnız başıma da oturamadığımdan iskeleye gidip çocuklarla oturdum biraz. Ponce dün gece hiç kapanmadı. Joseph'i gördüm.»

«Joseph senin yelkenliyle çıktığını söyledi.»

«Sağ elimi çalıştırmak için çıktım biraz. Oldukça iyiyim şimdi.»

«Eh, bugünlük bu kadar,» dedi Thomas Hudson. Fırçalarını falan toplamaya koyuldu. «Oğlanlar şu anda havalanıyorlardır.» Saatine baktı. «Birer içkiye ne dersin?»

«Çok iyi olur.»

«Daha on iki olmamış.»

«Hiç önemi yok bunun. Sen işini bitirdin, ben de tatildeyim. Ama kuralın öyleyse istersen saat on ikiye kadar bekleyelim.»

«Peki.»

«Ben de o kuralı uyguluyorum. Ama bazı sabahlar bir içki insanı keyiflendirecekken içmemek de çok kötü oluyor.»

«Kuralı çiğneyelim haydi. Oğlanları göreceğimi bildiğim zaman çok heyecanlanıyorum.»

«Bilirim.»

«Joe,» diye seslendi Roger. «Martini için gerekli şeyleri getir.»

«Baş üstüne, efendim. Hazırladım bile.»

«Bu kadar erken neden hazırladın ki? Bizi ayyaş mı sandın yoksa?»

«Hayır efendim, Bay Roger. Canınız içki çektiği için midenizi boş tutuyorsunuz diye düşündüm de.»

«Bize ve çocuklara!» dedi Roger.

«Bu yıl eğlenseler bari. Sen de burada kalırsan iyi olur. Canını sıkarlarsa her zaman kulübeye gidebilirsin.»

«Seni rahatsız etmezsem bir süre de burada olmak isterim.»

«Beni rahatsız ettiğin falan yok.»

«Onları görmek çok hoş olacak.»

Gerçekten hoştu da. Üçü de iyi çocuklardı ve gelmelerinden bu yana bir hafta geçmişti. Tonbalığı akını da geçtiği için adadaki teknelerin sayısı azalmış, yaşam temposu ağırlaşmış, normale dönmüştü.

Çocuklar verandadaki portatif yataklarda yatıyorlardı. İnsanın gece uyanıp da çocukların soluklarını duyması kendini daha az yalnız hissetmesine yol açıyordu. Geceler karadan esen rüzgârla serin oluyordu; rüzgâr kesilince de denizin serinliği sarıyordu adayı.

Çocuklar ilk geldiklerinde, daha sonra olduklarından daha utangaç ve daha çok derli topluydular. Ancak eve girerlerken ayaklarındaki kumu yıkatıp, ıslak mayolarını dışarı asıp evde kurularını giymelerini sağladın mı derli topluluk diye bir sorun da kalmıyordu. Joseph sabahları yataklarını yaparken pijamalarını havalandırıp kaldırıyordu, ortalıkta dağıtabilecekleri kazakları ve gömlekleri kalıyordu yalnızca. Daha doğrusu işin ilkesi böyleydi. Gerçekte oğlanların sahip oldukları her şey, evin bir yanına atılmış duruyordu. Thomas Hudson buna pek aldırmıyordu. Bir insan bir evde tek başına yaşıyorsa aşırı titizlik gibi huylar edinir ve bunlardan zevk alırdı. Ama bunlardan birkaçının çiğnendiğini görmek de başlıbaşına bir zevkti. Çocuklar gittikten sonra, yine eski huylarıyla başbaşa kalacağını çok iyi biliyordu.

Denize bakan verandada oturduğu yerden büyük oğlanın, ortancanın ve küçüğün kumsalda Roger'le birlikte yattıklarını görüyordu. Konuşuyorlar, kumları eşeliyorlar, tartışıyorlardı; ama ne konuştuklarını duyamıyordu.

En büyük oğlan uzun boylu, Thomas Hudson gibi omuzları, boynu, uzun yüzücü bacak ve ayakları olan esmer bir çocuktu. Yüzü biraz da bir Kızılderiliyi andırıyordu; sakin olduğu zamanlar yüzünde dramatik bir ifade olmasına karşın mutlu bir çocuktu.

Thomas Hudson oğlanın yüzüne o acıklı ifade yerleştiğinde kendisine, «Ne düşünüyorsun, Schotz?» diye sormuştu.

«Oltaya yem takmayı,» demişti oğlan yüzü birden aydınlanarak. Çocuk düşündüğü zaman kendisine o acıklı ifadeyi veren şey gözleri ve ağzıydı; oysa konuştuğu zaman gözleri ve ağzı yüzünü birdenbire canlandırıveriyordu.

Ortanca oğlan, Thomas Hudson'a bir susamurunu hatırlatırdı. Susamuru kürkü rengindeki sarı saçları, o sualtı hayvanın tüylerinden farksızdı, güneşte yandığı zaman da vücudu garip bir koyu altın rengine dönüşürdü. Babasına, kendi başına sağ-

lıklı ve neşeli bir yoşamı olan bir tür hayvanı hatırlatırdı. Susamurları ve ayılar en çok şaka yapan hayvanlardı ve ayılar da kuşkusuz insana çok yakındılar. Bu oğlan hiçbir zaman bir ayı olacak kadar iriyarı ve güçlü olamayacak, hiçbir zaman bir atlet olamayacaktı; ayrıca bunu istediği de yoktu. Yine de sevimli bir küçük hayvanı andırıyordu, akıllıydı ve kendine göre bir yaşantısı vardı. Sevecendi, belirli bir adalet duygusuna sahipti ve insana iyi dostluk ederdi. Kuşkucuydu, heyecanlı bir tartışmacıydı ve insanla içinde hiçbir kötülük taşımadan iyi alay ederdi. Kimsenin bilmediği niteliklere sahipti, diğer iki oğlan onunla alay etmelerine ve zayıf noktalarını yakalayıp ezmeye çalışmalarına rağmen kendisine büyük saygı duyarlardı. Kuşkusuz kendi aralarında kavga ettikleri olurdu, ayrıca epey kötü niyetlilikle birbirleriyle alay da ederlerdi, ama gerçekte terbiyeli ve büyüklerine saygılıydılar.

En küçüğü sarışındı ve tıpkı bir kruvazör gibiydi. Fiziki olarak Thomas Hudson'un küçültülmüş, kısaltılmış ve genişletilmiş bir kopyasıydı. Güneşte yandığı zaman derisini çiller basardı, neşeli bir yüzü vardı ve doğduğunda çok yaşlıydı sanki. O da şeytanın biriydi ve ağabeylerini çıldırtırdı. Thomas Hudson dışında kimsenin anlayamayacağı bir de sıkıntılı yanı vardı. İkisi de bunu pek düşünmezler, ama birbirlerinde bunun olduğunu fark ederler, kötü bir şey olduğunu bilirlerdi. Thomas Hudson buna saygı gösterir ve oğlanın bu yönünü anlayışla karşılardı. Thomas Hudson bu çocukla, diğerleriyle olduğu kadar birlikte bulunmamışsa da birbirlerine çok yakındılar. Bu Andrew zamanından önce gelişmiş kusursuz bir atletti, ilk ata bindiğinden bu yana da at üstünde bir harikaydı. Ağabeyleri onunla gurur duyarlar ama bir saçmalık yapmasını da istemezlerdi. Yüzüne bakınca insanın pek inanası gelmezdi kendisine, pek çok kimse başarılarından kuşku duyabilirdi, ancak kendisini ata binerken, engel atlarken görenler, onun soğukkanlılığını ve profesyonel alçakgönüllülüğünü bilirlerdi. Kötü olabileceği halde çok iyi olan ve kötülüğünü yanında

alaycı bir neşe olarak taşıyan bir çocuktu. Ama kötü bir çocuktu, bunu kendisi de bilirdi, ağabeyleri de. Kötülüğü içinde büyümeye devam ettiği sırada iyi olmayı sürdürüyordu yalnızca.

Verandanın aşağısında dördü birden serilmişlerdi kumların üzerine. En büyükleri genç Tom, Roger'in yanındaydı, öteki yanında en küçükleri olan Andrew vardı. Ortancaları David, Tom'un yanına uzanmış, gözlerini kapatmıştı. Thomas Hudson fırçalarını temizleyip onların yanına indi.

«Selam baba!» dedi en büyükleri. «İyi çalıştın mı?»

«Yüzecek misin?» diye sordu ortancaları.

«Su şahane baba,» dedi en küçükleri.

«Nasılsın, baba?» diye sırıttı Roger. «Resim işi nasıl gidiyor Bay Hudson?»

«Bugünlük resme paydos, beyler.»

«Güzel,» dedi ortancaları David, «balık avlamaya gidebilir miyiz dersin?»

«Yemekten sonra gidelim.»

«Yaşasın!» diye bağırdı büyük oğlan.

«Biraz güç olmaz mı?» diye sordu en küçükleri Andrew.

«Senin için belki,» dedi ağabeyi genç Tom.

«Balıklar deniz dalgalıyken kayaların arasından çıkmazlar,» dedi David. «Bizim gibi dalgalardan korkar onlar da. Sanırım onları da deniz tutuyor. Balıkları deniz tutar mı baba?»

«Elbette,» dedi Thomas Hudson. «Fırtınalı havalarda dalgalara kapılan hani balıkları deniz tutmasından ölürler.»

«Ben demedim mi?» dedi David ağabeyine.

«Hastalanırlar ve ölürler,» dedi genç Tom. «Deniz tuttuğunu ne kanıtlar acaba?»

Thomas Hudson, «Gerçekten deniz tuttuğunu söyleyebiliriz sanıyorum,» dedi. «Ama rahat rahat yüzebilselerdi yine deniz tutar mıydı bilemiyorum doğrusu.»

«Ama kayalıklarda rahat rahat yüzemeler ki, baba,» dedi David. «Kendilerine özgü delikleri, girip çıktıkları yerler var. Büyük balıkların ve dalga-

ların korkusundan deliklerinden çıkmıyorlardır. Dalgalar onları da kayalara çarpabilir.»

«Pek değil,» dedi genç Tom.

«Eh, o kadar çok olmayabilir,» diye David ağabeyinin hakkını verdi.

«Ama yeteri kadar,» dedi Andrew. «Böyle devam ederlerse gitmemize gerek kalmayacak,» diye fısıldadı babasına.

«Hoşlanmıyor musun ki?»

«Hoşlanıyorum ama korkuyorum da.»

«Neden korkuyorsun?»

«Suyun altında olan her şeyden. Ciğerlerimdeki havayı boşalttığım anda korkmaya başlıyorum. Tommy çok iyi yüzer ama suyun altında o da korkuyor. Su altında korkmayanımız yalnızca David.»

«Ben bile çok kere korkmuşumdur,» dedi Thomas Hudson.

«Sahi mi?»

«Herkes korkar sanırım.»

«David korkmaz. Nerede olursa olsun hem de. Ama David attan çok düştüğü için artık atlardan korkuyor.»

David kardeşini duymuştu. «Bana bak, ufaklık! Nasıl düşmüştüm, onu da söylesene.»

«Bilmiyorum, o kadar çok düştün ki, hatırlamıyorum artık.»

«Ben söyleyeyim o halde. Ben neden o kadar çok düştüğümü biliyordum. Geçen yıl Old Paint'e binerken semer takıldığı sırada hayvan sırtını kamburlaştırırdı, sonra da semer altımdan kayar, ben de düşerdim.»

«Oysa ben hiç böyle bir sıkıntı çekmedim onunla,» dedi Andrew.

«Herkes gibi o da seni seviyordu herhalde. Belki de biri ona senin kim olduğunu söylemişti.»

«Ben gazetelerde benim hakkımda yazanları ona yüksek sesle okurdum,» dedi Andrew.

«O zaman hemen koşmaya başlamıştır, herhalde,» dedi Thomas Hudson. «O yaşlı ata binmeye başladığında David'e ne oldu biliyor musun, atın koşacağı bir yer yoktu. Atlar o tür arazide koşmazlar.»

«Ben ona binebilirdim demiyorum ki, baba,» dedi Andrew.

«Hele de,» dedi David. Sonra, «Herhalde binerdin,» dedi. «Elbette binerdin. Ama doğru söylüyorum Andy, ben düşmeden önce nasıl koştuğunu bir bilseydin. Aman ne olursa olsun, düştüm işte.»

«Baba gerçekten balık avlayacak mıyız?» diye sordu Andrew.

«Deniz çok dalgalı değilse.»

«Çok dalgalı olup olmadığına kim karar verecek?»

«Ben.»

«İyi,» dedi Andy. «Bana çok dalgalı gibi geliyor da.»

«Baba, Old Paint hâlâ çiftlikte mi?» diye sordu Andy.

«Sanırım. Biliyorsun, çiftliği kiraya verdim.»

«Sahi mi?»

«Evet, geçen yılın sonunda.»

«Ama yine de oraya gidebiliriz, değil mi?» diye atıldı David.

«Elbette. Nehir kıyısındaki büyük kulübe bizim.»

«En çok sevdiğim yer çiftlikti,» dedi Andy. «Buranın dışında yani.»

«Ben senin en çok Rochester'i sevdiğini sanıyordum,» diye David kardeşiyle alay etti. Ağabeyleri batıya, annesi de ailesinin yanına gittiği yazlar Andrew, dadısıyla orada kalırdı.

«Orayı da severim. Rochester esaslı bir yerdir.»

«Bir keresinde sonbaharda üç ayı öldürüp eve döndüğümüzde sen ona avı anlatmaya çalışmıştın da o ne demişti, hatırlıyor musun Dave?» diye sordu Thomas Hudson.

«Hatırlamıyorum baba, o kadar eskileri hiç hatırlamıyorum.»

«Sizin yemek yediğiniz uşaklar bölümündeydi. Siz çocuklar yemek yerken Andy'ye anlatıyordunuz avı. Anna da, 'Çok heyecanlı geçmiş olmalı, David, peki sonra ne yaptınız?' diye sormuştu. O

zaman beş altı yaşında olan bu kötü çocuk da, 'Çok ilginç olmalı, David' demişti. 'Böyle şeylere ilgi duyanlar için hiç kuşkusuz. Ama Rochester'de ayı yoktur.'»

«Gördün mü o zaman nasılmışsın?» dedi David.

«Pekâlâ, baba,» dedi Andrew. «Ona çizgi romandan başka bir şey okumadığını, Everglades'e giderken trende hep çizgi roman okuduğunu ve o güz okula döndüğümüzde bile çizgi romandan başka bir şey okumayan aptalın biri olduğunu anlatsana.»

«Anlatmasına gerek yok, hatırlıyorum.»

«Sonunda paçanı kurtardın ama,» dedi Thomas Hudson.

«Kurtarmam gerekiyordu. Hep böyle kalmak kötü bir şeydi.»

Olduğu yerde dönüp David'in ayak bileğini tutan genç Tom, «Benim çocukluğumu anlatsana,» dedi. «Çocukluğumdaki hikâyeleri dinledikçe gerçek yaşamda öyle olamayacağımı düşünüyorum.»

«Senin küçüklüğünü hatırlıyorum,» dedi Thomas Hudson. «Daha o zaman garip bir karakterin vardı.»

«Garip yerlerde yaşadığı için garipti,» dedi en küçüğü. «Ben de Paris, İspanya ve Avusturya'da yaşasam garip olurdum.»

«Şimdi de garip,» dedi David. «Öyle ekzotik geçmişe gereği yok.»

«Ekzotik geçmiş nedir?»

«Sende olmayan şey.»

«Eminim bende de vardır.»

«Sus da babam anlatsın,» dedi genç Tom. «Onlara birlikte Paris'te olduğumuz zamanı anlat.»

«O zaman çok garip değildin,» dedi Thomas Hudson. «Bir bebekken bile çok sağlam bir karakterin vardı. Annenle seni bıçkıhanenin üstünde oturduğumuz dairede çamaşır sepetinden yapılma beşiğinde bırakırdık, kedimiz F. Puss da sepetin dibinde kıvrılıp yatar yanına kimseyi yaklaştırmaz-

dı. Adının G'Ning G'Ning olduğunu söylerdin, biz de sana Müthiş G'Ning G'Ning derdik.»

«O adı da nereden bulmuşum?»

«Bir tramvay ya da otobüsten sanırım. Vatmanın çıkardığı sese benzetmiştin.»

«Fransızca konuşamaz mıydım?»

«O zaman pek iyi konuşamazdın.»

«Bana biraz da Fransızca konuşabildiğim zamanları anlatsana.»

«Daha sonraları seni arabanla Closerie des Lilas'ya götürürdüm. Ucuz, hafif ve katlanır bir arabaydı. Orada kahvaltımızı ederdik, ben gazetemi okurken sen de yoldan geçenleri seyrederdin. Sonra kahvaltımızı bitirir...»

«Kahvaltıda ne yerdik?»

«Çörek ve sütlü kahve.»

«Ben de mi?»

«Senin sütüne de az bir şey kahve katardık.»

«Hatırlıyorum bunu. Sonra nereye giderdik?»

«Closerie des Lilas'dan çıkıp arabayla gezdirirdim seni. Bronz atlı, balıklı ve denizkızlı çeşmenin önünden, iki sıra atkestanesi ağaçları olan caddeden geçerdik, Fransız çocukları yol kenarında dadılarının yanında oynarlardı...»

«Solda da Ecole Alsacienne vardı,» dedi genç Tom.

«Ve sağda apartmanlar...»

«Apartmanlar ve üst katları stüdyo olarak kullanılan tavanları camlı daireler, gölgede kaldığı için biraz kederli görünen soldaki yol...» dedi genç Tom.

«Sonbahar mı, yaz mı, yoksa ilkbahar mı?» diye sordu Thomas Hudson.

«Sonbaharın sonları.»

«O zaman yüzün buz gibiydi, yanakların ve burnun kıpkırmızı, üstteki demir kapıdan Luxembourg Bahçesine girer, gölün çevresinde bir kere dönüp sağa Medici Çeşmesine sapar, Odeon'un önündeki kapıdan çıkar, bir iki ara sokaktan geçip Boulevard Saint Michele'e...»

«Boul Mich...»

«Boul Mich'den de Cluny'nin önünden geçip...»

«Sağımızda...»

«Çok loş ve iç kapayıcıydı ve Boulevard Saint Michel'den karşıya...»

«Trafiğin en yoğun olduğu en heyecanlı sokaktı orası. Çok heyecan verici ve tehlikeli gelirdi. Rue de Rennes, ise güvenliydi sanki — Deux Magot ile Lipps kavşağı yani. Neden öyleydi, baba?»

«Bilemiyoruz, Schatz.»

«Sokak adlarından başka şeyler de olsun bari.» dedi Andrew. «Hiç gitmediğim bir yerin sokak adlarını duymaktan bıktım.»

«Öyleyse bir şeyler yap baba.» dedi genç Tom. «Yalnız olduğumuz zaman konuşuruz sokakları.»

«O sıralarda pek bir şey olmamıştı. Place Saint Michel'de bir kahvenin önünde otururduk, baban bir kremalı kahve içip taslaklar yapar, sen de biro içerdin.»

«O zaman bira sever miydim?»

«Tam bir biracıydın. Ama yemeklerde biraz kırmızı şarap katılmış su içerdin.»

«Hatırlıyorum. *L'eau rougie.*»

«*Exactement.* Aslında *l'eau rougie* düşkünüydün, ama arasıra bir biraya hayır demezdin.»

«Avusturya'da kayak yapışımızı, köpeğimiz Schnautz'u ve karları hatırlıyorum.»

«Orada geçirdiğimiz Noel'i hatırlıyor musun?»

«Hayır Yalnızca seni, köpeğimiz Schnautz'u ve dadımı. Güzel bir kadındı. Annemi de kayaklarını takmış olarak hatırlıyorum. Çok güzeldi. Seninle annemin bir meyve bahçesi arasında kaydığınızı gördüğümü hatırlıyorum. Neresi olduğunu bilmiyorum. Ama Jardin de Luxembourg'u çok iyi hatırlıyorum. O büyük bahçede öğleden sonraları çeşmenin yanındaki havuzda kayık yüzdürdüğümüzü hatırlıyorum. Ağaçlar arasında taşlıklı yollar vardı, sol tarafta bowling oynarlardı, biz Saraya doğru yürürdük, Sarayın en üstünde bir saat vardı. Sonbaharda yapraklar dökülünce ağaçların çıplaklığını, yerde taşlar üstündeki yaprakları hatırlıyorum. En çok sonbaharı hatırlamayı seviyorum zaten.»

«Neden?» diye sordu David.

«Pek çok neden var. Sonbaharda her şey başka türlü kokardı, karnavallar vardı, her taraf nemliyken çakıllı yol kuruydu, kayıklarımız havuzda yüzdürecek rüzgâr olurdu, sonra rüzgâr ağaçların yapraklarını dökerdi. Sen kuş avladığın zaman battaniyemin altındaki kuşları, tüylerinin nasıl kaygan olduğunu hatırlıyorum. Onları okşar, sıkı sıkı göğsüme bastırır, eve dönene kadar ellerimi ısıtırdım onlarla, ama sonunda onlar da soğurdu.»

«Kuşları nerede vururdun baba?» diye sordu David.

«Çoğunlukla bahçenin kapıları kapanmadan önce Medici Çeşmesi yakınlarında. Bahçenin çevresinde yüksek bir parmaklıklı duvar vardır, karanlık basarken kapıları kapatırlar, herkesi dışarı çıkarırlar. Nöbetçiler halkı uyarırlar, sonra gidip kilitlerler kapıları. Onlar yanımızdan çekilince ben güvercinleri yanımda getirdiğim sapanla vururdum. Fransa'da çok esaslı sapan yapılır.»

«Yoksul olduğuna göre kendi sapanını kendin yapmaz mıydın?» diye sordu Andrew.

«Yapardım elbette. İlk sapanımı Tommy'nin annesi ile yürüyüşe çıktığımız Rambouillet Ormanında kestiğim bir daldan yapmıştım. Çakımla sapanı yaptım, sonra Place Saint Michel'de bir kırtasiyeciden lastik aldım, Tommy'nin annesinin eski bir eldiveninden deri bir parça yerleştirdim arkasına.»

«Sapanla ne atardın?»

«Küçük taşlar.»

«Kuşların ne kadar yakınına giderdin?»

«Mümkün olduğu kadar yakına giderdim ki, düşürür düşürmez alıp battaniyenin altına sokayım diye.»

«Bir keresinde birinin canlandığını hatırlıyorum,» dedi genç Tom. «Hiç sesimi çıkarmadan tutuyordum onu elimde. benim olmasını istediğim için eve varana kadar hiçbir şey söylememiştim. Kocaman bir güvercindi. uzun boynu, morumsu başı, beyaz lekeli kanatları vardı. Bir kafes bulana kadar mutfakta saklamama izin vermiştin. Bir bacağından bağlamıştın. Ama o gece o kocaman kedi

onu öldürüp yatağıma getirdi. Kedi öylesine gururluydu ki, ağzında bir yerli taşıyan bir kaplandı sanki, kuşla birlikte yatağıma atladı. Sepetten sonra o dört köşe yatakta yatıyordum artık. Sepeti hatırlamıyorum. Sen annemle kahveye gitmiştin, kedi ile ben evde yalnızdık. Pencerelerin açık olduğunu, bıçkıhanenin üzerinde yusyuvarlak ayın yükseldiğini hatırlıyorum. Kıştı, talaş kokusu vardı havada. Başını kaldırmış gelen kediyi daha uzaktan görmüştüm, kuş yere sürünüyordu, kedi bir sıçrayışta yatağa atladı. Kuşumu öldürdü diye çok bozulmuştum ama öylesine gururlu ve mutluydu ki, benim de çok iyi arkadaşım olduğundan ben de gurur ve mutluluk duydum. Kuşla oynadığını, sonra ayaklarını göğsüme sürdüğünü, dönüp yine kuşla oynadığını hatırlıyorum. Hatırladığım bir başka şey de sonunda hep birlikte uykuya dalmış olmamız. Ben bir elimi o da bir ayağını kuşun üstüne koymuştu, gece uyandığımda kuşu yiyor ve bir yandan da kaplan gibi homurdanıyordu.»

«Sokak adlarından daha iyi bu,» dedi Andrew. «Tommy, kedi kuşu yerken sen korkmuş muydun?»

«Hayır. O kedi benim en iyi arkadaşımdı. En yakın arkadaşım. Benim de kuşu yememi isterdi sanırım.»

«Bir denemeliydin,» dedi Andrew. «Bana sapanları anlat biraz.»

«Öteki sapanı annem sana Noel armağanı olarak verdi,» dedi genç Tom. «Sana bir silah almak istiyordu ama yeteri kadar parası yoktu, sapanı da bir silahçıda görmüştü. Vitrindeki tüfeklere her gün bakardı fırına giderken, bir gün sapanı gördü ve bir başkasına satarlar diye korkup hemen o gün aldı, Noel'e kadar da sakladı. Senin durumu anlamaman için hesaplarında da hile yapmıştı. Bana çok anlattı bunu. Noel'de onu alınca eskisini bana verdiğini hatırlıyorum, ancak o zaman sapanı çekecek gücüm yoktu.»

«Baba, biz hiç yoksulluk çekmedik mi?» diye sordu Andrew.

«Hayır. Sizler doğduğunuzda yoksulluk günle-

rini geride bırakmıştım. Parasız kaldığımız çok olmuştur, ama Tom'un annesiyle olduğu gibi hiç yoksulluk çekmedik.»

«Bize Paris'i biraz daha anlat,» dedi David. «Tommy ile başka ne yapardınız?»

«Schatz, ne yapardık?»

«Sonbaharda mı? Kestane kızartması alırdık kestaneciden. Onlarla da ısıtırdım ellerimi. Sirke gidip Kaptan Wahl'ın timsahlarını görmüştük.»

«Onu hatırlayabiliyor musun?»

«Çok iyi hatırlıyorum. Kaptan Wahl timsahla güreşir, güzel bir kız da elindeki üç uçlu zıpkınla onları dürtüklerdi. Ama en iri timsah kıpırdamıyordu. Sirk çok güzeldi, yuvarlaktı, altın yaldızla boyalıydı, at kokuyordu. Arkada Bay Crosby, aslan terbiyecisi ve karısıyla içki içtiğiniz bir yer vardı.»

«Bay Crosby'yi de hatırlıyor musun?»

«Hava ne kadar soğuk olursa olsun palto ve şapka giymezdi, küçük kızının saçı Harikalar Diyarındaki Alis gibi uzun bir kuyruk yapılmıştı. Resimlerdeki Alis gibi yani. Bay Crosby her zaman çok sinirliydi.»

«Başka kimi hatırlıyorsun?»

«Bay Joyce'u.»

«O nasıldı?»

«Uzun boylu, zayıf, bıyıklı, çenesinde sivri bir sakalı olan çok kalın gözlüklü ve yürürken başını dimdik tutan bir adam. Onu sokakta yanımızdan konuşmadan geçerken hatırlıyorum, sen ona bir şey söylemiştin, o da durmuş, gözlüğünün ardından akvaryumdaymış gibi bize bakıp, 'Ah, Hudson ben de seni arıyorum' demişti. Sonra üçümüz bir kahveye gittik ve havanın soğuk olmasına rağmen, bir köşede o şimdi adını unuttuğum şeylerin yanında oturduk.»

«Braziers.»

«Ben onu kadınların giydiği bir şey sanırdım,» dedi Andrew.

«İçinde kömür yakılan kenarları delikli demir bir tenekedir. Bir kahvenin dışında ya da yarış alanında ısınmak için onların yanında oturursun,» de-

di genç Tom. «Babam ve Bay Joyce'la gittiğimiz bu kahvede en soğuk havada bile rahat edebilmek için dizi dizi vardı dışarda.»

En küçük oğlan, «Yaşamının en büyük bölümünü kahvelerde ve barlarda geçirdin galibo?» dedi.

«Eh, öyle denilebilir. Değil mi, baba?»

«Ve babam içerde acele bir tek atarken dışarda arabada uyuyarak,» dedi David. «Şu *acele* sözcüğünden de o kadar nefret ediyorum ki. Yeryüzünün en aşağılık şeyi olmalı acele bir tek.»

Roger genç Tom'a, «Bay Joyce neler anlatırdı?» diye sordu.

«Bay Davis, o günleri o kadar az hatırlıyorum ki. En çok İtalyan yazarlarından ve Bay Ford'dan söz ederdi sanırım. Bay Joyce, Bay Ford'a tahammül edemezdi. Bay Pound epey bozardı sinirlerini. 'Ezra kudurmuşun biri, Hudson' demişti babama. Ben oturduğum yerden Bay Joyce'un yüzüne bakıyordum, derisi dümdüzdü, soğukta kalmış deriler gibi, kıpkırmızıydı da. Kudurmuş sözcüğü aklıma kudurmuş köpeği getirmişti. Bir yandan da kızıl saçları, sivri sakalı ve beyaz köpük gibi bir şeyler akan ağzıyla Bay Pound'u düşünüyordum. Bay Pound'un kudurmuş olması çok kötü bir şeydi, onunla karşılaşmayacağımızı umuyordum. Bay Joyce, 'Tabii, Ford yıllardır kudurmuş,' dedi sonra. Bay Ford' un iri komik yüzünü, açık renkli gözlerini, salyalar akan ağzını gözlerimin önüne getirdim.»

«Yeter,» dedi Andrew. «Rüyalarımda göreceğim yoksa.»

«Lütfen devam et,» dedi David. «Hortlaklar gibi. Andrew kötü rüyalar gördüğü için annem hortlak kitabını kilitlemişti.»

«Bay Pound kimseyi ısırdı mı hiç?» diye sordu Andrew.

«Hayır. Sözgelişi öyle demiş, kuduz anlamında değil. Onları neden kudurmuş sanıyordu ki?»

«Bilemem,» dedi genç Tom. «O sıralarda parkta kuş avladığımız zaman olduğu kadar küçük değildim. Ama yine de her şeyi hatırlayamayacak ka-

dar küçüktüm. Bay Ford ile Bay Pound'un ağzından salyalar akarak önlerine çıkanı ısırmaya hazır oldukları düşüncesi kafamdakileri silip süpürmüştü. Bay Joyce'u tanır mıydınız, Bay Davis?»

«Evet. O, baban ve ben iyi arkadaştık.»

«Babam Bay Joyce'dan çok gençti.»

«Baban o zamanlar herkesten daha gençti.»

«Benim kadar değil ama,» dedi genç Tom gururla. «Ben Bay Joyce'un en genç arkadaşıydım.»

«Seni çok özlediğine bahse girerim,» dedi Andrew.

David, Andrew'a, «Seninle tanışamadığına çok yazık olmuş,» dedi. «Bütün vaktini Rochester'de geçiriyor olmasaydın bu şerefe kavuşurdu.»

«Bay Joyce büyük bir insandı,» dedi genç Tom. «Sizin gibi iki serseriyle bir ilişkisi olsun istemezdi.»

«Bu senin fikrin,» dedi Andrew. «Bay Joyce ile David arkadaş olabilirlerdi. David okulda gazeteye yazı yazıyor.»

«Baba, bize Tommy'nin annesiyle yoksul olduğunuz zamanları anlatsana. Ne kadar yoksuldunuz?»

«Çok yoksuldular,» diye Roger atıldı. «Babanın genç Tom'un mama şişelerini sabah hazırlayıp en iyi ve en ucuz sebzeleri alabilmek için pazara gittiğini bilirim. Ben kahvaltıya giderken o pazardan dönüyor olurdu.»

«Altıncı *arrondissement*'ın en usta *poireaux* seçicisi bendim,» dedi Thomas Hudson.

«*Poireaux* nedir?»

«Pırasa.»

«Uzun, yeşil ve iri soğana benzer,» dedi genç Tom. «Ama soğan gibi parlak değildir. Mat bir parlaklığı vardır. Yaprakları yeşil, ucu beyazdır. Kaynatıp zeytinyağ, sirke, tuz ve biberle soğuk olarak yersin. Üstünü de altını da yersin. Şahane bir şeydir. Dünyada herkesten çok yemişimdir diyebilirim.»

«O altıncı bilmemne nedir?» diye sordu Andrew.

«Sen konuşmayı böyle sık sık kesersen...

«Fransızca bilmediğim için anlamadığım şeyi soracağım elbette.»

«Paris yirmi bölgeye bölünmüştür, biz altıncısında otururduk.»

«Baba, bu arrondissement'ları falon bıraksak da sen bize başka şeyler anlatsan olmaz mı?» diye sordu Andrew.

«Hiçbir şeyi öğrenmeye katlanamıyorsun, değil mi atlet?» diye atıldı David.

«Öğrenmek istiyorum, ama arrondissement'lar da benim için çok geçmiş şeyler. Sen bana benim için çok eski olan şeyleri anlatırsın hep. Eski diyorum işte, bir şey anlamıyorum.»

«Ty Çobb'un yaşamboyu ortalama vuruş sayısı nedir?» diye sordu David.

«Üç altmış yedi.»

«Bu senin için çok eski değil ama, öyle mi?»

«Yeter, David. Bazı insanlar beyzbol severler, senin arrondissemant'ları sevdiğin gibi.»

«Rochester'de arrondissement yoktur sanırım.»

«Kes dedik! Babamla Bay Davis'in o bilmemnelerden daha ilginç şeyler bildiklerini umuyorum.»

«Biz yanınızdayken konuşmana dikkat etmelisin,» dedi Thomas Hudson.

«Özür dilerim baba, bu kadar küçüksem benim suçum mu yani. Özür dilerim.»

Andrew kırılmıştı. David onunla çok alay ederdi.

«Büyüyeceksin,» dedi Thomas Hudson. «Heyecanlandığın zaman küfür etmemenin güç olduğunu biliyorum. Ama büyükler önünde küfür etme. Kendi başınızayken ne söylerseniz söyleyin, umurumda bile değil.»

«Baba, özür diledim ya.»

«Biliyorum. Seni azarlıyor değilim. Bir açıklama yapıyordum yalnızca. Sizleri o kadar oz görüyorum ki, sık sık bir şeyler açıklamak zorunda sanıyorum kendimi.»

«Çok bir şey gerekmiyor baba,» dedi David.

«Doğru, çok değil,» dedi Thomas Hudson.

«Andrew annesinin önünde hiç küfür etmez.»

«Bırak artık beni, David. Geçti bitti, değil mi baba?»

«Eğer gerçekten küfür etmeyi öğrenmek isterseniz Bay Joyce'u okumalısınız,» dedi genç Tom.

«Benim canım çektiği kadar küfür ederim,» dedi David. «Hiç olmazsa şimdilik.»

«Dostum Bay Joyce hiç bilmediğim sözcük ve deyimleri kullanır. İddiaya girerim, hiç kimse onunla herhangi bir dilde küfür yarışmasına giremez.»

«Bunun ardından da yepyeni bir dil yarattı,» dedi kumlar üzerinde sırtüstü, gözleri kapalı yatan Roger.

Genç Tom, «Ben o yeni dili anlamıyorum,» dedi. «Yeteri kadar büyümedim sanırım. Ama çocuklar o *Ulysses*'i bir okusanız...»

«Çocuklara göre bir kitap değil o,» diye Thomas Hudson atıldı. «Gerçekten değil. Anlamazsın ve anlamaya da çalışmamalısın. Biraz daha büyümeyi beklemelisiniz.»

«Ben hepsini okudum,» dedi genç Tom. «Dediğin gibi ilk okuduğumda hemen hemen hiçbir şey anlamadım, baba. Ama okumaya devam ettim, şimdi iyice anladığım ve başkalarına da anlatabileceğim bir bölüm var. Bay Joyce'un arkadaşlarından biri olmak benim için gerçekten bir gurur.»

«Baba, Tom sahiden Bay Joyce'un arkadaşı mıydı?» diye sordu Andrew.

«Bay Joyce hep sorardı onu.»

«Elbette arkadaşıydım,» dedi genç Tom. «En iyi arkadaşlarımdan biriydi o.»

«Şimdilik kitabı açıklamaya kalkışmazsan iyi olur,» dedi Thomas Hudson. «Daha değil. Açıklayabildiğin hangi bölümüydü?»

«Sonu. Kadının yüksek sesle kendi kendine konuşması.»

«Tommy orasını bana da okudu,» dedi David.

«Açıklamasını da yaptı mı?»

«Elinden geldiğince. Bazı yerleri ikimize de fazla geldi.»

«Kitabı nereden buldunuz?»

«Evdeki kitaplar arasında. Alıp okula götürdüm.»

«Ne yaptın, ne yaptın?»

«Çocuklara yüksek sesle bölümler okur, Bay Joyce'un arkadaşım olduğunu ve birlikte pek çok zaman geçirdiğimizi anlatırdım.»

«Çocuklar ne derierdi?»

«Bazı aşırı dinciler biraz fazla açık bulmuşlardı.»

«Öğretmenler durumu öğrenmediler mi, peki?»

«Öğrendiler, tabii. Sen duymamış mıydın, baba? Doğru, sanırım sen o sıralarda Habeşistan'daydın. Müdür beni okuldan atacaktı, ama ben Bay Joyce'un büyük bir yazar ve aynı zamanda bir arkadaş olduğunu söyleyince kitabı alıp eve göndereceğini söyledi ve benden bir daha çocuklara bir şey okumadan ya da klasikleri açıklamaya kalkışmadan kendisine danışacağıma söz aldı. Beni kovmaya niyetlendiği zaman beni terbiyesiz sanmıştı. Ama ben terbiyesiz ya da ahlaksız değilim baba. Herhangi birinden daha fazla yani...»

«Kitabı eve gönderdi mi?»

«Evet. İlk başta yalnızca el koyacaktı, ama kitabın ilk baskı olduğunu. Bay Joyce'un onu sana ithaf ettiğini ve kitabın benim olmadığı için el koyamayacağını anlattım. El koyamadığı için epey sıkıldı sanırım.»

«Baba, Bay Joyce'un kitabını ben ne zaman okuyabilirim?» diye atıldı Andrew.

«Daha uzun bir süre okuyamazsın.»

«Tommy okudu ama.»

«Tommy Bay Joyce'un arkadaşı.»

«Elbette,» dedi genç Tom. «Baba, Balzac'la hiç tanışmadık, değil mi?»

«Hayır, o bizden önce yaşamıştı.»

«Gautier de mi? Onlardan da iki esaslı kitap buldum evde. *Droll Stories* ve *Mademoiselle de Maupin*. *Mademoiselle de Maupin*'i henüz hiç anlamıyorum, ama yine anlayabilmek için baştan sona

okuyorum. Çok esaslı bir kitap. Ama mademki arkadaşlarımız değiller, o zaman çocuklara okursam bu kere beni garanti okuldan atarlar artık.»

«Nasıl kitaplar Tommy?» diye sordu David.

«Şahane. İkisini de çok seveceksin.»

«Onları arkadaşlarına okumak için neden müdürden izin almıyorsun?» diye sordu Roger. «Çocukların kendi bulacaklarından daha değerlidir ikisi de.»

«Bunu yapmam doğru olmaz, Bay Davis. Beni ahlaksız falan sanır yine. Çocuklar için de Bay Joyce'un benim arkadaşım olduğu zamanki gibi olmaz. Zaten bir tanesini anlatabilecek kadar iyi anlamıyorum. Bay Joyce'la olan arkadaşlığım, sözlerimi destekliyordu; o zaman olduğu gibi aynı bilmişlikle anlatamazdım zaten.»

«O açıklamayı dinlemek isterdim,» dedi Roger.

«Aman, Bay Davis, çok basitti, sizin hiç ilginizi çekmezdi doğrusu. O bölümü çok iyi anlıyorsunuzdur, öyle değil mi?»

«Eh, öyle sayılır.»

«Bay Joyce'u tanıdığımız gibi Balzac ile Gautier'i de dost olarak tanımış olmayı isterdim.»

«Ben de,» dedi Thomas Hudson.

«Ama yine de çok iyi bozı yazarlar tanıyorduk, değil mi?»

«Elbette.» Kumsal sıcak ve hoştu, Thomas Hudson çalışmasının üzerine kendini mutlu da hissetmekteydi. Oğlanlarının konuşmalarını dinlemek mutluluk verici bir şeydi.

«Haydi gidip yüzelim de ondan sonra yemek yeriz.» dedi Roger. «Hava gittikçe ısınıyor.»

Thomas Hudson arkalarından baktı. Dördü de yeşil sularda ağır ağır yüzüyorlardı, vücutları beyaz kumun üzerinde gölgeler oluşturuyor, güneş yanığı kolları kalkıp ileri atılıyor, eller suya giriyor, suyu yakalayıp geri itiyor, bacaklar düzenli bir tempoyla çırpılıyor, solumak için başlar yana atılıyor, rahat ve düzgün soluklar alınıyordu. Thomas Hudson, onların rüzgârı arkalarına alıp yüzmelerini

seyrederken dördünü de çok sevdiğini düşündü. Güç olsa da onların yüzerken resmini yapmalıydı. Yazın deneyecekti bunu.

Denize girmesi gerektiğini bildiği halde yüzmeye üşeniyordu, ama sonunda girdi, rüzgârın serinlettiği suları güneşten ısınmış bacaklarında, sonra bacak arasında hissederek kendini denize attı ve yüzerek artık dönmekte olan ötekilere doğru gitti. Başı onların başlarıyla aynı düzeydeyken bambaşka bir resim vardı karşısında. Rüzgâra karşı yüzüyorlardı, çırpıntılı deniz Andrew iie David'i rahatsız etmiş olacak ki, düzenli yüzmeyi bırakmışlardı artık. Dördünün de birer deniz hayvanı oldukları hayali kaybolmuştu. Gözalıcı ve rahat bir biçimde gitmişlerdi, ama şimdi iki küçük oğlan rüzgâr ve denizle boğuşuyorlardı. Kendilerini suyun içinde evlerinde hissediyorlarmış izlenimi yok olmuştu. İki resimden bu ikincisi daha iyiydi belki de. Beş yüzücü sudan çıkıp eve doğru yürüdüler.

«Sualtından yüzmeyi o yüzden daha çok severim,» dedi David. «Soluk alma derdi yoktur.»

«Neden babam ve Tommy ile öğleden sonra sualtı avcılığına gitmiyorsun?» diye sordu Andrew.

«Ben Bay Davis'le kalırım.»

«Siz gitmek istemiyor musunuz, Bay Davis?»

«Ben kıyıda da kalabilirim.»

«Benim için kalmayın,» dedi Andrew. «Yapacak çok işim var benim. Benim için kalacağınızı sandım da.»

«Kalacağım sanırım,» dedi Roger. «Yatıp kitap falan okurum.»

«Sizi oyuna getirmesine izin vermeyin Bay Davis. Sizi büyülemesine engel olun.»

«Ben zaten evden çıkmak istemiyordum.»

Şimdi üstlerini değiştirip verandaya çıkmışlardı. Joseph bir tabak içinde deniz ürünleri salatası getirmişti. Çocuklar salatayı yiyorlar, genç Tom da bir şişe bira içiyordu. Thomas Hudson koltuğundaydı, Roger de içki hazırlıyordu yanıbaşında.

«Yemekten sonra uyku bastırır,» dedi.

Genç Tom, «Sizi arayacağız,» dedi. «Ben de kalabilirim yani.»

«Sen de kal Tom,» diye Andrew atıldı. «Bırak babamla David gitsin.»

«Ama senin toplarını tutmam,» dedi genç Tom.

«Ben top falan tutmanı istemiyorum. Bir yerli çocuk var, o tutar attığım topları.»

«Neden beyzbolcu olmak istiyorsun?» diye sordu Tommy. «Hiçbir zaman beyzbolcu olabilecek kadar iriyarı olmayacaksın ki.»

«Dick Rudolph ile Dick Kerr kadar olacağım.»

«Her kimse onlar,» dedi genç Tom.

«Bana bir ad söylesene,» dedi David, Roger'e.

«Earl Sande.»

«Earl Sande kadar olursun,» dedi David.

«Haydi sen balık avlamaya git bakalım,» dedi Andrew. «Ben Tom'un Bay Joyce'un arkadaşı olduğu gibi Bay Davis'in arkadaşı olacağım. Olabilir miyim Bay Davis? Ondan sonra okula dönünce, 'Bay Davis'le o tropik adasında bir yaz geçirdim, kendisi vahşi hikâyelerini yazarken babam da gördüğünüz o çıplak kadın resimlerini yapıyordu' diye anlatırım. Onların çıplak resimlerini yapıyorsun, öyle değil mi baba?»

«Kimi zaman. Ama epey esmerdir kadınlarım.»

«Rengi hiç önemli değil,» dedi Andrew. «Bay Joyce Tom'un olsun.»

«Onlara bakmaya utanırsın sen,» dedi David.

«Belki, ama yine de öğrenirim işte.»

«Babamın yaptığı bir çıplak kadın resmi Bay Joyce'un bir bölümüyle kıyaslanamaz bile,» dedi genç Tom. «Bunun nedeni yalnızca senin küçük olman değil, çıplak bir kadının olağanüstü bir yanı yok da ondan.»

«Olsun, yine de ben Bay Davis ile babamın resimlerini seçiyorum. Okulda biri Bay Davis'in hikâyelerinin çok vahşi olduğunu söylemişti.»

«Pekâlâ, ben de Bay Davis'i seçiyorum. Ben de Bay Davis'in çok, ama çok eski bir dostuyum.»

«Ondan başka Bay Picasso'nun, Bay Braque'

ın, Bay Miro'nun ve Bay Masson ile Bay Pascin'in de,» dedi Thomas Hudson. «Hepsini tanırdın bunların.»

«Ve Bay Waldo Peirce'in,» dedi genç Tom. «Gördüğün gibi benimle yarışamazsın, Andy yavrum. Çok geç başladın bir kere. Kazanmana olanak yok. Sen Rochester'de yaşarken ve hatta daha doğmadan önce babamla ben, kendimizi dünyaya salıvermiştik. Yaşayan en büyük ressamları bilirdim herhalde. Pek çoğu benim iyi dostumdu.»

«Benim de bir yerde başlamam gerek,» dedi Andrew. «Ben de Bay Davis'le başlıyorum. Öyle vahşi hikâyeler yazmanıza gerek yok, Bay Davis. Tommy gibi ben de uydururum onları. Siz bana yaptığınız kötü bir şeyi söyleyin, ben de bunu sanki ben oradaymışım gibi anlatayım.»

«Ben öyle şeyler yapmam,» diye atıldı genç Tom. «Bazen babamla Bay Davis benim bir şeyi hatırlamama yardım ederler, hepsi o kadar. Ben resimde ve edebiyatta koca bir dönemde rol almış kişiyim ve gerekirse şu an bile anılarımı yazabilirim.»

«Sen keçileri kaçırıyorsun Tommy,» dedi Andrew. «Kendini toplasan iyi edersin.»

«Ona hiçbir şey söylemeyin, Bay Davis,» dedi genç Tom. «O da bizler gibi hiçten başlasın.»

«Sen onu Bay Davis'le bana bırak. Karışma sen buna.»

Genç Tom, «Baba, bana o arkadaşlarımdan biraz daha söz etsene,» dedi. «Onları tanıdığımı, birlikte kahvelerde oturduğumuzu biliyorum, ama onlar hakkında daha somut şeyler bilmek istiyorum. Bay Joyce hakkında bildiklerim gibi.»

«Bay Pascin'i hatırlıyor musun?»

«Hayır. Nasıl biriydi?»

Andrew, «Hatırlamıyorsan arkadaşın olduğunu iddia edemezsin,» dedi. «Ben yani birkaç yıl sonra Bay Davis'i hatırlamayacak mıyım?»

«Sus,» dedi genç Tom. «Bana biraz ondan söz et lütfen, baba.»

«Bay Pascin, Bay Joyce'un eserinin o sevdiğin parçalarına uygun gidecek resimler yapardı.»

«Öyle mi? Müthiş bir şey olmalı.»

«Kahvede otururken bazen peçetelerin üzerine senin resmini çizerdi. Ufak tefek, çok garip ve çok sert bir adamdı. Genellikle melon şapka giyerdi. Çok usta bir ressamdı. Sanki büyük bir sır saklıyormuş gibi, ya da az önce öğrendiği ve pek hoşuna giden bir şey biliyormuş gibi davranırdı her zaman. Bu onu kimi zaman mutlu, kimi zaman kederli yapardı. Ama onu bildiğini ve bundan hoşlandığını hemen anlardın.»

«Peki bu sır neydi?»

«Ayyaşlık, uyuşturucu ve Bay Joyce'un kitabının son bölümünde bildiği sır ve güzel resim yapabilmenin sırrı. O sıralarda herkesten iyi resim yapardı, bir sırrı da buydu ve bunu hiç önemsemezdi bile. Sanki hiçbir şeyi önemsemez gibiydi, ama gerçekte her şeyi önemserdi.»

«Kötü bir insan mıydı?»

«Evet. Gerçekten kötüydü ve sırrının bir parçası da buydu. Kötü olmaktan hoşlanır, vicdan azabı duymazdı.»

«Onunla iyi arkadaş mıydık?»

«Pek çok hem de. Sana Canavar derdi.»

«Yaa,» dedi genç Tom mutlulukla. «Canavar!»

«Baba, Bay Pascin'in bizde resmi var mı?» diye sordu David.

«Bir iki tane.»

«Tommy'nin resmini yapmış mıydı?»

«Hayır. Tommy'yi çoğunlukla peçetelere ve masaların mermerine çizerdi. Ona Sol Kıyı'nın müthiş biracı canavarı derdi.»

«Bak bunu sakın unutma Tom,» dedi David.

«Bay Pascin ahlaksız mıydı?» diye sordu genç Tom.

«Sanırım.»

«Bilmiyor musun?»

«Olabilirdi. Sırrının bir parçası da buydu sanırım.»

«Ama Bay Joyce öyle değildi.»
«Hayır.»
«Sen de.»
«Hayır,» dedi Thomas Hudson, «sanmıyorum.»
«Siz ahlaksız mısınız, Bay Davis?»
«Sanmıyorum.»
«Çok iyi,» dedi genç Tom. «Ben müdüre babamın da Bay Joyce'un da ahlaksız olmadıklarını söylemiştim, şimdi Bay Davis'i sorarsa onun için de aynı şeyi söyleyebileceğim. Benim ahlaksız olduğuma iyice inanmıştı, ama ben hiç umursamıyordum. Okulda gerçekten ahlaksız bir çocuk var çünkü, aradaki fark hemen görünüyor. Bay Pascin'in ilk adı neydi?»
«Jules.»
«Bay Pascin ne oldu sonra?»
«Kendini astı,» dedi Thomas Hudson.
«Vay canına!» dedi Andrew.
«Zavallı Bay Pascin,» dedi genç Tom. «Bu gece onun için dua edeceğim.»
«Ben Bay Davis için dua edeceğim,» dedi Andrew.
«Sık sık et, olmaz mı?» dedi Roger.

6

O gece çocuklar yattıktan sonra Thomas Hudson ile Roger Davis, büyük odada oturup uzun uzun konuştular. Sualtı avcılığı için hava elverişli olmadığından, çocuklar akşam yemeğinden sonra Joseph'le balığa çıkmışlardı. Yorgun ve mutlu dönmüşler, iyi geceler dileyip hemen yatmışlardı. Bir süre yatakta konuştukları duyuldu, sonra da hepsi uyuya kaldı.

Andrew karanlıktan korkardı; ötekiler. bunu bilirler, ama kardeşleriyle alay etmezlerdi.

«Karanlıktan neden korkuyor dersin?» diye sordu Roger.

«Bilmiyorum. Sen korkmaz mıydın?»

«Sanmıyorum.»

«Ben korkardım,» dedi Thomas Hudson. «Bir anlamı var mıdır dersin?»

«Bilmiyorum. Ben ölmekten korkardım, sonra kardeşime bir şey olacak diye korkardım.»

«Kardeşin olduğunu bilmiyordum. Nerede şimdi?»

«Öldü,» dedi Roger.

«Vah vah, üzüldüm.»

«Gerek yok. Öldüğünde çocuktuk.»

«Senden büyük müydü?»

«Bir yaş küçüktü.»

«Nesi vardı?»

«Nehirde bindiğimiz kano devrildi.»

«Kaç yaşındaydın?»

«On iki falan.»

«İstemiyorsan konuşma bu konuda.»

«Bana pek iyi geldi diyemeyeceğim. Gerçekten bilmiyor muydun?»

«Hiç duymamıştım.»

«Uzun bir süre yeryüzündeki herkesin bunu bildiğini sandım. İnsan çocukluğunda bir garip oluyor. Su çok soğuktu, tutunamadı. Onemli olan benim geri dönüşüm ve onun dönemeyişi.»

«Zavallı Roger!»

«Hayır. O tür şeyleri öğrenemeyecek kadar küçüktüm. Sonra onu çok severdim ve hep başına bir şey gelecek diye korkardım. Su benim için de soğuktu. Ama bunu söyleyemem.»

«Nerede oldu bu kaza?»

«Maine'de. Babam anlamaya çalıştıysa da, sanırım hiç bağışlayamadı beni. O günden beri her gün keşke ben ölseydim diye düşünürüm.»

«Kardeşinin adı neydi?»

«Dave.»

«O yüzden mi bugün sualtı avına çıkmak istemedin?»

«Galiba. Ama sık sık çıkıyorum zaten. Yine de insan böyle bir şeyin tümüyle üstesinden gelemiyor.»

«Böyle konuşmayacak kadar yetişkinsin artık.»

«Onu bulmak için daldım, ama bulamadım. Su çok derin ve çok soğuktu.»

«David Davis,» dedi Thomas Hudson.

«Evet. Bizim ailede ilk doğana Roger, ikinciye de David adı verilir.»

«Roge, bunu atlattın ama, değil mi?»

«Hayır. Böyle bir şeyi hiçbir zaman atlatamazsın, er geç anlatmak zorunda kalırım. Bu olaydan iskeledeki kavgadan olduğu gibi utanıyorum.»

«Bunda utanacak bir şey yok ki.»

«Var. Bir kere anlatmıştım sana, yeniden o konuyu açmayalım şimdi.»

«Peki.»

«Artık kavga falan edecek değilim. Asla. Sen hiç kavga etmezsin, oysa sen de benim kadar dövüşebiliyorsun.»

«Ben senin kadar dövüşemem. Ama hiç kavga etmeyeceğime karar verdim bir kere.»

«Ben kavga etmeyeceğim, iyi bir yazar olacağım ve bayağı şeyler yazmayacağım artık.»

«İşte duyduğum en iyi şey,» dedi Thomas Hudson.

«Şöyle beş paralık değeri olan bir şey yazabilir miyim dersin?»

«Deneyebilirsin. Resmi neden bıraktın?»

«Kendimi daha fazla kandıramadım. Yazıda da daha fazla kandıramayacağım sanırım.»

«Peki ne yapacaksın?»

«Bir yere gidip elimden geldiğince doğru dürüst bir roman yazacağım.»

«Neden burada kalıp yazmıyorsun? Çocuklar gittikten sonra burada kalabilirsin. Senin orası yazı yazamayacak kadar sıcak oluyor.»

«Seni rahatsız etmez miyim?»

«Hayır, Roge. Ben de yalnızlık çekiyorum, bilirsin. Her zaman her şeyden kaçamazsın. Söylev verir gibi konuşmaya başladım işte...»

«Devam et, buna ihtiyacım var.»

«Eğer çalışmaya başlayacaksan, burada başla.»

«Batıda daha iyi olmaz mı dersin?»

«Çalışmak için her yer iyidir. Önemli olan çalışmaktan kaçmamak.»

«Hayır, her yer iyi değildir,» diye itiraz etti Roger. «Bunu biliyorum. Önce iyidir, sonra bozulur.»

«Öyle, ama burası iyi bir yer şimdi. Belki her zaman böyle kalmayacak. Ama şimdi iyi. Çalışmanı bıraktığında yanında bir dost bulursun. Ben de öyle. Birbirimize karışmayız ve gerçekten iyi bir şey çıkarabilirsin.»

«İyi denebilecek bir roman yazabilir miyim dersin?»

«Denemezsen bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceksin. Bu gece bana esaslı bir roman anlattın. Yazmak istersen yani. Kano ile başla...»

«Ve nasıl sonlandırayım?»

«Olmaz,» dedi Roger. «Ben o kadar yozlaşmışım ki, hikâyeye kano koyarsam içine mutlaka güzel bir Kızılderili kız yerleştiririm, o bölgede yerleşenlere Cecil B. de Mille'in gelmekte olduğunu haber vermeye giden genç Jones da elinde tüfeği olduğu halde nehrin kenarındaki sarmaşıklara tutunup kanoya atlar. Güzel Kızılderili kız da 'Sen ha, Jones, haydi küçücük teknemiz bir gün Niyagara olarak adlandırılacak çavlana doğru ilerlerken gel sevişelim,' der.»

«Hayır,» dedi Thomas Hudson. «Yalnız kanoyu, soğuk nehri ve küçük kardeşini...»

«David Davis. On birinci.»

«Ve sonrasını alırsın. Oradan da sona doğru ilerlersin.»

«Sonundan hoşlanmıyorum.» dedi Roger.

«Hiçbirimiz hoşlanmıyoruz aslında. Ama her zaman bir son vardır.»

«Bu konuşmayı kessek iyi olur sanırım,» dedi Roger «Yoksa romanı düşünmeye başlayacağım. Tommy neden iyi resim yapmak bir zevktir de iyi bir roman yazmak bir cehennem azabıdır? Ben hiç iyi resim yapamadım. Ama yine de zevk alırdım resim yapmaktan.»

«Bilemeyeceğim. Belki resimde gelenek ve çizgiler daha belirgindir ve daha çok insan sana yardım eder. Büyük resimlerin düz çizgisinden ayrılsan bile bu resimler sana yardıma hazırdırlar.»

«Bir başka şey de resmi daha iyi insanların yapması bence,» dedi Roger. «Ben de esaslı bir insan olsaydım esaslı bir ressam olabilirdim. Ama belki de iyi bir yazar olacak kadar orospu çocuğunun biriyim.»

«Bu işin bu kadar basite indirildiğini de hiç duymamıştım.»

«Ben her şeyi basitleştiririm. O yüzden de bir işe yaramam ya.»

«Haydi yatalım artık.»

«Ben biraz kalıp okuyacağım,» dedi Roger.

Gece geç saatte Roger yattıkları verandaya girdiğinde Thomas Hudson uyanmadı. Sabah kahvaltıdan sonra rüzgâr hafifti, gökte bir tek bulut bile yoktu, sualtı avcılığına karar verdiler.

«Siz de geliyor musunuz, Bay Davis?» diye sordu Andrew.

«Elbette geliyorum.»

«Çok iyi, buna sevindim işte.»

«Kendini nasıl hissediyorsun, Andy?» diye sordu Thomas Hudson.

«Korkuyorum. Her zaman olduğu gibi. Ama Bay Davis de gelince korkum biraz azaldı.»

«Hiç korkma, Andy,» dedi Roger. «Değersiz bir şey bu. Baban söyledi.»

«Hep söylerler,» dedi Andrew. «Ama tanıdığım gençler içinde aklı olup da korkmayan bir tek David var.»

«Kes sesini!» dedi David. «Sen kendi hayalinin yarattığı bir yaratıktan başka bir şey değilsin.»

«Bay Davis ile ben hep korkarız,» dedi Andrew. «Üstün zekâmızdan olabilir bu.»

«Dikkatli olacaksın, değil mi, Davy?» diye sordu Thomas Hudson.

«Elbette.»

Andrew, Roger'e bakıp omuzlarını silkti.

7

O gün sualtı avcılığı yapmaya gittikleri kayalıklarda karaya vurmuş eski bir teknenin kalıntısı vardı. Sular çekildiğinde kazanlarının poslı saçları suyun üstüne çıkardı. O gün de rüzgâr, lodostan estiğinden Thomas Hudson motoru bir kayalığın arkasına çekti, Roger ile çocuklar maskelerini ve kargılarını hazırladılar. Kargılar pek ilkeldi ve Thomas Hudson ile çocukların tek tek zevklerine göre yapılmıştı.

Joseph de kayığı kıyıya çekmek için gelmişti. Andrew'u yanına aldı, diğerleri suya atlarlarken onlar da kıyıya doğru küreklere asıldılar.

David balıkçı motorunun güvertesinde duran babasına, «Sen girmiyor musun?» diye seslendi. Gözleri, burnu ve alnı üzerindeki cam, camın kenarındaki yanaklarına ve üst dudağına bastıran lastik kendisini o çizgi roman kahramanlarından birine benzetmişti.

«Daha sonra gelirim.»

«Çok kayalık var burada. Hepsini dolaşamazsınız nasıl olsa.»

«Kazanların ötesinde iki tane şahane çukur var. Yalnız geldiğimiz gün bulmuştum orasını. Öylesine el değmemiş öylesine balık doluydu ki, hep birlikte geleceğimiz zamana bırakmıştım.»

«Hatırlıyorum. Bir saate kadar gelirim.»

«Orasını sana saklarım,» diye David elindeki iki metrelik, ucu çifte oklu sert tahtadan kargısını sallayarak yüzmeye başladı. Yüzü suya dönüktü, maskesinin camından denizin dibini tarıyordu. Bir sualtı çocuğuydu, artık öyle de yanmıştı ki, suyun üzerinde yalnızca başının ıslak olan arka tarafı görünerek yüzerken Thomas Hudson'a bir susamurunu hatırlatıyordu.

Onun sol elini kullanarak, uzun bacaklarıyla ve ayaklarıyla suya vurarak, her seferinde biraz daha uzun gelen bir zaman aralığıyla soluk almak için başını bir yana çevirerek yüzüşünü seyretti.

Roger ile büyük oğlan maskelerini alınlarına itmiş olarak yüzdüklerinden epey ilerdeydiler. Andrew ile Joseph, kayıkla kayaların üstüne gitmişler, ama daha suya inmemişlerdi. Rüzgâr çok hafifti, kayalığın üstündeki su hafif köpüklüydü, koyu renkli kayalığın ötesinde lacivert görünüyordu.

Thomas Hudson, Eddy'nin dizleri arasında tuttuğu bir kova içinde patates soyduğu mutfağa indi. Eddy lomboz deliğinden kayalığa bakıyordu.

«Çocuklar fazla dağılmasınlar,» dedi. «Kayığa yakın kalmaları daha iyi olur.»

«Kayalığın üstünden bir şey gelir mi dersin?»

«Su epey yükselmiş, mevsim bahar ne de olsa.»

«Su oldukça berrak,» dedi Thomas Hudson.

«Okyanusta kötü şeyler vardır. O balıkların kokusunu alırlarsa, kötü şeyler dolar buraya.»

«Daha balık tutmadılar ki.»

«Az sonra tutarlar. Balıkları, ortalığa balık ya da kan kokusu yayılmadan, kayığa atmaları gerek.»

«Ben gider söylerim.»

«Hayır, sen onlara birbirlerinden uzaklaşmamaları ve balıkları kayığa atmaları için seslen.»

Thomas Hudson güverteye çıkıp, Eddy'nin sözlerini Roger'e tekrarladı. Roger anladığını göstermek için mızrağını kaldırıp salladı.

Eddy bir elinde patates dolu tencere, ötekinde bıçağıyla yukarı çıktı.

«Sen, o iyi tüfeği al ve tepeye çık Bay Tom. Ben bu durumdan hiç hoşlanmıyorum. Bu akıntıda çocukların orada olmalarından hiç mi hiç hoşlanmıyorum. Gerçek okyanusa çok yakınız.»

«Çağıralım öyleyse.»

«Hayır. Belki de ben gereksiz yere endişeleniyorum. Dün geceyi çok kötü geçirdim zaten. Çocukları kendi evlatlarımmış gibi severim, o yüzden bu kadar titizleniyorum ya.» Patates tenceresini bıraktı. «Bak ne yapalım. Sen motoru çalıştır, ben de demiri alayım, kayalığa daha yakın bir yerde demir atalım. Sular yükselmişken rüzgârı da arkamıza aldık mı, kayaları aşarız nasıl olsa.»

Thomas Hudson güçlü motoru çalıştırdı, tepedeki kaptan köşküne çıktı. Eddy de demiri aldı. Thomas Hudson şimdi hepsini görüyordu suda, David kargısı ucunda kıvranan bir balıkla sudan çıktı. Thomas Hudson onun kayığa seslendiğini duydu.

Demiri elinde tutan Eddy, «Burnunu kayalığa çevir,» diye seslendi.

Thomas Hudson kayalara değecek kadar yaklaştı. İri kahverengi mercan başlarını, kumların üstündeki kara kara denizkestanelerini, akıntıyla sallanan mor denizyelpazelerini görüyordu. Eddy demiri çekti, tekne kayalığın üzerinden sıyrıldı, Eddy demiri attı, halat gerilene kadar boşalttı. Thomas Hudson motoru kapattı, salına salına kaldılar orada.

«Şimdi gözlerimizi onlardan ayırmayız,» dedi burunda duran Eddy. «O çocuklar için endişelenmemek elimde değil. Bu yüzden mideme kramplar giriyor. Midem zaten berbat...»

«Ben burada kalıp kollarım onları.»

«Ben sana tüfeği vereyim de patateslerimin başına geçeyim. Çocuklar patates salatası severler, değil mi? Bizim yaptığımız gibi hani?»

«Severler, Roger de sever. İçine bol soğanla katı yumurta da koy.»

«Al bakalım tüfeği.»

Thomas uzanıp deniz havasının paslandırmasını önlemek için Fiend yağına batırılmış koyun yünü kaplı kılıfında sakladığı ağır tüfeği aldı. Kılıfı kaptan köşkünün dolabı altına soktu. Tüfek, artık satılması yasak olan on sekiz inçlik namlulu bir .256 Mannlicher Shoenauer'di. Dipçiği yağdan ve silinmekten ceviz gibi kararmıştı, aylardır kılıfı içinde duran namlusu yağdan kaygandı, üzerinde tek bir pas lekesi bile yoktu. Dipçiğin yüze değen tarafı kendi yanağına sürtünmekten dümdüz olmuştu. Sürgüyü çektiğinde dönen şarjörün uzun, ince uçlu kalın mermilerle dolu olduğunu gördü.

Aslında teknede saklanmayacak kadar iyi bir silahtı, ancak Thomas Hudson tüfeğine çok düşkündü; bu tüfek kendisine o kadar çok şeyi, o kadar çok insanı, onun orada olmasını istediği o ka-

dar çok yeri hatırlatıyordu ki. Ne var ki, koyun postundan kılıfı içinde, hele kırpılmış tüyler yağı iyice emdikten sonra, tuzlu havanın silaha hiçbir zararı olmadığını görünce teknede bırakmakta bir sakınca görmemişti. Bir silah ateş etmek içindir, kılıf içinde saklanmak için değil, diye düşündü. Üstelik iyi bir silahtı bu; ateş etmesi rahattı, atış yapmayı öğretmesi kolaydı, teknede de işe yarardı. Sahip olduğu bütün silahlardan çok buna güvenir, atışlarını birbirine daha yakın ve daha iyi bir mesafeye yapardı onunla. Şimdi de kılıfından çıkarmak, sürgüyü çekmek ve namluya bir mermi sürmek bile kendisine zevk veriyordu.

Tekne akıntı ve rüzgârın etkisiyle hemen hemen hiç kıpırdamadan duruyordu. Thomas Hudson silahı üst kontrol tablosunun yanına, el altında bir yere astı, kendisi de yerdeki güneşlenme şiltesine uzandı. Sırtını yakmak için yüzüstü yatarken Roger ile çocukların avlandıkları yeri görüyordu. Hepsi de dalıyorlar, değişik sürelerle su altında kalıyorlar, bir an yukarı çıkıp yeniden dalıyorlar, arasıra da kargıları ucunda bir balıkla çıkıyorlardı. Joseph kayığı birinden ötekine yanaştırıyor, balıkları kargılarının ucundan alıp tekneye atıyordu. Thomas Hudson Joseph'in sesini, kahkahalarını duyuyor, kargıların ucundan çıkardığı balıkların parlak renklerini, kırmızı, kırmızı ve kahverengi noktalı ya da sarılı kırmızılı sırtlarını görüyordu.

«Bana bir içki verir misin, Eddy?» diye seslendi aşağıya.

«Ne istersin?» Eddy kamaradan başını uzattı. Başında eski bir fötr şapka, sırtında beyaz gömleği vardı. Gözleri kan çanağı gibiydi. Thomas Hudson adamın dudağına tentürdiyot sürmüş olduğunu fark etti.

«Ağzına ne oldu öyle?»

«Dün gece biraz dalaştık da. Öyle koydum işte. Çok mu kötü görünüyor?»

«Ada orospularına benzemişsin.»

«Karanlıkta aynaya bakmadan sürdüm. El yor-

damıyla. Hindistancevizi suyuyla bir içki ister misin? Birkaç tane var da.»

«Güzel.»

«Green Isaac's Special yapayım mı?»

«Yap bakalım.»

Thomas Hudson, başı üst köprünün kontrol tablosunun gölgesine gelmek üzere, şilteye uzandı. Eddy cin, limonsuyu, yeşil hindistancevizi suyu, içkiye hafif pembemsi bir renk veren Angostura kattığı buzlu içkisini getirince denizi seyrederken buzların erimemesi için kadehi gölgeye tuttu.

«Çocuklar iyi görünüyorlar,» dedi Eddy. «Akşam yemeğine balığımız var şimdiden.»

«Başka neler hazırladın?»

«Balıkla haşlanmış patates. Domates salatası ve başlangıç olarak da o patates salatası.»

«Güzel. Patates salatası ne âlemde?»

«Daha soğumadı, Tom.»

«Eddy, sen yemek yapmasını seversin, değil mi?»

«Elbette severim. Teknede olmasını da severim, yemek yapmasını da. Kavga etmeyi, başımın belaya girmesini sevmem.»

«Bir zamanlar başın beladan kurtulmazdı ama.»

«Tom, ben aslında beladan kaçınmışımdır hep. Kimi zaman kaçınamazsın, ama ben hep kaçınmak istemişimdir.»

«Dün akşam ne oldu peki?»

«Hiç.»

Konuşmak istemiyordu. Başının sık sık belaya girdiği o eski günlerden de hiç söz etmezdi.

«Pekâlâ. Yiyecek başka ne var bakalım? Çocuklar büyüyor, onları beslememiz gerek.»

«Evde bir pasta yapmıştım, onu getirdim, buzlukta da birkaç taze ananas var, onları da doğrarım.»

«Güzel. Balığı nasıl yapacaksın.»

«Nasıl istersen. Önce neler tuttuklarını bir görelim de, sonra sizler nasıl isterseniz öyle yaparım. David esaslı bir sarıkanat tuttu. Bir tane daha vurmuştu ama onu kaçırdı. Bu tuttuğu epey iri. Ama

biraz fazla uzaklaşıyor artık. Balık hâlâ elinde, Joe ise kayıkla Andy'ye doğru gidiyor.»

Thomas Hudson içkisini gölgeye bırakıp kalktı.

«Tanrım! Geliyor işte!» dedi Eddy.

Mavi suların ötesinde, kahverengi bir yelkenli gibi suyu ağır darbelerle yara yara gelen yüksek üçgen bir kuyruk, elindeki balığı sallayan yüzü maskeli çocuğun bulunduğu kayalığın kenarına doğru yaklaşıyordu.

«Tanrım, şu köpekbalığına bak, Tanrım, aman Tanrım!» diye inledi Eddy.

Thomas Hudson daha sonraları yalnızca o havaya dikilen kuyruğun yüksekliğini, kokuya doğru hayvanın nasıl dönüp saldırdığını hatırlayacaktı.

Tüfeği kaldırdığı gibi kuyruğun hemen önüne ateş etti. Mermi biraz açığa düştü, sular fıskiye gibi yükseldi, Thomas Hudson namlunun yağ ile yapış yapış olduğunu hatırladı. Kuyruk yoluna devam ediyordu.

Eddy David'e, «At o balığı!» diye bağırıp kaptan köprüsünden kamaraya atladı.

Thomas Hudson bir daha ateş etti; yine kısa düşmüştü mermi. Midesine kramp girmişti şimdi, sanki biri kavramış da sıkıyormuş gibi. Bir el daha ateş etti, ateş etmenin ne demek olduğunu bilerek, titizlikle, dikkatle, kurşun yine kuyruğun ilersine düştü. Kuyruk aynı korkunç salınımla yoluna devam ediyordu. Bir tek mermisi kalmıştı şimdi, köpekbalığı da oğlandan ancak otuz metre uzaktaydı ve suyu yaran aynı hareketlerle dosdoğru üzerine geliyordu. David balığı kargıdan çıkarmış eline almıştı, maskesi alnına itilmişti, gözlerini üzerine gelen köpekbalığından ayıramıyordu.

Thomas Hudson rahat ama dikkatli olmaya, soluğunu tutup atıştan başka hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordu. Tetiğe basacak ve mermiyi şimdi titremeye başlamış olan kuyruğun hemen dibine isabet ettirecekti. Tam o anda kıç taraftan bir makineli tüfek sesi duyuldu, kuyruğun çevresinde sular sütun sütun havalandı. Kısa bir salvo daha

atıldı, mermiler kuyruğun hemen dibine düşmeye başladılar. Thomas Hudson ateş ederken makineli tüfek yeniden ateşe başlamış, kuyruk suyun içine gömülmüştü. Sular birden kaynadı ve ardından hayatında gördüğü en büyük köpekbalığı, karın üstü suyun üzerine çıkarak çevresine denizuçağı gibi suları püskürte püskürte tersyüz uzaklaşmaya başladı. Hayvanın karnı müstehcen bir beyazlıkla parıldıyordu, bir metre enindeki ağzı sırıtır gibi açılmıştı; uçlarında gözleri olan boynuzumsu uzantılı başı, suyun üzerinde kayarken Eddy'nin makinelisi, karnının beyazlığında bir anda kızıla dönen kara delikler açmıştı. Hayvan döndü, Thomas Hudson onun denize gömülürken topaç gibi yuvarlandığını gördü.

«O çocukları çabuk tekneye al,» diye bağırıyordu Eddy. «Böyle işlere hiç tahammülüm yoktur.»

Roger David'in yanına yüzüyordu, Joseph Andy'yi kayığa çekmiş ötekilere yetişmek için küreklere asılmıştı.

«Hiç böylesini görmüş müydün?» dedi Eddy. «Neyse ki saldırırken hep su üstüne çıkarlar. Tanrıya şükürler olsun! Hep su üstüne çıkar eşşoğlular. Batışını gördün mü?»

«Bana bir kutu mermi ver,» dedi Thomas Hudson. İçi boşalmış gibiydi, titriyordu. «Buraya gelin,» diye seslendi. Çocuklar şimdi kayığın yanında yüzüyorlardı. Roger David'i alttan itip küpeşteden içeri attı.

«İstedikleri kadar avlanabilirler artık,» dedi Eddy. «Okyanusun bütün köpekbalıkları şimdi *onun* ardına düşeceklerdir. Bütün okyanusu yanına çağıracak görürsün. Sırtüstü nasıl gitti, gördün mü, Tom? Sonra da nasıl yuvarlandı? Ne balık ama. Oğlanı ona balığı atmaya hazır beklerken gördün mü? Aslanım Davy. Ne esaslı çocuk ama!»

«Gelseler iyi olur artık.»

«Elbette. Ben laf olsun diye konuşuyordum. Gelirler şimdi. Fazla endişelenme geldiklerinde.»

«Korkunç bir şeydi, Tanrım! O makineliyi nereden buldun?»

«Vali karada saklıyorum diye söylenip duruyordu, ben de ranzamın altındaki dolapta saklıyorum işte.»

«Esaslı ateş ediyorsun.»

«Elinde balığı atmayı bekleyen Davy'ye köpekbalığı öylesine yaklaşırken kim ateş etmez ki? Gözlerini köpekbalığından ayırmıyordu. Hayatım boyunca başka bir şey görmesem umurumda bile değil artık.»

Çocuklar kayıktan tekneye çıkıyorlardı. Hepsi ıslak ve heyecanlıydılar, Roger çok sarsılmıştı. Gidip Eddy'nin elini sıktı. «Sular yükselmişken onları buraya getirmeyecektik,» dedi Eddy.

Roger başını sallayıp kolunu Eddy'nin boynuna doladı.

«Suç benim,» dedi Eddy. «Buralıyım ben. Sen yabancısın. Suç senin değil. Sorumlu olan yalnızca benim.»

«Sen sorumluluğunu yerine getirdin,» dedi Roger.

«O uzaklıkta herkes vururdu onu.»

Andrew saygılı bir sesle, «Onu görebildin mi, Dave?» diye sordu.

«En son ana kadar yalnızca kuyruğunu. Sonra Eddy isabet ettirdiği sırada gördüm, suya daldı ve sırtüstü çıktı.»

Eddy oğlanı havluyla kuruluyordu. Thomas Hudson çocuğun bacaklarında, sırtında ve omuzlarında tüylerinin diken diken olduğunu gördü.

«Sudan çıkıp da sırtüstü yüzmeye başladığında hayatımda böyle bir şey görmemiştim,» dedi genç Tom. «Böyle bir şeyi hayatımda görmedim.»

Babası, «Ona benzer pek az şey göreceksin.» dedi.

«Beş altı yüz kilo olmalıydı,» dedi Eddy. «Bundan daha büyüğü olmaz sanırım. Roger, kuyruğunu gördün mü?»

«Gördüm.»

«Onu yakalayabilir miyiz?» diye sordu David.

«Yok canım,» dedi Eddy. «Yuvarlana yuvarlana

diplere doğru gidiyordu. Şimdi en az seksen kulaca inmiştir, bütün okyanusa ziyafet var anlayacağın. Şimdi hepsini davet ediyordur.»

«Onu yakalayabilseydik keşke.»

«Sakin ol, Davy. Bak tüylerin hâlâ diken diken.»

«Öyle.»

«Ne yapacaktın?» diye sordu Tom saygıyla.

«Balığı ona atacaktım.» Thomas Hudson oğlunu seyrederken omuzlarının ürperdiğini hissetti. «Sonra da kargımla suratının ortasına bir tane indirecektim.»

«Hepsinin canı cehenneme,» diye söylenen Eddy, elinde havlu olduğu halde döndü. «İçecek ne istersin, Roger?»

«Baldıran var mı?»

«Kes artık, Roger,» dedi Thomas Hudson. «Hepimiz sorumluyduk.»

«Sorumsuzluk bu.»

«Geçti artık.»

«Peki.»

«Cin hazırlayayım,» dedi Eddy. «Olay sırasında Tom bir cin içiyordu.»

«Kadehim hâlâ yukarda.»

«Artık içilmez o,» dedi Eddy «Taze bir tane hazırlayayım.»

Genç Tom gururla, «Çok esaslısın, Davy,» dedi. «Bu olayı okulda anlatayım da bak.»

«İnanmazlar ki. Eğer ben de o okula gideceksem kimseye anlatma.»

«Neden?»

«Bilmem.» David birden küçük bir çocuk gibi ağlamaya başladı. «İnanmazlarsa dayanamam da.»

Thomas Hudson oğlunu kucakladı, başını göğsüne yasladı, öteki çocuklar arkalarını döndüler, Roger de başını çevirdi. Tam o anda Eddy, üç kadehle geldi, başparmağının biri kadehlerden birinin içindeydi. Thomas Hudson onun aşağıda bir kadeh daha devirdiğini anladı.

«Neyin var, Davy?» diye sordu.

«Hiç.»

«Çok iyi,» dedi Eddy. «İşte böyle konuşmanı isterim ben senin. Haydi ağlamayı kes de aşağı in, baban da içkisini rahat rahat içsin.»

David dimdik duruyordu.

«Deniz çekilmişken orada balık avlamak sakıncalı mıdır?» diye sordu Eddy'ye.

«Seni rahatsız edecek hiçbir şey çıkmaz. Muranalar var ama irileri sular çekilince gelemezler.»

«Su çekildiğinde gidebilir miyiz, baba?»

«Eddy ne derse o olur, patron Eddy'dir.»

«Yok canım, Tom,» dedi Eddy. Çok mutluydu. Tentürdiyotlu dudakları, kan çanağına dönmüş gözleri mutluydu. «O lanet köpekbalığını makineliyle vuramayan bir insan, başını belaya sokmadan silahı denize atsın daha iyi.»

«Sen biraz fazlaca ateş ettin ama. Şahane bir şekilde vurdun. Onu nasıl vurduğunu bana anlatmanı isterim.»

«Hiç söze gerek yok,» dedi Eddy. «Hayatımın sonuna kadar o hayvanın sırtüstü kayışını göreceğim zaten. Bundan daha kötü bir şey görmüş müydün?»

Oturup yemeği beklemeye başladılar. Joseph kayığı köpekbalığının dibe daldığı yere çekmiş, elindeki camlı kutuyla denizin içine bakıyordu.

«Bir şey görebiliyor musun?» diye seslendi Thomas Hudson.

«Çok derin, Bay Tom. Ta dibe yuvarlanmış olmalı.»

Genç Tom, «Çene kemiklerini almış olmayı isterdim,» dedi. «Onları beyazlatıp duvara asmak iyi olmaz mıydı, baba?»

«Ben kötü rüyalar görmekten kurtulamazdım o zaman,» dedi Andrew. «Doğrusu almadığımıza sevindim.»

«İyi bir anı olurdu,» dedi genç Tom. «Okula götürebilirdik.»

«Alsaydık bile Davy'nin malı olurdu onlar.»

«Hayır, Eddy'nin olurdu,» dedi genç Tom. «Ben ondan isteseydim bana verirdi ama.»

Thomas Hudson, «Aradan pek vakit geçmeden yine oraya gitmen doğru olmaz bence,» dedi.

«Yemekten sonra gideceğim nasıl olsa. Suların çekilmesini bekleyeceğiz.»

«Yeniden avlanmaktan söz ediyordum.»

«Eddy bir zarar olmadığını söyledi.»

«Biliyorum, ama yine de korkuyorum ben.»

«Eddy buraları bilir ama.»

«Benim hatırım için gitmesen olmaz mı?»

«Sen istedikten sonra neden olmasın, baba? Ama ben sualtını çok seviyorum. Her şeyden çok seviyorum hem de. Eddy de...»

«Peki,» dedi Thomas Hudson. «İnsan zaten hatır gönül yapılmasını istememeli.»

«Baba, öyle demek istemedim. Gitmemi istemiyorsan, gitmem. Ama Eddy dedi ki...»

«Muranalar ne olacak? Eddy onlardan da söz etti.»

«Baba, murana her zaman vardır. *Sen* bana muranalardan korkmamayı, onlara karşı nasıl davranılacağını, onların ne gibi yerlerde yaşadıklarını öğrettin.»

«Biliyorum. Ve senin o köpekbalığının geidiği yere gitmene de ben ses çıkarmadım.»

«Baba, hepimiz oradaydık. Bunun için kendini özel olarak suçlama. Ben yalnızca biraz fazlaca açıldım ve yakaladığım sarıkanadı elimden kaçırdım, balığın kanı da köpekbalığını çekti oraya.»

«Tam bir av köpeği gibi geldi ama.» dedi Thomas Hudson. Duygularından kurtulmaya çalışıyordu. «Onların öyle hızla geldiklerini daha önce de görmüştüm. Signal Kayalığının açıklarında yaşayan ve yem kokusuna gelen bir tane vardı. Bunu vuramadığım için utandım doğrusu.»

«Çok yakınına ateş ediyordun ama baba.» dedi genç Tom.

«Onu vurmanın dışında her şeyi yapıyordum.»

«Köpekbalığı bana gelmiyordu, elimdeki balığa geliyordu, baba.»

«Seni de alırdı ama.» dedi sofrayı kuran Eddy.

«Üzerinde o balık kokusu ve çevrende o kanlı sular oldukça sana gelmeyecek diye sakın kandırma kendini. Karşısına at çıkarsa onu da çarpardı. Ne çıkarsa çarpardı. Konuşma artık bunu. Bir içki daha içmek zorunda kalacağım.»

«Eddy, sular çekilince güvenli midir gerçekten,» diye sordu David.

«Elbette. Az önce söylemedim mi?»

«Bir şey kanıtlamaya çalışmıyorsun ya?» diye sordu Thomas Hudson, David'e. Artık denize bakmıyordu, kendini toparlamıştı. David'in, neden yaptığı önemli olmasa da, yapması gereken şeyi yaptığını biliyordu, kendisi bu konuda bencil davranmıştı.

«Baba, ben yalnızca balık avlamayı çok sevdiğimi, havanın avlanmak için çok güzel olduğunu ve bir fırtınanın ne zaman çıkacağını...»

«Ve de Eddy öyle diyor,» diye Thomas Hudson oğlunun sözünü kesti.

«Ve Eddy öyle diyor,» diye sırıttı David.

«Eddy hepinizin canı cehenneme diyor. Haydi hepsini denize dökmeden gelip yiyin bakalım.» Eddy salata tabağı, kızarmış balık ve haşlanmış patateslerle gelmişti. «Joe nerede?»

«Köpekbalığını aramaya gitti.»

«Kaçırmış bu herif.»

Eddy aşağı indi, genç Tom yemeği tabaklara koyarken Andrew babasına, «Baba, Eddy ayyaş mıdır?» diye fısıldadı.

«Köpekbalığını nasıl vurduğunu gördün mü?»

«Gördüm elbette.»

«Ayyaşlar öyle atış yapamazlar.»

Thomas Hudson Andrew'un tabağına biraz salata koydu, biraz da kendisine aldı.

«Oturduğum yerden mutfağı görebiliyorum da ondan sordum, biz sofraya oturalı beri bir şişeden sekiz kere içti.»

«Onun şişesidir o.» Thomas Hudson Andrew'un tabağına biraz daha salata koydu. Hayatında Andrew gibi çabuk yiyen bir insan görmemişti. Andrew bunu okulda öğrendiğini söylerdi. «Biraz daha

yavaş yemeye çalış. Andy. Eddy tekneye kendi şişesini getirir. Bütün iyi aşçılar biraz fazla içerler. Bazılar epey içer ya.»

«Sekiz kere içtiğini biliyorum. Şimdi de dokuzuncuyu içiyor işte.»

«Ne adamsın yani Andrew!» dedi David.

Genç Tom söze karıştı. «Adam kalkmış kardeşinin hayatını kurtarıyor, ardından birkaç kadeh bir şey içiyor ve sen de ona ayyaş diyorsun ha! İnsanlar arasında yerin yok senin.»

«Ben ayyaş demedim ona. Babama öyle mi diye sordum. Benim ayyaşlara karşı bir şeyim yok. Bir insanın ayyaş olup olmadığını bilmek isterim, hepsi bu.»

«Eddy'nin içtiği her neyse kazandığım ilk parayla ondan bir şişe alacağım ve ben de onunla birlikte içeceğim,» dedi genç Tom.

«Ne dedin? Ne dedin?» diye göründü Eddy mutfağın kapısında. Eski fötr şapkasını başının gerisine itmişti, güneş yanığı yüzünün üst kısmı bembeyazdı, tentürdiyotlu ağzının kenarından bir sigara sarkıyordu. «Hele biradan başka bir şey içtiğinizi göreyim, döve döve canınızı çıkartırım, ha. Üçünüzün de. İçmekten söz etmeyin bakalım. Biraz daha haşlanmış patates ister misiniz?»

«Lütfen, Eddy,» dedi genç Tom. Eddy aşağı indi.

«On etti,» dedi aşağı bakan Andrew.

«Yeter artık,» dedi genç Tom. «Büyük bir insana saygı gösteremez misin sen?»

«Biraz daha balık al, David.» dedi Thomas Hudson.

«O büyük sarıkanat hangisi?»

«Onu pişirmedi galiba.»

«Kargıyla avlanmış balık daha lezzetli bence, eğer hemen pişirilirse, kanı akıyor da ondan herhalde.»

«Öyle,» dedi Thomas Hudson.

«Bir tane daha içti,» dedi Andrew. «Hatırlıyor musunuz bir tane de biz geldiğimizde içiyordu.»

«Baba, ona gelip bizimle bir tane daha içmesini ve yemek yemesini söyleyebilir miyim?»

«Elbette.»

Genç Tom aşağı indi. «Eddy, babam diyor ki kendine bir içki hazırla ve yukarı gel bizimle yerken içkini iç.»

«Ben öğleleri yemek yemem ki, Tommy. Yalnızca kahvaltı ve akşam yemeği yerim ben.»

«Peki bizimle bir içkiye ne dersin?»

«Bir iki tek attım zaten, Tommy.»

«Bir tane benimle şimdi içer misin? Ben de seninle bir şişe bira içerim.»

«Oldu.» Thomas Hudson buzdolabının açıldığını duydu. «Şerefine, Tommy!»

Thomas Hudson iki şişenin tokuşturulmasından çıkan şangırtıyı duydu. Roger'e baktı ama Roger denize bakıyordu.

«Şerefine Eddy,» dediğini duydu Tom'un. «Seninle içmek bir onur benim için.»

«Asıl seninle içmek benim için onur Tommy. Kendimi çok iyi hissediyorum. O köpekbalığını nasıl vurduğumu gördün mü?»

«Gördüm elbette, Eddy. Bizimle bir iki lokma yemez miydin?»

«Gerçekten yiyemem Tommy. Söz.»

«Peki tek başına içmemen için burada senin yanında kalmamı ister misin?»

«Ne münasebet, Tommy. Sen bir şeyler karıştırıyor olmayasın. Ben içmek zorunda değilim ki. Biraz aşçılık yapmak ve geçimimi sağlamak dışında hiçbir şey yapmak zorunda değilim ben. Şimdi de kendimi çok keyifli hissediyorum. Onu nasıl vurduğumu gerçekten gördün mü?»

«Eddy, hayatımda böyle müthiş bir şey görmemiştim. Yalnız kalmaman için yanında birini isteyip istemediğini sormuştum sana.»

«Ben hayatımda yalnızlık çekmedim,» dedi Eddy. «Mutluyum ve burada olan şeyler beni daha da mutlu ediyor.»

«Eddy, ben yine de senin yanında kalmak isterim.»

«Olmaz, Tommy. Şu balık tabağını al ve ait olduğun yere, yukarı çık.»

«Ben burada kalmak istiyorum ama.»

«Ben hasta değilim, Tommy. Hasta olsaydım senin yanımda oturmandan mutluluk duyardım. Ama hayatımda kendimi bu kadar keyifli hissetmemiştim.»

«Eddy, o şişedeki sana yetecek mi?»

«Elbette. Biterse gidip Roger'den ya da babandan biraz alırım.»

«Eh, öyleyse ben balıkları yukarı taşıyayım. Kendini bu kadar iyi hissetmene bilemezsin ne kadar sevindim, Eddy.»

Genç Tom balık tabağını yukarı çıkardı. Balıklar üçgen üçgen kesilip kızartılmışlardı, beyaz etleri gevrek ve kahverengi görünüyordu.

«Eddy teşekkür ettiğini ve içkisini içtiğini söylüyor,» dedi. «Öğle yemeği de yemiyormuş. Bu balık iyi mi?»

«Şahane,» dedi Thomas Hudson. «Biraz al lütfen,» dedi Roger'e.

«Peki, bir iki lokma yemeye çalışırım.»

«Hiçbir şey yemediniz mi Bay Davis?» diye sordu Andrew.

«Yemedim, Andy. Ama şimdi yiyeceğim.»

8

Thomas Hudson gece uyandığında çocukların ve Roger'in ayışığında uyuduklarını görüyor, düzenli soluklarını duyuyordu. Roger de artık hiç sağa sola dönmeden rahat bir uykuya dalmıştı.

Thomas Hudson onların orada olduğuna seviniyordu, gideceklerini düşünmek bile istemiyordu. Onlar gelmeden önce mutluydu, uzun bir süreden beri katlanamayacağı kadar yalnızlık çekmeden kendi başına yaşayıp çalışmayı öğrenmişti; ama oğlanların gelişleri çevresinde ördüğü o koruyucu duvarı parçalamıştı, şimdi de bunun parçalanmasına alışmıştı. Çok çalışmak, saatlerce bir

şeyle meşgul olmak, bazı şeylerin saklandığı ve korunduğu yerleri olması, özlenecek yemekler ve içkiler olması, yeni kitapları okumak, eski kitapları yeniden okuyabilmek... hep hoş şeylerdi bunlar. Günlük gazetenin gelmesi bile başlıbaşına bir olaydı, ama düzenli gelmeyince gelmeyişi de düşkırıklığı yaratırdı. Hayatının, insanların kendilerini yalnızlıktan kurtarmak, daha doğrusu yalnız olmamayı başarabilen yaratıcılıkları vardı, kuralları kendisi koymuştu, alışkanlıkları kendisi korur ve bunları bilinçli ya da bilinçsiz kullanırdı. Ama çocuklar geleli beri onları kullanmak zorunda kalmaması ne büyük bir rahatlıktı.

Bütün bunlara yeni baştan başlamak güç olacak, diye düşündü. Neler olacağını çok iyi biliyordu. Günün belirli bir bölümünde derli toplu bir evi olmak, tek başına düşünmek, başkalarının konuşmalarını duymadan okumak, onlarla konuşmadan bir şeylere bakmak, kesintiye uğramadan çalışmak hoş olurdu; ama sonra yalnızlığın başlayacağını biliyordu. Üç oğlan gelip içine yerleşmişler, kendisinin büyük bir parçası olmuşlardı; gittikleri zaman boşalacaktı içi ve bir süre çok kötü olacaktı.

Yaşamı, Gulf Stream akıntısının yanıbaşında ve adada çalışıp didinmek üzerine kuruluydu. Alışkanlıklar, gelenekler hep yalnızlığa yardımcı olabilmek, onu kolaylaştırabilmek içindi. Şimdi ise çocuklar gider gitmez yalnızlığın içine dolacağı koskoca bir alan açıvermişti. Ancak, yapacak bir şey yoktu. Daha sonra gelecek olan yalnızlık, gerçekten gelecekse şimdiden ondan korkmanın bir yararı da yoktu.

O güne kadar epey iyi ve talihli bir yaz geçirmişti. Kötü olabilecek her şey iyi olmuştu. Roger ile iskeledeki adamın çatışması gibi sonu çok kötü gelebilecek olağanüstü şeyleri kastetmiyordu bununla, ya da David ile köpekbalığı olayı gibi; ama pek çok küçük şey iyi sonuçlanmıştı işte. Mutluluk, genellikle sıkıcı bir şey olarak gösterilirdi; ancak orada öyle uyanık yatarken, bunun çoğunlukla sıkıcı

insanların kimi zaman çok mutlu olduklarından ve akıllı insanların da hem kendilerinin, hem de çevresindekilerin canlarını sıktıklarından kaynaklandığını düşünüyordu. Kendisi mutluluğu hiçbir zaman sıkıcı bulmamıştı. Mutluluk, onun için, herhangi bir şeyden daha heyecan verici ve sıkıntıya sahip olabilenlerin yaşadıkları yoğunlukta olmuştu. Bu doğru olmayabilirdi, ama kendisi uzun bir süre bunun doğruluğuna inanmıştı ve bu yaz da bir aydır mutluluğu yaşamışlardı işte. Ve daha şimdiden, geceleri, daha mutluluk çekilip gitmeden, onun özlemini duymaya başlamıştı.

Yalnız yaşamayla ilgili bilinecek ne varsa bildiği gibi sevdiğin ve seni seven biriyle yaşamanın ne olduğunu da bilirdi. Çocuklarını oldum olası sevmişti; ama onları, ne kadar çok sevdiğini ve onlarla birlikte yaşamamanın ne kadar kötü olduğunu şimdiye kadar fark etmemişti. Onların hep yanında olmasını ve Tom'un annesiyle hâlâ evli olmayı isterdi. Sonra bunun, dünyanın bütün servetine sahip olup da bunu, akıllıca kullanmayı istemek gibi saçma bir şey olduğunu düşündü. Leonardo gibi çizebilmek, Pieter Brueghel gibi resim yapabilmek, tüm kötülüklere karşı mutlak bir veto gücü olmak, bunları yanılmaz bir biçimde sezebilmek ve başladığı anda bir düğmeye basarcasına önleyebilmek ve bütün bunları yaparken de hep sağlıklı olmak, hep sonsuza kadar yaşamak, zihnen ya da bedenen çürümemek. İşte bu gece, sahip olunabilecek iyi şeyler arasında bunları düşünüyordu. Ama işte insan, çocuklarına sahip olamadığı gibi bunlara da sahip olamazdı. Tıpkı sevilen insanın ölmesi, ya da hayatınızdan çıkıp gitmesi, bir daha onun hayatınızda olamayacağı gibi. Elde edemeyeceğin şeyler içinde elde edebileceklerin de vardı ve bunlardan biri de mutlu olduğun zamanı bilmek ve bu, henüz elindeyken ve iyiyken tadını çıkarabilmekti. İşte şimdi de bu dört kişi, iyi bir şey yapıyordu ve bir bakıma bu, bir insanın elde edebileceğinin en iyisiydi ve şimdiye kadar üzüntü diye bir şey olmamıştı. Hiç olmamıştı.

Uyuyamamasına pek aldırmıyordu, bir zamanlar üç oğlunu kaybettiği, aptallık ettiği için nasıl uykusuz kaldığını hatırlıyordu. Bazı şeyleri elinde olmadan yapmış, ya da elinde olmadan yaptığını sanmış, böylesi bir yanılgıdan çok daha beterine koşup durmuştu. Şimdi bunları geçmiş olarak kabul ediyordu ve vicdan azabı çekmiyordu artık. Aptallık etmişti ve aptallardan hiç hoşlanmazdı. Ama bunlar geride kalmıştı artık; şimdi oğlanlar yanındaydı, kendisini seviyorlardı, o da onları seviyordu. Şimdilik bu kadarı yeterdi.

Kalma süreleri sona erince gidecekler, kendisi yine yalnızlığıyla başbaşa olacaktı. Ama çocukların dönüşlerine kadar geçecek sürenin bir aşamasıydı bu. Roger kalıp da yanında çalışır, ona arkadaşlık ederse çok daha kolay geçecekti yalnızlığı. Ancak Roger'in ne yapacağı önceden kestirilemezdi. Thomas Hudson karanlıkta Roger'i düşünürken gülümsedi. Sonra ona acıdı; bunun dostluktan ne kadar uzak bir şey olduğunu düşünene kadar. Roger, kendisine acınmasından, nefret ederdi. Thomas Hudson arkadaşına acımayı bıraktı, onların soluklarını dinleye dinleye uyuyakaldı.

Yüzüne ayışığı vurunca yeniden uyanıp Roger'i ve Roger'in başının belaya girmesine neden olan kadınları düşündü. Kendisi de Roger de kadınlar konusunda aptalca davranmışlardı. Thomas Hudson kendi aptallıklarını düşünmek istemediğinden, Roger'inkileri düşünmeye karar verdi.

Ona acımayacağım, diye geçirdi kafasından, böylece ona sadakatsizlik ediyor olmayacağım. Kendim başıma yeteri kadar dert açtığım için Roger'in dertlerini düşünmek sadakatsizlik sayılmaz. Benim durumum değişik. Çünkü ben, aslında bir tek kadın sevdim ve onu da kaybettim. Nedenini de çok iyi biliyorum. Ama bunu düşünmüyorum artık, Roger'i de düşünmemek en iyisi olacak galiba. Ama gece ve ayışığı her zaman olduğu gibi uykusuna engel olduğundan onu ve onun ciddi ve gülünç dertlerini düşündü.

Roger'le Paris'te otururlarken onun âşık olduğu son kızı hatırladı. Roger kızı stüdyosuna getirdiğinde onun ne kadar güzel ve ne kadar yapmacık olduğunu düşünmüştü. Roger için kızın yapmacık hiçbir yanı yoktu. Kız, onun hayallerinden biriydi yalnızca ve ikisi de evlenmeye hazır olana kadar kıza sadık kalma yeteneğini kullanacaktı. Sonra bir ay kadar geçince herkesin açık seçik gördüğü şeyi Roger de birdenbire görmüştü. O ilk gün çok güçtü herhalde; ancak kızın gerçek yüzünü görme süreci bir süredir devam ediyor olmalıydı Roger stüdyoya geldiğinde. Bir süre tablolara bakmış, resimler konusunda bilgece konuşmuş, eleştirilerde bulunmuştu. Sonra, «Ayers'e kendisiyle evlenemeyeceğimi söyledim,» demişti.

«Güzel. Sürpiz mi oldu?»

«Pek sayılmaz. Zaten arasıra konuşulan bir şeydi. Kız yapmacık.»

«Olamaz. Nasıl?»

«Baştan aşağı hem de.»

«Ondan hoşlandığını sanıyordum.»

«Hayır. Hoşlanmaya çalıştım. Ama ancak ilk başlarda başarabildim bunu. Ona âşıktım.»

«Aşk nedir ki?»

«Bunu sen daha iyi bilmelisin.»

«Evet,» demişti Thomas Hudson. «Bilmem gerekir.»

«Ondan hoşlanmamış mıydın sen?»

«Hayır, tahammül bile edemiyordum.»

«Neden bir şey söylemedin?»

«Senin sevgilindi. Bana da bir şey sormadın.»

«Ona kararımı söyledim, şimdi bundan vazgeçmemeye bakmalıyım.»

«Çekil git.»

«Hayır, o çekilip gitsin.»

«Ben daha kolay olur diye söyledim.»

«Burası onun olduğu kadar benim de yerim.»

«Biliyorum,» demişti Thomas Hudson.

«Sen bunun için de savaş verdin, değil mi?»

«Evet. Hiçbirini kazanamazsın, ama savaş verirsin işte. Neden kendi mahallene taşınmıyorsun?»

«Olduğum yerden memnunum,» demişti Roger.

«Formülü hatırlıyorum. *Je me trouve tres bien ici et je vous prie de me laisser tranquille.*»

Roger, «O, *je refuse de recevoir ma femme* diye başlar,» demişti. «Ama bu bir *huissier'e* söylenmez, bir boşanma değil bu, yalnızca ayrılma.»

«Peki onu görmek seni üzmeyecek mi?»

«Aksine, iyileştirecek beni. Görmek ve sesini duymak.»

«Ya onun için?»

«Onu da kendisi düşünsün. Son dört yıl içinde az şey düşünmedi.»

«Beş,» demişti Thomas Hudson.

«Son bir yılda pek bir şey düşündüğünü sanmıyorum.»

«Bence sen çekip gitsen iyi olur,» demişti Thomas Hudson. «Son yılında hiçbir şey düşündüğünü sanmıyorsan, hem de uzaklara gitsen iyi olur.»

«Çok güçlü mektuplar yazıyor. Gitmek daha kötü olacak. Hayır, ben burada kalıp keyfime bakacağım. Böylece bir daha bozulmamacasıya düzelirim.»

Roger kızdan ayrıldıktan sonra gerçekten kendiğini eğlenceye vermişti. Olayla ilgili şakalar yapıyor, kendisiyle dalga geçiyordu, ama kendini bu duruma düşürmüş olmaktan, ta içinde bir öfke yanıp tutuşuyordu. Bu olaydan sonra resim, yazı gibi çeşitli insani ve hayvani yeteneklerinin arasında en iyisi olan insanlara sadakati almış, bunu çeşitli eziyetlere sokmuştu. Kendini eğlenceye kapıp koyverdiğinde, başta kendisi olmak üzere, hiç kimseye bir yararı dokunmazdı; bunu bilir, bundan nefret eder, yine de toplumun yerleşmiş kurallarını yıkmaktan kaçınmazdı. Bu çok sağlam ve iyi yapılmış bir binadır ve hele insanın içinde kurulmuşsa yıkılması hiç de kolay değildir. Ama Roger, yıkmak için elinden geleni esirgememişti doğrusu.

Arka arkaya üç kızla gezmişti, Thomas Hudson bunların hiçbiriyle selamdan öteye geçmezdi, son

ikisine de ancak birincisine benziyor diye selam verirdi ya. Birincisi, sevgilisiyle cyrıldıktan hemen sonra çıkagelmişti, hem yatakta hem yatağın dışında çok başarılı iş tutmasına rağmen, Roger için çok aşağı sınıftan sayılırdı; ancak kızın bu durumu, Amerika'nın üçüncü dördüncü büyük servetinin bir kısmını ele geçirmesine ve sonra da bir başka servetle evlenmesine engel olmamıştı. Kızın adı Thanis'ti ve Thomas Hudson, Roger'in bu adı duyduğunda nasıl irkildiğini ve ağzına bile almadığını hatırlıyordu. Ona Büyük Orospu derdi. Kız şahane teni olan bir esmer güzeliydi. Cenci ailesinin çok genç, çok iyi yetişmiş ve çok erdemli bir üyesini andırırdı. Oysa bir elektrikli süpürge kadar ahlaklıydı ve Roger'le ancak yaşamda ilk adımını atmaya hazır olana kadar kalmıştı.

Roger'i terk eden ilk kızdı Thanis. Roger bundan öyle etkilenmişti ki, aynı aileden denilecek kadar ona benzeyen iki kız bulmuştu daha sonra. Ama ikisini de terk etmişti ve Thomas Hudson, bunun onu pek çok değilse de, yine de iyileştirdiğine emindi.

Bir kızı arada hiçbir hırgür, en küçük bir tartışma bile olmadan, 21 Kulübünde tuvalete gitmek için izin isteyip bir daha dönmeyerek terk etmekten çok daha uygarca ve hoşa giden yollar vardır kuşkusuz. Ancak Roger, aşağıda hesabı öderken, kızı son olarak kendisine çok yakışan ve kendisinin çok sevdiği o dekor içinde köşe masasında otururken görmenin unutulmaz bir şey olduğunu söylerdi.

Oteki kızı, onun çok sevdiği Stork Kulübünde terk etmeyi planlamıştı ama Bay Billingsley'in bundan hoşlanmayacağını düşünmüştü sonra. Billingsley'den borç almayı umuyordu.

«Peki onu nerede terk ettin?» diye sormuştu Thomas Hudson.

«El Morocco'da. Onu orada otururken hatırlayabilmek için. El Morocco'yu da çok severdi, ama gerçekte kalbini kaptırdığı yerin Cub Room olduğuna eminim.»

Roger bundan sonra Thomas Hudson'un karşılaştığı en ikiyüzlü kadınlardan biriyle ilişkiye girmişti. Bu, daha önceki Cenci ya da Park Caddesi Borjiya tiplerinden tümüyle değişikti. Gerçekten sağlıklı bir görünüşü, kumral saçları, uzun biçimli bacakları, çok güzel bir vücudu, capcanlı ve zeki bir yüzü vardı. Yüzü çok güzel olmasa bile, pek çok yüzden daha çok alımlıydı. Gözleri şaheserdi. Akıllı, saygılı ve hoştu ilk tanıştığınızda, ancak tam bir ayyaştı. Cok genç olduğu için alkolikliği henüz belli olmuyordu. Ancak sabahtan akşama kadar içerdi. Genellikle içen bir insan gözlerinden anlaşılır, Roger de içtiğinde hemen gözlerinden belli olurdu. Ama bu Kathleen'in saçları gibi kahverengi gözleri, burnunda ve yanaklarında sevimli sağlık benleri vardı ve gözlerinden hiçbir şey okunmazdı. Daha çok düzenli olarak yelken sporu yapan, çok sağlıklı bir açık hava yaşamı olan ve çok mutlu bir kız izlenimi bırakırdı. Oysa durmadan içen bir kızdan başka bir şey değildi. Bir yerlere garip bir yolculuğa çıkıyordu ve giderken Roger'i de almıştı.

Roger, bir sabah Thomas Hudson'un New York'taki stüdyosuna geldiğinde sol elinin üstü sigara yanıklarıyla kaplıydı. Sanki biri masanın üstünde değil de adamın elinin tersinde söndürmüştü sigaralarını.

«Dün gece bunu yapmak istedi,» demişti Roger. «Tentürdiyodun var mı? Bu halde eczaneye gitmek istemedim.»

«Kim bu?»

«Kathleen. Sağlıklı, açık hava tipi.»

«Sen de ona katılmış olmalısın.»

«Hoşuna gidiyordu, eh bizim işimiz de onları eğlendirmek değil mi?»

«Fena yanmış elin.»

«Çok değil. Ama bir süre buradan uzaklaşacağım.»

«Gittiğin yere kendini de götürdüğünü unutma.»

«Biliyorum. Ama tanıdığım bir sürü insanı da götürmüyorum.»

«Nereye gideceksin?»

«Bir süre Batıya gideyim diyorum.»

«Seni iyileştirecek olan şey coğrafya değildir.»

«Doğru. Ama sağlıklı bir yaşam ve esaslı bir çalışma insana zarar vermez. İçmemenin bir yararı yok bana. Ama içmenin de hiç yok.»

«Git öyleyse. Çiftliğe gitmek ister misin?»

«Hâlâ senin mi orası?»

«Bir kısmı.»

«Oraya gidebilir miyim?»

«Elbette,» demişti Thomas Hudson. «Ama bu aylarda, ta bahara kadar epey çetindir orada yaşamak, baharı da pek kolay değildir.»

«Ben öyle olmasını istiyorum. Her şeye yeniden başlayacağım.»

«Kaç keredir yeniden başlıyorsun?»

«Gereğinden fazla,» demişti Roger. «Başıma kakmana hiç gerek yok.»

Demek şimdi her şeye yeniden başlayacaktı? Bakalım bunun sonu nasıl gelecekti? Yazı yazma yeteneğini ısmarlama kullanarak ve para kazanmasını sağlayacak bir formülü uygulayarak iyi yazmayı nasıl umuyordu? Bir ressamın yaptığı resimler, bir yazarın yazıları gördüğü eğitimin bir parçası ve yapacakları için bir hazırlıktı oysa. Roger yeteneğini kötüye kullanmış, harcamıştı. Ama belki de yeni bir başlangıç yapacak yeterli hayvani gücü ve kendini çevresinden sıyırabilecek zekâsı vardı. Thomas Hudson her yetenekli yazarın, eğer dürüstse, bir tek de olsa iyi bir eser yazacağına inanırdı. Ancak Roger bunun için hazırlanacağı zamanda yeteneğini kötüye kullanmıştı. Yeteneğinin hâlâ var olduğu nereden bilinebilirdi? Bir insan her şeyden nefret eder, ustalığa horgörü beslerse, bu horgörü yapmacık olsa bile, nasıl olur da canı istediği zaman bunun emrinde olmasını isterdi? Thomas Hudson bunun yerine bir başka şey konulmasının olanaksızlığına inanırdı. Yetenek yerine de başka bir şey konulamazdı ve yetenekle ustalık bir kupa içinde saklanamazdı. Biri insanın içindeydi.

Yüreğinde, başında ve her yerindeydi. Diğeri de öyle, diye düşündü. Bunlar insanın kullanmayı öğrendiği bir alet takımı değiller ki.

Çalışacak daha çok şey olduğu için ressam olmak bir talih, diye düşündü. Biz ellerimizle çalışma avantajına sahibiz, çalıştığımız şeyler de elle tutulabilir şeylerdir. Ama Roger şimdi körelttiği, saptırdığı, ucuzlattığı ve hepsi de kafasının içinde olan şeyleri kullanmaya başlamalı yeniden. Oysa temelde iyi, sağlam ve güzel bir şeyi var. Yazar olsaydım bu sözcüğü dikkatle kullanırdım, diye düşündü. Ancak var ve bu da böyle, iskelede dövüştüğü gibi yazabilse belki vahşi ama güzel bir şey ortaya çıkarabilir. O dövüşten sonra olduğu gibi mantıklı da düşünebilse çok güzel bile olabilir.

Ayışığı, Thomas Hudson'un yatağının başucundan çekildiği için, Roger'i düşünmeyi de bıraktı yavaş yavaş. Düşünmenin ona bir yararı yok. Ya yapar ya da yapamaz. Ama yapabilse ne iyi olurdu. Ona yardım edebilmeyi isterdim. Belki de edebilirim diye düşündü, sonra da uyuya kaldı.

9

Güneş kendisini uyandırdığında Thomas Hudson, kıyıya inip yüzdü ve daha hiçbiri kalkmadan kahvaltısını etti. Eddy rüzgâr çıkmayacağını, hatta denizin sakin olabileceğini söylemişti. Teknede her şey hazırdı, yem alması için çocuklardan birini de göndermişti.

Thomas Hudson, adama, çoktandır büyük balık avına çıkmadıkları için oltaları elden geçirip geçirmediğini sordu. Eddy hepsini elden geçirdiğini ve çürüyenleri attığını söyledi. Biraz daha otuz altı ve yirmi dört katlı olta almaları gerekecekti. Thomas Hudson istenileni getirtmeye söz verdi. Eddy, bu arada attıklarının yerine başkalarını geçirmiş, iki büyük makarayı alabildiğince sarmıştı. Büyük olta iğnelerini parlatmış, temizlemiş, fırdöndülerini kontrol etmişti.

«Bütün bunları ne zaman yaptın?»

«Dün gece oltaları hazırladım, sonra da o yeni ağ ile uğraştım. Gökte o lanet ay varken uyuyamadım.»

«Dolunayda sen de mi uyuyamıyorsun?»

«Cehennem azabı çekiyorum,» dedi Eddy.

«Eddy ay üstüne parlarken uyumanın gerçekten kötü olduğuna inanır mısın?»

«Eskiler öyle derler. Bilmiyorum. Ama ben huzursuz oluyorum işte.»

»Bugün bir şeyler yapabilecek miyiz sence?»

«Bilinmez ki. Bu mevsimde orada epey büyük balık vardır. Isaacs'a kadar gidecek misiniz?»

«Oğlanlar oraya gitmek istiyorlar.»

«Kahvaltıdan hemen sonra çıkalım öyleyse. öğle yemeği hazırlamak istemiyorum. Istakoz ve patates salatası ile bira var, sandviç de yaparım. Geçen gün gelen jambon var, biraz yeşil salata ile hardal da alırız. Hardal çocuklara zararlı değildir, değil mi?»

«Sanmıyorum.»

«Ben çocukken hiç yemezdik. Turşumuz da çok esaslı, hiç sandviç içinde yemiş miydin?»

«Hayır.»

«İlk aldığında ne olduğunu anlamamıştım. Ama çok iyiymiş, bazen mısır dövmesiyle yapıyorum.»

«Neden biraz curry baharatı almıyoruz?»

«Gelecek vapurda bir koyun butumuz var. Bir iki kere ondan bir şeyler yapayım da —genç Tom ile Andrew'un iştahlarına bakarsan bir kere bir şey yapabilirim ya— sonra da curry yaparız.»

«Güzel. Yola çıkmak için benden ne istiyorsun?»

«Hiçbir şey, Tom. Sen hepsini toparla yeter. Bir içki hazırlayayım mı sana? Bugün çalışmıyorsun nasıl olsa.»

«Kahvaltıyla soğuk bir bira içerim.»

«İyi olur. Balgamı keser.»

«Joe geldi mi?»

«Hayır. Yemleri almaya yolladığım çocuğun ardından gitti. Kahvaltını şuraya hazırlarım.»

«Bırak sen, ben alırım.»

«Olmaz, sen git soğuk biranı iç gazeteni oku. Ben kahvaltını getiririm.»

Kahvaltıda üstüne bir yumurta kırılmış hafif yanık salamura et, kahve, süt ve koca bir bardak soğuk greyfrut suyu vardı. Thomas Hudson meyvesuyu ile kahveyi bırakıp buz gibi bir şişe Heineken birası içti.

«Meyvesuyunu çocuklara soğuk saklarım,» dedi Eddy. «Sabahın bu erken saatinde bira esaslı oluyor, değil mi?»

«Ayyaş olmak işten bile değil, ha Eddy?»

«Sen hiçbir zaman ayyaş olamazsın. Çalışmayı çok seviyorsun.»

«Sabah sabah içki de insanı iyi keyiflendiriyor ama.»

«Hem de nasıl. Hele o bira gibi bir şey.»

«Ama hem içip hem çalışamam.»

«Bugün çalışmadığına göre bir sorun yok demektir. Onu bitir de bir tane daha getireyim.»

«Bir tane yeter.»

Saat dokuzda yola çıkıp tekneyi yükselen sulara bırakarak kanal boyunca gittiler. Thomas Hudson tepedeki dümendeydi, tekneyi sığlıktan geçirip Gulf akıntısının koyu çizgisinin göründüğü yere doğru sürdü. Su öylesine durgun, öylesine berraktı ki, otuz kulaç aşağıdaki dibi, akıntıyla sallanan yosunları görebiliyorlardı. Kırk kulaçta biraz bulanık olmasına rağmen yine görüyorlardı, ama sonra su giderek derinleşti ve sonunda akıntının karanlık sularına vardılar.

«Şahane bir gün baba,» dedi Tom. «Akıntı da çok iyi gibi.»

«Akıntı iyidir. Şu kenardaki anafor dalgacıklarına bak.»

«Evin önündeki kumsalda da bu su mu var?»

«Kimi zaman Tommy. Şimdi sular çekilince akıntı limanın ağzından ileri atıldı. Bak kıyı boyunca açıklık olmayan yeri görüyor musun, orada yine kıyıya yanaşmış işte.»

«Buradan göründüğü kadar mavi görünüyor oradan da. Gulf akıntısı neden böyle mavidir?»

«Suyun yoğunluğu başkadır. Değişik tip bir sudur.»

«Derinlik de karartıyor ama.»

«Aşağı baktığın zamanlar. Suyun içindeki küçük planktonlar kimi zaman morumsu bir renk verirler.»

«Neden?»

«Maviye kırmızı katarlar da ondan sanıyorum. Kızıl Denize adını veren şeyin oradaki planktonlar olduğunu biliyorum. Çok yoğun bir halde bir arada bulunurlar.»

«Kızıl Denizi sevmiş miydin baba?»

«Çok sevmiştim. Hava çok sıcaktı ama şahane kayalıklar vardı, muson rüzgârları estiğinde de balık doludur. Orayı sen de severdin Tom.»

«Bay de Montfried'in Fransızca yazdığı iki kitap okudum orası hakkında. Cok iyi kitaplardı. Köle ticareti yaparmış. Beyaz köle değil ama. Eski kölelik günlerinde. Bay Davis'in arkadaşı.»

«Biliyorum,» dedi Thomas Hudson. «Ben de tanırım onu.»

«Bay Davis bana Bay de Montfried'in bir kere köle ticaretinden Paris'e dönüşünü anlattı. Bir hanımla taksiye binip sokağa çıktığında şoföre arabanın üstünü açtırtır ve gideceği yeri yıldızlara bakarak söylermiş. Diyelim ki, Bay de Montfried Concorde Köprüsünde ve Madeleine'e gitmek istiyor. Şoföre Madeleine'e çekmesini ya da senin benim gibi Concorde Alanından geçip Rue Royale'e geçmesini söylemez, Kutup Yıldızına bakarak yönünü bulurmuş.»

«Bay de Montfried'in bu hikâyesini duymamıştım.» dedi Thomas Hudson. «Ama pek çok başka hikâyesini bilirim.»

«Paris'te bir yere gitmek için epey dolambaçlı bir yol, değil mi? Bay Davis de bir keresinde Bay de Montfried ile köle ticaretine girmek istemiş ama şimdi hatırlamıyorum, bir pürüz falan çıkmış... hah,

hatırladım, Bay de Montfried köle ticaretini bırakıp afyon ticaretine başlamışmış.»

«Bay Davis afyon ticaretine girmek istememiş mi?»

«Hayır. Afyon ticaretini Bay de Quincey ile Bay Cocteau'ya bırakmayı yeğlediğini söylediğini hatırlıyorum. Onlar bu işi o kadar iyi beceriyorlarmış ki, onları rahatsız etmek doğru olmazmış. İşte anlayamadığım sözlerden biri de bu, baba. Sen sorduğum her şeyi anlatırdın bana, ama bu konuşmayı o kadar ağırlaştırırdı ki, anlamadığım şeyleri sonra sormak için aklımda tutardım, bu da onlardan biri işte.»

«Kafanda epey uzun bir liste olmalı.»

«Yüzlerce şey var soracak. Binlerce belki. Ama her yıl bir kısmını kendiliğinden anlıyorum da azalıyor. Ama bazılarını sana sormam gerekeceğini biliyorum. Okulda bu yıl kompozisyon dersinde bunların bir listesini çıkarabilirim. Kompozisyonlarımdan bazıları için, o listemden epey malzeme buldum zaten.»

«Okulu seviyor musun, Tom?»

«İnsanın zorunlu olduğu şeylerden biri işte. Okulu kimse sevmez herhalde, öyle değil mi?»

«Bilmem. Ben nefret ederdim.»

«Sanat okulunu da sevmez miydin?»

«Hayır. Resim yapmayı severdim ama okuldan hoşlanmazdım.»

«Ben pek aldırmıyorum,» dedi Tom. «Ama insan hayatını Bay Joyce, Bay Pascin, Bay Davis ve senin gibi insanlarla geçirdikten sonra okuldakilerle olmak çocukça geliyor.»

«Eğleniyorsun ama, değil mi?»

«Evet. Pek çok arkadaşım var, top atıp tutmak dışında olan oyunları seviyorum, epey de çalışıyorum. Ama pek öyle imrenilecek bir yaşam değil, baba.»

«Ben de senin gibi düşünürdüm. Elinden geldiğince yaşanabilir yapmalısın.»

«Yapıyorum. Böylece devam edebiliyorum ya. Kimi zaman epey güç oluyor ama.»

Thomas Hudson dümen suyunun ve arkadan sarkıtılmış yemlerin sakin suyu yarmasına baktı. Yemler, dümen suyunun sakin denizde yarattığı dalgalarda yükselip alçalıyorlardı. David ve Andrew iki balıkçı iskemlesinde ellerinde oltaları olduğu halde oturuyorlardı. Thomas Hudson oğullarının sırtlarını görüyordu. Çocukların yüzleri yemlere doğru, kıça dönüktü. Thomas Hudson ileri bakınca suda sıçrayan torikleri gördü, balıklar suda çırpınıyor falan değillerdi, tekneye yaklaşıyorlar, sudan çıkıp sonra tek tek, ya da çifter çifter yeniden dalıyorlar, suyu dalgalandırmıyorlardı bile; güneşte pırıl pırıl ortaya çıkıyorlar. sonra hiç su sıçratmadan başları aşağıda yeniden suya dalıyorlardı.

«Balık!» diye bağırdı genç Tom. «Balık! Balık! Geliyor işte! Arkanda, Dave. Dikkat et!»

Thomas Hudson suda bir kaynama gördü, ama balığı göremedi. David oltanın sapını yuvasına sokmuş, denize saldığı ipinin üstündeki mandala bakıyordu. Thomas Hudson ipin ağır ağır boşaldığını fark etti, olta ipi suya girer girmez hızla suyu yararak boşalmaya başladı.

«Haydi Dave, göster kendini Dave!» diye bağırdı Eddy mutfağın ağzından.

«Haydi Dawe, Tonrı aşkına yakala şunu!» diye yalvardı Andrew.

Balık zokayı yutmamıştı henüz, ama olta hep aynı açıda boşalıyordu, oğlan oltanın sapını kavramış çekiyordu ipi boşalırken. Thomas Hudson motoru yavaşlatmıştı.

«Yakala şunu Tanrı aşkına.» diye yalvardı Andrew. «Yoksa bırak ben yakalayayım.»

David oltanın sapını tutmuş hep aynı açıyla boşalan ipi gözlüyordu. Boşluğunu biraz arttırmıştı.

Başını kaldırmadan, «Kılıç, baba» dedi, «yemi aldığında kılıcını gördüm.»

«Sahi mi?» dedi Andrew. «Yaşadık!»

«Tamam artık sanırım.» dedi Roger. Gelmiş çocuğun yanında duruyordu. «Haydi Dave, göster kendini.»

«Yuttu mu acaba?» diye sordu David. «Yoksa ağzında tutup öyle mi yüzüyor?»

«Tükürmeden önce asılmalısın.»

David ayaklarını gerdi, olta ipinin boşluğunu aldı sağ eliyle, kendisini çeken büyük ağırlığa olanca güçüyle karşı koydu. Oltanın sapı kamış gibi bükülüyordu ağırlığı çekmeye çalıştıkça. İp sürekli boşalıyordu. Balık üzerinde hiçbir etkisi olmamıştı.

«Bir daha, Dave,» dedi Roger. «Bütün gücünle.»

David yine asıldı bütün gücüyle, ip daha hızla boşaldı, oltanın sapı elinden kopup gidecekmiş gibi eğildi.

«Tanrım, sanırım bu sefer takıldı,» dedi.

«Boşluğu azalt,» dedi Roger. «Onunla birlikte dön, Tom, gözünü oltadan ayırma.»

«Balıkla dön, gözünü oltadan ayırma,» diye tekrarladı Thomas Hudson. «İyi misin Dave?»

«Çok iyiyim baba. Tanrım, şu balığı bir yakalayabilsem...»

Thomas Hudson tekneyi kıçı üstünde döndürdü. Dave'in oltası makaradan boşalıyordu. Thomas Hudson balığın üstüne üstüne sürdü tekneyi.

«Oltayı çek ve ger,» dedi Roger. «Uğraştır şu balığı biraz Dave.»

David öne eğiliyor, oltayı sarıyor, kaldırıyor, sarıyor kaldırıyordu. Makine gibi. Olta ipinin epey bir kısmını da toplamıştı makaraya.

Andrew, «Bizim ailede kimse kılıçbalığı yakalamamıştır,» dedi.

«Konuşma ne olur,» diye yalvardı David. «Bir şey söyleme!»

«Konuşmam. Zaten oltaya takıldığından bu yana, dua etmekten başka bir şey yapmıyorum.»

«Ağzı yırtılmadan daha fazla dayanır mı?» diye Tom fısıltıyla sordu babasına. Thomas Hudson dümeni sıkıca tutuyor ve arkaya bakıp karanlık sularda beyaz olta ipinin eğimini gözlüyordu.

«Umarım. Ancak, David onu zorlayacak kadar güçlü değil.»

«Onu yakaloyabilirsek her şeyi yaporım,» dedi

genç Tom. «Ne olursa olsun. Her şeyden vazgeçerim. Söz veriyorum. Ona biraz su ver Andy.»

«Burada su var,» dedi Eddy. «Haydi görelim seni Dave.»

«Daha yakına gelmesini istemiyorum,» dedi Roger. Roger usta balıkçıydı, Thomas Hudson'la teknedeyken birbirlerini çok iyi anlarlardı.

«Kıça alayım,» dedi Thomas Hudson. Tekneyi hafifçe, sakin denizi kırıştırmadan çevirdi.

Balık şimdi derine dalmaya başlamıştı. Thomas Hudson, oltayı gevşetmek için tekneyi ağır ağır geri çekti.

«Daha fazla boşaltamıyorum, yoksa olta kopacak, balık şimdi ne yapacak, Bay Davis?» diye sordu David.

«Sen durdurana kadar dibe dalmaya devam edecek. Ya da kendisi durana kadar. Ondan sonra da yukarı çekmen gerekecek.»

Oltanın ipi boşalıyor ve dibe gidiyordu. Olta sırığı öylesine bükülmüştü ki, kopacaktı neredeyse, ip bir çello teli kadar gergindi, makara da boşalmak üzereydi.

«Şimdi ne yapayım baba?»

«Hiçbir şey. Yapılması gereken her şeyi yapıyorsun.»

«Dibe çarpmaz mı?» diye sordu Andrew.

«Burada dip yoktur,» dedi Roger.

«Sen sıkı tut Davy,» diye seslendi Eddy. «Sonunda bıkıp suyun üstüne çıkacaktır.»

«Bu kayışlar beni öldürüyor,» dedi David «Omuzlarım kesiliyor.»

«Oltayı ben alayım mı?» diye sordu Andrew.

«Hayır. Ben yalnız omuzlarımın halini söyledim, yoksa umurumda bile değil.»

Thomas Hudson Eddy'ye, «Bak bakalım semeri sırtına geçirebilir misin?» diye seslendi. «Kayışlar uzun gelirse olta ipiyle bağlarsın.»

Eddy geniş ve içi pamuklu yastığı çocuğun sırtına yerleştirdi, yastığın kenarındaki halkaları kalın iple makaraya bağladı.

«Şimdi daha iyi,» dedi David. «Teşekkür ederim Eddy.»

«Şimdi omuzlarının yanısıra sırtınla da tutabilirsin oltayı.»

«Elimde olta kalmayacak ki. Neden sanki hiç durmadan dibe gidiyor?»

«Tom, kuzeybatıya çevir, balık harekete geçti sanırım,» diye seslendi Eddy.

Thomas Hudson dümeni çevirip tekneyi ağır ağır denize sürdü. Önlerinde üzerinde bir kuş olan iri ve sarı bir akıntı yosununun parçası vardı. Su öylesine sakin, öylesine mavi ve berraktı ki, içine bakıldığında bir prizmadan kırılan ışıklar gibi ışık yansımaları görülüyordu.

Eddy David'e, «Gördün mü, şimdi kaçırmıyorsun işte,» dedi.

Çocuk oltanın sırığını kaldıramıyordu, ama olta ipi de artık suya çekilmiyordu. Yine eskisi kadar gergindi ve makarada da ancak on beş yirmi metre kalmıştı, ama boşalmıyordu artık. David balığı sıkıca tutuyordu oltanın ucunda, tekne de tam onun gittiği yönde gidiyordu. Tekne gözle görülmeyecek kadar yavaş ilerlerken Thomas Hudson, mavi suların dibinde olta ipinin beyazlığını seçebiliyordu. Motorlar gürültüleri duyulmayacak kadar hafif dönüyorlardı.

«Gördün mü, David, hayvan sevdiği derinliğe kadar indi, şimdi de sevdiği yere doğru gidiyor. Az sonra oltan gevşeyecektir.»

Oğlanın güneşten yanmış sırtı gerilmişti, olta ipi suyun içinde ağır ağır geliyordu; tekne su üstünde yavaşça hareket ederken çeyrek mil aşağıdaki büyük balık yüzüyordu. Martı, yosun birikintisini bırakıp tekneye doğru uçtu. Kuş Thomas Hudson'un başı çevresinde dolandı, sonra suyun üstündeki bir başka sarı yosun birikintisine doğru yollandı.

Roger oğlana, «Şimdi oltayı biraz çekmeye çalış,» dedi. «Bir süre hareketsiz tutabilirsen başarırsın.»

Eddy köprüye, «Biraz gaz ver,» diye seslendi.

Thomas Hudson elinden geldiğince yumuşak bir hareketle tekneyi biraz ileri aldı.

David oltayı kaldırdı ama olta sırığı eğildi, ipi de yalnızca gerildi. Dibe gömülmüş bir demire bağlıydı sanki.

«Aldırma,» dedi Roger. «Daha sonra başarırsın. Sen nasılsın Davy?»

«İyiyim. Sırtımdaki o semer beni epey rahatlattı.»

«Balığı bırakmadan kovalayabilecek misin?» diye sordu Andrew.

«Kes sesini!» dedi David. «Eddy, bir bardak su verebilir miydin?»

«Şişeyi nereye koydum?» diye söylendi Eddy. «Döküldü galiba.»

«Ben getiririm,» diye Andrew aşağı indi.

«Benden bir şey ister miydin?» diye sordu genç Tom. «Sana engel olmamak için yukarı çıkacağım.»

«Bir şey istemem, Tom. Allah kahretsin, neden çekemiyorum sanki?»

«Balık çok büyük,» dedi Roger. «İstediğin gibi yoramazsın onu. Onun istediğini yapıp balığı senin istediğin yere gelmesi için ikna etmen gerek.»

«Bana ne yapacağımı söyle, ölene kadar yaparım,» dedi David. «Sana güveniyorum.»

«Ölümden söz etme,» dedi Roger. «Böyle konuşmak doğru değil.»

«Gerçekten söylüyorum,» dedi David.

Genç Tom köprüye babasının yanına çıktı. Balığına sımsıkı bağlı olan David'e baktılar. Roger David'in yanındaydı, Eddy de koltuğunu tutuyordu. Andrew kardeşinin ağzına bardağı tutmuştu. David ağzını suyla doldurdu, sonra tükürdü.

«Biraz da bileklerime dök, Andy.»

Tom hafif sesle, «Baba, buna daha fazla devam edebilir mi dersin?» diye sordu.

«Onun için epey büyük bir balık.»

«Benim ödüm patladı,» dedi Tom. «David'i severim, lanet bir balığın onu öldürmesini istemem.»

«Bunu ben de istemem, Roger de istemez, Eddy de.»

«Ona göz kulak olmamız gerek. Gerçekten kötü bir duruma düşerse ya sen ya Bay Davis balığı elinden almalısınız.»

«Durumu kötü olmaktan çok uzak henüz.»

«Ama sen onu bizim kadar tanımazsın. Balığı tutmak için ölmeye hazırdır.»

«Merak etme, Tom.»

«Elimde değil. Ailede benden başka endişeli yok zaten. Umarım bu huyum geçer.»

«Senin yerinde olsam şimdi bu konuda endişe etmezdim.»

«İyi ama baba, David gibi bir çocuk o koca balığı nasıl yakalar? Şimdiye kadar ufak birkaç tür balıktan başka bir şey tutmadı ki.»

«Balık yorulacaktır. Zokayı yutmuş olan balıktır, unutma.»

«Ama bir canavar bu. O Dave'e bağlıysa, Dave de ona bağlı artık. Dave'in onu tutması inanılmaz bir şey olur, ama ben onu senin, ya da Bay Davis'in yakalamasını isterdim.»

«Dave iyi gidiyor şimdilik.»

Bu arada durmadan açık denize doğru yol alıyorlardı, ancak deniz hâlâ sütlimandı. Şimdi sık sık akıntı yosunu birikintilerine rastlıyorlardı, yosunlar güneşten yanmışlar, mor sularda sapsarıydılar. Zaman zaman olta ipi yosunların arasında geriliyor, Eddy de eğilip ipe takılan yosunları temizliyordu. Thomas Hudson adamın kırış kırış kırmızı ensesini, eski fötr şapkasını görüyordu. «Tekneyi çekiyor diyebiliriz Davy,» dedi Eddy. «Aşağıda hiç durmadan yoruyor kendini.»

«Beni de yoruyor ama.»

«Başın ağrıyor mu?»

«Hayır.»

«Başına bir şey getir,» dedi Roger.

«İstemem, Bay Davis. Ama biraz su dökülse iyi olur.»

Eddy denizden bir kova su çekip oğlanın başını suyla ıslattı, saçlarını alnına çekti.

«Başın ağrırsa haber ver,» dedi.

«İyiyim,» dedi David. «Şimdi ne yapmam gerekiyor Bay Davis?»

«Olta ipini biraz çekebilecek misin?»

David ipe asıldı, bir daha asıldı, ama bir santim bile çekemedi balığı.

«Pekâlâ, gücünü harcama,» dedi Roger. Eddy'ye döndü. «Başlıklardan birini ıslat da başına koy. Hava çok sıcak bugün.»

Eddy uzun siperlikli kasketi tuzlu su kovasına daldırdı, sonra Dave'in kafasına geçirdi.

«Tuzlu su gözlerime doluyor Bay Davis. Özür dilerim.»

«Temiz suyla silerim yüzünü,» dedi Eddy. «Roger, bir mendil versene. Andy, sen de biraz buzlu su getir.»

Çocuk bacaklarını iki yana açmış, sırtını germiş, olanca gücüyle oltaya asılmış dururken tekne de ağır ağır açıklara doğru gidiyordu. Batıya doğru bir torik sürüsü, suyun durgun yüzeyini dalgalandırıyor, deniz kırlangıçları birbirlerini çağırarak uçuyorlardı. Ancak sürü derine dalınca kuşlar onları beklemek için sakin denize kondular. Eddy oğlanın yüzünü silmişti, şimdi mendili buzlu su dolu bardağa daldırıp Davy'nin ensesine bastırıyordu. Sonra mendille bileklerini ıslattı, yeniden buzlu suya daldırıp bir daha ensesine koydu.

«Başın ağrırsa söyle,» dedi. «İşten vazgeçmek demek değildir bu, akıllılık etmektir. Deniz sakin olduğunda güneş çok yakıcıdır.»

«Bir şeyim yok,» dedi David. «Omuzlarım ve kollarım ağrıyor, hepsi o kadar.»

«Doğal bu,» dedi Eddy. «Tam bir erkek olursun ama biz başına güneş geçmesini istemeyiz.»

«Şimdi ne yapacak Bay Davis?» diye sordu David. Sesi kupkuruydu.

«Şimdiye kadar yaptığını. Ya da daireler çizmeye başlayabilir. Belki de su yüzüne çıkar.»

«Oltaya takıldığında o kadar derinde olması yazık doğrusu, elimizde yeterli ip kalmamıştı,» dedi Thomas Hudson Roger'e.

«Önemli olan Dave'in onu durdurmuş olması,» dedi Roger. «Az sonra balık fikir değiştirir. Sonra gerekeni yaparız artık. Oltayı çekmeyi bir daha denesene Dave.»

David çabaladı ama balığı yerinden oynatamadı.

«Gelecektir,» dedi Eddy. «Görürsün bak. Birdenbire boşalıverecek olta. Ağzını çalkalamak ister misin?»

David başını salladı. Soluğunu boşuna harcamama aşamasına gelmişti.

«Tükür,» dedi Eddy. «Birazını yut.» Roger'e döndü. «Tam bir saat oldu. David, başın ağrımıyor ya?»

David başını salladı.

Genç Tom babasına, «Sen ne diyorsun, baba?» diye sordu. «Doğruyu söyle ama.»

«Bence bir şeyi yok. Eddy ona bir şey olmasına izin vermez.»

«Öyle tabii,» dedi genç Tom. «Ben de yararlı bir şeyler yapıyor olmak isterdim. Eddy'ye bir içki getireceğim.»

«Bana da getir, lütfen.»

«Güzel, bir tane de Bay Davis'e yaparım öyleyse.»

«Onun istediğini sanmıyorum.»

«Sorarım.»

Roger, çok sakin bir sesle, «Bir daha dene Davy,» dedi. Çocuk olanca gücüyle kaldırdı oltayı, makaranın iki yanını sımsıkı tutuyordu elleriyle.

«Bir iki santim çekebildin,» dedi Roger. «Sar ve bak bakalım biraz daha çekebilir misin.»

Gerçek mücadele şimdi başlamıştı. Daha önce David açığa doğru giderlerken, tekneyi de sürükleyen balığı tutuyordu yalnızca. Ama şimdi olta sırığını kaldırması, kazandığı ipi sarması ve o arada da sırığı yeniden indirmesi gerekiyordu.

«Çok hızlı değil,» dedi Roger. «Yorma kendini.»

Oğlan öne eğiliyor, gövdesini kullanarak ta ayaklarının tabanlarından çekmeye başlıyor, sonra sırığı indirirken sağ eliyle hızla makarayı sarıyordu.

Genç Tom, «David çok esaslı balık tutuyor,» dedi. «Küçüklüğünden beri balık tuttuğunu bilirdim ama bu kadar iyi olduğunu bilmezdim. Oyunda başarılı olmadığı için hep alay ederiz kendisiyle, oysa bir de şu haline bak.»

«Oyunun canı cehenneme!» dedi Thomas Hudson. «Ne dedin Roger?»

«Biraz yaklaş.»

«Biraz yaklaşıyorum.» Bir sonraki çekişte tekneyi biraz ileri alınca David daha fazla çevirdi makarayı.

«Sen de oyun sevmez misin baba?» diye sordu Tom.

«Eskiden severdim. Çok severdim hem de. Ama artık sevmiyorum.»

«Ben tenis ve eskrim severim. Öyle topu atılıp tutulan oyunları hiç sevmem. Avrupa'da yetişmiş olduğum için sanırım. David çok akıllı olduğu için öğrenmek isteseydi eğer iyi bir eskrimci olurdu bence. Ama öğrenmek bile istemiyor. Bütün istediği okumak, balık avlamak, kuş avlamak ve yem bağlamak. Andy'den bile daha iyi atıcı. Seni sıkmıyorum ya, baba?»

«Elbette sıkmıyorsun Tom.»

Tom köprünün küpeştesini tutmuş, babası gibi kıça bakıyordu, babası bir elini oğlunun omzuna koydu. Oğlanın omzu balık vurmadan önce güvertede birbirlerine attıkları kova kova deniz suyundan tuz içindeydi.

«David'i seyrederken öyle heyecanlanıyorum ki, bundan kurtulmak için başka şeyler düşünmem gerek. Yeryüzünde David'in o balığı yakalamasından başka bir istediğim yok.»

«Esaslı balık bu, hele bir görelim de.»

«Ben yıllar önce bir kere seninle balığa çıktığımda görmüştüm bir tane. Kılıcıyla iri bir yem parçasına vurmuş, sudan dışarı zıplamıştı. Dev gibi bir şeydi, düşlerimde hep onu görürdüm. Şimdi aşağı inip içkileri hazırlayayım.»

«Acelesi yok,» dedi babası.

Sırtı olmayan döner iskemledeki David, ayaklarını kıç küpeştesine dayamış oltayı kollarıyla, sırtıyla, baldırlarıyla çekiyor, sonra indirip makarayı sarıyor, sonra bir daha çekiyordu. Bir santim, iki santim, kimi zaman beş altı santim sarıyordu makaraya.

İskemlenin kollarını tutan Eddy, «Başında bir şey yok ya?» diye sordu.

David başını salladı. Eddy elini oğlanın başı üstüne koydu.

«Kasket hâlâ ıslak. Balığın canına okuyorsun Davy. Makine gibi.»

«Şimdi biraz daha kolaylaştı,» dedi David kupkuru bir sesle.

«Öyledir. Şimdi gevşeyen bir şey var, öteki türlü sırtın kopuyordu çekeceğim diye.»

«Gereğinden fazla zorlama,» dedi Roger. «Çok iyi gidiyorsun Dave.»

«Su yüzüne çıkınca zıpkınlayacak mıyız?» diye sordu Andrew.

«Lütfen balık hakkında konuşma,» dedi David.

«Bir şey demiyordum ki.»

«Lütfen sus, Andy. Lütfen, özür dilerim.»

Andrew de yukarı çıktı. Başında uzun siperli bir kasket vardı, ama babası, oğlanın gözlerinin nemli olduğunu görüyordu, cocuk dudakları titrediği için başını öte yana çevirdi.

«Kötü bir şey söylemedin,» dedi Thomas Hudson.

Andrew başını çevirmeden cevap verdi: «Şimdi balığı kaçırırsa ben konuştuğum için kaçırdığını söyleyecek. Oysa ben her şeyi hazır etmek istemiştim.»

«Dave'in sinirli olması doğal,» dedi babası. «Yine de saygılı olmaya çalışıyor.»

«Biliyorum. Bay Davis kadar iyi uğraşıyor balıkla. Ama yine de öyle bir şey düşünebildi diye üzüldüm ben.»

«Oltanın ucunda böyle büyük bir balık oldu mu, pek çok kişi sinirlerine hâkim olamaz. Bu da Dave'in ilk büyük balığı.»

«Sen hep kibarsın ama, Bay Davis de.»

«Her zaman öyle değildik. Birlikte büyük balık avcılığını öğrenirken hep heyecanlı, kaba ve alaycıydık. Berbattık ikimiz de.»

«Sahi mi?»

«Sahi elbette. Sanki herkes bize karşıymış gibi davranır, azap çekerdik. Doğal bu da. Başka bir yol da işi öğrendiğin zaman gelen disiplin ve sağduyudur. Kaba ve sinirli davranmakla büyük balık avlanmayacağını öğrendiğimizde saygılı olmaya başladık. Zaten öyle davranıp da yakalamışsak bunun zevkli bir yanı olmuyordu. Ama ikimiz de çok berbattık doğrusu, sinirli, küskün ve her şeyi yanlış anlayan; hiç de eğlenceli değildi. Onun için şimdi hep saygıyla yaparız mücadelemizi. Bunun üzerinde konuştuk ve ne olursa olsun saygılı olmaya karar verdik.»

«Ben de saygılı olacağım,» dedi Andrew. «Ama Dave'in yanında kimi zaman çok güçtür saygılı olmak. Baba, balığı gerçekten yakalayabilir mi dersin? Yani bu bir düş falan değil, değil mi?»

«Bunun hakkında konuşmayalım.»

«Yine yanlış bir şey mi söyledim baba?»

«Hayır, ama böyle konuşmak şanssızlık getirir. Yaşlı balıkçılardan öğrendik bunu. Bu lafı kim çıkarttı onu bilmiyorum ama.»

«Dikkatli olacağım öyleyse.»

«İşte içkin baba,» diye Tom aşağıdan kadehi uzattı. Kadehin çevresine buz erimesin diye üç kat kâğıt sarılmış ve kâğıdın açılmaması için de üstüne bir lastik geçirilmişti. «Şekersiz, biraz da limon koydum. Böyle istiyordun, değil mi? Ama istersen değiştirebilirim.»

«Bu iyidir. Hindistancevizi suyuyla mı yaptın?»

«Evet, Eddy'ye de bir viski hazırladım. Bay Davis bir şey istemedi. Sen orada mı duracaksın Andy?»

«Hayır, aşağı geliyorum.»

Tom yukarı çıktı, Andy aşağı indi.

Thomas Hudson arka tarafa bakınca suyun içinde oltanın açısının değişmekte olduğunu gördü.

«Dikkat, Roger!» diye seslendi. «Yukarı çıkıyor galiba.»

«Geliyor!» diye bağırdı Eddy. O da dikkat etmişti olta ipinin eğiminin değiştiğine. «Dümene dikkat et.»

Thomas Hudson ne kadar manevra yapacak ip kaldığını öğrenmek için makaraya baktı. Makara çeyrek dolu bile değildi, birden boşalmaya başladığında Thomas Hudson da hemen motoru çalıştırıp ipin eğimine doğru dümen kırdı. «Geri! Geri!» diye bağırdı Eddy. «Orospu çocuğu yukarı çıkıyor, dönmeye yeterli oltamız kalmadı.»

Roger David'e, «Sırığı kaldır,» dedi. «Aşağı çekmesine izin verme.» Sonra Thomas Hudson'a döndü. «Elinden geldiğince üstüne git, Tom. Tamam. Olabildiği kadar.»

Kıç ve sancak tarafında okyanusun sakinliği birden yarılıverdi; koca balık, lacivertli gümüşlü rengiyle, sanki bitmek bilmeyecekmiş gibisine suların arasından parlayarak yükseldi. Havaya sıçrayan boyu ve cüssesi ile inanılmaz bir şeydi, bembeyaz köpükleri yükseklere savurarak yeniden suya düşünceye kadar, bir süre havada asılı kalmıştı sanki.

«Tanrım!» dedi David. «Gördünüz mü?»

Andrew korkuyla, «Kılıcı benim kadar var,» dedi.

«Öyle güzel ki,» dedi Tom. «Rüyamda gördüğümden bile güzel.»

Roger, Thomas Hudson'a, «Üstüne doğru tornistana devam et,» dedi. Sonra David'e döndü. «Şimdi oltayı toplamaya çalış, çok derinden geldiği için olta epey boşalmıştır.»

Hemen balığa doğru hızla gerileyen Thomas Hudson, oltanın boşalmasını önlemişti, David de şimdi sırığı kaldırıyor, indiriyor, makarayı sarıyordu.

«Hızı kes,» dedi Roger. «Balığı geçmemeliyiz.»

«Orospu çocuğu en az beş yüz kilo gelecek,» dedi Eddy. «Oltayı topla Davy.»

Balığın sıçradığı yer dışında okyanus dümdüz ve bomboştu, yalnız orada giderek genişleyen halkalar vardı.

Genç Tom, «Sıçradığı zaman fışkırttığı suyu gördün mü, baba? Sanki deniz patlayıp açılmış gibi oldu,» dedi.

«Ya hiç sona ermeyecekmiş gibi o sudan çıkışı Tom? Uzerindeki o anlatılmaz güzellikteki mavi ve gümüş renkleri gördün mü?»

«Kılıcı da maviydi,» dedi genç Tom. «Sırtı da. Gerçekten beş yüz kilo var mıdır Eddy?»

«Sanırım. Bilinmez ama yine de çok ağır olmalı.»

Roger, «Davy, elinde fırsat varken mümkün olduğu kadar sar oltayı,» dedi. «İyi gidiyorsun.»

Çocuk yine makine gibi çalışıp suyun içindeki yayılmış oltayı toplarken tekne de gözle görülmeyecek kadar ağır ağır geriliyordu.

Tom, «Balık şimdi ne yapacak, baba?» diye sordu. Oltanın sudaki açısını gözlemekte olan Thomas Hudson biraz daha ileri gitmenin doğru olacağını düşünüyor, ancak Roger'in de oltanın bu kadar boşalmış olmasından huzursuzluk duyduğunu biliyordu. Balık tek bir hamleyle makarayı boşaltıp oltayı kopartabilirdi, Roger ise olta ipini biraz yedeklemeye çalışmaktaydı. Thomas Hudson oltaya bakarken David'in makaranın yarısını doldurduğunu ve hâlâ sarmaya devam ettiğini gördü.

«Ne dedin?» diye sordu oğlu Tom'a.

«Balık şimdi ne yapacak dersin?»

«Bir dakika Tom.» Thomas Hudson aşağı seslendi. «Sanırım üzerinden geçeceğiz, evlat.»

«Öyleyse hafifçe ileri al bakalım,» dedi Roger.

«Hafif ileri,» diye tekrarladı Thomas Hudson. David artık eskisi kadar toplayamıyordu oltayı, ama balığı da oldukça sağlam bir duruma getirmişlerdi.

Sonra olta yeniden boşalmaya başladı. Roger, «Boşa al,» diye seslendi. Thomas Hudson kavramaya basıp motorları boşa aldı.

«Tamam,» dedi. Roger David'in üzerine eğilmişti, kayışlarla sımsıkı sarılı çocuk, sırığa asılıyor, makara hızla boşalıyordu.

«Bir parça sıkıştır Davy,» dedi Roger. «Biraz yoralım hayvanı.»

«Oltayı koparmasını istemiyorum.» Ama David yine de gerdi olta ipini.

«Kopartamaz,» dedi Roger. «Bu boşlukla kopartamaz.»

Olta boşalmaya devam ediyordu, sırık iyice bükülmüştü artık, çocuk çıplak ayaklarını teknenin kıçına dayamış güç bulmaya çalışıyordu. Oltanın boşalması ansızın durdu.

«Şimdi biraz toplayabilirsin,» dedi Roger. «Balık çevrende dönüyor, şimdi bize doğru gelmekte, toplayabildiğin kadar topla haydi!»

Çocuk sırığı indirdi, makaraya sardı, sonra yine kaldırdı. Olta ipi rahat rahat geliyordu artık.

«İyi yapıyor muyum?» diye sordu.

«Mükemmel,» dedi Eddy. «Zokayı iyice yutmuş. Davy. Sıçradığında gördüm.»

Çocuk sırığı kaldırırken olta yine boşalmaya başladı.

«Tüh!» dedi David.

«Önemi yok,» dedi Roger. «Beklenen bir şey bu. Şimdi dışa doğru dönüyor, sana doğru gelirken topladın oltayı, şimdi de kaybettiğini geri alıyor.»

David olta ipinin dayanabileceği bir güçle asılmış beklerken, balık çocuğun topladığı kadarını fazlasıyla geri almıştı. Ama sonra çocuk, balığı durdurdu.

«Tamam, şimdi zorla biraz,» dedi Roger. «Çizdiği daireyi biraz genişletti ama şu anda üzerimize doğru geliyor.»

Thomas Hudson motorları arada sırada çalıştırıp balığı hep arkalarında tutmaya çalışıyordu. Oğlunu ve mücadeleyi artık Roger'e emanet etmiş olduğundan teknenin tüm gücünü çocuk için kullanıyordu. Gördüğü kadarıyla da yapabileceği başka bir şey yoktu.

Balık bir sonraki dairesinde biraz daha olta kazandı. Ondan sonrakinde de. Ama David oltanın yarısını makaraya sarabilmişti. Yapması gerektiği gibi yoruyordu balığı ve Roger'in dediğini hiç sektirmeden yapıyordu. Çok da yorulmuştu artık, ter ve tuzlu su güneş yanığı sırtında lekeler oluşturmuştu.

«Tam iki saat,» dedi Eddy Roger'e. «Davy başın nasıl?»

«İyi.»

«Ağrımıyor ya?»

Çocuk başını salladı.

«Bu kere biraz su içsen iyi edersin.»

David başını salladı yine, Andrew borcağı ağzına dayayınca da suyu içti.

Roger oğlana eğilip, «Gerçekten kendini nasıl hissediyorsun Davy?» diye sordu.

«İyiyim. Sırtım, kollarım ve bacaklarım dışında.» Çocuk bir an gözlerini yumdu, boşalan oltanın eğilen sırığına asıldı.

«Konuşmak istemiyorum,» dedi.

«Şimdi oltayı toplayabilirsin artık,» dedi Roger. Oğlan işe koyuldu.

«David hem bir aziz hem de bir kurban,» dedi Tom babasına. «Kimsenin David gibi kardeşi olamaz. Konuşmama kızmıyorsun ya baba? Bu konuda çok heyecanlanıyorum doğrusu.»

«Konuş Tommy. İkimiz de heyecanlıyız.»

«Esaslı bir çocuktur,» diye Tom devam etti. «Andy gibi dâhi ya da atlet değil. Ama esaslı bir insan. İçimizde en çok onu sevdiğini biliyorum, en iyimiz o olduğu için doğal bu. Bunun kendisi için iyi olduğunu düşündüğünü, yoksa bunu yapmasına izin vermeyeceğini de biliyorum. Ama endişeleniyorum işte.»

Thomas Hudson kolunu oğlunun omzuna attı, gözünü kıçtan ayırmadan tek elle çevirdi dümeni.

«Önemli olan, onu bu işten vozgeçirtmeye zorlarsak göstereceği tepki Tommy. Roger ile Eddy ne yaptıklarını çok iyi biliyorlar, onların David'i sevdiklerini ve yapamayacağı bir işe sokmayacaklarını da biliyorum.»

«Ama David'in sınırı yok ki baba. Hep yapamadığı şeyleri yapmak ister.»

«Sen bana güven, ben de Roger ile Eddy'ye güveniyorum.»

«Pekâlâ. Ama şimdi onun için dua edeceğim.»

«Olur,» dedi Thomas Hudson. «Neden en çok onu sevdiğimi söyledin?»

«Öyle olması gerekir.»

«En uzun süre seni sevdim ama.»

«Beni ya da seni düşünmeyelim şimdi. İkimiz de Davy için dua edelim.»

«İyi,» dedi Thomas Hudson. «Dinle bak, balık tam öğlen oltaya takıldı. Şimdi gölge olmaya başlar. Tekneyi çok hafifçe çevirip Davy'yi gölgeye alacağım.»

Thomas Hudson Roger'e seslendi. «Roge, sence bir sakıncası yoksa tekneyi hafifçe çevirip Davy'yi gölgeye alacağım. Balık durmadan dönüp durduğu için durumunda pek bir değişiklik olmayacak, zaten tam yolunda olacağız.»

«Tamam,» dedi Roger. «Bunu ben düşünmeliydim.»

«Şimdiye kadar gölge yoktu ki.» Thomas Hudson motoru kıç üstünde öyle ağır çevirdi ki, oltanın bir karışı bile kaybolmadı. Kaptan köşkünün gölgesi şimdi David'in başı ile omuzlarına düşmüştü. Eddy oğlanın boynunu ve omuzlarını havluyla kuruluyor, sırtına ve ensesine alkol sürüyordu.

«Nasıl gidiyor, Dave?» diye seslendi genç Tom.

«İyi!»

«Şimdi içim rahatladı,» dedi genç Tom. «Okulda biri bana David'in üvey kardeşim olduğunu söyledi, ben de bizim ailede üvey kardeş olmadığını söyledim. Bu kadar tasalanmamayı isterdim baba.»

«Geçer bunlar.»

«Bizimki gibi bir ailede birinin tasalanması gerek. Ama ben artık senin için hiç kaygılanmıyorum. Sıra David'de şimdi. Gidip bir iki içki daha yapsam iyi olacak sanırım. İçkileri hazırlarken dua da ederim. Sen bir şey ister miydin baba?»

«Fena olmaz.»

«Eddy'nin de ihtiyacı vardır. Üç saat falan oldu. Üç saatte yalnızca bir kadeh içti. Çok unutkan oldum sanırım. Bay Davis'in içmek istemediğinden nasıl emin olabiliyorsun, baba?»

«David öyle uğraşırken içki isteyeceğini sanmıyorum.»

«Dave gölgeye girdiğine göre şimdi ister belki. Bir denerim.»

Tom aşağı indi.

Thomas Hudson Roger'in, «İstediğimi sanmıyorum, Tommy,» dediğini duydu.

«Ama bütün gün içmediniz Bay Davis,» diye ısrar etti Tom.

«Teşekkür ederim Tommy. Benim yerime sen bir bira iç öyleyse.» Roger kaptan köşküne seslendi «Çok yavaş ileri Tom. Şimdi daha iyi oluyor.»

«Çok yavaş ileri,» diye tekrarladı Thomas Hudson.

Balık hâlâ derinlerde dönüyordu ama teknenin çizdiği daire giderek küçülmüştü. Balığın gitmek istediği yöndü bu. Oltanın eğimi de açıkça görülüyordü artık. Güneş teknenin arkasından gelirken karanlık sularda oltanın eğimini görmek kolaylaşmıştı; Thomas Hudson da balığın ilerlediği yöne göre gitmenin daha güvenli olduğunu düşünüyordu. Denizin böyle sakin olması bir şanstı, hafif dalgalı bir denizde canına okunurdu David'in. David artık gölgede olduğu ve deniz de sakinliğini koruduğu için kendini daha iyi hissediyordu.

Thomas Hudson Eddy'nin, «Teşekkür ederim, Tommy,» dediğini duydu. Çocuk elinde kâğıt peçeteye sarılı bardakla yukarı çıktı. Thomas Hudson içkiden bir yudum aldı, limonun keskinliğini, angosturanın kokusunu, buz gibi hindistancevizi suyunun hafifliğini sertleştiren cinin tadını damağında hissetti.

«Güzel olmuş mu, baba?» diye sordu çocuk. Elinde buzdolabından aldığı ve güneşin altında boncuk boncuk terleyen bir şişe bira vardı.

«Mükemmel olmuş,» dedi babası. «Epey cin koymuşsun.»

«Buz çok çabuk eridiği için öyle yaptım. Buzun erimemesi için ısı geçirmez bardak kılıfı olmalı. Okulda böyle bir şeyin nasıl yapılabileceğini düşüneceğim. Mantardan yapabilirim sanıyorum. Sana Noele bir iki tane hazırlarım belki.»

«Davy'ye bak,» dedi babası.

David sanki balıkla mücadeleye yeni başlamış gibiydi.

«Ne kadar da düz,» dedi genç Tom. «Sırtı ve göğsü yapıştırılmış gibi. Ama kollarının kasları çok uzun. Ön kasları da kolunun arkasındaki kaslar da. Pazuları yani. Çok garip bir yapısı var baba. Çok garip bir çocuk, ama bir insan için bulunmaz bir kardeş.»

Aşağıda Eddy içkisini bitirmiş yine David'in sırtını havluyla ovmaya başlamıştı. Sonra göğsünü ve uzun kollarını kuruladı.

«İyi misin Davy?»

Çocuk başını salladı.

«Dinle,» dedi Eddy. «Boğa gibi omuzları olan iriyarı, güçlü kuvvetli bir adam görmüştüm ama senin yaptığının yarısını başaramadan pes edip terk etti balığını.»

David uğraşmaya devam etti.

«İriyarı bir adam. Baban da Roger de tanırlar onu. Balıkçılıkta deneyimli. Hep balığa çıkardı. Bir insanın yakalayabileceği en büyük balık takılmıştı oltasına, ama bitkin düştüğü için bıraktı sonunda. Sen devam et Davy!»

David bir şey demedi. Soluğunu idareli kullanıyor, oltayı indiriyor, kaldırıyor, makaraya sarıyordu.

«Bu balık erkek olduğu için böylesine güçlü,» dedi Eddy. «Dişi olsaydı çoktan pes ederdi. İçi, kalbi ya da yumurtaları çoktan patlamıştı yoksa. Bu balıkların erkekleri çok güçlüdür. Başka türlerde ise dişileri. Çok güçlü bir balık Davy. Ama sonunda onu yakalayacaksın.»

Olta yine boşalmaya başlamıştı, David bir an gözlerini kapattı, ayaklarını tahtaya dayadı, şırığa asılıp dinlendi.

«Çok iyi David,» dedi Eddy. «O harekete geçtiğinde hareketlen sen de. Şimdi yalnızca dönüp duruyor. Ama suya boşalmış olan olta onu zorluyor ve yoruyor.»

Eddy dönüp aşağı baktı. Thomas Hudson onun gözünü kırpıştırmasından kamara duvarındaki büyük pirinç saate baktığını anladı.

«Üçü beş geçiyor, Roger. Davy evlat, tam üç saat beş dakikadır uğraşıyorsun onunla.»

«Yine dalıyor,» dedi Roger. «Dikkatli ol, Davy. Oltayı görebiliyor musun, Tom?»

Thomas Hudson büyük oğluna alçak bir sesle, «Dibe ölmeye gidiyor olabilir,» dedi. «Dave mahvolur o zaman.»

Genç Tom başını sallayıp dudaklarını ısırdı.

Thomas Hudson Roger'in, «Bütün gücünle asıl, Dave,» dediğini duydu. «Olanca gücünle çek sonra.»

Çocuk oltayı kopacak kadar gerdi, sonra bekledi, olta ipi diplere doğru boşanıyordu.

«Bu kere durduğunda sanırım yenilmiş olacak,» dedi Roger. «Stop et, Tom!»

«Ettim bile,» dedi Thomas Hudson. «Ama geri alırsam oltayı biraz gevşetebilirim sanırım.»

«Dene öyleyse.»

«Tornistan yapıyorum.» Geri giderek oltadan pek az bir şey kazandılar, ancak oltanın açısı giderek dikleşiyordu. Şimdi en kötü zamanda olduğundan daha az ip sarılıydı makarada.

«Şimdi kıç tarafa geçmen gerekiyor, Davy,» dedi Roger. «Oltanın sapını yerinden çıkarabilmek için biraz gevşetmen gerek önce.»

David oltayı gevşetti.

«Şimdi sırığın sapını yuvasına sok. Eddy, sen onu belinden tut.»

«Baba,» dedi genç Tom. «Denizin ta dibine iniyor şimdi.»

David alçak kıç tarafta diz çökmüştü şimdi, olta sırığı ucu suya girecek kadar eğilmişti, ama sonı oğlanın belindeki meşin yuvadaydı. Andrew David'in ayaklarını tutuyordu. Roger de yanında çömelmiş suyun içindeki olta ipine bakıyordu, makarada çok az ip kalmıştı artık. Thomas Hudson'a dönüp başını salladı.

Makarada yirmi metre bile kalmamıştı, sırık da David'i yarıyarıya suya çekmiş durumdaydı. Sonra on beş metre kaldı. On metre. Oltanın boşalması durdu. Çocuk hâlâ suya eğilmişti, sırığın yarısı suyun altındaydı artık. Ama boşalma durmuştu.

«Onu yavaş yavaş iskemleye oturt, Eddy. Yavaş. Çok yavaş. İmkân bulursan. Balığı durdurdu.»

Eddy çocuğu iskemleye oturttu. Balığın ani bir hareketiyle suya düşmemesi için belinden tutuyordu. David sırığın sapını yuvasına soktu, ayaklarını tahtaya dayayıp vücudunu gerdi, sırığı hafifçe çekti. Balık biraz yükseldi.

«Oltayı sarabileceğin zaman çek,» dedi Roger. «Bırak öteki zamanlarda o çeksin. Balıkla uğraşmadığın zamanlar dinlenmeye çalış.»

«Yakaladın onu Davy,» dedi Eddy. «Her an biraz daha yaklaşıyorsun. Sakin ol, çabuk hareket etme, sonunda çekersin.»

Thomas Hudson balığı kıç tarafa alabilmek için motoru biraz ileri aldı. Kıç taraf şimdi gölgedeydi. Tekne açığa doğru gidiyordu, denizi kırıştıracak kadar bile rüzgâr yoktu.

Genç Tom, «Baba, içkileri hazırlarken ayaklarını gördüm, kanıyordu,» dedi.

«Tahtaya sürtüne sürtüne oldu.»

«Ayağının altına bir yastık koysam mı?»

«İnip Eddy'ye sor. Ama Dave'i rahatsız etme.»

Mücadelenin dördüncü saatine girmişlerdi. Tekne hâlâ açığa doğru gidiyordu. İskemlenin sırtını tutan Roger'in önündeki David de sürekli olarak balığı yukarı çekmekteydi. David bir saat öncesine göre daha güçlü görünüyordu, ancak Thomas Hudson çocuğun tabanlarından süzülen kanların güneşte vernik gibi parladığını görebiliyordu.

«Ayakların nasıl, Dave?» diye sordu Eddy.

«Acımıyor Ellerim, kollarım ve sırtım ağrıyor yalnızca.»

«Ayaklarının altına bir yastık koyabilirim.»

David başını salladı.

«Yapışır sonra. Şimdi bile yapış yapış. Gerçekten acımıycr ama.»

Genç Tom babasının yanına döndü. «Ayakları parçalanıyor Elleri de berbat. Su kabarcıkları tek tek patlamış. Bilemiyorum, baba.»

«Şiddetli bir akıntıya karşı kürek çekmekten farkı yok, Tom. Ya da dağa tırmanmaktan veya yorgunluktan bitkin düşmüşken ata binmekten.»

«Biliyorum, ama insan karşısındakinin kardeşi

olduğunu bile bile seyrederse ve elinden de bir şey gelmiyorsa...»

«Anlıyorum, Tommy. Ama oğlanların erkek olmak için yapmaları gereken bazı şeylerin bir zamanı vardır Dave de şimdi onu yaşıyor işte.»

«Biliyorum. Ama ellerini ve ayaklarını öyle görünce ne düşüneceğimi bilemedim işte baba.»

«Balığı sen yakalasaydın Roger'in, ya da benim onu senin elinden almamızı ister miydin?»

«İstemezdim. Balık ölene kadar ondan ayrılmak istemezdim. Ama Davy'yi böyle görmek farklı bir şey.»

«Onun neler hissettiğini düşünmemiz gerek,» dedi babası. «Onun için neyin önemli olduğunu düşünmemiz gerek.»

«Biliyorum,» dedi genç Tom umutsuzlukla. «Ama benim için karşımdaki hep Davy işte. Dünyanın böyle olmamasını ve bazı şeylerin insanın kardeşinin başına gelmemiş olmasını isterdim.»

«Ben de. Tommy, sen çok iyi bir çocuksun. Ama şunu bil ki, Davy o balığı yakalarsa içinde yaşamının sonuna kadar bir şey olacağını ve yaşamının daha kolaylaşacağını bilmeseydim bu işe çoktan engel olurdum.»

Tam o sırada Eddy'nin sesi duyuldu. Yine kamaraya dönüp bakmıştı.

«Tam dört saat, Roger. Biraz su içsen iyi olur, Davy. Kendini nasıl hissediyorsun?»

«İyi.»

«Ben yararlı bir iş yapacağım,» dedi genç Tom. «Gidip Eddy'ye bir içki hazırlayacağım. Sen de ister misin, baba?»

«Bu seferlik benden pas.»

Genç Tom aşağı indi. Thomas Hudson yorgun ama sürekli çalışan David'e, kendisine eğilmiş alçak sesle konuşan Roger'e, kıçta oltanın sudaki eğimini izleyen Eddy'ye baktı. Diplerde kılıçbalığının yüzdüğü yerde neler olduğunu düşündü. Su çok karanlıktı kuşkusuz, ama herhalde balık da at gibi karanlıkta görürdü. Çok da soğuk olmalıydı.

Balık yalnız mıydı acaba, yoksa yanında bir baş-

ka balık daha mı vardı? Başka balık görmemişlerdi, ama bu balığın yalnız olduğunu kanıtlamazdı ki. O soğuk ve karanlık suda yanında bir balık daha olabilirdi.

Thomas Hudson balığın son dalışından sonra neden durduğunu merak ediyordu, hem de o kadar derine inmişken. Uçağın yükseklik tavanı olduğu gibi, balığın da dalabileceği belirli bir derinlik mi vardı? Yoksa sırığın eğrilmesine karşı oltanın gerilmesi, olta ipinin suyun içindeki sürtünmesi kendisinin direnişini mi kırmıştı da, şimdi gitmek istediği yöne doğru ağır ağır yüzüyordu. David sırığı kaldırıp oltayı sardıkça, kendisini tutan o hoş olmayan gerilimi azaltmak için mi yükseliyordu? Thomas Hudson balığın yükselmesinin nedeninin bu olduğuna emindi, eğer balık gücünü kaybetmemişse David, epey sıkıntıyla karşılaşabilirdi.

Genç Tom Eddy'nin kendi şişesini getirmişti. Eddy içkiyi lıkır lıkır içip Tom'a şişeyi soğuk kalması için yem kutusuna koymasını söyledi. «Hem de elimin altında,» dedi. «David'in bu balıkla boğuşmasını biraz daha seyredecek olursam ayyaş olup çıkacağım hani.»

«Canın çektiği zaman getiririm,» dedi Andy.

«Canım çektiği zaman getirme,» dedi Eddy. «Senden istediğim zaman getir.»

Büyük oğlu Thomas Hudson'ın yanına gelmişti Eddy'nin David'e eğilip gözlerinin içine baktığını gördüler. Roger iskemleyi tutuyor, gözlerini oltadan ayırmıyordu.

Eddy, çocuğun yüzüne bakarak, «Dinle Davy,» dedi. «Ellerinle ayaklarının hiç mi hiç önemi yok. Canın acır birazcık ama geçer. Balıkçı dediğinin elleri ayakları öyle olur, bir dahaki sefere daha da nasırlaşır. Ama kafan nasıl, kafan?»

«İyi,» dedi David.

«O zaman Tanrı yardımcın olsun ve balığı sakın bırakma, çünkü orospu çocuğu az sonra su yüzüne çıkacak.»

Roger, «Davy,» dedi. «Onu benim çıkarmamı ister misin?»

David başını salladı.

«Pes etmek sayılmaz artık. Akıllıcası budur. Ben ya da baban çıkarırız onu.»

«Yanlış bir şey mi yapıyorum?» diye kırılmış bir sesle sordu David.

«Hayır, gerekeni yapıyorsun.»

«Neden bırakayım öyleyse?»

«Canına okuyor bu balık, sana daha fazla zarar vermesini istemiyorum.»

«Zokayı yutmuş olan o.» David'in sesi titriyordu. «Benim canıma o okumuyor, ben onun canına okuyorum. Orospu çocuğu!»

«İstediğini söyleyebilirsin Dave.»

«Lanet orospu çocuğu!»

Yukarı, babasıyla genç Tom'un yanına gelen Andrew, «Ağlıyor,» dedi. «Ağlamamak için öyle konuşuyor.»

«Sen sus.» dedi genç Tom.

«Beni öldürse bile umurumda değil, koca orospu çocuğu,» dedi David. «Nefret etmiyorum ondan, seviyorum onu.»

Eddy, David'e, «Sus artık,» dedi. «Soluğunu boşa harcama.»

Eddy Roger'e baktı, Roger ne yapacağını bilmediğini göstermek için omuzlarını kaldırdı.

«Bir daha öyle heyeçanlandığını görürsem elinden alırım.» dedi Eddy.

«Ben hep heyecanlıyım,» dedi David. «Bunu hiç söylemediğim için kimse bilmez. Şimdi daha kötü değilim. Konuşmam öyle işte.»

«Sus da sakinleş biraz öyleyse. Sessiz ve sakin olursan sonuna kadar izleriz onu.»

«Olur,» dedi David. «Ona küfür ettiğim için de pişmanım. Dünyanın en esaslı şeyi o.»

«Andy, bana o saf alkol şişesini ver,» dedi Eddy. «Kollarını, omuzlarını ve bacaklarını ovacağım biraz. O buzlu suyla kramp girmesinden korkuyorum.»

Kamaraya baktı sonra. «Roger tam beş buçuk saat.» David'e döndü. «Şimdi fazla bir sıcaklık duymuyorsun, değil mi David?»

Çocuk başını salladı.

«Baba, sen hiç böyle bir mücadele görmüş müydün?» diye sordu genç Tom.

«Gördüm.»

«Çok mu?»

«Bilemiyorum, Tommy. Bu Gulf Stream'de korkunç balıklar var. Sonra yakalaması kolay bazı çok büyük balıklar da var.»

«Neden bazılarının yakalanması daha kolaydır?»

«Yaşlanırlar ve şişmanlarlar sanırım. Bazıları ölecek yaşa gelmişlerdir. Bazı büyükler de ölümüne atlarlar zokaya.»

Uzun bir süredir başka tekneye rastlamıyorlardı, saat epeyce ilerlemişti, ada ile büyük Isaacs fenerinin çok açığındaydılar.

«Davy bir kere daha dene,» dedi Roger.

Çocuk eğildi, yana açtığı ayaklarından güç alarak gerildi, olta sırığı kazık gibi duracağı yerde ağır ağır kalktı.

«Geliyor,» dedi Roger. «Oltayı sar ve bir daha dene.»

Çocuk sırığı kaldırıp oltayı makaraya sardı.

«Geliyor,» dedi Roger David'e, «sıkı dur!»

David makine gibi çalışmaya koyuldu, ya da makine gibi olmaya çalışan çok yorgun bir çocuk gibi.

«Gerçekten geliyor,» dedi Roger. «Tom, az bir şey ileri al. Yapabilirsek iskeleden almak istiyoruz.»

«Az bir şey ileri,» dedi Thomas Hudson.

«Sen kendin karar ver,» dedi Roger. «Eddy'nin zıpkınlayacağı ve boynuna bir kement geçirebileceğimiz bir yere getirmek istiyoruz balığı. Kementi ben atarım. Tommy, sen buraya gel de iskemleyi tut ve ben kementi atınca oltanın karışmamasına bak. Gerekirse koyvermemem için oltayı boşalt. Andy, sen de gerekirse Eddy'ye yardım et, isteyince kementle zıpkını ver.»

Balık hızla yükseliyordu artık, David de temposunu hiç bozmuyordu.

Roger, «Tom, sen de aşağı dümenin başına geç,» diye seslendi.

«Geliyordum zaten,» dedi Thomas Hudson.

«Özür dilerim öyleyse. Davy, unutma, eğer balık kaçar ve ben de onu bırakmak zorunda kalırsam, sırığını havada tut, oltayı karıştırma, ben ipi elime geçirince de hemen boşluğu al.»

«Makarayı iyi sar,» dedi Eddy. «Sakın karıştırma bundan sonra.»

Thomas Hudson köprüden atlayıp kaptan köşkündeki dümen ve kontrolların başına geçti. Yukarda olduğu gibi rahatça göremiyordu suyun içini, ama acil bir durum karşısında burası daha kullanışlıydı, üstelik konuşmak da daha kolaydı. Saatlerce tepeden baktıktan sonra olayın yanıbaşında olmak garip, diye düşündü. Locadan sahneye, boks ringinin yanına ya da yarış pistinin parmaklıklarına inmek gibi bir şeydi bu. Herkes daha yakın ve daha büyük, daha uzun boylu görünüyordu şimdi.

David'in kanlı ellerini, verniklenmiş gibi duran ayaklarını, kayışların sırtında bıraktığı izleri, oltayı çektiği anda yüzünde beliren umutsuz bakışı görebiliyordu. Kamaraya bakınca saatin altıya on kalayı gösterdiğine dikkat etti. Şimdi yaklaşmış olduğu için deniz de değişmişti sanki. Gölgeden ve David'in eğilmiş sırığından yana bakılınca beyaz oltanın eğimi daha başka görünüyor, sırık da düzenli bir biçimde inip kalkıyordu. Eddy kıç tarafta, elinde bir zıpkınla eğilmişti. Zıpkının ipinin ucu kıçtaki direğe sarılmıştı. Eddy dönüp David'in sırtına, gerilmiş bacaklarına, sırığı tutan uzun kollarına baktı.

Roger, iskemleyi tuttuğu yerden, «Görebiliyor musun, Eddy?» diye sordu.

«Henüz göremedim. Üzerine git David, ağır ağır...»

David sırığı indiriyor, kaldırıyor, makarayı sarıyordu. Makara iyice ağırlaşmıştı artık.

Balık bir an durakladı, sırık suya doğru eğildi, olta boşalmaya başladı.

«Hayır! Olamaz!» dedi David.

«Olabilir,» dedi Eddy. «Hiç bilinmez.»

David, ağırlığa karşı koyarak ağır ağır kaldırdı sırığı, olta yine eskisi gibi kolay ve düzenli gelmeye başladı.

«Bir anlık durdu,» dedi Eddy. Eski fötr şapkasını başının arkasına atmış, berrak ve eflatun suya bakıyordu.

«İşte orcda,» dedi.

Thomas Hudson dümenin arkasından sıyrılıp balığa bakmaya gitti. Balık teknenin arkasındaydı, derinlerde küçük görünüyordu, ama Thomas Hudson bakarken giderek büyümeye başladı. Ucağın insanın hızla üstüne geldiği zamanki gibi hızla büyümüyordu ama yine de hep büyüyordu.

Thomas Hudson David'in omzunu okşayıp dümene döndü. «Şuna bak,» dediğini duydu Andrew'un. Bu kere balığı dümenin başından da görebiliyordu, suyun epey altında, kıç taraftaydı. Şimdi rengi koyulaşmış, daha da büyümüştü.

«Olduğu gibi kalsın,» dedi Roger arkasına bakmadan.

«Tamam!» dedi Thomas Hudson.

«Tanrım, şuna bakın!» dedi genç Tom.

Balık gerçekten çok büyüktü, Thomas Hudson'ın o güne kadar gördüklerinin en irisi. Suyun içindeyken kahverengi görünen kısımları şimdi morumsu bir mavilik almıştı, balık teknenin gittiği yönde yüzüyordu, teknenin arkasında ve David'in sağında.

«Davy çekmeye devam et,» dedi Roger. «Tam kıvamında geliyor.»

Balıktan gözlerini ayırmadan, «Hafif hafif ileri,» dedi.

«Hafif hafif ileri,» dedi Thomas Hudson.

Eddy, David'e, «Makarayı sar,» dedi. Thomas Hudson artık suyun yüzüne çıkmış olan fırdöndüyü görebiliyordu.

«Biraz daha ileri,» dedi Roger.

«Biraz daha ileri gidiyorum.» Thomas Hudson balığı kollayarak teknenin kıçını onun yüzdüğü yöne çevirdi. Şimdi balığın morumsu gövdesini, kocaman kılıcını, geniş omuzları arasındaki keskin yüzgecini, kendisini hemen hemen hiç hareket etmeden iten koca kuyruğunu görüyordu.

«Biraz daha ileri,» dedi Roger.

«Biraz daha ileri gidiyorum.»

David kılavuz ipini çok yaklaştırmıştı artık.

«Hazır mısın, Eddy?» diye sordu Roger.

«Hazırım.»

«Kolla onu, Tom,» diyen Roger, eğilip kılavuz ipini tuttu.

David'e, «Boşluğunu al,» diyerek balığı ağır ağır kaldırmaya başladı. Hayvanı zıpkın menziline sokmak için kalın kabloyu kaldırıyordu.

Balık, suya düşmüş bir kütük gibi uzun ve genişti. David bir balığa, bir de karışmadığından emin olmak için sırığın ucuna bakıyordu. Altı saattir ilk kez sırtı, kolları ve bacakları ağrımıyordu. Thomas Hudson oğlunun bacak kaslarının titrediğini fark etti. Eddy elinde zıpkınla suya eğilmişti, Roger ağır ağır çekiyordu balığı.

«Beş yüz kilodan fazla,» dedi Eddy. Sonra çok hafif sesle, «Roger, ip kopmak üzere,» dedi.

«Ona erişebilir misin?»

«Henüz değil. Sen yaklaştırmaya bak.»

Roger kabloyu kaldırırken balık da tekneye yaklaşıyordu.

«Kesmiş ipi,» dedi Eddy. «Kopmuş bile.»

«Şimdi erişebilir misin?» Roger'in ses tonu değişmemişti.

«Daha değii.» Roger balığı elinden geldiğince yumuşak hareketlerle çekiyordu. Birden bütün gerginlik kaybolmuş olarak ayağa kalktı, ellerinde yalnızca kılavuz ipi vardı.

«Hayır! Olamaz! Hayır, Tanrım, olamaz!» dedi genç Tom.

Eddy elindeki zıpkını suya fırlattı, balığın sırtına batırmak isterken kendisi de atladı.

Ancak boşunaydı. Büyük balık kocaman dev bir mor kuş gibi bir an suda asılı kaldı, sonra ağır ağır çökmeye başladı. Balığın küçüle küçüle gözden kayboluşunu izlediler.

Eddy'nin şapkası sakin suyunı üzerinde yüzüyor, kendisi de kıçtaki direğe bağlı ipin ucundaki zıpkın kablosuna tutunmuş duruyordu. Roger David'i

kucakladı. Thomas Hudson oğlanın omuzlarının sarsıldığını görüyordu. Ancak David'i Roger'e bıraktı. Genç Tom'a, «Merdiveni indir de Eddy çıksın,» dedi. «Davy'nin sırığını da al, oltadan ayır, Andy.»

Roger oğlanı iskemleden kaldırıp kaptan köşkünün sancak tarafındaki ranzaya taşıdı. Çocuk yüzükoyun yatarken kendisi de onu kolları arasında tutuyordu.

Eddy sırılsıklam bir halde tekneye çıkıp soyunmaya başladı. Andrew zıpkınla çıkardı adamın şapkasını, Thomas Hudson da Eddy'ye bir gömlek pantolon, Davy'ye de bir şortla bir gömlek almak için aşağı indi. David'e duyduğu acıma ve sevgiden başka bir şey olmamasına şaşmıştı içinde. Mücadele sırasında bütün duyguları silinip süprülmüştü.

Tekrar yukarı çıktığında, David yine yüzüstü çırılçıplak yatıyordu ranzada, Roger de vücudunu alkolle ovuşturuyordu.

David, «Omuzlarım ve kuyruk sokumum çok acıyor, lütfen dikkat edin, Bay Davis,» dedi.

«Zedelenmiş de ondan,» dedi Eddy. «Baban ellerine ve ayaklarına tentürdiyot sürecek. Acıtmaz ama.»

«Şu gömleği sırtına geçir,» dedi Thomas Hudson. «Üşütürsün yoksa. Tom, en ince battaniyelerden birini getir.»

Thomas Hudson kayışların çocuğun sırtına sürtündüğü yerlere tentürdiyot sürüp oğlanın gömleğini giymesine yardım etti.

«Bir şeyim yok baba,» dedi David anlamsız bir sesle. «Bir kokakola içebilir miyim?»

«Elbette. Eddy sana az sonra bir de çorba getirecek.»

«Aç değilim, şimdi hiçbir şey yiyemem.»

«Biraz bekleriz öyleyse.»

Andrew kokakolayı getirdiğinde, «Neler hissettiğini biliyorum Dave,» dedi.

«Ne hissettiğimi hiç kimse bilemez.»

Thomas Hudson büyük oğluna tekneyi adaya çevirmek için pusula ile rotayı ayarladı.

«Motorları üç yüze ayarla Tommy. Karanlık çökünce feneri görürüz, o zaman rotayı düzeltirim.»

«Ama arada sırada beni kontrol et baba, olmaz mı? Sen de benim kadar üzgün müsün?»

«Yapacak bir şey yok ki.»

«Eddy bir şeyler yapmaya çalıştı ama. Balığı yakalamak için suya kimse atlamazdı.»

«Eddy az daha yakalıyordu da.» dedi babası. «Zıpkınlanmış balıkla oldukça ilginç bir şeyler olacaktı suyun içinde.»

«Eddy becerirdi bu işi. Motorlar ayarlandı mı şimdi, baba?»

«Kulak ver. Yalnızca göstergelere bakma.»

Thomas Hudson gidip ranzada oğlunun yanına oturdu. Çocuk ince battaniyeye sarınmıştı, Eddy ellerine, Roger de ayaklarına pansuman yapıyordu.

«Ne haber baba?» Çocuk babasına baktı, sonra gözlerini kaçırdı.

«Davy, çok üzgünüm,» dedi Thomas Hudson. «Bugüne kadar gördüğüm en esaslı mücadeleydi. Ne Roger ne de başkası senin gibi olamamıştı.»

«Teşekkür ederim, baba. Ne olur artık konuşmayalım bunu.»

«Bir şey ister miydin, David?»

«Bir kokakola daha, lütfen.»

Thomas Hudon yem kutusunun buzları arasında bir şişe soğuk kokakola bulup açtı. David'in yanına oturdu, çocuk Eddy'nin sardığı eliyle tuttu şişeyi.

Eddy, «Az sonra çorba hazır olur,» dedi «Isıtıyorum şimdi. Biraz da fasulye ister misin? Deniz ürünleri salatamız da var.»

«Fasulye yiyelim.» dedi Thomas Hudson. «Kahvaltıdan beri ağzımıza lokma koymadık. Roger ise koca gün boyunca bir içki bile içmedi.»

«Şimdi bir şişe bira içtim.» dedi Roger.

«Eddy, balığın ağırlığı ne kadar vardı dersin?» diye sordu David.

«Beş yüzden fazla.»

«Suya atladığın için çok teşekkür ederim. Çok, ama çok teşekkür ederim, Eddy.»

«Başka ne yapabilirdim ki.»

«Gerçekten beş yüz kilo gelir miydi, baba?»

«Hiç kuşkum yok. Daha önce bu kadar büyük bir kılıç görmemiştim.»

Güneş batmıştı, tekne sakin sularda saatler boyunca olduğunun tersine, motorları canlanmış olarak gidiyordu.

Andrew da geniş ranzanın kenarına ilişmişti şimdi.

«Selam,» dedi David.

«Onu yakalasaydın herhalde dünyanın en ünlü çocuğu olurdun.»

«Ben ünlü olmak istemiyorum,» dedi David. «Ün senin olsun.»

«Biz de senin kardeşlerin olarak ün kazanırdık. Ciddi konuşuyorum.»

«Ben de senin dostun olarak ün kazanırdım,» dedi Roger.

«Ben de dümeni tuttuğum için,» dedi Thomas Hudson. «Eddy de balığı zıpkınladığı için.»

«Eddy'nin zaten ünlü olması gerek,» dedi Andrew. «Tommy de o kadar içki hazırladığı için ünlü olacak. O korkunç savaş boyunca bir an bile eksik etmedi içkileri.»

«Ya balık? O ün kazanmaz mıydı?» diye sordu David. Şimdi düzelmişti, hiç olmazsa doğru dürüst konuşabiliyordu.

«En ünlü ve ölümsüz o olacaktı.» dedi Andrew.

«Umarım ona bir şey olmamıştır,» dedi David.

«Bir şeyi olmadığından eminim,» dedi Roger. «Zokaya yakalanış ve direniş biçiminden ona hiçbir şey olmadığını biliyorum.»

«Bir gün neler hissettiğimi anlatırım,» dedi David.

«Şimdi anlat.» diye zorladı Andy.

«Yorgunum şimdi, üstelik çılgınca geliyor hepsi.»

«Birazını anlat.»

«Anlatmam doğru olur mu bilmiyorum. Anlatsam mı, baba?»

«Anlat bakalım,» dedi Thomas Hudson.

David gözlerini sımsıkı kapattı. «Çok yorgun olduğum en kötü anlarda kendimi balıktan ayıramıyordum, ben mi balıktım balık mı ben, ayırt edemiyordum.»

«Anlıyorum,» dedi Roger.

«O zaman onu dünyada her şeyden çok sevmeye başladım.»

«Gerçekten sevgi mi yani?» diye sordu Andrew.

«Evet, gerçekten sevgi.»

«Vay canına,» dedi Andrew. «Bunu anlayamadım işte.»

«Ona su yüzüne çıkarken öylesine bir sevgi duydum ki, dayanamıyordum.» David'in gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı. «Onu biraz daha yakından görmekten başka bir şey istemiyordum.»

«Bilirim,» dedi Roger.

«Şimdi onu kaybetmiş olmam umurumda bile değil. Rekor kırmakmış kırmamakmış aldırmıyorum bile. Öyle olduğunu sanıyordum yalnızca. Balığın iyi olması, benim iyi olmam, beni sevindiren bunlardı işte. Düşman değiliz birbirimize.»

«Bunu bizlere söylemen çok iyi oldu,» dedi Thomas Hudson.

«Onu ilk elden kaçırdığımda söyledikleriniz için çok teşekkür ederim, Bay Davis,» dedi gözleri hâlâ sımsıkı kapalı olan David.

Thomas Hudson, Roger'in oğlana neler söylediğini hiçbir zaman öğrenemedi.

10

O gece rüzgârın çıkmasından önceki ağır durgunluğun içinde Thomas Hudson, koltuğuna oturmuş okumaya çalışıyordu. Ötekiler yatmışlardı, ama o kendisinin uyuyamayacağını biliyor ve uykusu gelene kadar okumak istiyordu. Ancak okuyamadığını da fark edince gündüzün olanları düşünmeye koyuldu. Hepsini başından sonuna kadar uzun uzun dü-

şündü. Tom'un dışında çocukları kendisinden ya da kendisi onlardan kopup uzaklaşmışlar gibiydi.

David Roger'le gitmişti. Yaşamında ve işinde dengesiz ve çirkin, oysa eylemlerinde dengeli ve güzel olan Roger'den, David'in kapabildiği her şeyi almasını istiyordu. David oldum olası bir sırdı Thomas Hudson için. Çok sevilen bir sır. Ne var ki, Roger onu, kendi öz babasından daha iyi anlıyordu. Thomas Hudson onların birbirlerini böyle iyi anladıkları için mutluydu; yalnız bu gece bundan ötürü yalnızlık duyuyordu işte.

Andrew'un davranışından hoşlanmamışsa da Andrew, Andrew'du işte, küçük bir çocuktu ve onu yargılamak haksızlıktı. Kötü bir şey yapmamış, gerçekte iyi de davranmıştı. Ama yine de çocukta güvenilmeyecek bir şey vardı.

Insanın sevdikleri hakkında böyle düşünmesi ne kadar acı ve bencil bir şey diye düşündü. Neden bugünü yalnız hatırlamakla yetinmiyor da didik didik edip kurcalamaya çalışıyordu? Git yat artık, dedi kendi kendine, zorla uyu. Gerisinin canı cehenneme! Sabahleyin yaşamının temposuna uyarsın yine. Çocuklar daha uzun süre kalmayacaklar yanında. Onlara mutlu günler geçirtmeye çalış. Çalıştım, dedi kendi kendine. Gerçekten çalıştım, Roger için de çalıştım. Kendin de mutlu oldun, dedi. Elbette. Ama bugün bir şey korkuttu beni. Seni korkutacak bir şey her gün çıkar zaten, dedi kendi kendine. Git yat, belki rahat uyursun. Onların yarın mutlu olmalarını istediğini unutma.

O gece kuvvetli bir lodos başlamıştı, ertesi sabah kasırgaya dönüşmek üzereydi rüzgâr. Palmiyeler eğiliyor, pancurlar çarpıyor, kâğıtlar uçuşuyor, dalgalar kumsala vuruyordu.

Thomas Hudson tek başına kahvaltıya çıktığında Roger gitmişti. Çocuklar hâlâ uyanmamışlardı. Thomas Hudson haftada bir adaya buz, taze sebze, gaz ve diğer ihtiyaç maddelerini getiren motorla gelmiş olan postasını açıp okudu. Rüzgâr öyle sert esiyordu ki, mektubu masaya bıraktığında uçmaması için üstüne fincanı yerleştirmek zorunda kaldı.

«Kapıları kapatayım mı?» diye sordu Joseph.

«Bir şeyler kırılmaya başladığı zaman kapatırsın.»

«Bay Roger kumsala yürüyüşe çıktı,» dedi Joseph. «Adanın ucuna doğru yürüyordu.»

Thomas Hudson mektuplarını okumayı sürdürdü.

«İşte gazete, ütüledim öyle getirdim.»

«Teşekkür ederim, Joseph.»

«Bay Tom, balık hakkında söylenenler doğru mu? Eddy'nin anlattıkları yani?»

«Ne anlattı ki?»

«Balığın ne kadar büyük olduğunu ve zıpkınlamasına ramak kaldığını.»

«Doğru.»

«Aman Tanrım! Motor gelmeseydi ve ben de buzları ve yiyecekleri taşımak için burada kalmasaydım sizinle olacaktım demek. Hemen ardından atlayıp zıpkınlardım balığı.»

«Eddy suya atladı,» dedi Thomas Hudson.

«Bunu bana söylemedi.»

«Joseph, biraz daha kahve lütfen. Bir dilim de *papaw.*» Thomas Hudson iyice acıkmıştı, rüzgâr da iştahını açıyordu. «Motor jambon getirmedi mi?»

«Sanırım bir şeyler bulabilirim. Bu sabah iyi yiyorsunuz doğrusu.»

«Eddy'yi çağırır mısın lütfen?»

«Eddy gözüne baktırmak için eve gitti.»

«Gözüne ne oldu?»

«Birinin yumruğu girmiş.»

Thomas Hudson bu olayın nedenini biliyor olabilirdi.

«Başka bir yarası var mı?»

«Çok dayak yemiş. Gittiği barlarda kendisine inanmadıkları için. İnsanlar onun anlattığı o hikâyeye hiç inanmayacaklar. Yazık doğrusu!»

«Nerede kavga etti?»

«Her yerde. Kendisine inanmadıkları her yerde. Ona inanan çıkmadı daha. Millet gece geç saatlerde ona inanmamaya başladı ve yalnızca adamı kavgaya sokmak için ne olduğunu anlamadan inan-

madıklarını söyledi. Adadaki bütün kavgacılarla dövüşmüş olmalı. Bu gece Middle Key'den gelecekler-miş ona inanmamak için. Middle Key'deki inşaatta çalışan iki berbat kabadayı.»

«Bay Roger de onunla gitsin öyleyse,» dedi Thomas Hudson.

«Yaşasın!» Joseph'in yüzü aydınlanmıştı. «Bu gece eğleneceğiz öyleyse.»

Thomas Hudson kahvesini içti, üzerine limon sıktığı soğuk papaw'ını ve Joseph'in getirdiği jambonun dört parçasını yedi.

«İştahınız yerinde gördüğüm kadarıyla,» dedi Joseph. «Sizi böyle görünce fırsatı kaçırmamak isterim.»

«Ben çok yemek yerim.»

«Bazen.»

Joseph bir fincan daha kahve getirdi. Thomas Hudson posta motoruna yetiştireceği mektupları yazmak için yazı masasına giderken kahvesini de aldı.

«Eddy'nin evine git ve motora vereceğimiz sipariş listesini hazırlamasını söyle. Sonra kontrol için bana getir. Bay Roger'e de kahve var mı?»

«O kahvesini içti.»

Thomas Hudson yukardaki yazı masasında iki mektubunu bitirdiği sırada Eddy de bir hafta sonraki motor için sipariş listesini getirdi. Çok kötü görünüyordu. Ağzı ve yanakları şişmişti, gözü düzelmemişti. Ağzına tentürdiyot sürmüş, onun parlak rengi kendisini komikleştirmişti.

«Dün akşam durum berbattı,» dedi. «Burada işler yolunda galiba.»

«Neden bugün evde istirahat etmiyorsun?»

«Evde daha fena oluyorum. Bu gece erken yatarım ama.»

«O konu için dövüşme artık, hiçbir yararı yok.»

«Tam adamına söyledin bunu,» dedi Eddy çatlak ve şişmiş boyalı dudakları arasından. «Ben doğru ile gerçeğin kazanmasını bekliyorum, ama bir de bakıyorsun ki doğru ile gerçek bir yumrukta kıç üstü oturmuş bile.»

«Joseph epey kimseyle dövüştüğünü söyledi.»

«Biri beni eve götürene kadar. İyi yürekli Benny idi sanırım. Onunla Komiser beni iyice hırpalanmaktan korudular sanırım.»

«Yaralı değilsin ya?»

«Yaralı değilim ama her tarafım ağrıyor. Orada olmalıydın, Tom.»

«İyi ki değildim. Sana gerçekten bir şey yapmak isteyen oldu mu?»

«Sanmıyorum. Bana haksız olduğumu kanıtlamaya çalışıyorlardı. Ama Komiser inandı bana.»

«Öyle mi?»

«Evet. O ve Bobby. Bir onlar inandılar işte. Komiser bana vuracak olan kim olursa olsun deliğe tıkacağını söyledi. Bu sabah bana vuran olup olmadığını sordu. Ama ben ona, ilk vuruşları hep benim yaptığımı söyledim. İşin gerçeği, kötü bir geceydi, Tom.»

«Sahiden yemek hazırlamak istiyor musun?»

«Neden olmasın? Motorla gelen biftekler var. Gerçek biftek, görmeye değer. Patates püresi, salça ve fasulye ile hazırlayacağım. Salata olarak marul ve taze greyfrut da var. Çocuklar pasta severler, ağoççileği konservesinden de iyi pasta olur. Üstüne de motorla gelen dondurmadan koyduk mu... ne dersin ha? O David'i iyice beslemek istiyorum.»

«Zıpkınla suya daldığında ne yapmak istiyordun?»

«Zıpkının çengelini yüzgecinin tam altına sokup öldürecektim balığı, sonra da arkama bakmadan kaçıp motora çıkacaktım.»

«Suyun altında nasıl görünüyordu?»

«Sandal genişliğinde. Tom. Mordu rengi, gözü elin kadar iriydi. Kapkaraydı, karnı gümüş rengiydi, kılıcı da korkunçtu. Ağır ağır aşağı çöküyordu. Zıpkının kabzası sudan hafif olduğundan yetişemedim ona.»

«Sana baktı mı?»

«Bilemiyorum. Orada olduğunu ve hiçbir şeyin kendisini etkilemeyeceğini biliyormuş gibi görünüyordu.»

«Yorulmuş muydu sence?»
«Tükenmişti. Pes etmeye karar vermişti.»
«Bir daha böyle bir şey göremeyeceğiz.»
«Hayatımız boyunca göremeyeceğiz. Artık milleti buna inandırmaya çalışmayacak kadar da akıllandım.»
«David'e balığın bir resmini yapacağım.»
«Öyleyse tam orada olduğu gibi yap. Yaptığın kimi komik resimlere benzemesin.»
«Fotoğraftan daha gerçekçi olacağım.»
«Öyle resimlerini severim.»
«Sualtı kısmını yapmak güç olacak ama.»
«Bobby'nin oradaki tayfunlar gibi mi olacak?»
«Hayır, umarım bu daha iyi olacak. Bugün taslaklarını hazırlayacağım.»
«O tayfun resmini severim ben,» dedi Eddy. «Bobby çıldırıyor o resim için, resme bakanları aynı anda pek çok hortum olduğuna inandırıyor da. Ama denizdeki bu balık resmi, epey müthiş bir şey olacak.»
«Bunu yapabilirim sanıyorum.»
«Sıçrarken de çizebilir misin?»
«Sanırım yapabilirim.»
«Tom iki tane yap öyleyse. Balığı sıçrarken yap. sonra bir de Roger kılavuz ipiyle çekerken, Davy iskemlede, ben de kıçta. Fotoğraflarını çektirebiliriz.»
«Taslaklara hemen başlarım.»
«Benden bir şey istersen mutfaktayım,» dedi Eddy. «Oğlanlar uyuyorlar mı?»
«Üçü de.»
«O balıktan bu yana hiçbir şey umurumda değil benim, ama iyi bir yemek de yemeliyiz.»
«Gözüne koyacak bir şey olmasını isterdim.»
«Gözüm umurumda bile değil. İyi görüyorum ya, yeter.»
«Çocuklar istedikleri kadar uyusunlar, uyandırmayacağım.»
«Joe bana kalkışlarını haber ver de kahvaltılarını getireyim. Geç kalkarlarsa öğlen iştahlarını kes-

memek için fazla bir şey vermem. Aldığımız o eti görmedin, değil mi?»

«Görmedim.»

«Pahalı ama şahane bir et, Tom. Bu adada kimse hayatı boyunca öyle et yememiştir. Etin çıktığı sığırları görmek isterdim doğrusu.»

«Alçak boyludurlar,» dedi Thomas Hudson. «Enleri ile boyları bir gibidir.»

«Epey şişman olmaları gerek,» dedi Eddy. «Onları canlı görmek isterdim. Burada bir inek açlıktan ölecek hale gelmeden kesilmez. Eti acıdır. Buradakiler bugün aldığımız eti görseler çılgına dönerler. Ne olduğunu anlamazlar bile. Yiyince de hastalanırlar herhalde.»

«Mektuplarımı bitirmem gerek,» dedi Tom.

«Kusura bakma, Tom.»

Thomas Hudson bir hafta sonraki motora bırakmaya niyet ettiği iki iş mektubunu daha cevaplandırdı, gelecek haftanın sipariş listesini gözden geçirip hükümetin kıtadan getirtilen bütün mallar için koyduğu yüzde on verginin çekini yazdı. Sonra da limanda yüklenen posta motoruna gitti. Kaptan adalılardan yiyecek, giyecek, ilaç, yedek parça gibi adaya kıtadan gelen eşyaların siparişlerini alıyordu. Motora canlı ıstakoz ve deniz böcekleri yüklenmekteydi. Güvertede kabuklu hayvanlar, boş motorin ve gaz bidonları yüklüydü, adalılar siparişlerini vermek için kamaraya girmeyi bekliyorlardı rüzgâr altında.

«Tom, malların tamam mıydı?» diye Kaptan Ralph kamara penceresinden seslendi.

Hasır şapkalı iriyarı bir zenciye, «Hey, çabuk kamaradan çık ve sıran gelince gir,» dedi. «Bazı isteklerini değiştirmek zorunda kaldım. Et nasıldı?»

«Eddy şahane olduğunu söylüyor.»

«Güzel. Mektuplarınla listeni ver bakalım. Dışarda kasırga esiyor. Deniz yükselince limandan çıkmak istiyorum. Kusura bakma ama çok işim var.»

«Haftaya görüşürüz, Ralph. Sana engel olmayayım. Teşekkürler dostum.»

«Haftaya bütün istediklerini getirmeye çalışırım. Paraya ihtiyacın var mı?»

«Geçen haftadan yeteri kadar arttı, istemem.»

«İstersen bende para bol. Lucius, sen ne istiyorsun bakalım? Paranı nelere harcayacaksın şimdi?»

Thomas Hudson rüzgârın, kızların ve kadınların pamuklu elbiselerine yaptığı muzipliklere gülen rıhtımdaki zencilerin yanından geçip Ponce de Leon yoluna çıktı.

«Tom,» dedi Bay Bobby. «Gel otur bakalım. Nerelerdeydin, Tanrı aşkına? Az önce süpürdük yerleri ve barı resmen açtık. Gel de günün en iyi içkisini iç bakalım.»

«Çok erken daha.»

«Saçma! İthal malı bira. Dogs Head de var.» Bay Bobby buz fıçısından bir şişe Pilsner çıkartıp Thomas Hudson'a uzattı. «Bardak istemezsin, değil mi? Bunu iç de sonra içmek isteyip istemediğine karar ver.»

«Çalışamam sonra.»

«Kimin umurunda? Zaten gereğinden çok çalışıyorsun. Senin kendine karşı bir görevin var, Tom. Bütün zamanını resim yaparak geçiremezsin.»

«Dün denize çıktık, hiç çalışmadım.»

Thomas Hudson barın ucundaki büyük tayfun resmine bakıyordu. Esaslı bir resim, diye düşündü. Bugüne kadar yaptıklarımın en iyisi.

«Daha yükseğe asmalıyım,» dedi Bobby. «Dün gece beylerden biri aşka gelip kayığa tırmanmaya kalkıştı. Ayağını tabloya sokmasının kendisine on bin dolara mal olacağını söyledim. Komiser de aynı şeyi söyledi. Komiserin kafasında da sana yaptırıp evine asmak istediği bir tablo var.»

«Neymiş o?»

«Söylemedi. Seninle konuşmak istediği çok değerli bir fikri olduğunu söyledi sadece.»

Thomas Hudson tabloya yakından baktı. Yıpranmış görünüyordu.

«İyi dayanıyor,» dedi Bobby gururla. «Geçen

gece bir bay, bir nara kopartıp dolu bir kadeh birayı hortumlardan birine fırlattı. Ama pek fark edilmiyor, delinmedi bile. Bira su gibi aktı tablonun üstünden. Epey sağlam yapmışsın Tom.»

«Bu gidişle fazla dayanmayacak gibi.»

«Bir şey olmadı henüz, ama ben yine de daha yükseğe asacağım. Dün akşamki adam beni çok korkuttu doğrusu.»

Thomas Hudson'a buz gibi bir bira daha uzattı.

«Tom, sana o balık için ne kadar üzüldüğümü söylemek isterim. Eddy'yi çocukluğumdan beri tanırım, daha yalan söylediğini duymadım. Önemli şeyler hakkında yani.»

«Berbat bir şeydi, bu konuda kimseyle konuşmak istemiyorum.»

«Doğrusu da bu,» dedi Bobby. «Ben sana ne kadar üzüldüğümü belirtmek istemiştim. Neden o birayı bitirip bir içki içmiyorsun? Bu erken saatte güne üzüntüyle başlamak istemeyiz. Seni iyi edecek şey ne olabilir?»

«Ben kendimi iyi hissediyorum. Bu öğleden sonra çalışacağım, kafamın karışmasını istemiyorum.»

«Eh, seni ben ayartmazsam herhalde ayartacak birisi çıkar. Şu kahrolası yata bak! Bu kadar alçak su kesimi ile kim bilir ne kadar dalga yemiştir.»

Thomas Hudson açık kapıdan bakınca kanaldan gelmekte olan büyük, güzel ve bembeyaz yatı gördü; Florida Keys'de dolaşmak için kıta limanlarından birinden kiralanan teknelerdendi. Dünkü gibi sakin bir günde olaysız geçerdi Gulf Stream'i. Ama bugün iri yapısı ve alçak su kesimi ile epey sallanmış olmalıydı. Thomas Hudson, onun, böyle bir denizde kumluğu aşıp limana girebilmesine şaşmıştı.

Tekne demir atmak için biraz daha ilerledi. Thomas Hudson ile Bobby bembeyaz gemiye ve içindeki bembeyaz giysili insanlara baktılar.

«Müşteri,» dedi Bobby. «Umarım kibar insanlardır. Tonbalığı akını sona erdiğinden bu yana böyle büyük bir yat gelmemişti.»

«Kim bunlar?»

«Tekneyi daha önce hiç görmedim. Güzel tekne, ama Gulf Stream için değil.»

«Deniz sakinken gece yarısı yola çıkmış ve fırtınaya yolda rastlamış olmalı.»

«Öyle bir şey,» dedi Bobby. «Epey sallanmıştır. Gerçek bir kasırga var. Eh, az sonra kim olduklarını görürüz. Tom, gel sana bir içki vereyim. Böyle içmeyince sinirime dokunuyorsun.»

«Pekâlâ, bir cintonik ver bakalım.»

«Tonik kalmadı, Joe son kasayı senin evine götürdü.»

«Bir viski öyleyse.»

«İrlanda viskisi, şekersiz,» dedi Bobby. «Üç tane, Roger de geliyor.» Thomas Hudson açık kapıdan Roger'i gördü.

Roger içeri girdi. Ayakları çıplaktı, üstünde eski soluk bir pantolon, yıkanmaktan çekmiş çizgili bir balıkçı gömleği vardı. Eğilip kollarını bara dayarken sırt kaslarının oynadığı görülüyordu. Bobby'nin yerinin loş ışığında teni çok esmer, saçları tuzdan ve güneşten sararmıştı.

«Hâlâ uyuyorlar,» dedi Thomas Hudson'a. «Biri Eddy'yi dövmüş, gördün mü?»

«Dün gece durmadan kavga etti,» dedi Bobby. «Önemli değil ama.»

«Eddy'ye bir şey olmasından hoşlanmam,» dedi Roger.

«Kötü bir şey yoktu Roger,» diye Bobby güvence verdi. «İçiyor ve kendisine inanmayanlarla dövüşüyordu. Kimse kötü bir şey yapmadı ona.»

«David için üzülüyorum,» dedi Roger. «Bu işe kalkışmasına izin vermemeliydik.»

«Bir şeyi yoktur,» dedi Thomas Hudson. «Rahat uyuyordu. Sorumluluk benimdi. Engel olacak olan bendim.»

«Hayır, sen bana güvenmiştin.»

«Sorumluluk babanındır,» dedi Thomas Hudson. «Ben hakkım olmadığı halde, bunu sana devrettim. Devredilecek bir şey değildir bu.»

«Ben aldım ama,» dedi Roger. «Ona bir zarar gelebileceğini düşünmedim. Eddy de düşünmedi.»

«Biliyorum. Ben de düşünmedim. Başka bir şeyin söz konusu olduğunu sanmıştım.»

«Ben de.» dedi Roger. «Ama şimdi kendimi bencil ve suçlu hissediyorum.»

«Ben babasıyım. Suç benimdi.»

Viskileri uzatan Bobby, «Balığa yazık olmuş,» dedi. «Daha büyüğüne içelim.»

«Hayır, ben daha büyüğünü görmek istemiyorum,» dedi Roger.

«Roger, neyin var senin?» diye sordu Bobby.

«Hiç.»

«David'e balığın iki resmini yapacağım.»

«Bu güzel işte. Yapabilir misin?»

«Talihim yaver giderse. Gözümde canlandırabiliyorum, ne yapacağımı da biliyorum sanırım.»

«Yaparsın elbette. İstediğin her şeyi yaparsın sen. Yatta kimler var acaba?»

«Roger, vicdan azabını adanın dört yanında dolaştırdın durdun...»

«Yalınayak hem de.»

«Ben benimkini buraya Kaptan Ralph'ın posta motoru yoluyla getirdim.»

«Benimki yürüyerek geçmedi, içkiyle boğmaya da niyetim yok. Yine de bu içki iyi geldi Bobby.»

«Öyledir. Bir tane daha yapayım. Kov gitsin o vicdan azabını.»

«Bir çocukla kumar oynamaya hakkım yoktu,» dedi Roger. «Başkasının çocuğuyla hem de.»

«Neyine oynadığına bağlı bu.»

«Hiç de değil. Çocuklarla kumar oynanmaz.»

«Biliyorum. Ben neyle kumar oynadığımı biliyorum. Balık değildi.»

«Öyle,» dedi Roger. «Ama ona yapmaman gerekirdi. Böyle bir şeyin olmasına göz yummamalıydın.»

«Uyandığı zaman hiçbir şeyi kalmayacak, görürsün bak. Sağlam çocuktur o.»

«Benim kahramanımdır o,» dedi Roger.

«Kendi kendinin kahramanı olduğundan çok daha iyi böylesi.»

«Öyle, değil mi? Senin de kahramanın.»

«Biliyorum,» dedi Thomas Hudson. «İkimiz için de iyi oldu.»

«Roger, Tom'la sen akraba mısınız?» diye sordu Bobby.

«Neden?»

«Sizi akraba sanıyordum, birbirinizden pek farklı değilsiniz de.»

«Teşekkürler,» dedi Thomas Hudson. «Sen de teşekkür et, Roger.»

«Çok teşekkür ederim, Bobby. Gerçekten bu erkek ve ressam karışımına benziyor muyum?»

«Kardeş gibisiniz, çocuklar da ikinize de benziyorlar.»

«Akraba değiliz,» dedi Thomas Hudson. «Aynı kentte yaşadık ve aynı yanlışları yaptık ikimiz de, hepsi bu.»

«Boş verin artık,» dedi Bobby. «İçin ve bu vicdan azabı sözlerini bir yana bırakın. Günün bu saatinde bir barda sözü edilecek şeyler değil bunlar. Herkesin vicdan azabının derdi bana düşüyor burada. Zencilerin, kiralık tekne tayfalarının, yat aşçılarının, milyonerlerle karılarının, içki kaçakçılarının, bakkalların, tek gözlü kaplumbağa avcılarının, tüm orospu çocuklarının. Sabah sabah vicdan azabına başlamayalım şimdi. Rüzgâr çıkınca içme zamanıdır. Vicdan azabı geride kaldı. Zaten eski biçim bir duygu. Radyo çıktı çıkalı herkes yalnızca BBC'yi dinliyor. Vicdan azabına yer ve zaman kalmadı artık.»

«Sen BBC'yi dinler misin Bobby?»

«Yalnızca saat ayarını. Gerisi beni huzursuz ediyor.»

«Bobby, sen iyi ve büyük bir insansın,» dedi Roger.

«İkisi de değilim. Ama seni daha neşeli gördüğüme gerçekten sevindim.»

«Öyleyim,» dedi Roger «Yattan nasıl insanlar çıkacak dersin?»

«Müşteriler. Haydi bir tane daha içelim de, gelen kim olursa olsun onlara hizmet edebileyim.»

Bobby limonları sıkıp içkileri hazırlarken Roger Thomas Hudson'a, «Davy için sızlanmak niyetinde değildim,» dedi.

«Sızlanmadın ki.»

«Her neyse o işte. İşi kolayca çözümlemeye çalışacağım. Benim kendi kahramanım olduğu günler hakkındaki sözlerinle esaslı bir darbe indirdin bana.»

«Böyle şeyler sôylemeye de hakkım yok.»

«Benim söz konusu olduğum her yerde istediğini söylemeye hakkın var. Uzun bir süredir hayatta hiçbir şey kolay olmadı, bütün sorun burada, ben ise hep basitleştirmeye çalışırım.»

«Şimdi artık açık, yalın ve iyi yazacaksın. Bu bir başlangıçtır.»

«Ya ben açık, yalın ve iyi değilsem? Yine de yazabilir miyim dersin?»

«Nasılsan öyle yaz, ama açık açık yaz.»

«Bunu daha iyi anlamaya çalışmalıyım, Tom.»

«Anlıyorsun zaten. Seni bu yazdan önce New York'ta görmüştüm en son, o sigara söndürme delisi karıyla birlikte.»

«İntihar etti o.»

«Ne zaman?»

«Dağlara gittiğimde. Senaryo yazmak için Kıyı'ya gitmeden önce.»

«Üzüldüm,» dedi Thomas Hudson.

«Zaten hep o yöne gidiyordu. Zamanında kurtulduğu için sevindim aslında.»

«Sen böyle bir şey yapmazsın.»

«Bilemem,» dedi Roger. «Çok mantıklı gibi göründüğü zamanlar olmuştur.»

«Bunu yapamayacağının bir nedeni oğlanlar için kötü örnek olacağın. Dave neler hisseder düşünebiliyor musun?»

«Anlar sanırım. Hem zaten kafan o yolda işlemeye başladığında örnek falan gelmez aklına.»

«Şimdi acıklı konuşmaya başladın işte.»

Bobby ickileri uzattı. «Roger, bu konuşmalar benim bile canımı sıkıyor. Üstelik ben insanların her anlattıklarını dinlemek icin para alırım. Ama dostlarımın böyle konuştuklarını duymak istemem Kes artık, Roger!»

«Kestim bile.»

«Güzel. İckini ic şimdi. Otelde kalan New Yorklu bir bey vardı, çoğunlukla buraya gelir gününü içmekle geçirirdi. Tek konuştuğu şey kendini nasıl öldüreceğiydi. Kış boyunca milleti sıktı durdu. Komiser ona bunun yasadışı bir eylem olduğunu söyledi. Ben Komisere bu konuda konuşmanın da yasadışı olduğunu söyletmeye çalıştım. Ama Komiser bunun için Nassau'dan onay almak gerektiğini söyledi. Bir süre sonra herkes alıştı bu konuya, hatta bir kısım insan heriften yana çıkmaya başladılar. Hele bir gün Koca Harry ile konuşuyordu, ona kendini öldürmek istediğini ve yanında birinin daha olmasını istediğini söyledi. Tam adamını buldun, dedi Koca Harry. Aradığın adam benim işte. Koca Harry adamı birlikte New York'a gitmeleri için kandırmaya çalıştı sonra. Orada körkütük sarhoş olacaklar ve ardından kentin en yüksek yerinden sonsuzluğa atlayacaklardı. Koca Harry'nin sonsuzluğu bir tür banliyö sandığından eminim. Belki de İrlandalıların yaşadığı bir mahalle falan gibi düşünüyordu.

İntihar meraklısı adam bu fikri iyice benimsedi, artık her gün yalnızca bu konuyu konuşuyorlardı. Diğerleri de onlara katılmak istediler, ölüm meraklıları için bir gezinti düzenleyip ilk seçmeler için Nassau'ya gitmeyi önerdiler. Ancak Harry, New York olmasında ısrar ediyordu, sonunda da adama artık kendisinin bu hayata katlanamayacağını ve gitmeye hazır olduğunu bildirdi.

Koca Harry'nin, Kaptan Ralph için iki günlük bir ava çıkması gerekti, o yokken intihar meraklısı da içkiyi fazla kaçırmaya başladı. İçkiden sonra kuzeyden gelen amonyak gibi bir şey alıyor, ayılıyor, ardından hemen yine içmeye geliyordu.

Artık kendisine intihar demeye başlamıştık. İnti-

har, şu içkiyi bırak yoksa sonsuzluğa hiç erişemeyeceksin, dedim.

Yolo çıktım bir kere, dedi. Dosdoğru gidiyorum işte. Şu içkilerin parasını al, kesin kararımı verdim artık.

Al paranın üstünü, dedim.

Para üstü falan istemiyorum, Koca Harry benim yanıma gelmeden önce bir tane içsin bununla, dedi.

Adam bunu söyler söylemez dışarı fırladı ve Johnny Black'ın rıhtımından kendini aşağı attı. Hava karanlıktı, sular da kabarmıştı, ancak iki gün sonra bulundu cesedi. Oysa o gece, herkes onu aramaya çıkmıştı. Başını betona filan çarpıp sularla sürüklenmiş olmalı. Koca Harry geldiğinde kederinden o paranın üstü bitene kadar içti. Yirmi doların üstüydü ha. Sonra bana, Bobby, bizim İntihar kaçıktı galiba, dedi. Haklıydı, çünkü ailesinin cesedi alması için gönderdikleri adam Valiye İntihar'ın ruhsal bunalım geçirdiğini söyledi. Sende böyle bir şey yok, değil mi Roger.»

«Yok,» dedi Roger. «Bunu dinledikten sonra intihar edeceğimi de sanmıyorum.»

«Aferin,» dedi Bobby. «O sonsuzluk saçmalıklarına falan da girme sakın.»

«Canı cehenneme sonsuzluğun,» dedi Roger.

11

Öğle yemeği mükemmeldi. İyice kızarmış bifteğin üzerinde ızgara izleri vardı. Bıçak üstünde kolaylıkla kayıyordu; içi ise, yumuşak ve kanlıydı. Hepsi de etin suyunu alıp patates püresinin üstünde birer göl yaptılar. Yağda pişirilmiş fasulyeler sertti, marul taze ve soğuk, greyfrut suyu buz gibiydi.

Rüzgârdan herkes acıkmıştı, yerlerken Eddy gelip baktı. Yüzü oldukça kötüydü. «Ne diyorsunuz ete?» diye sordu.

«Şahane,» dedi genç Tom.

«İyice çiğneyin,» dedi Eddy. «Acele yutup yazık etmeyin.»

«Çok çiğnersen eriyip gidiyor.»

«Tatlı var mı, Eddy?» diye sordu David.

«Elbette. Pasta ve dondurma.»

«Yaşasın,» dedi Andrew. «İki parça, tamam mı?»

«İstediğin kadar. Dondurma kaya gibi sert.»

«Ne pastası?»

«Ağaççileği.»

«Neli dondurma?»

«Hindistancevizli.»

«Nereden bulduk hindistancevizini?»

«Posta motoru getirdi.»

Yemekte buzlu çay içtiler, Roger'le Thomas Hudson da tatlıdan sonra kahvelerini.

«Eddy esaslı bir aşçı,» dedi Roger.

«İştaha bağlı bir yargı bu.»

«Biftekle iştahın ilgisi yoktu. Salatanın da. Pastanın da.»

«İyi aşçıdır,» dedi Thomas Hudson. «Kahve iyi mi?»

«Kusursuz.»

Genç Tom, «Baba yatla gelenler Bay Bobby' nin oraya giderlerse Andy'nin ayyaş numarası yapması için biz de gidebilir miyiz?»

«Bobby bundan hoşlanmayabilir. Komiserle başı derde girer sonra.»

«Ben gidip Bay Bobby ve Komiserle konuşayım Komiser bizim dostumuzdur.»

«Pekâlâ. Bobby'ye haber ver ve yattakilerin çıkışlarına da göz kulak ol. Dave'i ne yapacağız?»

«Taşıyamaz mıyız? Taşınmak yakışır ona.»

David, «Ben Tom'un lastik ayakkabılarını giyip yürürüm,» dedi. «Sen her şeyi düşündün mü Tommy?»

«Yolda bir şeyler düşünürüz. Sen hâlâ gözkapaklarını dışa çevirebiliyor musun?»

«Elbette,» dedi David.

«Aman şimdi yapma,» diye Andrew atıldı. «Yemekten sonra midemin bulanmasını istemiyorum.»

«Benim de seninle gelmemi ister misin?» diye Roger genç Tom'a sordu.

«Bayılırım. Yolda birlikte düşünürüz.»

«Gidelim öyleyse. Davy, sen biraz kestirsene.»

«Olabilir. Uyuyuncaya kadar okurum. Sen ne yapacaksın, baba?»

«Verandanın köşesinde çalışacağım.»

«Ben de yatar seni seyrederim. Bir sakıncası var mı?»

«Yok, aksine daha iyi çalışırım.»

«Hemen geliriz,» dedi Roger. «Ya sen, Andy?»

«Ben de gelip durumu incelemek isterdim, ama adamlar oraya gelmiş olabilirler, o yüzden gitmesem daha iyi.»

Çıkıp gittiler, Thomas Hudson da öğleden sonrasını çalışmakla geçirdi. Andy bir süre babasını seyretti, okudu ve hiç konuşmadı.

Thomas Hudson ilk olarak balığın sıçrayışını çizmek istiyordu, çünkü suyun içindeki balığı yapmak çok daha güç olacaktı. Hiçbirinden hoşlanmadığı iki taslak çizdikten sonra, üçüncüsünü beğendi.

«Oluyor mu dersin, David?»

«Çok güzel olmuş baba. Ama balık sıçrarken de su fışkırtıyordu, yalnız düşerken değil, öyle değil mi?»

«Öyle olmalı. Suyu yarıp çıkıyor çünkü.»

«O kadar çok yükselmişti ki. Epey su fışkırmış olmalı. İnsan dikkatle bakabilse, suyun sırtından süzüldüğünü görür sanıyorum. Bu şimdi çıkıyor mu, düşünüyor mu?»

«Bu yalnızca bir taslak. Onu sıçrayışının en üst noktasındaymış gibi düşündüm.»

«Taslak olduğunu biliyorum baba. İşine karışıyorsam özür dilerim, sanki bir şeyler biliyormuş gibi davranmak istememiştim.»

«Senin düşüncelerini öğrenmek isterim.»

«Bunu en iyi bilen Eddy'dir. O bir fotoğraf makinesinden daha hızlı görüp aklında tutabiliyor. Eddy esaslı adam, değil mi?»

«Elbette öyle.»

«Hemen hemen kimse tanımıyor Eddy'yi. Tommy tanıyor kuşkusuz. Bay Davis ve senden sonra en çok Eddy'yi seviyorum. Yemeği severek pişiriyor, o kadar çok şey biliyor, o kadar çeşitli yemek yapabiliyor ki. Köpekbalığına yaptıklarını ve dün balığın ardından denize atlamasını düşün.»

«Ve dün gece kendisine inanmadıkları için dayak da yedi.»

«Ama Eddy mutsuz değil, baba.»

«Değil elbette, mutludur.»

«Bugün o kadar dayak yedikten sonra bile mutlu. Balığın ardından atlarken de mutlu olduğuna eminim.»

«Öyleydi.»

«Bay Davis'in de Eddy gibi mutlu olmasını isterdim.»

«Bay Davis Eddy'den daha karmaşık bir insandır.»

«Biliyorum. Ama onun umursamazlıkla mutlu olduğu zamanları hatırlıyorum. Bay Davis'i çok iyi tanıyorum baba.»

«Şimdi daha mutlu. Umursamazlığını bıraktığını da biliyorum.»

«Ben kötü anlamda umursamazlık dememiştim.»

«Ben de. Ama bir parça güvenini kaybetmiş durumda şimdi.»

«Biliyorum,» dedi David.

«Onu da yeniden kazanmasını isterdim. Belki de yazmaya başladığında kazanır. Eddy'nin mutluluğunun nedeni, yaptığını iyi yopması ve her gün yapması.»

«Hayır başka nedenler de var.»

«Biliyorum. Çocuk olmama rağmen çok şey bilirim ben. Tommy benim bildiklerimin yirmi katını bilir, en kötü şeyleri bilir ama bunlar onu rahatsız etmez. Ama benim bildiğim her şey üzer beni. Bunun nedenini de bilmiyorum.»

«Yani hissediyorum demek istiyorsun.»

«Hissediyorum ve bunlar bir şey yapıyor bana,

Başkasının günahını yüklenmek gibi bir şey, eğer böyle bir şey varsa tabii.»

«Anlıyorum.»

«Baba, böyle ciddi konuştuğum için özür dilerim Doğru değil biliyorum. Ama bazı zaman konuşmak istiyorum, çünkü bilmediğimiz o kadar çok şey var ki, bunları öğrendiğimiz zaman da bir dalga gibi hızla geçip gidiyor insanın üzerinden. Bugünkü dalgalar gibi.»

«Bana istediğin her şeyi sorabilirsin, David.»

«Biliyorum. Çok teşekkür ederim. Bazı şeyler için bekleyeceğim sanırım. Bazı şeyleri insanın ancak kendisi öğrenebilir herhalde.»

«Bobby'nin yerinde Tom ile Andy'nin 'ayyaş' numarası yapmaları iyi bir fikir mi sence? Unutma, senin hep sarhoş olduğunu söyleyen bir adamla başım derde girmişti.»

«Hatırlıyorum, adam beni üç yıl içinde iki kez şaraptan sarhoş görmüştü de...ama bunu konuşmayalım şimdi. Bay Bobby'deki numaram ilerde bir gün içersem o güne bir kanıt olur. O adamla iki kere yapmışsam, bir üçüncüsünü de yapabilirim. Bunun iyi bir şey olacağına eminim, baba.»

«Son zamanlarda yaptın mı ayyaşlık numarasını?»

«Tom ile birlikte iyi numaralarımız var. Ama Andy ile olunca daha iyi oluyor. Andy bir dâhi. Korkunç şeyler yapabilir. Benimkiler ise daha özel.»

«Son zamanlarda neler yaptın?» diyen Thomas Hudson çizimine devam etti.

«Geri zekâlı kardeş numaramı görmüş müydün?»

«Hayır.»

Thomas Hudson taslağı gösterdi. «Şimdi ne diyorsun, Davy?»

«Güzel. Şimdi ne aradığını anladım. Düşmeden önce havaya asılı gibi durduğu an. O resim gerçekten benim olabilir mi, baba?»

«Elbette.»

«Çok iyi bakarım ona.»

«İki tane yapacağım.»

«Birini okula götürür, ötekini evde annemin yanında saklarım. Yoksa burada mı saklamak isterdin sen?»

«Hayır. Annen hoşlanabilir. Bana yaptığın başka oyunları anlat bakalım.»

«Trenlerde çok berbat şeyler yapardık. İçindeki insanlar yüzünden olacak en iyi numara trende yapılıyor. İnsanlar toplu olarak bir arada en çok trenlerde bulunuyorlar ve bir yere kaçamıyorlar.»

Thomas Hudson yan odada Roger'in sesini duyunca fırçalarını temizleyip toplamaya koyuldu. Genç Tom içeri girdi. «Nasılsın, baba? İyi çalıştın mı? Görebilir miyim?»

Thomas Hudson oğluna iki taslağı gösterdi. «İkisini de sevdim,» dedi genç Tom.

«Birini ötekinden çok mu sevdin?» diye sordu David.

«Hayır, ikisi de güzel.» Thomas Hudson oğlanın acelesi olduğunu, aklının başka yere takıldığını görüyordu.

«İşler nasıl?» diye sordu David.

«Müthiş. Aksatmadan yaparsak şahane olacak. Şimdi hepsi oradalar, biz bütün öğleden sonra epeyce işlettik hepsini. Onlar gelmeden Bay Bobby ve Komiserle konuştuk. Şimdiye kadar Bay Davis iyice kafayı bulmuş durumda, ben de onu önlemeye çalışıyorum.»

«Aşırıya kaçmadın ya?»

«Ne münasebet,» dedi genç Tom. «Asıl Davis'i görmeliydin sen. İçtiği her kadeh gözle görülmeyecek bir değişiklik yaratıyordu kendisinde.»

«Ne içiyordu?»

«Çay. Bobby çayı bir rom şişesine koydu. Andy için de içi su dolu bir cin şişesi hazırladı.»

«Bay Davis'i içkiden vazgeçirmek için ne yapıyordunuz?»

«Ben yalvarıyordum. Ama çevreye sezdirmeden. Bay Bobby de oyunumuza katıldı, ama o gerçek içki içiyor.»

«Bay Bobby içkiyi fazla kaçırmadan oraya gitsek iyi olur,» dedi David. «Bay Davis nasıl?»

«Formunda. O çok büyük bir oyuncu, Dave.»

«Andy nerede?»

«Aşağıda rolünü ayna önünde prova ediyor.»

«Eddy de oyunda mı?»

«Eddy de, Joseph de.»

«Rollerini akılda tutamazlar ki.»

«Yalnızca bir cümle söyleyecekler.»

«Eddy bir cümleyi hatırlayabilir, ama Joseph'i bilemem.»

«O da Eddy'nin söylediğini tekrarlıyor zaten.»

«Komiser de var mı oyunda?»

«Elbette.»

«Peki kaç kişi var hepsi?»

«İkisi kız yedi kişi. Biri sevimli, öteki şahane. Daha şimdiden Bay Davis'e üzülüp duruyor.»

«Vay canına, haydi hemen gidelim,» dedi David.

«Nasıl gideceksiniz?» diye sordu genç Tom.

«Ben onu taşırım,» dedi Thomas Hudson.

«Baba, ne olur bırak da Tommy'nin lastik ayakkabılarını giyeyim,» diye yalvardı David. «Ayaklarımın yanlarına basıp yürürsem ayakkabılara bir şey olmaz.»

«Pekâlâ. Gidelim o halde. Roger nerede?»

«Rolünü iyi oynamak için Eddy ile bir tane atıyor. Çayı biraz fazla kaçırdı, baba.»

Ponce de Leon'a girdiklerinde dışarda rüzgâr hâlâ bütün şiddetiyle esiyordu. Yattan gelenler barda rom içiyorlardı. Güneş yanığı tenleri, bembeyaz elbiseleriyle kibar insanlardı, yeni gelenlere hemen yer açtılar. İki erkekle bir kız oyun makinelerinin olduğu yandaydılar, üç erkekle öteki kız ise kapı yanında. Oyun makinesinin başındaki güzel olan kızdı. Ama ötekisi de oldukça sevimliydi. Roger, Thomas Hudson ve çocuklar dosdoğru içeri girdiler. David topallamamaya gayret ediyordu.

Bay Bobby Roger'e bakıp, «Yine döndü, ha?» dedi.

Roger çaresizlikle başını salladı, Bobby önüne bir kadehle rom şişesini koydu.

Roger hiçbir şey söylemeden şişeye uzandı.

«Sen de iciyor musun, Hudson?» diye sordu Bobby, Thomas Hudson'a. Yüzü asık ve ciddiydi. Thomas Hudson başını salladı. «Artık kessen iyi olur,» dedi Bobby. «Her şeyin bir sınırı var.»

«Bir kadeh rom içecektim Bobby.»

«Onun içtiğinden mi?»

«Hayır Bacardi olsun.»

Bobby bir kadeh doldurup Thomas Hudson'a uzattı.

«Al bakalım. Sana içki vermemem gerektiğini biliyorsun.»

Thomas Hudson bir yudumda içti romunu, içki içini ısıtmıştı.

«Bir tane daha,» dedi.

«Yirmi dakika sonra, Hudson.» Bobby barın ardındaki saate baktı.

Çevredekiler saygılı bir biçimde dikkat kesilmişlerdi.

«Sen ne içiyorsun bakalım, ufaklık?» diye Bobby, David'e döndü.

«İçkiyi bıraktığımı çok iyi biliyorsun,» dedi David sert bir sesle.

«Ne zamandan beri?»

«Çok iyi biliyorsun ki dün akşamdan beri.»

«Kusura bakma,» dedi Bobby, kendisi acele bir tone yuvarlayarak. «Siz ayyaşların ne yaptığınızı ben nasıl bilebilirim ki. Sizden tek istediğim barımda kibar müşterilerim varken bu Hudson'ı alıp buradan götürmeniz.»

«Ben sessiz sedasız içiyorum,» dedi Thomas Hudson.

«Hele bir sessiz sedasız içme!» Bobby, Roger'in önündeki şişenin mantarını koyup şişeyi rafa kaldırdı.

Genç Tom onaylarmış gibi başını salladı ve Roger'e bir şeyler fısıldadı. Roger başını elleri arasına aldı. Sonra kaldırıp parmağıyla şişeyi işaret etti. Genç Tom başını salladı. Bobby şişeyi aldı, mantarını çıkardı, Roger'in önüne koydu.

«Olene kadar iç istersen,» dedi. «Senin için uykularımdan olacak değilim.»

Artık iki grup da dikkatle, ama yine de saygıyı elden bırakmadan izliyorlardı bu sahneyi.

Roger ilk kez ağzını açtı.

Bobby'ye, «Şu küçük sıçana da bir içki ver,» dedi.

«Ne içersin evlat?» diye sordu Bay Bobby Andy'ye.

«Cin.»

Thomas Hudson, öteki müşterilere bakmamaya çalışıyordu ama dikkatle izlendiklerini hissedebiliyordu.

Bobby şişeyi Andy'nin önüne koydu, bir de kadeh uzattı. Andy kadehi ağzına kadar doldurup Bobby'ye kaldırdı.

«Şerefinize Bay Bobby! Günün ilk içkisi.»

«Çabuk ol,» dedi Bobby. «Geç geldin bugün.»

«Babama para geldi,» dedi David. «Annemden doğumgünü parası.»

Genç Tom babasının yüzüne baktı ve ağlamaya başladı. Aslında gözlerinden yaşlar dökülmüyordu, ama yine de çok acıklı ve hiç de aşırıya kaçılmamış bir sahneydi.

«Bir cin daha lütfen, Bay Bobby,» diye Andy konuşana kadar kimseden çıt çıkmadı.

«İçkini kendin al, talihsiz çocuk,» dedi Bobby. Thomas Hudson'a döndü. «Hudson bir tane daha iç ve çık git buradan.»

«Sesimi çıkarmadıkça dilediğim kadar kalabilirim.»

«Seni tanıdığım kadarıyla, daha uzun süre sessiz kalmayacaksındır.»

Roger yine şişeyi işaret etti, genç Tom koluna asıldı. Gözyaşlarını önlemişti, cesur ve iyi davranıyordu.

«Bay Davis, gerek yok buna.»

Roger sesini çıkarmayınca, Bay Bobby şişeyi önüne bıraktı bir daha.

«Bay Davis, bu gece yazı yazacaksınız,» dedi

genç Tom. «Bu gece yazacağınıza söz verdiğinizi biliyorsunuz.»

«Ne için içiyorum sanıyorsun?»

«Ama Bay Davis, Fırtına'yı yazarken bu kadar içmemiştiniz.»

«Neden çeneni kapatmıyorsun sen?» dedi Roger

Genç Tom cesur, sabırlı ve anlayışlıydı.

«Kapatacağım, Bay Davis. Siz istediğiniz için Eve dönemez miyiz?»

«İyi çocuksun sen Tom. Ama burada kalacağız.»

«Çok mu, Bay Davis?»

«Sonsuza kadar.»

«Buna gerek yok sanırım, Bay Davis. Gerçekten yok. Gözleriniz görmeyecek kadar içerseniz yazamayacağınızı biliyorsunuz.»

«Milton gibi başkasına yazdırırım.»

«Bunu çok iyi yaptığınızı biliyorum, ama bu sabah Bayan Phelps sizin dikte ettiklerinizi makineden almaya çalışırken karşısına çoğunlukla müzik çıktı.»

«Opera yazıyorum,» dedi Roger.

«Bay Davis, şahane bir opera olacağına eminim. Ama önce romanı bitirsek daha doğru olmaz mı? Roman için büyük bir avans almıştınız.»

«Onu sen bitir. Hikâyeyi biliyorsundur artık.»

«Bay Davis, hikâyeyi biliyorum, güzel bir hikâye hem de, ama öteki kitabınızda öldürdüğünüz kız var bunda da, okuyucular şaşırabilirler.»

«Dumas da öyle yapmıştı.»

«Onu rahatsız etme,» dedi Thomas Hudson genç Tom'a. «Böyle başında vırvırlayıp durursan adam nasıl yazsın?»

«Bay Davis romanı sizin için yazacak iyi bir sekreter bulamaz mısınız? Bazı romancıların böyle yaptıklarını duymuştum.»

«Olmaz, çok pahalı bir iş bu.»

«Roger, sana yardım etmemi ister misin?» diye sordu Thomas Hudson.

«Evet, sen de resmini çizersin.»

«Bu çok güzel işte,» dedi genç Tom. «Yapor mısın gerçekten, baba?»

«Bır günde yaparım,» dedi Thomas Hudson.

«Mikelanj gibi baş aşağı çiz,» dedi Roger. «Kral George'un bile gözlüksüz okuyabileceği kadar kocaman yap.»

«Çizecek misin baba?» diye sordu David.

«Evet.»

«Güzel. İşte duyduğum tek aklı başında söz bu.»

«Çok güç olmayacak mı, baba?»

«Sanmam. Çok basit olacak belki. Kız kim?»

«Bay Davis'in her kitabıno koyduğu kız.»

«Yarım günde yaparım,» dedi Thomas Hudson.

«Onu baş aşağı çiz,» dedi Roger.

«Açık saçık olmasın,» dedi Thomas Hudson.

«Bay Bobby, bir tane daha içebilir miyim?» diye sordu Andy.

«Kaç tane içtin, evlat?»

«Yalnızca iki.»

«İç bakalım.» Bobby şişeyi Andy'ye verdi. «Bana bak, Hudson, o resmi ne zaman alıp götüreceksin buradan?»

«Daha bir alıcı çıkmadı mı?»

«Hayır,» dedi Bobby, «Burada da yer tutuyor. Üstelik sinirleniyorum resme bakınca. Buradan alıp götürmeni istiyorum.»

Yatla gelenlerden biri Roger'e, «Özür dilerim, o tablo satılık mı?» diye sordu.

«Sizinle konuşan oldu mu?» Roger adamın yüzüne baktı.

«Olmadı. Siz Roger Davis misiniz?»

«Ta kendisi.»

«O resmi arkadaşınız yapmışsa ve eğer resim satılıksa onunla fiyatını konuşmak isterim. Siz de Thomas Hudson'sınız değil mi?»

«Adım Hudson'dır.»

«Tablo satılık mı?»

«Hayır. Özür dilerim.»

«Ama barmen dedi ki...»

«Kaçıktır o. İyi bir insandır ama kaçıktır.»

«Bay Bobby, bir cin daha içebilir miyim lütfen?» diye Andrew sordu.

«Elbette, delikanlı.» Bobby içkiyi verdi. Ne yapılmalı biliyor musun? Cin şişelerinin üstüne o böğürtlenler yerine senin sağlıklı ve şirin yüzünün resmini koymalılar. Hudson, neden Andy'nin yüzünün çocuksu çekiciliğini yansıtacak bir cin şişesi etiketi çizmiyorsun?»

«Bir marka çıkartırdık,» dedi Roger. «Kaca Tom diye bir cin var, neden bir de Neşeli Andrew olmasın?»

«Parayı ben yatırırım,» dedi Bobby. «Cini burada adada yaparız. Çocuklar içkiyi şişeleyip etiketlerini yapıştırıyorlar. Hem toptan hem perakende sotarız.»

«Zanaatçılığa dönüş olur bu,» dedi Roger. «William Morris gibi.»

Andrew, «Bay Bobby, cini neyle yapacağız?» diye sordu.

«Balıklarla, deniz kabuklarıyla.»

Yat müşterileri şimdi ne Roger'e, ne Thomas Hudson'a ne de çocuklara bakıyorlardı. Gözlerini Bobby'den ayırmamaktaydılar ve endişeliydiler.

«O tabla,» dedi adamlardan biri.

«Hangi tablodan söz ediyorsunuz?» diye Bobby bir kadeh daha yuvarlayıp sordu.

«Üç hortumlu ve sandalın içinde bir adamın olduğu o büyük tablodan.»

«Nerede?» diye sordu Bobby.

«Orada işte.»

«Özür dilerim, efendim, ama sanırım yeteri kadar içtiniz. Burası saygın bir yerdir. Hortumlar ve kayıktaki adamlar pek bizim tipimiz değildir.»

«Şuradaki resimden söz ediyorum.»

«Lütfen beni daha fazla kışkırtmayın, efendim. Orada resim falan yok. Eğer olsaydı barın üzerinde dururdu ve resimde de olağan bir biçimde sırtüstü uzanmış çıplak bir kadın olurdu bu.»

«Ben şuradaki resimden söz ediyorum.»

«*Neredeki hangi* resimden?»

«Şurada işte.»

«Size seve seve midenizi rahat ettirecek bir Bromo Seltzer hazırlayabilirim, efendim. Ya da bir çekçek arabası çağırayım isterseniz.»

«Çekçek arabası mı?»

«Evet, kahrolası bir çekçek arabası. Siz de çekçeksiniz. Yeteri kadar da içtiniz.»

«Bay Bobby?» dedi Andrew kibarca. «Ben de yeteri kadar içtim mi dersiniz?»

«Hayır, yavrucuğum, elbette ki hayır. Al iç bakalım.»

«Teşekkür ederim, Bobby. Bununla dört oluyor.»

«Yüzüncü olsun,» dedi Bobby. «Sen benim gururumsun.»

Adamlardan biri resmi satın almak isteyene, «Ne dersin, gidelim mi artık, Hal?» dedi.

«Ben o resmi satın almak istiyorum, insaflı bir fiyata verirlerse tabii.»

«Ben buradan çıkmak istiyorum artık,» dedi birincisi. «Eğlence de bir yere kadar. Küçük çocukların içmesini seyretmek hiç hoş değil.»

Barın kapı tarafındaki sevimli sarışın Bobby'ye, «O çocuğa gerçekten cin mi veriyorsunuz?» diye sordu. Uzun boylu, çok açık sarı saçlı, sevimli çilli bir kızdı. Kızıl saçların çilleri değildi bunlar, sarışınlar güneşte esmerleşince bunlar basardı tenlerini.

«Evet, hanımefendi.»

«Utanç duyulacak bir şey bu. Çirkin, ayıp ve de suç.»

Roger gözlerini kızdan kaçırdı, Thomas Hudson da önüne bakıyordu.

«Ne içmesini önerirdiniz, hanımefendi?» diye sordu Bobby.

«Hiçbir şey. Hiçbir şey içmemeli.»

«Haksızlık olur bu.»

«Haksızlık do ne demek? Çocuğu alkolle zehirlemek haklı bir şey mi yani?»

«Gördün mü, baba?» dedi genç Tom. «Ben Andy'nin içmesinin doğru olmadığını söylemiyor muydum sana?»

«Üç çocuktan yalnızca o içiyor, hanımefendi. Bu delikanlı içkiyi kesti.» Bobby kadına durumu açıklamaya çalışıyordu. «Üç oğlan çocuğu olan bir ailede bir tek kişinin aldığı küçük bir zevki önlemeye kalkışmak haksızlık olmaz mı sizce?»

«Haksızlık ha! Siz bir canavarsınız! Siz de!» diye kadın Roger'e döndü. «Sen de öylesin,» dedi Thomas Hudson'a. «Korkunç insanlarsınız hepiniz, nefret ediyorum sizden.»

Kadının gözlerinden yaşlar akıyordu, sırtını oğlanlara, Bobby'ye çevirip yanındaki erkeklere, «İçinizden hiçbiri de bu konuda bir şey yapmayacak mı?» diye sordu.

«Bu bir şaka bence,» dedi adamlardan biri. «Partilerde tuttukları o kaba garsonlar gibi...»

«Şaka değil. O korkunç adam çocuğa cin veriyor. Korkunç ve feci bir şey bu.»

«Bay Bobby, benim sınırım beş mi?» diye sordu genç Tom.

«Bugünlük o kadar. Hanımı dehşete düşürecek bir şey yapmanı istemem.»

«Çıkarın beni buradan,» dedi kız. «Daha fazla bakamayacağım.»

Kız ağlamaya başladı, adamlardan ikisi onunla birlikte çıktılar. Thomas Hudson da, Roger de, çocuklar da keyifsizdiler artık.

Gerçekten güzel olan öteki kız geldi yanlarına. Yüzü çok güzeldi, temiz esmer teni ve kumral saçları vardı. Ayağında pantolon olmasına rağmen Thomas Hudson onun vücudunun da çok biçimli olduğunu görebiliyordu, saçları ipek gibiydi, yürürken dalgalanıyordu. Kızı daha önce bir yerde gördüğünden emindi.

«Gerçek cin değil, değil mi?» diye sordu kız Roger'e.

«Değil elbette.»

«Gidip söylemeliyim bunu ona. Çok kötü oldu doğrusu.»

Kız kapıya giderken gülümseyerek baktı hepsine. Şahane bir kızdı.

«Eh, iş bittiğine göre bir kokakola içebilir miyiz, baba?» diye sordu Andy.

«Eğer o bayanı rahatsız etmeyecekse ben bir bira içerim, baba.» dedi genç Tom.

«Biraya bir şey demez sonırım.» Thomas Hudson resmi satın almak isteyen adama döndü. «Size bir içki ısmarlayabilir miyim? Çok sersemce davrandıysak özür dilerim.»

«Hiç de değil. Çok ilginçti. Çok ilginç buldum ben. Şaşırtıcı. Yazarlar ve sanatçılarla ilgilenirim oldum olası. Duruma göre konuşuyordunuz değil mi?»

«Evet.»

«Şimdi o tabloya gelelim...»

«O Bay Saunders'indir,» dedi Thomas Hudson. «Ona armağan olarak yaptım. Satmak istediğini sanmıyorum. Amo tablo onundur ve istediğini yapabilir.»

«Saklamak istiyorum,» dedi Bobyy. «Keyfimi kaçıracağı için lütfen kucak dolusu para önermeyin bana.»

«Amo ben gerçekten istiyordum tabloyu.»

«Ben de öyle,» diye kızdı Bobby. «Üstelik şimdi de benim.»

«Amo Bay Saunders, böyle bir yerde tutulmayacak kadar değerli bir tablo bu.»

Bobby iyice kızıyordu.

«Beni rahat bırakın,» dedi adama. «Ne güzel eğleniyorduk şurada. Kadınlar çıkıp do ağlamaya başlayınca berbat oldu her şey. Kadının niyetinin kötü olmadığını biliyorum. Olsun. Zaten kötü olmaması insanın keyfini kaçırır ya. Evde karım do hep iyilikten söz eder, iyilik yapar, conıma okur akşama ka dar. İyi niyetin conı cehenneme! Şimdi siz de kalkmış yalnız o istediği için tablomu satın almak istiyorsunuz.»

«Amo Bay Saunders, siz kendiniz tabloyu istemediğinizi, satılık olduğunu söylediniz.»

«O zaman dalga geçiyorduk.»

«O zaman tabla satılık değil.»

«Değil elbette, ne satılık ne de kiralık.»

«Eh, bir gün satmayı düşünürseniz işte kartım.»

«İyi,» dedi Bobby. «Tom'un evinde satmak istediği bazı tabloları olabilir. Ne dersin, Tom?»

«Sanmıyorum.»

«Gelip görmek isterdim,» dedi adam.

«Şu sıralarda hiçbir şey göstermiyorum. İsterseniz size New York'taki galerinin adresini vereyim.»

«Teşekkür ederim. Şuraya yazar mısınız?»

Adam dolmakalemiyle adresi kartlarından birinin arkasına yazıp bir kart da Thomas Hudson'a verdi. Adam sonra Thomas Hudson'a teşekkür edip bir içki ikram edip edemeyeceğini sordu.

«Bana büyük tablolarınızın fiyatları konusunda bir şey söyleyebilir misiniz?»

«Hayır, bu galericinin işi.»

«Döner dönmez görüşürüm kendisiyle. Ama bu tablo da çok ilginç.»

«Teşekkür ederim,» dedi Thomas Hudson.

«Satılık olmadığından eminsiniz, değil mi?»

«İnsaf,» dedi Bobby. «Yeter artık. Tablo benim. Fikri ben verdim ve Tom da yaptı.»

Adam 'oyun'un yeniden başladığını düşünüyormuş gibi dostlukla gülümsedi.

«Israr etmek istemiyorum ama...»

«Israrın ta kendisi bu,» dedi Bobby. «Gel sana bir içki ısmarlayayım da unut bunu artık.»

Çocuklar Roger'le konuşuyorlardı. «Devam ettiği sürece iyiydi, değil mi Bay Davis?» diye sordu genç Tom. «Fazla aşırıya kaçmadım, değil mi?»

«Güzeldi,» dedi Roger. «Dave pek bir şey yapamadı ama.»

«Ben de tam bir canavar olmaya hazırlanıyordum,» dedi Dave.

«Kızın yüreğine inerdi sanırım,» dedi genç Tom. «Çok sarsılmıştı zaten. Canavar gibi mi gelecektin üstüne?»

«Gözkapaklarımı dışa çevirmiştim bile. Oyun sona erdiğinde yerimden kalkmak üzereydim.»

«Öyle iyi bir kadın çıkmış olması talihsizliğimiz,» dedi Andy. «Ben içkiden daha etkilenmeye başlamamıştım. Bir daha böyle bir fırsat bulacağımızı sanmıyorum.»

«Bay Bobby fevkaladeydi, değil mi?» dedi genç Tom. «Çok esaslıydınız, Bay Bobby.»

«Yarıda kesmek gerçekten çok yazık oldu. Komiser de gelmemişti daha. Ben ancak ısınıyordum. O büyük oyuncuların neler hissettiklerini çok iyi anlıyorum.»

Kız girdi içeri. İçeri girerken rüzgâr kazağını vücuduna yapıştırdı, saçlarını savurdu. Kız Roger'e döndü.

«Gelmiyor, ama toparlandı. İyi şimdi.»

«Bizimle bir içki içer misiniz?»

«Seve seve.»

Roger kıza adlarını söyledi, o da adının Audrey Bruce olduğunu söyledi.

«Gelip tablolarınızı görebilir miyim?»

«Elbette,» dedi Thomas Hudson.

Israrlı adam, «Ben de Bayan Bruce'la gelmek isterim,» dedi.

«Babası mısınız?» diye sordu Roger.

«Hayır, ama çok eski bir dostuyum.»

«Gelemezsiniz,» dedi Roger. «Çok Eski Dostlar Gününü beklemeniz gerek. Ya da komiteden bir çağrı mektubu almanız.»

«Lütfen ona kaba davranmayın,» dedi kız Roger'e.

«Korkarım ki öyle davrandım.»

«Bundan sonra yapmayın.»

«Peki.»

«Nazik olalım.»

«Güzel.»

«Tom'un bütün kitaplarınızda aynı kızın olduğu konusundaki sözlerini beğendim.»

«Gerçek mi?» diye sordu genç Tom. «Doğru değil bu aslında, Bay Davis'i kızdırmaya çalışıyordum.»

«Bence içinde gerçek payı vardı.»

«Eve gelin,» dedi Roger.

«Arkadaşlarımı getiriyor muyum?»

«Hayır.»

«Hiçbirini mi?»

«Onları çok mu istiyorsunuz?»

«Hayır.»
«İyi.»
«Saat kaçta geleyim?»
«Ne zaman isterseniz,» dedi Thomas Hudson.
«Öğle yemeğine kalacak mıyım?»
«Elbette,» dedi Roger.
«Burası çok güzel bir ada. Hepimizin böyle saygılı olması da çok iyi.»
«David size oyunu bıraktığımızda nasıl canavar olacağını gösterir,» dedi Andy.
«Her şeyimiz var demek.»
«Ne kadar kalacaksınız?» diye sordu genç Tom.
«Bilmem.»
«Yat ne kadar kalacak?» diye sordu Roger.
«Bilmem.»
«Ne bilirsiniz?» diye sordu Roger. «Saygıyla soruyorum bunu.»
«Pek bir şey değil. Ya siz?»
«Çok güzel olduğunuzu biliyorum.»
«Oh! Çok teşekkür ederim.»
«Bir süre kalacak mısınız burada?»
«Bilmem, kalabilirim.»
«Burada içeceğinize gelip evde bir kadeh içseniz, ha?» dedi Roger.
«Burada içelim,» dedi kız. «Çok hoş bir yer burası.»

12

Ertesi gün rüzgâr dinmişti, Roger çocuklarla yüzmeye gitmiş, Thomas Hudson da üst verandada çalışıyordu. Eddy, sudan çıktıktan sonra sargıyı yenilerse tuzlu sudan David'in ayaklarına bir zarar gelmeyeceğini söylediği için çocuklar denize gitmişlerdi. Thomas Hudson da çalıştığı yerden sık sık onlara bakıyordu. Roger ile genç kızı düşünürken bunun çalışmasına engel olduğunu fark edip düşünmemeye çalıştı. Kızın, genç Tom'un annesine ilk kez rastladığı zamanki haline ne kadar benzediğini düşünü-

yordu. Ancak o kadar çok kız onu hatırlatırdı ki; bu yüzden yine çalışmaya devam etti. Zamanı gelince bu genç kızı daha pek çok göreceklerinden emindi. Bu daha başından anlaşılmıştı. Çok hoş bir kız gibi görünmüştü. Tommy'nin annesini hatırlaması ise hiç iyi değildi. Ama yapacak bir şey yoktu. Daha önce de pek çok yaşamıştı bu olayı. Çalışmaya devam etti.

Bu resim iyi olacaktı. Diğeri, balığın suyun içinde olduğu, gerçekten güç olacaktı ama. Belki de önce ona başlamalıydım, diye düşündü. Hayır, önce bunu bitirmek daha doğru. Ötekine onlar gittikten sonra başlayabilirim.

Roger'in, «Seni taşıyayım, Davy,» dediğini duydu. «Yaralarına kum girmesin.»

«Peki,» dedi David. «Ama önce suda ayaklarımı temizleyeyim.»

Roger oğlanı kucağında taşıyıp denize bakan kapının yanındaki iskemleye oturttu. «Kız gelecek mi dersiniz Bay Davis?» diye sordu David.

«Bilmem. Umarım gelir.»

«Çok güzel bir kız, değil mi, Bay Davis?»

«Harika.»

«Bizden hoşlandı sanırım. Bay Davis, onun gibi bir kız ne yapar?»

«Bilmem. Sormadım.»

«Tommy âşık oldu ona. Andy de.»

«Ya sen?»

«Bilmiyorum. Ben onlar gibi hemen âşık olmam. Ama biraz daha görmek isterdim onu. Bay Davis, o biçim bir kız değil, değil mi?»

«Bilmem. Pek benzemiyor. Neden sordun?»

«Tommy ona âşık olduğunu, ama kızın bir şırfıntı olabileceğini söyledi. Andy ise şırfıntı olmasının umurunda bile olmadığını söyledi.»

«Şırfıntıya benzemiyor,» dedi Roger.

«Bay Davis, kızın yanındakiler ne kadar garip insanlar, değil mi?»

«Hem de nasıl.»

«O tip adamlar ne iş yaparlar?»

«Gelince kıza sorarız.»

«Gelecek mi dersiniz?»

«Evet. Senin yerinde olsam telaşlanmazdım.»

«Telaşlanan Tommy ile Andy. Ben başkasını seviyorum. Size söylemiştim.»

«Hatırlıyorum. Bu kız da onu andırıyor.»

«Kız onu sinemada gördüyse benzemeye çalışıyordur.»

Thomas Hudson çalışmasına devam etti.

Roger, David'in ayaklarını sararken kız da kumsalda görünmüştü. Yalınayaktı, üzerinde mayosu, belinde aynı kumaştan eteği, elinde bir plaj çantası vardı. Thomas Hudson kızın bacaklarının da yüzü ve kazağının altında gördüğü göğüsleri kadar güzel olduğunu görünce sevindi. Kolları da çok güzeldi ve bütün vücudu güneşten bronzlaşmıştı. Dudaklarındaki boya dışında makyajı yoktu. Thomas Hudson o sevimli ağzı boyasız görmek isterdi.

«Günaydın,» dedi kız. «Geç mi kaldım?»

«Hayır,» dedi Roger. «Biz girip çıktık ama ben yine gireceğim.»

Roger David'in koltuğunu kumsala taşımıştı. Thomas Hudson kızın, David'in ayaklarına bakmak için eğildiği sırada saçları öne dökülünce, ensesinde esmer teninde gümüş gibi parlayan uçları kıvrık buklelerini gördü.

«Ne oldu böyle?» dedi kız. «Zavallı ayaklar.»

«Balık çekerken zedelendi,» dedi David.

«Büyük müydü balık?»

«Bilmiyoruz, kaçıp gitti.»

«Çok üzüldüm.»

«Önemi yok,» dedi David. «Kimsenin aldırdığı yok artık.»

«Bu ayaklarla denize girmek doğru mu?»

Roger derisi kalkmış yerlere tentürdiyot sürüyordu. Ayaklar sağlam ve temiz görünüyordu ama tuzlu su deriyi biraz buruşturmuştu.

«Eddy tuzlu suyun iyi geldiğini söylüyor.»

«Eddy kim?»

«Aşçımız.»

«Aşçınız doktor mu aynı zamanda?»

«Böyle şeyleri bilir,» dedi David. «Bay Davis de iyi geldiğini söyledi.»

«Bay Davis başka bir şey söylüyor mu?»

«Sizi gördüğüne memnun olduğunu söylüyor.»

«Bu güzel işte. Çılgın bir gece geçirdiniz mi dün?»

«Pek çılgın sayılmaz,» dedi Roger «Poker oynadık, sonra ben biraz okuyup yattım.»

«Pokerde kim kazandı?»

«Andy ile Eddy,» dedi David. «Siz ne yaptınız?»

«Biz tavla oynadık.»

«İyi uyudunuz mu?» diye sordu Roger.

«Evet, ya siz?»

«Deliksiz.»

David kıza, «İçimizde yalnızca Tommy tavla oynar,» dedi. «Sonradan sapık olduğunu öğrendiğimiz değersiz bir adamdan öğrenmiş.»

«Öyle mi? Ne kadar üzücü bir hikâye.»

«Tommy anlatınca üzücü olmuyor. Kötü bir şey olmamış ki.»

«Sapıklar hep üzücü olurlar,» dedi kız. «Zavallı sapıklar!»

«Bu biraz komikti ama,» dedi David. «Tommy'ye tavla öğreten bu değersiz adam ona sapık olmanın ne olduğunu, eski Yunanlıları, Damon'u, Pythias'ı, David ile Jonathan'ı anlatıyordu. Hani okulda arılarla çiçeklerin döllenmesi, balıklar ve yumurtaları hakkında anlattıkları şeyler gibi. Tommy adama Gide'in bir kitabını okuyup okumadığını sordu. Neydi kitabın adı, Bay Davis? *Corydon* değil. Ötekisi... hani içinde Oscar Wilde da vardı.»

«Si le grain ne meurt,» dedi Roger.

«Sıkıcı bir kitaptır, ama Tommy okulda çocuklara okurdu onu. Tabii Fransızca anlamadıkları için Tommy çevirirdi okuduklarını. Epey sıkıcıdır ama Bay Gide Afrika'ya gittiğinde daha da sıkıcı olur.»

«Kitabı okudum,» dedi kız.

«Güzel,» dedi David. «O zaman ne demek iste-

diğimi anlıyorsunuz. İşte Tommy'ye tavla öğreten ve sonradan sapık olduğu anlaşılan bu adam Tommy'nin o kitaptan söz ettiğini duyunca şaşırdı, ama bir yandan da arılarla çiçeklerden söz etmesine gerek kalmayacağı için sevindi. Bildiğine sevindim, falan gibi bir şeyler söyledi. Tommy de ona şöyle dedi Bay Edwards, homoseksüeller konusunda yalnızca akademik bir ilgi duymaktayım. Bana tavla öğrettiğiniz için çok teşekkür eder, size iyi günler dilerim.»

«Tommy o günlerde çok kibardı,» diye David kıza anlatmaya devam etti. «Fransa'da babamla oturuyordu ve yeni dönmüştü, çok ama çok terbiyeliydi.»

«Sen de Fransa'da yaşadın mı?»

«Zaman zaman kaldık hepimiz, ama içimizde orasını en iyi hatırlayan Tommy'dir. Müthiş bir belleği vardır. Her şeyi tam tamına hatırlar. Siz hiç Fransa'da oturdunuz mu?»

«Uzun bir süre.»

«Orada okula gittiniz mi?»

«Evet, Paris dışında bir okula gittim.»

«Tommy'yi bekleyin o halde. Ben buradaki kayalıkları nasıl biliyorsam o da Paris'in içini dışını öyle bilir. Hatta Paris'i benim buraları bildiğimden daha iyi bilir.»

Kız şimdi verandanın gölgesine oturmuş, ayak parmaklarının arasına bembeyaz kumları döküyordu.

«Bana kayalıkları anlatsana,» dedi.

«Oralara götürüp göstermem daha doğru olur. Sandalla gider, isterseniz zıpkınla da avlanırız. Kayalıklar ancak öyle tanınır.»

«Gitmek isterdim.»

«Yatta kimler var?» diye sordu Roger.

«Seveceğinizi sanmadığım insanlar.»

«İyi kimselere benziyorlardı.»

«Böyle konuşmak zorunda mıyız?»

«Hayır,» dedi Roger.

«İnatçı olanıyla tanıştınız. En zengini ve en sıkıcısı odur. Onlardan söz etmesek olur mu? Hepsi iyi, harika ve sıkıcı insanlardır.»

Genç Tom ardında Andrew olduğu halde geldi. Kumsalın ötesinde yüzüyorlardı, sudan çıkınca kızı David'in koltuğu yanında görmüşler, sert kumlarda koşa koşa gelmişlerdi. Andrew geride kalmıştı. Soluk soluğa geldi yanlarına.

«Bekleyebilirdin,» dedi genç Tom'a.

«Özür dilerim Andy.» dedi Tom, sonra kıza döndü. «Günaydın. Sizi bekledik ama sonra suya girdik işte.»

«Geç kaldığım için üzgünüm.»

«Geç kalmadınız, yeniden gireceğiz suya.»

«Ben girmeyeceğim,» dedi David. «Siz girin haydi. Zaten çok gevezelik ettim ben.»

«Sualtı dalgalarından korkmanıza gerek yok,» dedi genç Tom kıza. «Epey tatlı bir eğimi var kumsalın.»

«Ya köpekbalıkları?»

«Köpekbalıkları ancak geceleri gelir,» dedi Roger. «Barrakudalar ise insanı rahatsız etmezler, su çamurlu ve bulanıksa saldırırlar ancak.»

«Bir parıltı görürlerse ne olduğunu anlayamadıklarından yanlışlıkla saldırabilirler,» dedi David «Ama berrak suda insanı ısırmazlar. Bizim yüzdüğümüz yerin çevresinde hep vardır barrakudalar.»

«Yanıbaşınızda kumların üstünde yüzdüğünü görürsünüz,» dedi genç Tom. «Çok meraklıdırlar, ama hep kaçıp giderler.»

«Zıpkınla balık avladığınız sırada balıkları bir ipe geçirmiş, ya da torbaya doldurmuşsanız, balığa saldırırlar ve çok hızlı oldukları için de yanlışlıkla size çarpabilirler.»

«Ya da bir barbunya veya sardalye sürüsü arasında yüzüyorsanız, balıkların ardından giderken o zaman da size çarparlar,» dedi genç Tom.

«Benimle Tom'un arasında yüzersiniz,» dedi Andy. «O zaman hiç rahatsız olmazsınız.»

Dalgalar kıyıya çarpıp kırılıyorlar, yağmur kuşları suların çekilmesiyle oluşan dümdüz ıslak kumlarda koşuşuyorlardı.

«Böylesine sert ve dibi görünmeyen bir denizde yüzmemiz doğru olur mu?»

«Elbette,» dedi David. «Yüzmeye başlamadan bastığınız yere dikkat edin yeter. Ancak hava, bir dikenli balığın kumda yatamayacağı kadar sert aslında.»

«Bay Davis ile ben size bakarız,» dedi genç Tom.

«Ben size göz kulak olurum,» dedi Andrew.

David, «Dalgalar arasında bir balığa çarparsanız korkmayın,» dedi. «Bunlar kum sineklerini yemeye gelen küçük pompanos balıklarıdır. Suda çok güzel görünürler, ilginç ve dostturlar sonra.»

«Akvaryumda yüzmek gibi bir şey bu,» dedi kız.

David, «Andy size ciğerlerinizdeki havayı boşaltıp dipte durmayı öğretir,» dedi. «Tom da morina balıklarıyla başınızın belaya girmemesi için ne yapmanız gerektiğini anlatır.»

«Dave, onu korkutmaya çalışma,» diye genç Tom atıldı. «Bizler, onun gibi sualtı kralları değiliz. O sualtı kralı diye, Bayan Bruce...»

«Audrey deyin bana.»

«Audrey,» dedi Tom ve sustu.

«Ne diyordun Tommy?»

«Bilmiyorum,» dedi genç Tom. «Haydi yüzmeye gidelim.»

Thomas Hudson bir süre daha çalıştı. Sonra o da gidip David'in yanına oturdu, dördünün dalgalar arasında yüzmelerini seyrettiler. Kız başlıksızdı, bir fok kadar kaygan bir biçimde yüzüp dalıyordu. Roger'in daha kuvvetli olduğu bir yana bırakılırsa, Roger kadar iyi bir yüzücüydü. Kumsaldan sert kumlar üstünde eve doğru yürürlerken kızın saçları ıslaktı ve dümdüz başının arkasına atılmıştı; öyle ki, kafatasının biçimini saklayacak hiçbir şey kalmamıştı artık. Thomas Hudson bundan daha güzel bir yüz, daha biçimli vücut görmediğini düşündü. Bir kişi dışında. En biçimli ve en güzelin dışında. Düşünme bunu, dedi kendi kendine. Yalnızca bu kıza bok ve burada olduğu için memnun ol.

«Nasıldı?» diye sordu.

«Şahane,» dedi kız gülümseyerek. «Ama hiç balık falan görmedim,» dedi David'e.

«Bu kadar dalga arasında görülmez zaten. Eğer çarpmazsanız yani.»

Kız kumlara oturup kollarıyla dizlerini kavradı. Islak saçları omuzlarına sarkıyordu, İki oğlan da iki yanına geçtiler: Roger başını kollarına yaslamış; kızın önüne uzanmıştı. Thomas Hudson telörgülü kapıyı açıp içeri girdi, resmine devam etmek için yukarı çıktı. Yapabileceği en iyi şey buydu.

Thomas Hudson'ın kendilerini gözetlemediği kumsalda ise kız, Roger'e bakıyordu.

«Canın mı sıkılıyor?» diye sordu.

«Hayır.»

«Düşünceli misin?»

«Biraz belki. Bilmiyorum.»

«Böyle güzel bir günde hiç düşünmemek gerek.»

«Peki, düşünmeyelim öyleyse. Dalgalara bakabilir miyim?»

«Dalgalara bakmak serbest.»

«Bir daha girmek ister misin?»

«Daha sonra.»

«Yüzmeyi kimden öğrendin?» diye sordu Roger.

«Senden.»

Roger başını kaldırıp kıza baktı.

«Cap d'Antibes'deki plajı hatırlamadın mı? Küçük plaj, Eden Roc değil. Senin Eden Roc'da dalışlarını izlerdim.»

«Burada ne arıyorsun ve gerçek adın ne senin?»

«Seni görmeye geldim. Adım da Audrey Bruce.»

«Gidelim mi Bay Davis?» diye sordu genç Tom.

Roger çocuğa cevap bile vermedi.

«Gerçek adın ne?»

«Audrey Raeburn'du.»

«Neden beni görmeye geldin?»

«İstiyordum do ondan. Yanlış bir şey mi yaptım?»

«Sanmam. Burada olduğumu kim söyledi?»

«New York'ta bir kokteyl partide rastladığım çok sıkıcı bir adam. Serseri olduğunu söyledi. Hatta dövüşmüşsünüz bile. Hiç de hoş olmayan başka şeyler de söyledi.»

«Antibes'de kimle birlikteydin?»

«Annem ve Dick Raeburn ile. Şimdi hatırladın mı?»

Roger oturup kızın yüzüne baktı. Sonra gidip kollarını boynuna doladı, öptü.

«Vay canına!»

«Gelmemde bir sakınca var mıydı?» diye sordu kız.

«Seni yumurcak seni! Gerçekten sen misin o?»

«Kanıtlamam mı gerekiyor? Bana inanamaz mısın?»

«Gizli bir belirti falan hatırlamıyorum.»

«Şimdi hoşlandın mı benden?»

«Seni seviyorum şimdi.»

«Hep öyle tay gibi kalamazdım ya. Auteuil'de bana tay dediğini ve benim de ağladığımı hatırladın mı?»

«Bir iltifattı o. Alis Harikalar Ülkesinde kitabının Tenniel çizimlerini andıran bir taya benzediğini söylemiştim.»

«Ben de ağlamıştım.»

Andy, «Bay Davis ve Audrey,» dedi. «Biz koka-kola almaya gidiyoruz, siz de ister miydiniz?»

«Hayır, Andy. Ya sen, yumurcak?»

«Ben bir tane içerdim.»

«Haydi yürü, Dave.»

«Olmaz, ben konuşulanları dinlemek istiyorum.»

«Ne biçim kardeşsin sen böyle,» dedi genç Tom.

«Bana da bir tane getir,» dedi David. «Siz bana aldırmayın, konuşmanıza bakın Bay Davis.»

«Sana hiç aldırmıyorum, Davy,» dedi kız.

«Peki nerelerdeydin ve neden adın Audrey Bruce şimdi?»

«Biraz karışık bır iş.»

«Sanınm.»

«Annem sonunda Bruce adında bir adamla evlendi.»

«Tanırdım onu.»

«Ben de severdim.»

«Pas.» dedi Roger «Peki ama neden Audrey?»

«Göbek adım Audrey. Anneminkini sevmediğim için onu kullanıyorum.»

«Ben anneni sevmezdim.»

«Ben de. Dick Raeburn'u, Bill Bruce'u ve seni severdim. Bir de Tom Hudson'ı. O da beni tanımadı, değil mi?»

«Bilmem. Garip bir insandır, tanıso bile bir şey söylemeyebilir. Seni Tommy'nin annesine benzettiğini biliyorum.»

«Keşke benzeseydim.»

«Epey benziyorsun aslında.»

«Gerçekten benziyorsun,» dedi David. «İyi bildiğim bir konudur bu. Özür dilerim, Audrey. Çenemi tutup buradan gitmem gerekir biliyorum.»

«Sen beni de sevmezdin, Tom'u da.»

«Severdim. Sevdiğimi de hiçbir zaman öğrenemeyeceksiniz.»

«Annen nerede şimdi?»

«Geoffrey Townsend adında biriyle evlendi, Londra'da yaşıyor.»

«Hâlâ esrar çekiyor mu?»

«Elbette. Hâlâ da güzel.»

«Gerçekten mi?»

«Evet. Gerçekten güzel. Annem olduğu için söylemiyorum.»

«Bir zamanlar onun dediğinden çıkmazdın.»

«Biliyorum. Eskiden herkes için bol bol dua ederdim. Her şey kalbimi kırardı benim. Annemin mutlu ölmesi için her ayın ilk cuması dua ederdim. Senin için de ne kadar dua ettiğimi bilemezsin, Roger.»

«Dualarının yararlı olmasını isterdim.»

«Ben de.»

«Ama ne zaman yararı dokunacağını bilemezsin, Audrey,» dedi David. «Bay Davis'in duaya ihtiyacı var demek istemiyorum. Genel olarak duadan söz ediyorum.

«Teşekkür ederim, Dave,» dedi Roger. «Bruce'a ne oldu peki?»

«Öldü. Hatırlamıyor musun?»

«Hayır, ben Dick Raeburn'un öldüğünü hatırlıyorum.»

«Tahmin ederim.»

«Hatırlıyorum elbette.»

Genç Tom ve Andy kokakolalarla geldiler, Andy buz gibi şişelerden birini kıza, birini David'e verdi.

«Teşekkür ederim,» dedi kız. «Çok güzel ve soğuk.»

«Audrey,» dedi genç Tom. «Seni hatırladım şimdi. Bay Raeburn ile stüdyoya gelirdin. Hiç konuşmazdın ama. Sen, ben, babam ve Bay Raeburn sirklere ve yarışlara giderdik. Ama o zaman böyle güzel değildin.»

«Öyleydi,» dedi Roger. «Babana sor.»

«Bay Raeburn'un ölümüne üzüldüm,» dedi David. «Onun ölümünü hatırlıyorum. Dönemeçte devrilip seyirciler arasına düşen bir kızak çarpmıştı. Çok hastaydı Bay Raeburn, babamla onu ziyarete gitmiştik. Bir süre iyileşmiş ve gitmemesi gerektiği halde yarışlara gitmişti. Kaza olup da öldüğünde yanında değildik. Bu konuda konuşmam seni rahatsız ediyorsa özür dilerim Audrey.»

«İyi bir adamdı,» dedi Audrey. «Hayır, rahatsız etmiyor Tommy. Çok zaman geçti aradan.»

Andy kıza, «Bizim ikimizi tanıyor musunuz?» diye sordu.

«Nasıl tanısın? Biz daha doğmamıştık,» dedi David.

«Ne bileyim ben? Ben Fransa hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum, senin de hatırladığını sanmıyorum.»

«Ben hatırlıyormuş gibi de davranmıyorum zaten. Tommy, hepimiz için hatırlıyor işte. Aradan bir süre geçince bu adayı hatırlayacağım. Babamın yapıp da benim gördüğüm bütün tabloları da hatırlayacağım.»

«Atyarışı tablolarını hatırlıyor musun?» diye sordu Audrey.

«Gördüklerimin hepsini.»

«Bazılarında ben de vardım. Longchamp'da, Au-

teuil'de ve St. Cloud'da. Hep başımı arkadan çizmişti.»

«Başının arkasını hatırlıyorum ben,» dedi genç Tom. «Saçların beline kadar iniyordu ve ben yarışı daha iyi görmek için iki basamak yukardaydım. Sonbaharda hava mavimsi dumanlı gibi hafif pusluydu, su engelinin karşısında üst sağ tribündeydik, solumuzda çitle duvar vardı. Varış yeri bizim yakınımızdaydı. Aşağıda, piste yakın bir yerde değilsek, daha iyi görebilmek için ben hep senden bir iki basamak yukarda dururdum.»

«Seni o zamanlar garip bir çocuk diye düşünürdüm.»

«Oyleydim herhalde. Sen de hiç konuşmazdın. Ben çok küçük olduğum için belki. Ama Auteuil çok güzel bir yarış alanıydı, değil mi?»

«Şahane. Geçen yıl oradaydım.»

«Belki de biz bu yıl gideriz,» dedi David. «Bay Davis, siz de Audrey ile yarışlara gider miydiniz?»

«Hayır. Ben yalnızca onun yüzme öğretmeniydim.»

«Sen benim kahramanımdın.»

«Babam hiç kahramanın olmadı mı?» diye sordu Andrew.

«Oldu elbette. Ama evli olduğu için istediğim kadar değil. Tommy'nin annesinden boşandıktan sonra ona bir mektup yazdım. Çok esaslı bir mektuptu, Tommy'nin annesinin yerini almaya hazır olduğumu söylüyordum. Ama Davy ile Andy'nin anneleriyle evlenince mektubu postalamadım.»

«Ne kadar karışık şeyler,» diye söylendi genç Tom.

«Bize Paris'ten söz et,» dedi David. «Oraya gideceğimize göre her şeyi öğrenmeliyiz.»

«Parmaklığın yanında duruşumuzu hatırlıyor musun, Audrey? Hani atlar son engeli aşınca sanki üstümüze gelirlerdi, gelirken de büyürler, gürültüleri artardı...»

«Ne kadar da soğuk olurdu, ısınmak için büyük mangalların yanına gider, bardan sandviç alırdık.»

«Ben sonbaharları severdim,» dedi genç Tom. «Eve üstü açık arabayla dönerdik, hatırlıyor musun? Bois'dan çıkar karanlık basarken nehrin kıyısından geçerdik. Yanan yaprakların kokusu duyulur, nehirde çatanalar mavnaları çekerdi.»

«Her şeyi bu kadar iyi mi hatırlıyorsun sen? Küçücük bir çocuktun o zamanlar.»

«Suresnes'den Charenton'a kadar nehirdeki bütün köprüleri tek tek hatırlıyorum.»

«Olamaz.»

«Adlarını bilmiyorum, ama hepsi tek tek kafamın içinde.»

«Bütün bunları hatırladığına inanamam. Nehrin bir kısmı ile köprülerin çoğu da çirkindir üstelik.»

«Biliyorum. Ama ben seni tanıdıktan sonra uzun bir süre kaldım Paris'te, babamla nehrin başından sonuna kadar yürürdük. Çirkin kısımlarından da güzel yerlerinden de. Sonra bir sürü arkadaşımla balık da avladım oralarda.»

«Gerçekten Sen nehrinde balık mı avladın?»

«Elbette.»

«Baban da avlar mıydı?»

«Çok değil. Kimi zaman Charenton'da avlardı o. Ama çalışması bitince yürümek isterdi, böylece ben yorulana kadar yürürdük, sonra eve otobüsle dönerdik. Paramız olduktan sonra taksiye ya da faytona binmeye başladık.»

Yarışlara gittiğimiz zaman paranız olmalıydı ama.»

«O yıl paramız vardı sanırım,» dedi Tommy. «Pek hatırlamıyorum doğrusu. Kimi zaman vardı paramız, kimi zaman da yoktu.»

«Bizim hep paramız olmuştur,» dedi Audrey. «Annem parası çok olmayan bir erkekle hiç evlenmemiştir.»

«Sen zengin misin, Audrey?» diye sordu Tommy.

«Hayır. Babam parasını harcardı, annemle evlendikten sonra da tümünü kaybetti zaten. Üvey babalarımın hiçbiri bana bir şey bırakmadılar.»

«Paralı olman gerekmez,» dedi Andrew.

«Neden bizle kalmıyorsun?» dedi genç Tom. «Çok iyi vakit geçirirdin.»

«Çok hoş bir fikir bu. Ama geçimimi sağlamam gerek.»

«Paris'e gidiyoruz,» dedi Andrew. «Sen de gel. Çok şahane bir şey olur. Seninle gider bütün Paris'i gezeriz.»

«Bunu düşünmem gerek,» dedi kız.

«Karar vermeni kolaylaştırmak için sana bir içki hazırlamamı ister misin?» diye sordu David. «Bay Davis'in kitaplarında hep böyle yaparlar.»

«Beni içkiyle kandırmaya kalkışma.»

«Beyaz kadın tüccarlarının eski bir numarasıdır bu,» dedi genç Tom. «Bir de bakarsın kendini Buenos Aires'de bulmuşsun.»

«Onlara epey sert bir şey veriyor olmalılar,» dedi David. «Epey uzun bir yolculuk çünkü.»

«Bay Davis'in yaptığı martinilerden daha sert bir şey olacağını sanmam,» diye Andrew atıldı. «Ona bir martini yapın lütfen, Bay Davis.»

«İster misin, Audrey?» diye sordu Andrew.

«Eğer öğle yemeğine çok yoksa, evet.»

Roger içkileri hazırlamak için kalktı, genç Tom gelip kızın yanına oturdu. Andrew ise ayaklarının dibinde oturuyordu.

«Bence içmemen daha doğru olur, Audrey,» dedi. «İlk adımdır bu. Unutma, *ce n'est que le premier pas qui conte,* önemli olan ilk adımdır.»

Thomas Hudson verandada çalışmaya devam ediyordu. Konuşmalarını duymamak elinde değildi, ancak denizden çıktıklarından bu yana başını çevirip bakmamıştı. Kendini korumak için çevresine ördüğü kabuğun içinde kalmak güç geliyordu, çalışmaya devam etmezsem, bütün yaptıklarımı kaybederim, diye düşünüyordu. Sonra, hepsi gittikten sonra çalışacak zaman bulacağım, diye düşündü. Ama yine de şimdi çalışmalıydı, yoksa çalışmayla elde ettiği tüm güvenini kaybedecekti. Burada olmasalardı ne kadar çalışacaksam tam o kadar çalışacağım, diye düşündü. Sonra hepsini toplayıp aşağı ineceğim, Raeburn'u

da eski günleri de herhangi bir şeyi de düşünmenin canı cehenneme. Ama çalıştıkça içinin yalnızlıkla dolduğunu hissediyordu. Çocukların gidecekleri gelecek hafta gelmişti sanki. Çalış, dedi kendi kendine. Alışkanlıklarını sürdür, çünkü onlara ihtiyacın olacak.

İşini bitirip aşağı indiğinde hâlâ resmi düşünüyordu, kıza 'merhaba' deyip bakışlarını çevirdi. Sonra yine baktı yüzüne.

«Konuşmalarınıza kulak misafiri olmamak elimde değildi,» dedi. «Eski dost çıktığımıza sevindim.»

«Ben de. Biliyor muydunuz?»

«Belki. Haydi yemeğe gidelim. Islak mısın, Audrey?»

«Duşta üstümü değişirim. Mayomun gömleği ve eteği var.»

Thomas Hudson genç Tom'a, «Joseph ile Eddy' ye hazır olduğumuzu söyle,» dedi. «Sana duşu göstereyim, Audrey.»

Roger eve girdi.

«Uydurma bir bahane ile buraya gelmemeliydim,» dedi Audrey.

«Oyle gelmedin ki.»

«Ona bir yararım olmaz mı sence?»

«Olabilir. Ona gereken ruhunu kurtarmak için iyi çalışmak. Ben ruhtan falan anlamam. Ama o kendisininkini Amerika'ya ilk gittiğinde kaybetti.»

«Ama şimdi bir roman yazacak. Büyük bir roman.»

«Bunu nereden duydun?»

«Gazetede okudum. Choily Knickerbocker'dı galiba.»

«Eh, öyleyse doğrudur.» dedi Thomas Hudson.

«Ona yararım dokunacağına gerçekten inanmıyor musun?»

«Olabilir.»

«Bazı karışık durumlar olabilir.»

«Her zaman vardır bunlar.»

«Şimdi anlatayım mı?»

«Hayır,» dedi Thomas Hudson. «En iyisi giyin.

saçlarını tara ve yukarı çık. Beklerken başka bir kadına rastlayabilir.»

«Eskiden böyle değildin sen. Seni tanıdığım en iyi insan olarak düşünürdüm.»

«Özür dilerim, Audrey. Geldiğine sevindim.»

«Eski dostuz, değil mi?»

«Elbette. Üstünü değiş, toparlan ve yukarı çık.»

Thomas Hudson başını çevirdi, kız duşun kapısını kapattı. Thomas Hudson neden bu tür duygulara kapıldığını bilemiyordu. Ama yazın mutluluğu, denize açılan kanallardan suyun çekildiği gibi çekilip gidiyordu içinden. Denize, kumsal çizgisine baktı, suyun çekilmeye başladığını, kuşların yeni ıslak kumların üstünde koşuştuklarını gördü. Dalgalar geriledikçe kırılmaları da azalıyordu. Kumsalın ta ilerisine kadar bakıp eve girdi.

13

Son birkaç günleri çok eğlenceli geçmişti. Daha önce geçirdikleri günler gibi keyifli günlerdi ve gidiş arifesinin kederinden uzaktı. Yat gitmiş, Audrey, Ponce de Leon'un üstünde bir oda tutmuştu. Ama evde kalıyor, evin öteki ucundaki verandada portatif bir yatakta yatıyor ve misafir odasını kullanıyordu.

Roger'e âşık olması konusunda hiçbir şey söylememişti. Roger ise kız hakkında Thomas Hudson'a yalnızca, «Orospu çocuğunun biriyle evli,» demişti.

«Hayatı boyunca seni bekleyeceğini ummuyordun, değil mi?»

«Hiç olmazsa herif orospu çocuğunun teki.»

«Hep öyle değil midir? Onun da iyi tarafları olduğunu göreceksin.»

«Zenginmiş.»

«Eh, onun iyi yanı da budur herhalde. Bunlar hep böyle zengin orospu çocuklarıyla evlenirler ve herifin hep müthiş iyi bir yanı olur.»

«Peki, bunun üzerinde konuşmayalım,» dedi Roger.

«Kitabını yazacaksın, değil mi?»

«Elbette. Benden istediği de bu.»

«O yüzden mi yazacaksın?»

«Kes artık, Tom.»

«Küba Evinde kalmak ister misin? Basit bir kulübe, ama insanlardan uzak olursun.»

«Hayır, ben batıya gitmek istiyorum.»

«Kıtaya Miami'ye mi?»

«Hayır. Bir süre çiftlikte kalabilir miyim?»

«Kumsalın sonunda bir tek kulübe kaldı, diğerlerini kiraya verdim.»

«Orası yeter.»

Kız ile Roger uzun yürüyüşlere çıkıyorlar, birlikte ve çocuklarla yüzmeye gidiyorlardı. Çocuklar, Audrey'i kayalıklara balık avlamaya götürdüler. Thomas Hudson bu süre içinde durmadan çalıştı ve çalıştığı sürece de çocukların denizden eve döneceklerini, birlikte yemek yiyeceklerini düşünerek içi huzurla doluyordu. Zıpkınla avlanmaya gittiklerinde endişelenmişti, ama Eddy ile Roger'in onlara dikkatle göz kulak olacaklarını biliyordu. Bir keresinde en uçtaki fenerin oraya trolle balığa çıktılar, bütün gün uğraşıp bonitolar, yunuslar ve üç tane de wahoo ile döndüler. Thomas Hudson basık kafası, hızlı yüzmek için yaratılmış düzgün vücuduyla wahoo balığının bir resmini yaptı, içlerinde en büyüğünü yakalamış olan Andy'ye. Arka plana da büyük örümcek bacaklı fenerle yaz bulutlarını ve kıyının yeşilliklerini yerleştirdi.

Bir gün, eski bir Sikorsky deniz uçağı, evin önünde bir kere döndükten sonra koya indi. Çocukları sandalla uçağa götürdüler. Joseph de başka bir sandala bavullarını yüklemiş arkadan geliyordu. Genç Tom, «Hoşça kal baba, çok güzel bir yaz geçirdik,» dedi.

«Hoşça kal, baba,» dedi David. «Gerçekten şahane bir yazdı. Sakın hiçbir şey için üzme kendini. Kendimize dikkat edeceğiz.»

«Hoşça kal baba,» dedi Andrew. «Şahane bir yaz ve Paris yolculuğu için teşekkürler.»

Uçağa binip kapıdan iskelede duran Audrey'e el salladılar. «Hoşça kalın! Hoşça kal, Audrey!»

Roger çocukların uçağa binmelerine yardım ediyordu. «Hoşça kal, Bay Davis! Hoşça kal, baba.» Sonra suyun üzerinden yüksek sesle, «Hoşça kal, Audrey!» diye bağırdılar.

Uçağın kapısı kapandı, kilitlendi. Küçük penceredeki yüzler, pervaneler dönünce sularla kaplanmış yuzlere dönüştü. Thomas Hudson fışkıran suların önünden çekildi, yaşlı uçak kendini hafif esen rüzgâra bırakıp havalandı, bir kere başları üzerinde döndü ve ağır ağır Gulf Stream boyunca uzaklaştı.

Thomas Hudson, Roger ile Audrey'in de gideceklerini biliyordu. Posta motoru ertesi gün geleceği için Roger'e ne zaman gideceklerini sordu.

«Yarın, Tom dostum,» dedi Roger.

«Wilson'la mı?»

«Evet, geri dönmesini söylemiştim.»

«Ben motora bir iki sipariş verecektim de.»

Ertesi gün onlar da aynı uçakla gittiler. Thomas Hudson vedalaşırken kızı öptü, kız da onu. Çocuklar giderken ağlamıştı; o gün de ağladı, sıkı sıkı sarıldı Thomas Hudson'a.

«Ona ve kendine çok iyi bak.»

«Bakmaya çalışacağım. Bize çok iyi davrandın Tom.»

«Saçmalama.»

«Yazacağız,» dedi Roger. «Orada benden istediğin bir şey var mı?»

«Eğlenmenize bakın. Arasıra işlerin ne âlemde olduğunu yazarsın.»

«Yazacağım. Bu da yazacak.»

Böylece onlar da gittiler. Thomas Hudson eve dönerken Bobby'ye uğradı.

«Epey yalnızlık çekeceğiz,» dedi Bobby.

«Öyle,» dedi Thomas Hudson, «epey yalnızlık çekeceğiz.»

Çocuklar gider gitmez mutsuzluğa gömülmüştü Thomas Hudson. Ama bu duygusunu, onlara olan olağan özlemine bağlayıp, çalışmasını sürdürdü. Bir insanın dünyasının sonu Bay Bobby'nin tasarladığı büyük tablolarda olduğu gibi gelmezdi. Ada çocuklarından birinin postaneden getirdiği bir telsiz telgrafla da gelirdi. «Lütfen zarfın koçanını imzalar mısınız, Bay Tom. Hepimiz çok üzüldük.»

Thomas Hudson çocuğa bir şilin bahşiş verdi. Ama çocuk paraya baktı, masanın üstüne bıraktı.

«Bahşiş falan istemiyorum, Bay Tom,» deyip çıktı gitti.

Thomas Hudson telgrafı okudu. Sonra cebine koyup kapının önüne çıktı, denize bakan verandaya oturdu. Cebinden telgrafı çıkartıp bir daha okudu. «OĞULLARINIZ DAVİD VE ANDREW ANNELERİYLE BİRLİKTE BİARRİTZ YAKINLARINDA BİR TRAFİK KAZASINDA ÖLDÜLER. SİZİ BEKLERKEN GEREKEN HER ŞEYİ YAPIYORUZ. ÜZÜNTÜLERİMİZİ BİLDİRİRİZ.» Telgraf, New York'taki bankasının Paris şubesi tarafından çekilmişti.

Eddy geldi. Olayı pastanedeki çocuklardan birinden duyan Joseph'ten öğrenmişti.

Eddy, Thomas Hudson'ın yanına oturdu. «Ne boktan iş bu Tom. Nasıl olur böyle şeyler?»

«Davy'nin direksiyonda olmadığına emindim.»

«Ben de. Ama artık hiçbir önemi yok.»

Thomas Hudson mavi denizin dümdüzlüğüne, Gulf Stream'in daha koyu maviliğine baktı. Güneş iyice alçalmıştı, az sonra bulutların arkasında kaybolacaktı.

«Anneleri mi sürüyordu dersin?»

«Herhalde. Belki de bir sürücüleri vardı. Ne fark eder ki?»

«Andy sürüyor olabilir miydi?»

«Olabilir. Annesi buna izin verirdi.»

«Bunu yapacak kadar kibirlidir,» dedi Eddy.

«Öyleydi,» dedi Thomas Hudson. «Ama artık kibirli olduğunu sanmam.»

Güneş batıyordu ve önünde bulut yoktu.

«Wilkinson'a erken gelmesi için haber verelim, telefon edip ilk New York uçağında bana yer ayırtsın.»

«Sen yokken ben ne yapayım?»

«Eve göz kulak ol. Her ay için gerekli çekleri bırakırım. Kasırga çıkarsa tekneye ve eve bakmak için yardımcı tutarsın.»

«Hepsini yaparım,» dedi Eddy. «Ama artık hiçbir şey umurumda değil.»

«Benim de,» dedi Thomas Hudson.

«Genç Tom'umuz var.»

«Şimdilik.» Thomas Hudson ilk kez önündeki upuzun ve kusursuz boşluğa baktı.

«Başarırsın,» dedi Eddy.

«Elbette. Her zaman başarmadım mı ki?»

«Bir süre Paris'te kalır, sonra arkadaşlık etsin diye yanına genç Tom'u alır Küba'daki eve gidersin. Orada iyi resimler yaparsın, değişiklik de olur.»

«Öyle,» dedi Thomas Hudson.

«Yolculuk da iyi gelir. Benim her zaman binmek istediğim o büyük gemilere binersin. Hepsine binersin. Nereye giderlerse seni de götürürler.»

«Olur,» dedi Thomas Hudson.

«Bok!» dedi Eddy. «Neden öldürdüler sanki Davy'yi.»

«Bırakalım bunu artık, Eddy. Bildiklerimizin çok ötesinde olan şeyler bunlar.»

«Her şeyin canı cehenneme!» dedi Eddy şapkasını arkaya iterek.

«Bildiğimiz gibi oynayacağız biz,» dedi Thomas Hudson. Ama artık bu oyuna karşı pek bir ilgi duymadığını biliyordu.

15

Thomas Hudson *Ile de France* transatlantiği ile Atlantiği geçerken cehennemin ille de Dante'nin ya da öteki cehennem anlatıcılarının anlattıkları gibi ol-

madığını, rahat, güzel, sevilen ve seni her zaman özlemle gittiğin bir ülkeye götürmekte olan bir gemide de olabileceğini öğrendi. Cehennemin pek çok dairesi vardı ve bunlar o büyük Floransalı bencilinkiler gibi sabit değildi. Gemiye erkenden binmişti; burasını, olup bitenler hakkında kendisiyle konuşmak isteyenlerle karşılaşmaktan korktuğu kentten uzak bir sığınak olarak görüyordu. Gemide acısıyla bir arada yaşayabileceğini umuyordu; henüz bilmiyordu acıyla bir arada yaşanamayacağını. Acı ancak ölümle tedavi olurdu, ama yine de başka şeylerle körletilebilir ya da uyuşturulabilirdi. Zaman da acıyı tedavi eder deniyordu. Ama eğer ölüm dışında başka bir şeyle tedavi ediliyorsa, bu büyük bir olasılıkla gerçek acı değildi.

Her şeyi körleştirdiği gibi acıyı da geçici olarak körleştiren şey içkiydi. Bir başkası da çalışmak. Thomas Hudson bu iki çareyi de iyi bilirdi. Ama içkinin, tatmin edici bir çalışma yeteneğini ortadan kaldırdığını da bilirdi. Oysa hayatını öyle uzun bir süredir çalışmaya dayandırmıştı ki, bunun hiç kaybedilmemesi gereken bir şey olduğunu biliyordu.

Ama şimdi bir süre çalışamayacağını bildiğinden yorgunluktan uykusu gelene kadar içmeyi, okumayı ve hareket etmeyi kararlaştırmıştı. Uçakta uyumuştu, ama New York'ta uyuyamamıştı.

Şimdi yanında küçük bir oturma odasının bulunduğu kamorasındaydı. Hamallar bavullarıyla, aldığı gazete ve dergi paketlerini bırakmışlardı. Başlamak için en uygununun bu olacağını düşünmüştü. Kamarota biletini verip bir şişe Perrier suyu ve buz getirmesini söyledi. İstedikleri gelince çantasından bir şişe İskoç viskisi çıkartıp kendisine içki hazırladı. Sonra gazete ve dergi tomarının ipini kesip hepsini masanın üstüne yaydı. Adaya gelenlere kıyasla yepyeniydi dergiler. Önce *New Yorker*'i aldı. Adada bu dergiyi akşamları okumak için en sona saklardı, zaten yayımlandığı haftanın katlanmamış dergisini görmeyeli o kadar çok olmuştu ki. Rahat koltuğa kurup içkisini yudumlarken, sevdiğin insanlar kısa

bir süre önce ölmüşken *New Yorker* okunulamayacağını öğrendi. *Time* dergisini ele alınca onu okuyabildiğini fark etti. Hem de 'Kayıplar' sütununa kadar: iki çocuk ölüydü işte, anneleri de, annelerinin yaşı pek doğru değildi, ancak evlilik durumu ve 1932'de boşandığı yazılıydı.

Newsweek'te de aynı gerçekler dile getirilmişti. Thomas Hudson kısacık haberi okurken, bunu yazan adamın çocukların ölümüne üzüldüğü izlenimine kapıldı.

Bir içki daha hazırlarken viski içine katılacak suların en iyisinin Perrier olduğunu düşündü, sonra hem *Time'ı* hem *Newsweek*'i baştan sona okudu. Biarritz'de ne işi vardı eski karısının? En azından St. Jean de Luz'a gidebilirdi.

Anladığı kadarıyla viskinin iyi gelmekte olduğunu fark etti.

Unut onları, dedi kendi kendine. Eski hallerini hatırla ve sonrasını unut. Nasıl olsa er geç yapacaksın bunu. Şimdi yap işte.

Biraz daha oku, dedi. O sırada gemi hareket etti. Çok ağır ilerliyordu, Thomas Hudson oturma odasının penceresinden bakmadı. O rahat koltuğunda gazeteleri ve dergileri okuyup viski ile Perrier suyunu içmeye devam etti.

Hiçbir sorunun yok, diye düşündü. Onları bıraktın ve onlar da gittiler. Zaten ilk başta o kadar çok sevmemeliydin onları. Onları da sevmemeliydin annelerini de sevmemeliydin. İşte bu konuşan viski, diye düşündü. Sorunlarımızı nasıl da çözümlüyor *Kurşundan altınımızı bir çırpıda boka çeviren simyacı karışımı.* İyi olmadı bu ama. *Kurşundan altınımızı çevirir boka* çok daha iyi.

Roger'le o kız neredeler acaba. Banko Tommy'nin nerede olduğunu bilir. Ben nerede olduğumu biliyorum. Bir şişe Old Parr'la buradayım ben. Yarın jimnastikte terleyip çıkarırım hepsini. Saunaya girerim. Hiçbir yere gitmeyen o bisikletlere, ya da mekanik ata binerim. Bir de güzel masaj yaptırırım sonra. Ardından bara gidip biriyle tanışır, bambaş-

ka şeylerden söz ederim. Altı gün yalnızca. Altı gün kolaylıkla biter.

O gece yarısı uyandığında geminin gürültüsünü duydu ve kokusunu ilk kez aldığında kendisini adadaki evinde, kötü bir düşten uyanmış sandı. Sonra bunun kötü bir düş olmadığını anladı, açık pencerenin kenarlarına sürülmüş gres yağının kokusunu duydu. Işığını yakıp biraz Perrier suyu içti. Çok susamıştı.

Kamarotun bir gece önce masanın üstünde bıraktığı tepside sandviç ve meyve, Perrier şişesinin durduğu buzlukta da buz vardı.

Bir şeyler yemesi gerektiğini bilerek saate baktı. Sabahın üçünü yirmi geçiyordu. Deniz havası serindi. Bir sandviçle iki elma yedi, kovadan bir iki parça buz alıp bir içki hazırladı. Old Parr'ın dibi görünmüştü, ama bir şişesi daha vardı nasıl olsa. Sabahın serinliğinde rahat koltuğuna oturup içkisini yudumlayarak *New Yorker*'i okudu. Şimdi artık rahat okuyordu, geceleyin içmek de hoşuna gitmişti.

Yıllardır ne geceleri içerdi, ne de işini bitirmeden önce. Çalışmadığı günler dışında. Ama şimdi gece uyanınca bu alışkanlığını bozmanın basit mutluluğunu hissetmişti. Telgraf geldiğinden bu yana tattığı ilk mutluluk, hayvani mutluluğa ilk dönüştü bu.

New Yorker çok iyi bir dergi, diye düşündü. Bir şey olduktan dört gün sonra okuyabileceğin bir şey. Birinci, ikinci ya da üçüncü günü değil. Bunu öğrenmek yararlıydı. *New Yorker*'den sonra *The Ring*'i sonra *Atlantic Monthly*'deki okunabilecek her şeyi okudu. Bununla da kalmadı. Üçüncü içkisini hazırlayıp *Harper*'i okudu sonra. Gördün mü, işten bile değilmiş, diyordu kendi kendine.

İKİNCİ BÖLÜM

KÜBA

Herkes gittikten sonra yerdeki hasırın üzerine uzanıp rüzgârı dinlemeye koyuldu. Kuzeybatıdan esen rüzgâr fırtınaydı sanki; adam yere battaniyeleri serdi, oturma odasının masasının ayağına dayadığı iskemlenin arkasını yastıklarla besledi, gözlerini ışıktan korumak için uzun siperli şapkasını başına geçirip masanın üstündeki büyük okuma lambasının güçlü ışığında mektuplarını okumaya başladı. Kedisi göğsü üzerindeydi, adam ikisinin de üstüne çekti battaniyeyi, mektupları açıp okudu, arasıra yudumladığı viski kadehini yanıbaşına yere dayadı. Canı istediğinde başını çevirmeden elini uzatınca buluveriyordu kadehi.

Kedi mırıldanıyordu, ama bu çok sessiz bir mırıltı olduğundan adam onun sesini duymuyordu, bir eliyle mektubu tutuyor, diğeriyle kedinin boğazını okşuyordu.

«Gırtlak mikrofonun var galiba Boise,» diye söylendi. «Beni seviyor musun, ha?»

Kedi adamın göğsünü pençeleriyle hafifçe yoğurdu, kalın mavi kazağını çekiştirdi. Adam, elinin altında hissetti kedinin sevgiyle gerilmiş vücudunu.

«Orospunun teki o, Boise,» dedi kediye. Başka bir mektubu açarken.

Kedi başını adamın çenesi altına sokuşturup boynuna sürtündü.

«İnsanı kötü tırmıklarlar, Boise,» dedi adam çenesindeki sakallarla kediyi okşayarak. «Sakalım seni iyice hırpalayacak, Boise. Kadınlar sakallı erkekleri sevmezler. Ne yazık ki içki içmiyorsun, Boy. Onun dışında her boku yapıyorsun ya.»

Kedi gerçekte adını *Boise* adlı tekneden alıyor-

du, ama adam uzun zamandır bunu kısaltıp Boy diyordu hayvana.

İkinci mektubu hiçbir yorum yapmadan okudu, uzanıp viskisinden bir yudum daha aldı.

«Eh, bir şey başardığımız yok nasıl olsa, Boy,» dedi. «Ben senin göğsüne yatıp mırıldanayım, sen de mektupları oku. Ne dersin buna, ha?»

Kedi, adamın çenesine sürtünmek için başını kaldırdı, adam, sakalını kedinin kulakları arasına, ensesine, omuz kemikleri arasına sürdü üçüncü mektubu açarken.

«Fırtına kopunca bizi merak ettin mi, Boise? Dalgalar Morro önünde kırıldığında bizi limanın ağzında görecektin. Ödün patlardı, Boy. Surf tahtası gibi uçuyorduk dalgaların üştünde.»

Kedi adamla aynı tempoda soluk alıp vererek mutlu mutlu yatıyordu. Tombul, sevgi dolu bir kediydi, gece aşırı avlanmaktan yorgun düşmüştü.

«Ben yokken iyi iş becerdin mi, Boy?» Adam mektubu bırakmış battaniyenin altında kediyi okşuyordu. «Çok yakaladın mı, ha?» Kedi yan yatıp tıpkı yavruyken olduğu gibi okşaması için karnını açtı adama, mutlu olduğu zamanlarda olduğu gibi. Adam kediyi kucakladı, göğsüne bastırdı, kedi yan yatmış, başını adamın çenesi altına sokmuştu. Adamın vücuduna yapıştı kedi, birden döndü, pençeleri kazağa gömüldü. Mırıldanmıyordu artık.

«Kusura bakma, Boy. Özür dilerim. Dur şu öteki mektubu da okuyayım. Yapacağımız bir şey yok. Sen de hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?»

Kedi ağırlığını adama verip çaresiz ve mırıldanmadan yatarken, adam onu yine okşadı. «Sakin ol, Boy. Bir çözüm yok. Bir çözüm bulursam sana söylerim.»

Üçüncü ve en uzun mektubu bitirdiğinde kocaman, siyah beyaz kedi uyuyakalmıştı. Başı adamın göğsüne eğik, sfenks pozisyonunda uyuyordu.

Çok memnunum, diye düşündü adam. Soyunup banyo yapmam gerekir ama sıcak su yoktur nasıl olsa, bu gece de yatakta uyuyamayacağım herhal-

de. Çok hareket var. Yataktan düşerim herhalde. Burada üstümde bu canavarla, uyurum artık.»

«Boy, yan dönüp yatmak için seni kaldıracağım.»

Kedinin, elleri arasında birden canlanan ölü ağırlığını kaldırdı. Kedi yine ölü bir ağırlık oluvermişti, hayvanı yanına yatırıp kendisi de sağ dirseği üzerinde döndü. Kedi sırtüstü yatıyordu. Yerinden oynatılırken huzursuzlanmıştı, ama şimdi yine adama dayanmış uyuyordu. Adam üç mektubu alıp yeniden okudu. Gazeteleri okumaktan vazgeçip uzandı, ışığı söndürdü, yan dönüp yattı, kediyi kalçalarına dayanmış hissediyordu. İki koluyla yastığa sarılmış, başını da öteki yastığa dayamıştı. Dışarda rüzgâr bütün şiddetiyle esiyordu, odanın döşemesi hâlâ kaptan köprüsü gibi hareketliydi. Dönüşlerinde tam on dokuz saat köprüde kalmışlardı.

Orada yatıp uyumaya çalıştı ama uyuyamadı. Gözleri çok yorgundu, ışığı da yakmak istemiyordu, okumak da; öylece yatıp sabah olmasını bekledi. Battaniyenin altından koca odaya ölçü üzerine duvardan duvara yapılmış hasırı hissediyordu. Hasır Pearl Harbour baskınından altı ay önce bir yatla Samoa'dan getirilmişti. Odanın taş döşemeli yerini tümüyle örtüyordu, ancak verandaya açılan kapının altına gelen kısmı büküldüğü için aralardan giren rüzgâr, yer yer kaldırıyordu hasırı. Adam rüzgârın kuzeybatıdan bir gün daha eseceğini, sonra kuzeye doğru kayacağını tahmin ediyordu. Kışları böyle eserdi rüzgâr, ama birkaç gün kuzeydoğuda da kalabilir, sonra da ada halkınca *brisa* denilen rüzgâra dönüşebilirdi. Kuzeydoğudan Gulf Stream'e doğru kasırga hızıyla estiğinde, deniz hayatında gördüğü en kabarık, en dalgalı denizlerden biri oluyordu. Böyle bir denizde hiçbir Alman denizaltısı su yüzüne çıkmaya cesaret edemezdi. Böylece en azından dört gün karadayız, diye düşündü. Ama sonra garanti görünürler.

Bu son yolculuklarında denize otuz mil açılmışken bastıran fırtınayı ve Bahia Honda yerine Hava-

na'ya sığınmaya karar verdiğinde geçirdiği çetin saatleri hatırlıyordu. Tekne epeyce zorlanmıştı, kontrol etmesi gereken pek çok şey vardı şimdi. Bahia Honda'ya gitmek daha akıllıca olacaktı ya, son zamanlarda pek sık gitmişlerdi oraya. Dahası, denizde en fazla on gün kalacaklarını hesapladığı halde, on iki gün kalmışlardı. Çok eksiği vardı şimdi, bu fırtınanın da ne kadar süreceğini bilemediği için, bütün güçlüklere göğüs gerip Havana'ya girmeye karar veımişti. Sabaha yıkanacak, tıraş olacak, üstüne başına çekidüzen verip gidip Deniz Ataşesine raporunu verecekti. Onun kıyıda kalmasını isteyebilirdi. Ama bu havada hiçbir denizaltının görünmeyeceğinden emindi. Olanaksızdı bu. Hepsi bu kadar işte. Aslında hiçbir şey bu kadar basit değilse bile, eğer haklıysa, her şey yolunda demekti. Kuşkusuz hiçbir şey bu kadar basit olamazdı.

Döşeme sağ kalçasıyla baldırını ve sağ omzunu uyuşturduğundan, sırtüstü uzanıp omuz kaslarına yaslandı, battaniye altından dizlerini büküp topuklarıyla battaniyeyi gerdi. Böyle gerinince, vücudunun yorgunluğu az da olsa geçmişti, sol eli ile uyuklayan kediyi okşadı yine.

«Çok esaslı gevşiyorsun Boy, öyle de deliksiz uyuyorsun ki. Demek işler o kadar kötü değil.»

Şimdi Boise uyuduğuna göre, öteki kedileri de dışarı çıkartıp arkadaşlık etmeyi düşündü. Ama sonra vazgeçti bundan. Boise hem üzülür, hem kıskanırdı. Kamyonetle geldiklerinde Boise, kapının dışında kendilerini bekliyordu. Çok heyecanlanmıştı hayvan, kamyonetin boşaltılması sırasında ayak altında dolaşmış durmuştu; herkesi tek tek selamlamış, kapının her açılışında içeri girip çıkmıştı. Herhalde gittikleri geceden beri dışarda bekliyordu. Adam gitme emri aldığı an, kedi anlamış olmalıydı. Emir falan bilmezdi kuşkusuz, ama hazırlık belirtilerini iyi bilirdi. Evde insanların düzensiz uyuması karşısında (şafakta yola çıkacaklarsa adam, herkesin gece yarısı olmadan uyumuş olmalarına dikkat ederdi), kedi de giderek huysuzlanmış ve huzursuzlanmıştı.

öyle ki arkalarından köye ve yola çıkmaması için onu eve kilitlemeyi ihmal etmemişlerdi.

Bir keresinde anayolda bir arabanın çarptığı bir kedi görmüştü. Henüz ölmüş bir kedi, tıpkı Boy'a benziyordu. Sırtı siyah, boğazı, göğsü ve önayakları beyazdı, yüzünde de siyah bir maske vardı. Çiftlikten en az altı mil uzakta oldukları için bunun Boy olamayacağını biliyordu. Ama yine de keyfi kaçmış, arabayı durdurup ölü hayvanın yanına koşmuş, hayvanı kaldırıp Boy olmadığından emin olmuş, sonra başka bir arabanın altında ezilmemesi için kaldırıp yol kenarına bırakmıştı. Kedi pek parçalanmadığı için, üstelik bir ev kedisine benzediğinden, onu arayıp üzülmemeleri, bulup ne olduğunu öğrenmeleri için bırakmıştı yol kenarına. Aksi halde arabasına alıp götürür çiftliğe gömerdi.

O akşam çiftliğe dönerken kediyi bıraktığı yerde göremeyince, sahibinin hayvanı bulduğunu anlamıştı. O gece koltuğunda oturmuş okurken ve Boise yanı başındayken, ölen Boise olsaydı, ne yapardım bilemem diye düşünmüştü. Kedinin hareketlerinden ve umutsuzca çırpınışlarından onun da sahibi için aynı şeyleri hissettiğini anlıyordu.

O çok daha güçlükle dayanıyor bunlara. Neden ama, Boy? Biraz boş versen çok daha rahat edersin. Ben elimden geldiğince boş veriyorum, dedi kendi kendine. Gerçekten de öyle. Ama Boise yapamıyor bunu. Denizdeyken Boise'ı, garip huylarını, o umutsuz ve çaresiz sevgisini düşünürdü. Onu ilk gördüğünde, limana bakan kayanın üzerindeki Cojimar barının cam sehpası üzerinde, kendi gölgesiyle oynadığını hatırladı. Pırıl pırıl bir Noel sabahı gitmişlerdi bara. Önceki gecenin kutlamalarından kalan birkaç sarhoş vardı daha ortalıkta; ama lokantanın ve barın açık kapısından içeri dipdiri bir doğu rüzgârı esiyordu, ışık öylesine parlak, hava öylesine taze ve serindi ki, böyle bir sabahta sarhoşların yeri olamazdı.

Sarhoşlardan biri, «Çok rüzgâr esiyor, kapıyı kapat!» demişti patrona.

«Olmaz, hava fazla serin geliyorsa git kendine başka bir sığınak bul.»

«Biz rahat etmek için para ödüyoruz,» demişti akşamdan kalma bir başkası.

«Hayır, siz içkinizin parasını ödüyorsunuz. Gidin, kendinize rahat edeceğiniz başka bir yer bulun.»

Barın açık kapısından üstü beyaz köpüklü lacivert denize baktı. Balıkçı tekneleri yelken açmışlar trolle avlanıyorlardı. Barda beş altı balıkçı vardı; dışardaki iki masayı doldurmuşlardı. Bir gün önce iyi avlanmış ve iyi hava ile akıntının böyle devam edeceğini umarak Noel günü karada kalmayı hesaplamış olan balıkçılardı bunlar. Adı Thomas Hudson olan adamın, onların içinde tanıdıklarından hiçbiri Noelde bile kiliseye gitmezdi ve bilinçli olarak bu sabah hiçbiri balıkçı gibi giyinmemişti. Hiç balıkçıya benzemeyen balıkçılardı bunlar ve balıkçıların en iyileriydiler. Başları ya çıplaktı, ya da eski hasır şapkalar giymişlerdi. Üstlerindeki giysiler eski püsküydü, çoğunun ayağı çıplaktı. Ama balıkçılar ilk bakışta köylülerden ayrılırlardı; köylüler, *guajiro,* pliseli bayram gömlekleri, geniş kenarlı şapkalar, daracık pantolon ve çizmeler giyerlerdi kasabaya indiklerinde. Hemen hemen hepsinin elinde şeker kamışı kestikleri iri palalar bulunurdu. Balıkçılar ise, ellerine geçirdikleri eski püskü şeyleri giyerlerdi, mutluydular, kendilerine güvenleri vardı. Köylüler, içmedikleri zaman, çekingendiler. Balıkçıları tanımanın en iyi yolu, ellerine bakmaktı. Yaşlıların elleri yıpranmış ve esmerdi, güneş lekeleri vardı üstlerinde, avuç içleri ve parmakları oltadan kesik kesikti. Gençlerin eli daha yıpranmamıştı, ama çoğunda güneş lekeleri vardı. hepsi kesik kesikti ve en esmerleri dışında hepsinin ellerindeki ve kollarındaki tüyler güneş ve tuzdan beyazlaşmıştı.

Thomas Hudson, savaşın ilk Noeli olan bu Noel sabahında bar sahibinin kendisine, «Karides ister misiniz?» dediğini hatırladı. Sonra, önceden haşlanmış bir tabak karidesi tezgâhın üzerine koyup, sarı bir limonu dilimleyip bir tabağa yerleştirdi. Karidesler

pembe ve iri iriydi, antenleri tezgâhın bir karış aşağısına sarkıyordu. Patron birini alıp, bıyıklarını iki yana açarak bunun, bir Japon amiralinkinden bile uzun olduğunu söyledi.

Thomas Hudson, Japon amirali benzeri karideslerden birinin kafasını koparttı, parmaklarıyla karnını açtı, etini emdi. Karides dişleri arasında yağ gibi kayıyordu, öylesine tazeydi ve taze limon suyu, tane karabiber konularak deniz suyunda pişirildiğinden öylesine lezzetliydi ki, bu kadar lezzetlisini yediğini hiç hatırlamıyordu; ne Malaga'da, ne Tarragona'da, ne de Valencia'da. İşte tam o sırada kedi yavrusu, barın üstünden yanına gelmiş, bir parça karides dilenmek için eline sürtünmüştü.

«Sana göre çok iri bunlar, yavrum,» dedi Thomas Hudson. Ancak karidesten parmaklarıyla bir parça kopartıp, kedi yavrusuna verdi; hayvan, parçayı kaptığı gibi yemek için yerine döndü.

Thomas Hudson, bu siyahlı beyazlı kedi yavrusuna baktı, hayvan mırıldana mırıldana karidesini yerken, barın patronuna onun kimin kedisi olduğunu sordu.

«İstersen senin olsun.»

«Evde iki Acem kedim var.»

«İki tanenin hiç önemi yok. Bunu da al. Biraz Cojimar karışsın ötekilere.»

Oğullarından biri, «Baba, alacak mıyız?» diye sorduğunda hiç düşünmedi Thomas Hudson. Oğlan, balıkçı teknelerinin limana girişlerini, denizcilerin yelken indirip balıkları kıyıya yığmalarını seyretmekte olduğu terastan içeri girmişti. «Baba, alalım ne olur? Ne kadar güzel bir kedi.»

«Denizden uzakta mutlu olur mu dersin?»

«Elbette olur baba. Burada sıkılır bir süre sonra. Sokaktaki kedilerin ne kadar sıkıntılı olduklarını görmedin mi? Herhalde onlar da bir zamanlar bunun gibiydiler.»

«Alın,» dedi patron. «Çiftlikte mutlu olur.»

Konuşmayı oturduğu yerden dinleyen balıkçılardan biri, «Bana bak Tomas!» dedi. «Kedi istersen

sana gerçek bir Ankara kedisi getiririm Guanabacoa'dan. Gerçek bir Ankara kaplanı.»

«Erkek mi?»

«Senin kadar hem de,» dedi balıkçı. Masanın çevresindekiler gülüştüler.

Bütün İspanyol şakaları hep aynı konuya dayanırdı. Başka bir balıkçı, «Ama üstü tüylü,» diye yeni bir şaka yaparak arkadaşlarını güldürdü.

«Baba, bu kediyi alabilir miyim?» diye sordu çocuk. «Erkek bu kedi.»

«Emin misin?»

«Biliyorum babacığım, biliyorum.»

«Ama Acemler için de öyle demiştin.»

«Acem kedileri başka, baba. Acemlerde yanıldığımı kabul ediyorum. Ama artık öğrendim, baba. Şimdi gerçekten biliyorum.»

«Bak, Thomas. Guanabacoa'dan Ankara kaplanını istiyor musun?» diye sordu balıkçı.

«Neymiş ki o? Büyücü falan mı?»

«Ne büyücüsü! Bu kedi Azize Barbara'nın adını bile duymamış. Senden bile daha fazla Hıristiyan.»

«Es muy posible,» dedi bir başka balıkçı, hep birden gülüştüler.

«Bu ünlü canavar kaçaymış bakalım?» diye sordu Thomas Hudson.

«Bedava. Armağan. Gerçek bir Ankara Kaplanı. Noel armağanı.»

«Buraya gel, hem bir içki içer, hem de kediyi anlatırsın.»

Balıkçı bara yaklaştı. Bağa çerçeveli gözlüğü, bir kere yıkanmaya daha dayanmayacakmış gibi temiz, rengi soluk mavi bir gömleği vardı. Gömleğinin omuz araları dantel gibi incelmiş, kumaş parçalanmaya yüz tutmuştu. Adamın bacağında soluk haki bir pantolon vardı ve Noel sabahı ayakları çıplaktı. Elleri de yüzü de güneşten kararmış tahta rengindeydi. Yara izleriyle kaplı ellerini tezgâha dayayıp patrona, «Viski soda,» dedi.

«Soda midemi bulandırır,» dedi Thomas Hudson. «Benimki maden suyu ile olsun.»

«Bana çok iyi gelir,» dedi balıkçı. «Canada Dry severim ben. Aksi halde viskinin tadını alamam. Dinle, Tomas. Çok ciddi bir kedi bu.»

«Baba, bu beyle içmeye başlamadan önce kediyi alabilir miyiz?» diye sordu oğlan.

Çocuk karides kabuğunu bir ipin ucuna bağlamış, arka ayakları üstünde duran kedi yavrusuyla oynuyordu. Kedi tıpkı hanedan armalarındaki aslanlar gibiydi.

«Onu istiyor musun?»

«İstediğimi biliyorsun.»

«Öyleyse senin olsun.»

«Çok teşekkür ederim, baba. Onu evcilleştirmek için arabaya götüreceğim.»

Thomas Hudson kediyi kucaklayıp karşıya geçen ve arabanın ön koltuğuna oturan oğluna baktı. Arabanın üstü indirilmişti, oturduğu yerden kumral saçları rüzgârda dalgalanan çocuğu seyrediyordu. Kediyi göremiyordu ama, çocuk kediyi koltuğa yerleştirmiş okşamaktaydı.

Çocuk ölmüştü artık, kedi de yaşlanmış, çocuktan çok yaşamıştı. Boise ile kendisini düşününce, birinin ötekinden daha çok yaşamak istemediği düşüncesine kapıldı. Kedinin pek çok davranışı gülünç, dedi içinden, hırlayıp birden bir çığlık atarak, tüm vücudunu kasarak adamın bacağına dayandığı zamanlar olduğu gibi. Uşaklar, kedinin kimi zaman adam gittikten sonra, günlerce yemek yemediğini ama sonunda açlığa dayanamadığını söylerlerdi. Bazı günler avladıkları ile yetinir, diğer kedilerle içeri girmezdi. Ama sonunda kapı açılıp da elinde kıyılmış etle gelen çocuk görününce, çevresinde biriken bütün kedilerin sırtları üzerinden atlardı. Yemeğini çok çabuk yer, yer yemez de odadan çıkmak isterdi. Kedilerin hiçbirine aldırış ettiği yoktu.

Adam, artık uzun bir süredir Boise'un kendisini, bir insan olarak gördüğünü düşünüyordu. Bir ayı gibi adamla birlikte içmiyordu, ama onun yediği her şeyi, hele de öteki kedilerin dokunmak bile istemedikleri şeyleri yiyordu. Thomas Hudson bir yaz öncesi bir

sabah birlikte kahvaltı ettiklerini hatırladı. Boise'a bir dilim buz gibi mango vermişti. Boise meyveyi seve seve yemiş ve ondan sonra bütün mango mevsimi Thomas Hudson karada bulunduğu sürece her sabah mango yemişti. Tabaktan kendisi alamayacağı kadar kaygan olduğu için, dilimleri, Thomas Hudson tutup verirdi kedinin ağzına. Bir ara hayvanın rahatça alıp yiyebilmesi için bir tür raf gibi bir şey yapmayı bile düşünmüştü.

Sonra kocaman dev armut ağaçları, meyveleri yapraklarından daha koyu, daha parlak olan aguacate'ler olgunlaştığında Thomas Hudson, eylülde Haiti'ye gitmek üzere hazırlık yapıyordu. Boise'a, tohumlarını çıkartıp kabuğunun içine yağ ve sirke doldurduğu karışımdan bir kaşık vermişti. Kedi bunu da yemiş, sonra da her yemekte yarım *aguacate* yemeye başlamıştı.

Çiftlikte dolaşırlarken Thomas Hudson kediye, «Neden ağaca tırmanıp kendin toplamıyorsun?» diye sormuştu, ama doğal olarak kedi cevap verememişti.

Prado'daki İspanyol defnelerine konmak üzere uzun uçuşlarına çıkmak için, ülkenin güneyinden ve doğusundan toplanıp Havana'ya doğru uçan karatavukları seyretmek amacıyla bir akşam üzeri yürüyüşe çıktığında Boy'u dev armut ağaçlarından birine tırmanmış bulmuştu. Thomas Hudson, karatavukların tepelerin üzerinden gelmelerini, akşam olurken yarasaların uçuşlarını, güneş Havana'nın ötelerinde denize gömülürken küçük küçük yarasaların gece uçuşlarını seyretmeye bayılırdı. O akşam, hep kendisiyle yürüyüşe çıkan Boise'ı ortalıkta göremeyince onun yavrularından geniş omuzlu, kalın boyunlu. iri suratlı, koca bıyıklı kara Big Goats'u almıştı yanına. Goats hiç avlanmazdı. Kavgacı ve zamparaydı, hep meşguldu. İlgi duyduğu şeyler dışında neşeli bir hayvandı, yürümeyi severdi. Thomas Hudson arada sırada durup kediyi ayağıyla iter, o da sırtüstü yatıverirdi yere. Thomas Hudson kedinin karnını okşardı ayağıyla. Okşanmanın sertliğine aldırmazdı hayvan, ;çıplak ayak yerine ayakkabı ile okşanmak umurunda bile değildi.

Thomas Hudson da uzanıp hayvanı okşadığında —Big Goats iri bir köpekmiş gibi tokatlanarak okşanmaktan zevk alırdı— başını kaldırmış ve Boise'ı dev armut ağacının üstünde görmüştü. Goats da başını kaldırıp bakmıştı Boise'a.

«Ne yapıyorsun orada namussuz?» diye seslendi Thomas Hudson. «Meyveleri ağacından mı yiyorsun artık?»

Boise aşağı bakmış, Goats'u görmüştü.

«İn aşağı da yürüyelim,» dedi Thomas Hudson. «Sana akşam yemeğinde bir *aguacate* veririm.»

Boise, Goats'a baktı ve sesini çıkarmadı.

«O yeşil yapraklar arasında çok yakışıklısın. İstersen orada kal.»

Boise başını çevirdi. Thomas Hudson ile iri kara kedi geçip gittiler.

«Aklını mı kaçırdı dersin, Goats?» diye sordu adam. Kediyi sevindirmek için, «İlacı arayıp da bulamadığımız geceyi hatırladın mı?» dedi.

İlaç, Goats için tılsımlı bir sözcüktü, duyar duymaz yere yatıp okşanmayı beklerdi.

«Hatırladın mı ilacı?» diye sordu adam, iri kedi yattığı yerde zevkle kıvrandı.

Adamın içkili olduğu bir gece Boise kendisiyle yatmayınca ilaç, Big Goats için tılsımlı bir sözcük olmuştu. Sarhoş olduğunda Princessa ile Willy de yatmazlardı adamla. Sarhoş olduğunda Big Goats, ya da o zamanki adıyla Dostsuz ile Dostsuz'un kardeşi dışında hiçbiri yatmazlardı onunla. Goats adamı ayıkken olduğundan çok, sarhoşken severdi. Goats, adam ancak sarhoşken onunla yatabildiğinden belki de böyleydi bu. Ama o gece adamın karada geçirdiği dördüncü geceydi ve gerçekten sarhoş olmuştu. İçmeye öğleyin Floridita'da başlamış, önce bir tek atmak için gelen Kübalı politikacılarla, şekerkamışı ve pirinç çiftlikleri sahipleriyle, Küba hükümet memurlarıyla, elçiliğin ikinci ve üçüncü kâtipleriyle, o kaçınılmaz FBI ajanlarıyla içmişti. FBI ajanlarının hepsi, ama hepsi hoş, sıradan insanlarmış gibi görünmeye çalışan, temiz yüzlü Amerikalılardı; ancak

sanki beyaz keten elbiselerinin omuzlarında arma taşıyorlarmış gibi bir bakışta kimlikleri belli oluyordu. Thomas Hudson Constante'ın hazırladığı büyük buzlu duble daiquri'lerden bir düzine içmişti. İçkide alkol tadı yoktu, insan karların üstünde tepelerden aşağı kayak yapıyormuş gibi hissederdi kendini. Altıncı yedinciden sonraysa, ipi kopmuş bir buzul tırmanıcısı gibi. Sonra tanıdık bir iki denizci gelmiş onlarla içmişti; ardından da Sahil Koruma görevlileriyle. Artık içmek, zaten kaçmakta olduğu sıradan bir işmiş gibi gelmeye başladığında, barın öteki ucunda oturan yaşlı ve saygın orospuların yanına gitmiş, Floridita'nın her gedikli müşterisinin son yirmi yıl içinde bir kaç kere yattığı bu kadınlarla da bir sandviç yiyip, bir iki düzine kadar buzlu daiquiri daha içmişti.

O gece çiftliğine döndüğünde ayakta duramayacak kadar sarhoştu ve kendisiyle Goats dışında hiçbir kedi yatmaya yanaşmamıştı. Goats'un alkol kokusuna alerjisi yoktu, sarhoşluğa da, o baygın orospu kokusuna da bayılırdı. Birlikte uyumuşlardı. Thomas Hudson, ne zaman uyansa, Goats'un mırıltılarını duyuyordu. Sonunda tam olarak uyanıp da geceyi hatırlayınca kediye, «Bir ilaç içmemiz gerek,» dedi.

Goats, paylaştığı bu zengin yaşamı simgeleyen süzcüğe bayılmış, mutlulukla mırıldanıyordu.

«İlaç nerede, ha, Goats?» diye sordu Thomas Hudson. Yatağın başucundaki okuma lambasının düğmesini çevirdi ama ışık yanmadı. Denize açılmasını engelleyen fırtına telleri kopartmış, ya da kısa devre yaptırmıştı, elektrik yoktu. Başucundaki masada el yordamıyla iri Seconal tabletini aradı. Son tabletiydi bu, bununla uyuyabilecek, sabah baş ağrısıyla uyanmayacaktı. Elini uzatırken tableti yere düşürdü ve karanlıkta bulamadı. Yerde elini gezdirerek aradı, yine bulamadı. Sigara içmediği için yatağın yanıbaşında kibrit de yoktu, kendisinin yokluğunda hizmetçiler de elfenerini kullanıp pilini bitirmişlerdi.

«Goats, ilacı bulmamız gerek,» dedi.

Kendisi yataktan kalkmıştı, kedi de yere atladı, birlikte ilacı aramaya başladılar. Goats ne aradığını bilmeden yatağın altına girmişti, ama elinden geleni yapıyordu. «Goats, ilacı bul ilacı,» dedi Thomas Hudson.

Goats yatağın altını miyavlayarak aradı aradı, sonunda, mırıldayarak çıktı. Thomas Hudson elini uzatınca tablete dokundu. İlaç tozluydu, örümcek ağlarıyla kaplanmıştı. Goats bulmuştu ilacı.

«İlacı buldun,» dedi kediye. «Seni harika kedi, seni!» Tableti avcuna sürahiden döktüğü suyla yıkadıktan sonra yuttu; yatağına uzanıp, etkisini beklemeye başladı. Bir yandan da Goats'a övgüler yağdırıyor, kedi de zevkle mırıldanıp duruyordu. Bu olaydan sonra ilaç tılsımlı bir söz olmuştu hayvan için

Thomas Hudson, denizdeyken Boise'un yanısıra, Goats'u da hatırladı. Goats'un dramatik bir yanı yoktu. Çok güç günler geçirmiş olmasına karşın, sapasağlamdı ve bazı kavgalarda felaket dayak yemesine rağmen acınacak bir hayvan değildi. Eve kadar yürüyemeyip mango ağacının altında soluk soluğa, terden sırılsıklam yatarken bile omuzlarının iriliği, gövdesinin inceliği seçilirdi. Orada soluk alamayacak kadar bitkin yatışında acınılacak bir durum yoktu. Başı bir aslan başı gibi genişti ve bir aslan gibi yenilmezdi. Goats adamı severdi, Thomas Hudson da onu sever ve sayardı. Ama Boise'la olduğu gibi ne kedinin kendisine, ne de onun kediye âşık olması söz konusu bile değildi.

Boise günden güne kötüleşmişti. Goats ile birlikte onu *aguacate* ağacının üstünde buldukları gece Boy geç saatlere kadar dışarda kalmış, adam yattıktan sonra bile eve girmemişti. Adam evin ucunda, üç tarafı camla kaplı, geceleri de bir hayli esintili olan yatak odasındaki büyük yatakta yatardı. Gece uyandığında gece kuşlarının ötüşlerini dinlerdi. O gece de Boise'ın pervaza atladığını duyduğunda uyanmış, dısarısını dinliyordu. Boise çok sessiz bir kediydi. Ama pencere pervazına atlar atlamaz adama seslenmiş, Thomas Hudson da gidip tel pancuru açmıştı. Boise içeri atladı. Ağzında iki tarla faresi vardı.

Pencereden giren kedi, geniş beyaz yatağın üstüne karşıdaki *ceiba* ağacının gövdesinin gölgesini düşüren ayışığı altında farelerle oynamıştı. Sıçrıyor, dönüyor, fareleri yere çarpıyor, birini sürüklüyor, ötekinin üstüne atlıyor, tıpkı yavru olduğu günlerdeymiş gibi kendisinden geçerek oynuyordu. Sonra banyoya taşıdı fareleri, az sonra da Thomas Hudson, göğsünde hissetti kedinin ağırlığını.

«Demek ağaçtan mango yemiyordun?» diye sordu. Boise başını adama sürttü.

«Demek avlanıyor ve evi koruyordun, ha? Benim sevgili kedim ve kardeşim Boise. Şimdi avladıklarını yemeyecek misin peki?»

Kedi başını adama sürtmüş ve sessizce mırıldanmıştı. Sonra da avdan yorgun düşmüş olacak ki, uyuyakalmıştı. Ancak huzursuzca uyumuş ve sabah ölü tarla farelerine hiç ilgi göstermemişti.

Hava aydınlanıyordu, gece hiç uyuyamamış olan Thomas Hudson günün ağarmasını, ilk ışığın griliğinde palmiyelerin gövdelerinin belirmesini seyretti. Önce yalnızca gövdeleri ve üstlerinin bulanık hatlarını görüyordu. Işık arttıkça palmiyelerin tepelerinin fırtınada sallanmalarını seçmeye başladı. Güneş tepelerin ardında yükselirken de palmiye gövdelerinin beyazımsı gri, sallanan dallarının parlak yeşil, tepelerdeki çimenlerin ise kış kuraklığından kahverengi olduğunu gördü Daha uzaklardaki kalkerli tepeler karla örtülüymüş gibi duruyorlardı.

Yattığı yerden kalkıp mokasenlerini ve eski ceketini giyip battaniyenin üstünde kıvrılmış yatan Boise'u uyandırmadan yemek odasından geçip mutfağa gitti. Mutfak evin kuzey cephesindeydi, dışarda çılgın bir rüzgar *flamboyan* ağacının çıplak dallarını duvarlara ve pencerelere çarpıyordu. Buzdolabında yiyecek bir şey yoktu, teldolapta ise yalnızca bir kutu Amerikan kahvesi, bir kutu Lipton çayı ve bir teneke kızartma yağı vardı. Yemekleri yapan Çinli her gün için gerekli olan öteberiyi pazardan alırdı gelirken. Thomas Hudson'un gelmesini beklemiyordu, o yüzden Çinli herhalde pazara gitmişti hizmetçilere

bir şeyler almak için. Çocuklardan biri gelince kasabaya gönderir biraz meyve ile yumurta aldırırım, diye düşündü Thomas Hudson.

Biraz su kaynatıp bir çay hazırladı, fincanını alıp oturma odasına döndü. Güneş iyice yükselmişti artık, oda aydınlıktı. Büyük koltuğa oturup çayını içerken taze ve parlak güneş ışığında duvarlardaki resimlere baktı. Bazılarını değiştirsem iyi olur belki de, diye düşündü. En iyileri yatak odasında, oysa ben artık hiç yatmıyorum orada.

Tekneden sonra oturduğu yerden oda kocaman görünüyordu. Odanın boyutlarını bilmiyordu. Yerdeki hasırı ısmarladığında biliyordu, ama sonra unutmuştu. Her neyse, her ne kadar uzunsa, bu sabah bunun üç katı uzun görünüyordu. Denizden yeni gelmenin doğurduğu bir şeydi bu. Bu ve buzdolabının boş olması. Kuzeybatı rüzgârının kabarttığı denizde, şiddetli akıntı üzerinden gelen kasırgada teknenin sallantısı yok olmuştu artık. Şimdi bunlar deniz kadar uzaktı kendisinden. Beyaz odanın açık kapılarından bakınca denizi, pencerelerden bakınca ağacın yer yer kestiği tepeleri, kentin eski kalesi olan daha ötedeki tepeleri, limanı ve kentin beyazlığını görebiliyordu. Kentin beyazlığı ötesinde tek mavilik denizdi. Şimdi deniz geçmiş kadar uzaktı, artık sallantı sona erdiğine göre vo bir daha denize açılmak zamanı gelene kadar öyle de kalacaktı.

Almanlar daha dört gün oynaşsınlar bakalım, diye düşündü. Acaba bu havada denizaltılar daldığında çevrelerinde balıklar oynaşır mı? Bu sularda onların dalabilecekleri her derinlikte balık vardır. Balıklar denizaltılara büyük ilgi duyuyorlardır. Bazı denizaltıların dipleri herhalde yosunludur ve balıklar da bunu kaçırmazlar kuşkusuz. Ama seyir programlarına bakılırsa öyle fazla yosun tutmuş da olamaz ya, her neyse balıklar teknelerin çevresinde dolanıyorlardır. Thomas Hudson bir an denizi, denize açılmış olsa çevresinde oluşacak olan uçları beyaz mavi tepeleri düşündü, sonra da bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı.

Battaniyenin üstünde uyuyan kedi adamın okşa-

masıyla uyandı. Esnedi, ön ayaklarını gerdi sonra yine kıvrılıp yattı.

«Benimle birlikte uyanan bir sevgilim hiç olmadı,» dedi adam. «Şimdi de benimle uyanan bir kedim bile yok. Haydi uyu bakalım, Boy. Söylediklerim yalandı zaten. Benimle, hatta benden önce uyanan bir sevgilim vardı. Ama sen onu tanımadın, sen gerçekten esaslı hiçbir kadın tanımadın. Ne yapalım, talihin kötüymüş, Boise. Canı cehenneme hepsinin!

Sana bir şey söyleyeyim mi? Bizim iyi bir kadına ihtiyacımız var Boy. İkimiz de âşık olabilirdik ona. Onu besleyebilseydin senin olurdu. Ama doğrusunu istersen uzun süre tarla faresiyle idare edecek birine rastlamadım daha.»

Bir an için açlığını bastırmıştı çay, ama şimdi yeniden midesi kazınıyordu. Denizde olsaydı bir saat önce esaslı bir kahvaltı ederdi, hatta belki de ondan bir saat önce de koca bir fincan içmiş olurdu. Karaya gelirken deniz çok berbat olduğundan yemek pişirememişlerdi, köprüde yediği sığır etli, soğanlı sandviçlerle idare etmişti. Ama şimdi çok açtı ve mutfakta hiçbir şey olmaması keyfini kaçırmıştı. Biraz konserve alıp böyle beklenmedik gelişlerim için saklamalıyım, diye düşündü. Yalnız onu da yememeleri için kilitli bir de dolap almam gerekecek, oysa ben evde kilit altında yiyecek bulundurmaktan hiç hoşlanmam.

Sonunda kendisine bir viski hazırlayıp koltuğuna oturdu, birikmiş gazeteleri okumaya koyuldu. İçkinin açlığını bastırdığını ve eve dönmüş olmanın heyecanını yatıştırdığını fark etti. Bugün içmek istersen iç, dedi kendi kendine. Bu soğukta Floridita'da pek kimse olmaz. Ama yine de oraya gitmek iyi olacak. Orada mı yoksa Pacifico'da mı yemenin daha iyi olacağına karar veremiyordu. Pacifico soğuk olur, diye düşündü. Ama süveterimle ceketim var, barın kıyısındaki masaya da oturdum mu rüzgârdan korunmuş olurum.

«Gezmeyi sevseydin, Boy,» dedi kediye. «Kente inip esaslı vakit geçirirdik.»

Boise gezmekten hoşlanmazdı. Bunun veterinere götürülmek olduğunu sanırdı. Veterinerlerden hâlâ korkuyordu. Goats esaslı bir otomobil kedisi olurdu, diye düşündü. Esaslı bir tekne kedisi belki de dalga serpintisi olmasaydı. Onların hepsini dışarı salıvermeliyim. Keşke bir armağan falan getirebilseydim. Varsa kentten kedinanesi alırım, Goats, Willy ve Boy onunla sarhoş olurlar bu gece. Kedi odasının raflarında biraz kalmış olmalı, çok kurumamışsa. Tropik iklimde kedinanesi çabuk kurur, gücünü yitirirdi. Bahçede yetiştirilen kedinanesi ise etkisizdi. Biz kedi olmayanların da kedinanesi gibi etki yapan bir şeyimiz olsaydı, diye düşündü. Neden kafayı bulmak için böyle bir nesnemiz yok sanki?

Kedilerin, kedinanesine karşı garip tutumları vardı. Boise, Willy, Goats, Friendless Brother, Littless, Furhouse ve Taskforce çok düşkündüler kedinanesine. Mavi Acem kedisi Princessa ota dokunmazdı bile. Güzel olduğu kadar aptal olan Acem Uncle Woolfie, yeni clan hiçbir şeye dokunmaz, yeni bir yiyeceği öteki kediler yiyip bitirene kadar ancak koklamakla yetinirdi. Ama bütün kedilerin büyükanası olan Princessa, kedinanesinin kokusundan korkar, kötülük sezmiş gibi yanından kaçardı. Princessa öylesine soylu bir kediydi ki, gri kürkü, altın gözleriyle öyle kibar tavırları vardı ki, kızışma dönemleri bile kraliyet ailelerin skandallarının bir gösterisi biçimine dönüşürdü. İşte Princessa'nın ilk acıklı ilişkisinden sonra güzelleşip, ağırbaşlılığı bırakıp oynaşlığa geçişini izlemiş olan Thomas Hudson, Princessa kadar güzel bir prensesle sevişmeden ölmek istemezdi.

Sevişmeden önce kadın Princessa gibi ciddi, ince ve güzel, seviştikten sonra da yatakta Princessa gibi utanmaz ve oynak olmalıydı. Thomas Hudson kimi geceler düşlerinde bu prensesi görürdü. Hiçbir şey düşlerdeki gibi güzel olamazdı, ama o bunu gerçekten istiyordu; eğer böyle bir prenses varsa, bunu elde edebileceğinden de emindi.

İşin gerçeği, İtalyan prensesleri dışında yattığı tek prenses kalınca bilekli, bacakları pek de güzel olmayan oldukça çirkin sayılabilecek bir kızdı. Ama

teni pürüssüz, iyice fırçalanmış saçları, pırıl pırıldı. Thomas Hudson onun yüzünü, gözlerini, kendisini sevmişti. Kanal'dan gelip İsmailiye'nin ışıklarına doğru giderlerken avcuna aldığı eli, çok hoştu. Birbirlerini çok seviyorlardı ve âşık olmak üzereydiler. Âşık olmaya o kadar yaklaşmışlardı ki, başkalarının yanındayken kız sesini alçaltıyordu. Şimdi karanlıkta korkuluğa dayanmış, birbirlerinin ellerini tutarken Thomas Hudson, aralarındaki duygu bağından hiç kuşku duymuyordu artık. Bunu anlamış, bundan emin olmuş ve kıza bunu söylemişti. Her şey hakkında birbirlerine dürüst davranacaklarına söz vermiş olduklarından söylemişti bunu.

«Çok isterdim,» dedi kız. «Ne kadar istediğimi bilirsin. Ama yapamam. Yapamayacağımı da bilirsin.»

«Ama bir yolu bulunur,» dedi Thomas Hudson. «Her şeyin bir yolu bulunur.»

«Yani bir can filikasında mı? Bunun bir can filikasında olmasını istemem.»

«Bak,» dedi Thomas Hudson elini kızın göğsü üzerine koyarak; parmakları arasındaki memebaşının canlandığını, dikildiğini hissetti.

«Çok hoş,» diye araya girdi kız. «Ama onlar iki tanedir, bilirsin.»

«Bilirim.»

«Çok zevkli,» dedi kız. «Seni sevdiğimi bilirsin, Hudson. Ben daha bugün öğrendim bunu.»

«Nasıl?»

«Öyle işte. Çok güç olmadı. Sen bir şey anlamadın mı?»

«Benim anlayacak bir şeyim yoktu,» diye yalan söyledi Thomas Hudson.

«Çok iyi. Ama can filikasında olmaz. Senin kamaranda da. Benim kamaramda da.»

«Baron'un kamarasına gidebiliriz.»

«Baron'un kamarasında her zaman biri vardır. Kötü yürekli Baron. Eski günlerdeki gibi kötü bir Baron'un olması ne hoş, değil mi?»

«Öyle. Ama ben kamaranın boş olup olmadığını öğrenebilirim.»

«Olmaz. Olamaz. Şimdi olduğu gibi çok sev beni. Beni tüm varlığınla sevdiğini duy ve yapmakta olduğun şeye devam et.»

Thomas Hudson kızın dediğini yaptı, sonra başka bir şey daha yaptı.

«Olmaz,» dedi kız. «Onu yapma. Dayanamam.»

Kız bir şey yaptı. «Sen buna dayanabilir misin?» diye sordu.

«Evet.»

«Güzel. Sıkı sıkı tutarım öyleyse. Hayır. Öpme beni. Beni burada güvertede öpersen o zaman her şeyi yapalım daha iyi.»

«Neden her şeyi yapmıyoruz ki?»

«Nerede ama, Hudson? Nerede? Söyle, nerede?»

«Sana nedenini söyleyeyim?»

«Nedenini biliyorum. Sorun nerede olacağı.»

«Seni çok seviyorum.»

«Ben de seni. Bundan bir şey çıkacağı yok, yine de birbirimizi seviyoruz, bu da iyi bir şey.»

Thomas Hudson bir şey daha yaptı sonra. «Lütfen,» dedi kız. «Öyle yaparsan gitmek zorunda kalacağım.»

«Oturalım haydi.»

«Hayır, böylece ayakta duralım.»

«Bu yaptığın şeyden hoşlanıyor musun?»

«Evet, bayılıyorum. Sence bir sakıncası var mı?»

«Yok, ama hep böyle devam edemez.»

«Peki.» Kız başını çevirip erkeği öptü, sonra yine yanlarından kayıp giden çöle baktı. Kıştı, gece serindi, birbirlerine yaslanıp baktılar çöle. «Yap öyleyse,» dedi kız. «Vizon kürk tropik iklimde işe yarar böylece. Ama benden önce o'mayacak değil mi?»

«Hayır.»

«Söz mü?»

«Evet.»

«Hudson, haydi şimdi. Yalvarırım, şimdi. Şimdi.»

«Ya sen?»

«Evet. Seninle birlikte, istediğin an. Şimdi. Şimdi. Evet, evet. Şimdi!»

«Gerçekten şimdi mi?»

«Evet. İnan artık sözüme.»

Daha sonra orada durdukları yere ışıklar daha yakındı, kanal kıyıları ve öteleri hâlâ kayıp gidiyordu yanlarından.

«Şimdi benden utanç duyuyorsun, değil mi?» diye sordu kız.

«Hayır. Seni çok seviyorum.»

«Ama senin için kötü bir şeydi bu, ben de çok bencildim.»

«Hayır, benim için kötü olduğunu sanmıyorum. Sen de bencil değilsin.»

«Boşuna gittiğini sanma. Boşuna değildi. Benim için hiç değildi.»

«O zaman boşuna değildi. Öp beni.»

«Olmaz, öpemem. Elini gevşetme sen.»

Kız daha sonra, «Onu o kadar sevmem seni uzmüyor ya?» diye sordu.

«Hayır, aksine o çok gurur duyuyor bundan.»

«Sana bir şey söyleyeyim.»

Kız, erkeğe büyük bir sürpriz olmayan bir şey söyledi.

«Çok mu kötü bir şey bu?»

«Hayır,» dedi Thomas Hudson. «Çok hoştur.»

«Hudson, çok seviyorum seni. Şimdi git, kendini rahatlat ve sonra yine buraya gel. Ritz'de bir şampanya içelim mi?»

«Çok iyi olur. Ya kocan?»

«O hâlâ briç oynuyor. Pencereden görüyorum. Oyunu bitirince bize katılır.»

Geminin arkasındaki Ritz'e gidip bir şişe Perrier Jouet Brut 1915 içmişler, ardından bir tane daha ısmarlamışlardı. Bir süre sonra Prens de kendilerine katıldı. Prens hoş bir adamdı, Thomas Hudson onu beğenirdi. Kendisi gibi onlar da Doğu Afrika'dan avdan dönüyorlardı. Nairobi'de Muthaiga Kulübü'nde ve Torr'da karşılaşmışlar, Mombasa'dan aynı gemiye binmişlerdi. Gemi, dünya turu yapan ve Süveyş'e giderken Mombasa'ya uğrayan bir tekneydi, Southampton'a kadar gidiyordu. Bütün kamaraları

çok lüks bir gemiydi. Bütün kamaralar dünya turu için satılmıştı, ancak yolculardan bazıları Hindistan'da inmiş, bu gibi şeyleri bilmeyi iş edinmiş bir dostu Thomas Hudson'a geminin boş kamaraları olduğunu ve fiyatının mantıklı olabileceğini söylemişti. Thomas Hudson da Prensle Prensese anlatmıştı durumu. Prensle Prenses, Handley Page uçaklarının çok ağır uçtukları ve uçuşun da çok yorucu ve uzun olduğu o dönemde, Kenya'dan uçağa binmeye hiç istekli değillerdi. Böyle bir yolculuk ve fiyatlar kendilerini çok heyecanlandırmıştı.

«Esaslı bir yolculuk yapacağız,» dedi Prens. «Siz de bunu sağladığınız için çok esaslı bir insansınız. Yarın sabah hemen telefon edip durumu öğrenirim.»

Hint Okyanusunun maviliği, geminin yeni limandan ağır ağır çıkışı, Afrika'nın arkalarında kalması, büyük ağaçlı eski beyaz kentin, tüm yeşilliğin arkalarında kalması, geminin dalgaların kırıldığı kayalığın yanından geçişi, sonunda tamyolla açık denizlere girişi, çevrelerinde uçuşan balıklarla gerçekten çok zevkli bir yolculuk olmuştu. Afrika arkalarında uzun, ince ve mavi bir çizgiye dönüşürken, kamarotlardan biri gong çalmıştı. Ardından kendisi, Prensle Prenses ve eski dostları olan Baron, barda birer sek martini içmeye gittiler.

«Gonga aldırış etmeyin,» dedi Baron. «Biz yemeğimizi Ritz'de yeriz. Tamam mı?»

Prensesle gemide yatmamıştı, ancak Hayfa'ya varıncaya kadar birlikte öyle şeyler yapmışlardı ki, her ikisi de çok yoğun bir çaresizliğin doruğuna erişmişlerdi. Öyleki, başka bir nedenle olmasa da yalnızca sinirlerini yatıştırmak için bu çaresizliğin yasalarla bile olsa, giderilmesi gerekirdi. Oysa onlar sevişmek yerine, Hayfa'dan Şam'a kadar bir araba gezintisine çıkmışlardı. Yolda Thomas Hudson önde sürücüyle, öteki ikisi de arkada oturmuşlardı. Dönüşte ise Prens sürücünün yanına geçmiş, onlar arkada oturmuşlardı. Yol boyunca Thomas Hudson, Prens'in ve sürücünün enselerini seyretmişti. Şimdi de Şam'dan Hayfa'ya uzanan yolun bir nehirle ke-

sildiğini hatırlıyordu. Bu nehirde küçük ölçekli bir haritadakiler gibi derin bir boğaz, boğazda da bir ada vardı. Thomas Hudson'un o yolculuktan en iyi hatırladığı şey o adaydı.

Şam yolculuğu durumlarına bir yarar getirmemişti, Hayfa'dan ayrılıp da gemi Akdeniz'e açıldığında filika güvertesindeydiler. Kuzeybatı rüzgârıyla hava, epeyce serinlemişti, deniz de kabarmaya başlamıştı. «Bir şey yapmamız gerek.» dedi kadın.

«Sahi mi?»

«Yatmak ve bir hafta yataktan çıkmamak istiyorum.»

«Bir hafta pek uzun bir süre değil.»

«Bir ay öyleyse. Ama bunu hemen yapmalıyız ve hemen de yapamayız.»

«Baron'un kamarasına gidebiliriz.»

«Hayır. Hiç çekinmeden yapabileceğimiz zamana kadar, yapmak istemiyorum.»

«Şimdi nasıl hissediyorsun kendini?»

«Çıldıracakmışım gibi, hatta ikimiz de biraz biraz çıldırmaya başlamışız gibi...»

«Paris'te yatakta sevişiriz.»

«Sokağa nasıl çıkarım ki? Evden kaçma konusunda hiçbir deneyimim yok benim.»

«Alışverişe çıkarsın.»

«Ama benim alışverişe de biriyle çıkmam gerek.»

«Biriyle çıkarsın sen de. Güvenebileceğin biri yok mu?»

«Var. Ama bunu yapmak zorunda kalmayı istemezdim.»

«Yapma öyleyse.»

«Hayır, yapmalıyım. Yapmam gerektiğini biliyorum. Ama bunu bilmem durumu değiştirmiyor.»

«Ona hiç ihanet etmedin mi?»

«Hayır. İhanet edeceğimi de hiç sanmazdım. Ama şimdi tek istediğim bu. Başka birinin bunu bilmesi, beni çok rahatsız eder.»

«Bir çare buluruz.»

«Lütfen beni kollarının arasına al ve sık.» dedi

kadın. «Konuşmayalım, düşünmeyelim, üzülmeyelim. Sıkı sıkı kucakla beni ve çok sev beni, çünkü artık her tarafım sancımaya başladı.»

Thomas Hudson bir süre sonra, «Bak, bu işi her ne zaman yaparsan yap, senin için şimdiki kadar kötü olacak,» dedi. «Sen kocana ihanet etmek istemiyorsun, bir de ihanetini kimsenin duymamasını istiyorsun. Ama sonunda olacak budur.»

«Yapmak istiyorum ama. Onu incitmek istemiyorum. Yapmam gerek. Artık elimde değil benim.»

«Yap öyleyse. Şimdi yap.»

«Şimdi çok tehlikeli ama.»

«Bu gemide bizi gören, duyan ve tanıyan biri olsun da bizim yatmadığımızı düşünmesin, bu mümkün mü sanıyorsun? Yaptığımız şeyler birlikte yatmaktan daha farklı mı sanıyorsun?»

«Elbette, daha farklı. Esas fark orada zaten. Yaptığımız şeylerden çocuğumuz olmaz.»

«Şahanesin,» dedi erkek. «Gerçekten şahanesin.»

«Çocuğumuz olursa sevinirim. Kocam bir çocuk istiyor ama hiç olmuyor işte. Hemen onunla da yatarım, çocuğun bizim olduğunu hiç anlamaz.»

«Ben olsam hemen yatmazdım onunla.»

«Herhalde, ama ertesi gece yatarım öyleyse.»

«Onunla yatmayalı ne kadar oldu?»

«Her gece yatıyorum. Zorunluyum buna, Hudson. Öyle gergin oluyorum ki, zorunlu kalıyorum buna. Artık geç saatlere kadar briç oynamasının nedeni bu sanırım. Kamaraya geldiğinde benim uyumuş olmamı istiyor. Âşık olduğumuz günlerden bu yana biraz biraz bıktı artık galiba.»

«Onunla evlendiğinden beri ilk kez mi âşık oluyorsun?»

«Hayır. Özür dilerim. Ama ilk değil. Çok kere âşık oldum. Ama ona hiç ihanet etmedim, etmeyi bile düşünmedim. O kadar iyi bir kocadır ki. Üstelik beni çok sever, hep iyi şeyler yapmak ister.»

«Ritz'e gidip birer şampanya içsek iyi olacak sanırım,» dedi Thomas Hudson. Duyguları karmakarışık olmuştu.

Ritz bomboştu, garson şampanyalarını duvar kenarındaki masalarına getirdi. Perrier Joue Brut (1915) şişesi, buzdan hiç eksik olmuyordu. «Aynı şampanya mı, Bay Hudson?» diye sordu garson.

Kadehlerini birbirlerine kaldırdılar. «Bu şarabı seviyorum,» dedi Prenses. «Ya sen?»

«Pek çok hem de.»

«Ne düşünüyorsun?»

«Seni.»

«Elbette. Ben de yalnızca seni düşünüyorum. Peki sen benim nemi düşünüyordun?»

«Şu anda kamarama inmemizi düşünüyordum. Çok konuşuyoruz, çok uğraşıyoruz, ama hiçbir şey yapmıyoruz. Saat kaç?»

«On biri on geçiyor.»

«Saatın kaç?» diye seslendi Thomas Hudson şarap garsonuna.

«On biri çeyrek geçiycr, efendim.» Garson barın içindeki saate baktı.

Garson uzaklaşınca, «Kaça kadar briç oynar?» diye sordu Thomas Hudson.

«Geç vakte kadar oynayacağını, kendisini beklemememi söyledi.»

«Şarabı bitirip kamaraya inelim. Orada da şarap var.»

«Ama bu çok tehlikeli bir şey, Hudson.»

«Her zaman tehlikeli olacaktır. Ama bunu yapmamak giderek daha tehlikeli olmaya başladı.»

O gece üç kere seviştiler. Sonunda Thomas Hudson kadının itirazına rağmen kendisini kamarasına götürdü. Prens hâlâ briç oynuyorsa, bunun daha doğru olacağını söylemişti. Sonra da barın açık olduğu Ritz'e gidip aynı şaraptan bir şişe daha getirtti ve Hayfa'da gemiye alınan gazeteleri okumaya koyuldu. Uzun bir süredir gazete okumadığını o anda fark etmişti. Kendini rahatlamış hissediyor, gazete okumaktan mutluluk duyuyordu. Oyun bitip de Prens, Ritz'in kapısından içeri baktığında, Thomas Hudson ona yatmadan önce bir kadeh şarap içmesini teklif etti. Prens'i her zamankinden çok seviyor, ona karşı güçlü bir akrabalık bağı duyuyordu sanki.

Thomas Hudson ile Baron, Marsilya'da gemiden indiler. Diğerleri turun sonu olan Southampton'a kadar gidiyorlardı. Marsilya'da Eski Liman'da bir kaldırım lokantasına oturup midye yediler, pembe şarap içtiler. Thomas Hudson çok açtı, Hayfa'dan yola çıkmalarından bu yana hep aç olduğunu hissetti yemek yerken.

Şimdi de çok açım, diye düşündü. Bu hizmetçiler de hangi cehenneme gittiler? Hiç olmazsa biri görünmeliydi artık. Dışarda çok soğuk bir rüzgâr esiyordu. Marsilya'da o dik yokuştaki lokantada oturdukları günü hatırlıyordu. Ceketlerinin yakalarını kaldırmışlar. içinde eritilmiş tereyağı olan biberli sıcak salçalı midyeleri, Provence'in görüntüsü gibi tadı olan Tavel şarabını, balıkçı kadınların eteklerini uçuran rüzgârı, tur yolcularını, limanın yokuşunu tırmanan kötü giyimli orospuları hep hatırlıyordu.

«Çok yaramaz bir insansın sen,» dedi Baron. «Çok yaramazlık ettin.»

«Biraz daha midye ister misiniz?»

«Hayır, daha sert bir şey isterim şimdi.»

«Bir balık çorbası içelim mi?»

«İki çorba mı?»

«Açım ben. Uzun bir süre gelmeyeceğiz bir daha buraya.»

«Acıkmış olacağını tahmin ederim. Güzel. Bir balık çorbası içeriz. ardından az pişmiş bir şatobrian. Seni besleyeceğim ulan orospu çocuğu.»

«Ne yapacaksın?»

«Onemli olan senin ne yapacağın. Kadını seviyor musun?»

«Hayır.»

«Bu iyi işte. Şimdi gitmen çok daha iyi olur öyleyse. Çok iyi hem de.»

«Onlarla birlikte balığa çıkacağıma söz vermiştim.»

«Avlanmaya çıkıyor olsaydınız gitmeye değerdi,» dedi Baron. «Balığa çıkmak soğuk ve hiç hoş olmayan bir şey ve kadının da kocasını aptal yerine koymaya hiç hakkı yok.»

«Kocası durumu biliyor olmalı.»

«Bilmiyor. Karısının sana âşık olduğunu biliyor yalnızca. Sen bir centilmen olduğun için her ne yaparsan doğrudur. Ama kadının kocasını aptal yerine koymaya hakkı yok. Onunla evlenmezsin, değil mi?»

«Hayır.»

«Zaten o da seninle evlenemez, onun için sen kadını sevmiyorsan kocasını mutsuz kılmaya hiç gerek yok.»

«Sevmiyorum onu, bundan eminim artık.»

«O zaman bence senin artık aradan çekilmen gerekir.»

«Ben de öyle düşünüyorum.»

«Aynı fikirde oluşumuza sevindim. Şimdi bana söyle bakalım, nasıl kadın, ha?»

«Çok iyi.»

«Saçmalama. Annesini tanırdım. Sen anasını görecektin.»

«Tanımadığıma üzgünüm.»

«Üzgün olman da gerekir. Böylesine iyi ve sıkıcı insanlarla nasıl bir araya geldin şaşıyorum doğrusu. Resimlerin için o kadına ihtiyacın yok senin. Öyle değil mi?»

«Hayır, bu işler öyle yapılmaz zaten. Ondan hoşlanıyorum ama. Hâlâ da hoşlanıyorum. Ama ona âşık değilim ve durum giderek karışıyor.»

«Böyle düşünmene gerçekten sevindim. Şimdi nereye gideceksin bakalım?»

«Afrika'dan yeni geldik.»

«Tamam. Neden bir süre Küba'ya ya da Bahama Adalarına gitmiyorsun? Evden biraz para kopartabilirsem ben de gelirim.»

«Evden para alabileceğini sanıyor musun?»

«Hayır.»

«Ben biraz Paris'te kalmayı düşünüyorum. Uzun bir süredir kentten uzak kaldım.»

«Paris kent değildir. Kent olan Londra'dır.»

«Paris'te neler olup bittiğini görmek istiyorum.»

«Ben sana anlatırım olup bitenleri.»

«Öyle demek istemedim. Resim görmek, bazı in-

sanlarla görüşmek, at yarışlarına, Auteuil'e, Enghien'e ve Le Tremblay'a gitmek istiyorum. Neden sen de kalmıyorsun?»

«Ben at yarışını sevmem, kumarda kaybedecek param da yok.»

Bunu şimdi düşünüp durmanın ne anlamı var? diye söylendi. Baron ölmüştü, Almanlar Paris'e girmişler, Prensesin çocuğu olmamıştı. Herhangi bir kral sarayında kanı bulunmayacaktı; meğer ki günün birinde, hiç olmayacak bir şey ama, Buckingham Sarayında burnu kanasın. Çocuklardan biri yirmi dakikaya kadar gelmezse köye inip yumurta ve ekmek almaya karar verdi. İnsanın kendi evinde aç kalması boktan bir şey, diye düşündü. Ama oraya gidemeyecek kadar da yorgunum işte.

Tam o anda mutfakta bir tıkırtı duydu, büyük masanın altındaki zile bastı.

Uşak yardımcısı oğlan yarı aziz, yarı eşcinsel, kurnaz ve çok acı çekmiş bakışıyla başını kapıdan uzattı. «Siz mi çaldınız?»

«Kim çalacaktı ya? Mario nerede?»

«Postayı almaya gitti.»

«Kediler nasıl?»

«Çok iyi hepsi, yeni bir şey yok. Big Goats El Gordo'yla kapıştı. Ama yaralarını tedavi ettik.»

«Boise zayıflamış görünüyor.»

«Geceleri çok çıkıyor.»

«Princessa nasıl?»

«Biraz üzgün, ama şimdi yemesi iyi.»

«Et bulmakta güçlük çektiniz mi?»

«Cotorro'dan aldık.»

«Köpekler nasıl?»

«Hepsi iyi. Negrita yine yavrulayacak.»

«İçerde tutamadınız mı?»

«Tutmaya çalıştık ama kaçtı.»

«Başka neler oldu?»

«Hiç. Yolculuk nasıldı?»

«Olaysız.»

Thomas Hudson bu çocukla sinirli ve kesik ko-

nuşuyordu. Çocuğu iki kere kovmuş, ama sonra babası gelip yalvarınca yine işe almıştı. Başuşak Mario, gazeteler ve postayla içeri girdi. Yüzü gülüyordu.

«Yolculuk nasıl geçti?»

«Sonlarına doğru biraz sert.»

«*Fıgurate*. Tahmin ederim. Şiddetli bir rüzgâr. Yemek yediniz mi?»

«Yiyecek bir şey yok ki.»

«Yumurta, süt ve ekmek getirdim. Sen,» dedi ikinci uşağa. «Git de beyin kahvaltısını hazırla. Yumurtaları nasıl istersiniz?»

«Her zamanki gibi.»

«*Los huevos como siempre,*» dedi Mario. «Her zamanki gibi. Boise sizi karşıladı mı?»

«Evet.»

«Bu kere epey sıkıntı çekti. Her zaman olduğundan daha çok.»

«Ya ötekiler?»

«Goals ile Fats arasında bir kavga yalnızca.» Gururla söylüyordu İngilizce adları. «Princesssa biraz üzgündü. Ama önemli bir şey yoktu.»

«*Y tu?*»

«Ben mi?» Çocuk sevinç ve utançla gülümsedi. «Çok iyiyim, teşekkür ederim.»

«Ailen nasıl?»

«Hepsi çok iyi, teşekkür ederim. Babam yine işe girdi.»

«Sevindim buna.»

«O da sevindi. Öteki beyler burada yatmadılar mı?»

«Hayır, hepsi kasabaya indiler.»

«Yorgun olmalılar.»

«Öyle.»

«Arkadaşlarınız telefon etti. Hepsini yazdım. Umarım okuyabilirsiniz. İngilizce adları pek beceremiyorum.»

«Kulağına geldiği gibi yaz.»

«Ama sizinle ben aynı sesleri duyamıyoruz ki.»

«Albay telefon etti mi?»

«Hayır, efendim.»

«Bana madensuyu ile viski getir. Kedilere de süt, lütfen.»

«Yemek odasına mı buraya mı?»

«Viski buraya, kedilerin sütü yemek odasına.»

«Hemen,» dedi Mario. Mutfağa gidip viski ve madensuyuyla döndü. «Oldukça sert sanırım.» dedi.

Şimdi mi tıraş olsam yoksa kahvaltıdan sonra mı, diye düşündü Thomas Hudson. Viskiyi tıraş olurken içmek için istemiştim. Pekâlâ, git tıraş ol öyleyse. Canı cehenneme tıraş olmanın. Hayır! Git ve ol! Moralin için iyi, üstelik kahvaltıdan sonra kente ineceksin.

Yüzünü sabunlarken, sabunladıktan sonra, tıraş olurken içti viskiyi. Çenesindeki, yanaklarındaki iki haftalık sakalı kesebilmek için üç kere jilet değiştirdi. Tıraş olurken kedi kendisini seyrediyor, ayaklarının dibinde dolanıp dizine sürtünüyordu. Hayvan, birden banyodan fırladı gitti. Thomas Hudson onun yemek odasının döşemesine süt kaplarının konulduğunu duyduğunu anlamıştı. Kapların takırtısını, ya da kedilere seslenildiğini kendisi duymamıştı. Ama Boise duymuştu.

Thomas Hudson tıraş oldu, avcuna Birleşik Devletler'deki sulu alkol yerine, Küba'nın doksan derecelik alkolünü doldurup yüzünü ovuşturdu; alkolün serinliğinin tıraş olmanın verdiği yanmayı alıp götürmesini hissetti.

Ne şeker kullanırım ne tütün içerim, diye düşündü, ama yine de bu ülkede damıtılan şeylerden zevk alıyorum.

Evin çevresinde dolaşan balkon nedeniyle banyo pencerelerinin alt kısmı boyanmıştı, ancak üst camlardan rüzgârda savrulan palmiye ağaçlarının dalları görünüyordu. Düşündüğümden de sert esiyor, diye söylendi. Tekneyi karaya çekmeye zaman kalacak gibi. Ama bilinmez ki. Her şey rüzgârın kuzeydoğudan esmeye başladığında ne yapacağına bağlı. Son bir iki saattir denizi düşünmemek çok hoş olmuştu doğrusu. Devam edelim, diye düşündü. Denizi de altındakini de, üstündekini de, hatta denizle il-

gili herhangi bir şeyi de düşünmeyelim. Hatta ve hatta nesini düşünmeyeceğimizin listesini bile yapmayalım. Denizin varlığı yeter, gerisini bırak. Ve öteki şeyleri de, diye düşündü. Onları da düşünmeyeceğiz.

«Beyefendi kahvaltıyı nerede isterler?» diye sordu Mario.

«Denizden uzak olsun da nerede olursa olsun.»

«Yemek odasında mı yoksa beyefendinin yatak odasında mı?»

«Yatak odasında. Hasır koltuğu çek ve kahvaltıyı da yanındaki masaya bırak.»

Thomas Hudson sıcak çayı içti, yağda pişmiş bir yumurta ile portakal marmelatlı bir dilim ekmek yedi.

«Meyve yok mu?»

«Yalnızca muz var.»

«Getir bakalım.»

«Alkolle iyi olur mu?»

«Palavra bunlar.»

«Ama siz yokken köyde biri rom içerken muz yedi ve öldü.»

«Adamın romdan ölen muz seven bir ayyaş olmadığını nerden biliyorsun?»

«Hayır, efendim. Bu adam çok muz yedikten sonra, azıcık rom içti ve öldü. Kendi bahçesinin muzlarıydı. Köyün ardındaki tepede oturur ve yedi numaralı otobüslerde çalışırdı.»

«Nur içinde yatsın,» dedi Thomas Hudson. «Bana bir iki muz getir bakalım.»

Mario bahçedeki ağaçtan küçük, sarı sarı, olgun muzlar getirdi. Soyuldukları zaman bir insan parmağından azıcık daha büyük olan muzlar, müthiş lezzetliydi. Thomas Hudson beş tane yedi.

«Sen bana iyi bak bakalım zehirlenecek miyim,» dedi. «Prensesi getir de şu öteki yumurtayı yesin.»

«Sizin dönüşünüzü kutlamak için ben ona bir yumurta verdim,» dedi çocuk. «Boise ve Willy'ye de bir yumurta verdim.»

«Ya Goats'a?»

«Bahçıvan Goats'un yaraları iyileşene kadar yumurta yememesinin daha doğru olacağını söyledi. Yaraları çok ağırdı.»

«Ne biçim bir kavgaydı bu?»

«Çok ciddi. Bir mil boyunca dövüştüler. Bahçenin ötesindeki çalıların ardında kaybettik onları. Sessizce kavga ediyorlar artık. Hangisinin kazandığını bilmiyorum. Önce Big Goats geldi, yaralarına baktık. Balkona gelip su deposunun yanına yattı. Fats ise bir saat sonra geldi.»

«Küçükken kardeş kardeş, nasıl seviştiklerini hatırlar mısın?»

«Elbette, ama şimdi Fats'in Goats'u öldüreceğinden korkuyorum. En az yarım kilo daha ağır olmalı.»

«Goats esaslı bir dövüş kedisidir.»

«Öyle efendim, ama bir kedi için yarım kilo fazlanın ne demek olduğunu bilirsiniz.»

«Horozlarda olduğu kadar önemli değildir bu bence. Sen her şeyi horoz dövüşüyle kıyaslıyorsun. İnsanlarda da, kilosuna inmek için zayıflamaya kalkışmadıkça kilo farkı hep önemli değildir. Jack Dempsey dünya şampiyonu olduğunda 95 kiloydu. Williard ise 115 kilo geliyordu. Goats da, Fats de iri kedilerdir.»

«Ama dövüşmeye başladıklarında yarım kilo büyük bir avantaj,» dedi Mario. «Para için dövüşüyor olsalardı kimse yarım kilo üstünlüğünü kaybetmek istemezdi. Gram bile kaçırmamaya dikkat ederlerdı.»

«Bana biraz daha muz getirsene.»

«Yapmayın efendim.»

«O saçmalığa gerçekten inanıyor musun?»

«Saçma değil bu, beyefendi.»

«Öyleyse bir viski ile madensuyu getir.»

«Emrederseniz getiririm.»

«Rica ediyorum.»

«Rica da etseniz bir emirdir bu.»

«Getir öyleyse.»

Çocuk buzlu viski ile madensuyunu getirdi. «Ze-

hirlenme belirtileri için gözünü dört aç,» dedi Thomas Hudson. Ama çocuğun yüzündeki endişeli bakışı görünce alay etmeyi bıraktı. «Bana bir şey olmaz, merak etme,» dedi.

«Beyefendi ne yaptığını bilir. Ama benim görevim uyarmaktı.»

«Çok iyi, uyardın işte. Pedro geldi mi?»

«Hayır efendim.»

«Geldiği zaman kente inmek üzere Cadillac'ı hazırlamasını söyle.»

Şimdi de bir banyo yap, diye söylendi sonra kendi kendine. Havana'ya inmek için giyin sonra da. Ardından kente git ve Albayı gör. Nen var senin böyle? Bolluk iyi gelmiyor bana, diye düşündü. Bolluk. Bolluk ülkesi. Bolluk denizi. Bolluk havası.

Hasır koltuğun çıkıntısını çekip ayaklarını uzattı, yatak odasının duvarlarındaki resimlere baktı. Yalnız kavga ettiği gecelerde yatmak üzere aldığı kötü şilteli ucuz yatağın başucunda, Juan Gris'in *Gitarcı*'sı asılıydı. *Nostalgia hecha hombre*, diye İspanyolca düşündü. İnsanı insan yapan özlemdir. Ama bunun insanı öldürdüğünü akıllarına getirmezler hiç. Kitaplığın üstünde ise Klee'nin *Monument in Arbeit*'ı asılıydı; onu *Gitarcı* kadar çok sevmese de yine seyretmeyi ve Berlin'de satın aldığında kendisine ne kadar yozlaşmış geldiğini düşünmekten hoşlanırdı. Renkler babasının çeşitli şankr ve frengi ülserlerini gösteren resimlerdeki kadar çirkindi. Karısı bunun yozluğunu kabul edip bir tabla olduğuna alışana kadar çok korkmuştu. Thomas Hudson tabloyu Berlin'de mutlu oldukları o nefis, fakat soğuk sonbaharda Fletcheim'ın galerisinde gördüğü zamandan daha fazla bir bilgiye sahip değildi resim hakkında. Ama güzel bir resimdi ve seyretmek hoşuna gidiyordu.

Öteki kitaplığın üstünde Mason'un orman manzaralarından biri asılıydı. Ville d'Avray'dı bu ve bunu da *Gitarcı*'yı sevdiği gibi severdi. Tabloların özelliği de buydu işte; hiçbir umutsuzluk duymadan, kederlenmeden severdin onları. İyileri, senin hep yap-

maya çalıştığın şeyleri yapmış oldukları için insanı mutlu kılardı. Eğer sen yapamamışsan bile, yapılmıştı işte ve oldukça da iyiydi.

Boise odaya gelip adamın kucağına atladı. Şahane bir atlayışı vardı, hiçbir çaba harcamadan yatak odasındaki dolabın tepesine bile atlayabilirdi. Şimdi de ustaca atladıktan sonra Thomas Hudson'ın karnı üzerine yerleşmiş, önayaklarıyla okşarcasına hareketler yapıyordu.

«Tablolara bakıyorum, Boy. Sen de sevseydin bunları hayatın bambaşka olurdu.»

Kim bilir, belki de o da benim resimden aldığım zevki sıçramaktan ve geceleri avlanmaktan alıyordur, diye düşündü. Ama resimleri görememesi çok yazık doğrusu. Resimden çok anlıyor olabilirdi.

«Acaba hangisini severdin, Boy. Herhalde şahane balık ve av natürmortlarının yapıldığı Hollanda dönemini. Hey, bırak yakamı. Gündüz şimdi. Gündüzün öyle şeyler yapman doğru değil.»

Boise, aşk oyunlarını sürdürüyordu. Thomas Hudson hayvanı yatıştırmak için yan tarafına yatırdı.

«Biraz daha dikkatli olmalısın, Boy. Seni memnun etmek için daha öteki kedileri gidip görmedim bile.»

Boy mutluydu, Thomas Hudson parmaklarının ucunda hissediyordu hayvanın boğazındaki mırıltıyı.

«Yıkanmam gerek, Boy. Sen ömrünün yarısını yıkanarak geçirirsin. Ama dilinle yaparsın bunu. O zaman yüzüme bile bakmazsın. Yıkanırken bürosundaki bir işadamından farkın yoktur. İştir o yaptığın. Rahatsız edilemezsin. Eh, benim de şimdi yıkanmam gerek. Ama onun yerine burada ayyaş gibi oturmuş sabah sabah içiyorum. Aramızdaki farklardan biri bu işte. Sen on sekiz saat dümen başında duramazsın. Ben dururum. En azından on iki saat. Zorunlu olduğum zaman da on sekiz saat. Dün gece ve bu sabah on dokuz saat. Ama senin gibi sıçrayamam da, geceleri avlanamam da. Biz geceleri çok başka türlü avlanırız ama. Senin radarın bıyıklarındadır. Bir güvercininki de herhalde gagasının üstündeki kabukta-

dır. Bütün pasta güvercinlerinde böyle bir kabuk vardır. Senin ne tür yüksek frekansların vardır, ha Boy?»

Boise boylu boyunca, kütük gibi yatmış mırıldanıyordu, çok mutluydu.

«Senin alıcın ne diyor ha, Boy? Frekans uzunluğun nedir? Ya aralıkları? Benimkinin içinde bir magnotron var. Sakın kimseye söyleme ama. UHF kanalında elde ettiğimiz yüksek keskinlikle düşman orospuları çok daha uzaktan saptanabiliyor. Mikro dalga bu, Boy ve sen şimdi mırıltılarınla yayıyorsun bunu.»

Yeniden denize açılana kadar, o konuyu düşünmeme kararını böyle uygulardın işte. Unutmak istediğin deniz değildi aslında. Denizi sevdiğini ve ondan uzak yaşayamayacağını bilirdin. Kapı önüne çık da bak ona. Hiç de zalim, ya da acımasız falan değil. Orada duruyor yalnızca, rüzgâr dalgalandırıyor, her ikisi yüzeyinde kıyasıya mücadele ediyorlar ama dipte bunların hiçbir önemi yok. Yeniden denize açılacağın için şükret ve ona senin yuvan olduğu için teşekkür et. Yuvan orası senin. Onun hakkında saçmalama, saçma şeyler de düşünme. Sıkıntıların nedeni o değil. Şimdi biraz mantıklı olmaya başladın, diye düşündü. Karada pek mantıklı düşünememene rağmen. Pekâlâ, diye söylendi, denizde o kadar mantıklıyım ki, karada mantıklı olmak istemiyorum.

Karada olmak güzel bir şey, diye düşündü. Bugün bunun ne kadar güzel olduğunu göreceğiz. Kahrolası Albayı gördükten sonra. Moralimi yükselttiği için onu görmekten hoşlanırım aslında. Şimdi Albayı düşünmeyelim ama. İyi bir gün geçirirken kaçınacağımız şeylerden biri de bu olacak. Onu görmeye gideceğim, ama onunla dalaşmayacağım. Yeteri kadar sıkıntısı var adamın, öyleki giren sıkıntı çıkmıyor, çıkanlar da bir daha yerlerine giremiyorlar. Ben ona gidip raporumu vereceğim yalnızca.

İçkisini bitirdi, kediyi kucağından indirip kalktı, üç tabloya bir daha baktıktan sonra gidip duşunu yaptı. Su ısıtıcısını çocuklar geldikleri zaman açtıkları için, su yeterince sıcak değildi. Yine de iyice sa-

bunlardı, başını yıkadı, soğuk su ile tamamladı yıkanmasını. Beyaz keten gömleğini, beyaz pantolonunu, yün çoraplarını, on yıllık İngiliz ayakkabılarını, kaşmir kazağını ve eski tüvit ceketini giydi, koyu renk kravatını taktı. Mario'yu çağırdı.

«Pedro geldi mi?»

«Evet, efendim. Araba kapının önünde.»

«Bana hindistancevizi sütü ile bir Tom Collins hazırla, içkiyi termoslardan birine koy.»

«Baş üstüne, efendim. Palto ister misiniz?»

«Yanıma alırım, hava daha soğursa dönerken giyerim.»

«Öğle yemeğine dönecek misiniz?»

«Hayır. Akşam yemeğine de gelmeyeceğim.»

«Gitmeden önce öteki kedileri görmek ister miydiniz? Hepsi dışarda rüzgârsız bir köşede güneşleniyorlar.»

«Hayır, akşama görürüm onları. Onlara bir armağan getirmek istiyorum.»

«Ben gidip içkinizi hazırlayayım. Hindistancevizi için biraz bekleyeceksiniz.»

Neden kedileri görmeye gitmeyecekmişsin, diye söylendi kendi kendine. Bilmiyorum. Bunu hiç mi hiç anlamadım. Yepyeni bir şey bu.

Adamın gidişine üzülen Boise ardından gelmişti, ancak ortalıkta bavul falan görmediğinden pek paniğe kapılmamıştı. «Belki de senin için yaptım bunu Boy,» dedi Thomas Hodson. «Hiç merak etme, bu gece ya da sabaha karşı döneceğim. Rahatlamış olarak inşallah. O zaman biraz daha aklıbaşında olabiliriz. *Vamonos a limpiar la escopeta.* Tüfeği boşaltmaya gidelim.»

Hâlâ çok kocaman görünen uzun, aydınlık oturma odasından çıkıp Küba'nın bu kış sabahı güneşinde daha da parlaklaşan beyaz merdivenlerden indi. Köpekler bacakları dibinde oynaşıyorlardı, kederli bakışlı av köpeği homurdanarak gelip eğik başını salladı.

«Zavallıcık,» dedi Thomas Hudson, köpeğin başını okşadı. Diğer köpekler soğuğun ve rüzgârın he-

yecanıyla neşeli ve canlıydılar. Merdivenlerin üzerinde *ceiba* ağacından rüzgârın koparttığı dallar vardı. Sürücü arabanın arkasından çıkıp abartmalı bir biçimde titredi. «Günaydın, Bay Hudson. Yolculuğunuz nasıl geçti?»

«Oldukça iyi. Arabalar ne durumda?»

«Hepsi iyi çalışıyor.»

«İnanırım,» dedi Thomas Hudson İngilizce olarak. Sonra arkasından kadehi mantara sarmış olarak gelen Mario'ya döndü. «Pedro'ya bir kazak getir. Onü düğmelilerden. Bay Tom'un eşyaları arasından al. Merdivenlerdeki bu pisliği de temizlet.»

Thomas Hudson kadehi tutması için sürücüye verip köpekleri okşamak için eğildi. Boise merdiven başında oturmuş horgörüyle seyrediyordu. Yaşlılıktan tüyleri kırlaşan, kuyruğunu sırtına kıvırmış, küçük ayaklı, ince bacaklı Negrita sevimli ve zeki bakışlı bir dişi köpekti.

Thomas Hudson onu bir gece bardan birilerinin ardından çıkarken görüp cinsini sormuştu.

«Küba,» demişti garson. «Dört gündür burada. Herkesin ardından gidiyor, ama hepsi de arabalarının kapılarını hayvanın yüzüne kapatıyorlar.»

Köpeği Finca'ya eve götürmüşlerdi, hayvan iki yıl boyunca hiç kızışma dönemi geçirmediğinden Thomas Hudson da onun yavrulamayacak kadar yaşlandığını düşünmüştü. Ama bir gün Negrita'yı bir polis köpeğinden güçlükle ayırdı. Negrita bundan sonra polis köpeğinden, bir buldoktan, av köpeklerinden ve kıpkırmızı türü belirsiz bir yavru veren bir köpekten yavru sahibi oldu.

Şimdi oğulları hep çevresindeydi ve yine hamileydi.

Thomas Hudson sürücüye, «Kiminle çiftleşti?» diye sordu.

«Bilmiyorum.»

Mario kazağı getirip sürücüye verdi, adam yıpranmış üniforma ceketini çıkartıp kazağı giydi. «Yavruların babası köydeki kavgacı köpek,» dedi Mario.

«Eyvallah, köpekler,» dedi Thomas Hudson. «Ey-

vallah, Boy.» Boy köpeklerin arasından koşarak geçip arabanın yanına gelmişti. Arka koltukta oturup mantara sarılı kadehi elinde tutan Thomas Hudson pencereden eğilip arka ayakları üstünde yükselen kedinin başını okşadı. «Merak etme, Boy, döneceğim yine.»

«Zavallı Boise,» dedi Mario. Kediyi kucağına aldı. Kedi, araba çiçek tarhının çevresinden dönüp engebeli araba yolundan geçerek tepenin ve yüksek mango ağaçlarının ardında kaybolana kadar, ardından baktı. Mario hayvanı eve götürünce kucağından indirdi. Kedi pencere pervazına atlayıp yolun tepenin sırtında kaybolduğu yere bakmaya devam etti.

Mario hayvanı okşadı ama kedi gevşemedi.

«Zavallı Boise,» dedi uzun boylu zenci çocuğu. «Zavallı Boise.»

Araba yola geldiğinde sürücü inip kapının zincirini açtı, sonra arabaya binip gaza bastı. Sokaktan gelen bir zenci çocuğuna kapıyı kapatması için seslendi. Çocuk gülümseyerek başını salladı.

«Mario'nun küçük kardeşi bu.»

«Biliyorum,» dedi Thomas Hudson.

Köyün bakımsız ara sokaklarından geçip anayola çıktılar. Köy evlerinin, raflarında şişeler ve konserveler olan iki bakkal dükkânının, sonuncu barın ve dalları sokağı olduğu gibi kaplayan dev İspanyol defnesinin önünden geçtiler. Şimdi üzerinde oldukları taşlı yol, iki taraflı ağaçlar arasından üç mil kadar devam ederdi. Fidanlıklar, küçük çiftlikler, parçalanmakta olan eski İspanyol tipi sömürge evleriyle büyük çiftlikler vardı. Eski çiftliklerin tepelikli otlakları yamaçlarda son bulan yollarla kesiliyordu. Çimenler kuraklıktan yanmıştı. Bu topraklarda, yeşili o kadar bol olan bu topraklarda, şimdi yeşil olan tek şey, kanal kenarındaki yeşil tepeleri rüzgârda sallanan koca palmiyelerdi. Kuru sert ve soğuk bir kuzey rüzgârı esiyordu. Florida Boğazı bundan önceki kuzey rüzgârlarıyla iyice soğuduğundan bu rüzgâr ne sis, ne de yağmur getiriyordu. Thomas Hudson taze limon ve tatlımsı hindistancevizi sütü tadı

olan, herhangi bir madensuyundan daha yoğun ve Gordons cini ile karıştırılınca daha hoş içimli olan içkisini yudumladı. Rüzgârla şişmiş bir yelken kadar lezzet veriyor insana, diye düşündü. Çok esaslı bir içki bu.

Mantar kadeh kılıfı buzun eriyerek içkiyi sulandırmasını önlüyordu. Thomas Hudson kente doğru giderlerken zevkle baktı içkisine.

«Neden burada motoru kapatıp benzinden kâr etmiyorsun?»

«İsterseniz yaparım,» dedi sürücü. «Nasılsa devlet benzini bu.»

«Elini alıştırmak için kapat yine de. Sonra benzin bizim olduğumuzda ne yapacağını bilirsin.»

Solda çiçekçilerin, sağda da sepet örücülerinin evlerinin olduğu düzlükten geçiyorlardı.

«Oturma odasındaki hasırı onarması için bir sepet örücüsü bulup getirmeliyim.»

«Evet efendim.»

«Senin tanıdığın var mı?»

«Evet efendim.»

Genel bilgisizliği, aptallığı, kendini beğenmişliği, motordan hiç anlamaması, arabalara çok kötü bakması ve tembelliği yüzünden Thomas Hudson'ın hiç sevmediği sürücü, motoru kapatmadığı için azarlandığından pek resmi davranıyordu. Bütün kusurlarına rağmen usta bir sürücüydü. Küba'nın mantıksız ve sinir bozucu trafiğinde refleksleri sağlamdı yani. Ayrıca yaptıkları harekât konusunda kovulması göze alınamayacak kadar bilgi sahibiydi.

«Kazak sıcak tutuyor mu?»

«Evet, efendim.»

Canın cehenneme, diye düşündü Thomas Hudson. Böyle devam et de gününü gösteririm sana.

«Dün gece evin soğuk muydu?»

«Korkunçtu. Tahmin edemezsiniz Bay Hudson.»

Barışmışlardı işte, şimdi bir zamanlar üzerinde bir polisin sevgilisinin vücudunu altı parçaya bölüp kesekâğıtlarına doldurduğu köprüden geçiyorlardı. Nehir kurumuştu, ancak olay gecesi sular kabarmış

ve arabalılar durup cinayet yerini seyrettiklerinden kuyruklar, yarım mil uzamıştı.

Ertesi gün sabah gazetelerinin baş sayfalarında kızın gövdesinin fotoğrafları yayımlanmıştı. Gazetelerden birinde kızın, Kuzey Amerikalı olduğunun kuşkusuzluğu dile getiriliyordu. Tropik iklimde yaşayan bir insanın o yaşta vücudu, bu kadar gelişmemiş olamazdı deniliyordu. Thomas Hudson, kızın başının bir süre sonra Bata bano Koyunda bulunduğunu bildiğinden gövdesinden yaşını nasıl çıkardıklarına bir türlü akıl erdirememişti. Ancak baş sayfalarda yer alan gövde resmi de pek Yunan heykellerini andırmıyordu doğrusu. Ama kız Amerikalı bir turist değildi; sonradan çekici taraflarını da tropiklerde geliştirmiş olduğu anlaşıldı. Thomas Hudson olaydan sonra bir süre kırlarda çalışmaya ara vermişti. Çünkü koşarak ya da hızlı yürüyerek geçen bir insanın ardından «İşte o! İşte kızı doğruyan katil!» diye bağırılması işten bile değildi.

Şimdi köprüden geçmişler yokuş yukarı Luyano'ya çıkıyorlardı. Luyano'da sol tarafta, Thomas Hudson'a hep Toledo'yu hatırlatan El Cerro görülürdü. El Greco'nun Toledo'sunu değil ama. Yandaki bir tepeden görünen Toledo'nun bir parçası. Araba sonuncu yokuşu da çıktı, evet Toledo bir an için karşısındaydı işte, sonra yokuş aşağı inmeye başladılar ve iki yanda Küba belirdi.

Yolun kente inen bu kısmını hiç sevmezdi. Aslında içkiyi yolun burası için getirmişti. Yoksulluğa, pisliğe, dört yüzyıllık toza, burnu akan çocuklara, çatlak palmiye yapraklarına, çekiçlenmiş tenekeden yapılan damlara, tedavi görmeyen frengiye, dere yataklarındaki lağıma, kümes hayvanlarının kel boyunlarındaki bitlere, yaşlı adamların enselerindeki kabuklara, yaşlı kadınların kokularına, sonuna kadar açılmış radyolara karşı içiyorum diye düşündü. Yapılmayacak bir şey bu. Oysa bunlara daha yakından bakmalı ve bir şeyler yapmalıyım. Bunun yerine, eskilerin yanlarında naneruhu taşıdıkları gibi, içki kadehimi taşıyorum ben de. Yok, pek öyle sayılmaz ama. Sen aslında Albayı görmeye gidiyorsun

diye içiyorsun. Ya bir şey için, ya da bir şeye karşı içiyorsun artık. Laf! Çoktan beri yalnızca içiyorsun işte. Bugün de pek başka bir şey yapacağını sanmam.

İçkisinden büyük bir yudum alıp temiz, soğuk ve taze tadını duydu ağzında. Yolun en kötü kesimi buydu, tramvaylar geçer, tren geçidinde arabalar tampon tampona beklerlerdi. İşte şimdi de ilerde kendisi doğmadan kırk yıl önce Bahia Honda'daki harekât başarısızlığa uğrayınca, Albay Crittenden ile diğerlerini kurşuna dizdikleri Atares Şatosunun olduğu tepede birikmişti arabalar. O tepede yüz yirmi iki Amerikan gönüllüsü de kurşuna dizilmişti. Onun ötesinde Havana Elektrik Şirketinin uzun bacalarından göğe dumanlar yükseliyordu. Eski parke taşlı yol, sularının petrol tankerlerinin ambarlarındaki kadar kara ve yağlı olduğu limanın üst bölümünde kemerli köprünün altından geçiyordu. Geçit açılmıştı, ilerlemeye başlayıp kuzey rüzgârından uzaklaştılar. Savaş zamanı ticaret filosunun ahşap gövdeli zavallı ve gülünç tekneleri rıhtıma yanaşmışlardı, limanın suyu rıhtım ayaklarının katranından daha kara ve lağım kadar pisti.

Thomas Hudson tanıdığı tekneleri seçebiliyordu. Bunlardan eski bir yelkenli, bir denizaltının ilgisini çekecek kadar iri olduğundan saldırıya uğramıştı. Tekne kereste yüklüydü ve şeker yüklemeye geliyordu. Thomas Hudson geminin, şimdi onarılmış olmasına rağmen, yara izlerini hâlâ görebiliyordu. Denizde geminin yanına geldiklerinde güvertesindeki ölü Çinlileri ve diğer sağ Çinlileri hatırlıyordu. Bugün denizi düşünmeyecektin hani!

Tekneye bakmam gerek ama, diye düşündü. Teknede yaşayanlar az önce geçtiğimiz yerde yaşayanlardan çok daha iyi durumdalar. Üç dört yüzyıldır kirletilmiş olan bu liman, deniz sayılmaz zaten. Limanın girişi ise hiç kötü değil. Casablanca tarafıysa, oldukça iyi. Bu limanda çok güzel geceler geçirdiğini inkâr edemezsin.

«Şuna bak,» dedi. Sürücü adamın baktığını gö-

rünce arabayı durdurmoya kalktı. Amo Thomas Hudson, «Elçiliğe doğru devam et,» dedi.

Demiryolunu elektrik şirketinin limandan boşalttığı kömürü depo ettiği arsadan ayıran duvara dayanan ve palmiye yapraklarıyla tahta parçalarından yapılma kulübede yaşayan yaşlı çifte bakmıştı. Duvar yukardan boşaltılan kömürün tozuyla kapkaraydı ve demiryolundan da ancak bir iki metre uzaktaydı. Kulübede yaşayan yaşlı çift kapının önünde oturmuşlar bir teneke içinde kahve ısıtıyorlardı. Derileri yaşlılık ve pislilikten kabuk bağlamış, üzerlerinde eski şeker çuvalları olan çok yaşlı bir zenci çiftti bu. Köpeği göremedi Thomas Hudson.

«*Y el perro?*» diye sordu sürücüye.

«Çoktandır görmüyorum.»

Yıllardır bu çiftin yanından geçip giderlerdi. Önceki gece mektuplarını okuduğu kız, kulübenin önünden her geçişlerinde bunun ne kadar utanılacak bir şey olduğunu söylemişti.

«Neden bu insanlar için bir şey yapmıyorsun öyleyse,» demişti Thomas Hudson. «Her şeyin korkunç olduğunu söylersin, her şeyin ne kadar korkunç olduğunu o kadar da güzel yazarsın, sonra da bu konuda hiçbir şey yapmazsın?»

Kız buna kızmış, arabayı durdurup kulübeye gitmiş ve yaşlı kadına yirmi dolar vermiş; bunun kendisine daha iyi yaşayacak bir yer bulması ve yiyecek bir şeyler alması için olduğunu söylemişti.

«*Si, senorita,*» dedi yaşlı kadın. «Çok iyisiniz.»

Daha sonra oradan geçtiklerinde yaşlı çift, hâlâ aynı kulübedeydi ve onlar geçerken mutlulukla el sallamışlardı. Bir köpek almışlardı şimdi. Beyaz bir köpek; küçük ve kıvırcık, kuşkusuz kömürtozu arasında yaşamak için yaratılmamış bir köpek.

Thomas Hudson sürücüye, «Köpeklerine ne oldu dersin?» diye sordu.

«Ölmüştür. Yiyecekleri yok ki.»

«Onlara başka bir köpek almalıyız.»

Kulübeyi arkalarında bırakmışlar, Küba ordusu genelkurmay karargâhının çamur rengi sıvalı du-

varları boyunca ilerliyorlardı. Kanına beyaz kanı karışmış bir Kübalı, karısının yıkaya yıkaya soldurduğu haki üniforması, başında tertemiz General Stillwell şapkası ve omzunun biçimsiz kemiklerine en rahat biçimde atılmış tüfeğiyle saygısızca, ama gururla baktı arabaya. Thomas Hudson, erin rüzgârda üşümekte olduğunu fark etti. Nöbetçi kulübesine doğru yürüse ısınırdı, diye düşündü. Ama olduğu durumu korur ve hiç kıpırdamazsa az sonra üzerine gelecek olan güneş de ısıtır onu. Bu kadar zayıf olduğuna bakılırsa, askere yeni alınmıştır. Baharda buradan geçecek olsam, herifi tanımam bile herhalde. O Springfield de ona epeyce ağır geliyor olmalı. Ne yazık ki, hafif, plastikten bir tüfekle nöbet tutturmuyorlar, boğa güreşçilerinin bileklerinin ağrımaması için tahtadan kılıç kullandıkları gibi.

«General Benitez'in Avrupa'ya savaşmaya götüreceği o tümen ne oldu?» diye sordu sürücüye. «Tümen yola çıktı mı?»

«*Todavia no.* Henüz değil. Ama general motosiklete binmesini öğreniyor. Sabahları erkenden Malecon yolunda deneme yapıyor.»

«Motorlu tümen olacak o halde. Askerlerle subayların Estado Mayor'dan çıkarken taşıdıkları o paketlerde ne var?»

«Pirinç,» dedi sürücü. «Pirinç yüklü bir şilep geldi.»

«Pirinç bulmak çok mu güç artık?»

«Olanaksız. Rüyalarımızda görüyoruz.»

«İyi gıda alamıyor musunuz?»

«Hayır.»

«Neden? Evde yiyorsun. Fiyatlar yükselse de para benden çıkıyor.»

«Kendi evimde yediğim zamanlar demek istedim.»

«Evinde ne zaman yiyorsun?»

«Pazarları.»

«Sana bir köpek almam gerekecek» dedi Thomas Hudson.

«Köpeğimiz var. Gerçekten çok güzel ve akıllı

bir köpek. Beni dünyada her şeyden çok seviyor. Bir adım atacak olsam hemen ardımda. Ama Bay Hudson, her şeye sahip olan siz, bu savaşın Küba halkı için yarattığı sıkıntıyı anlayamazsınız.»

«Epey yaygın bir açlık olmalı.»

«Tahmin dahi edemezsiniz.»

Edemem, diye düşündü Thomas Hudson. Hiç tahmin edemem. Bu ülkede neden açlık olsun... Araba motorlarına böyle bakmakla sen beslenmek değil kurşuna dizilmelisin, ulan orospu çocuğu! Ben seni büyük bir zevkle öldürürdüm örneğin. «Evine biraz pirinç bulmak için bir şeyler yaparım,» dedi.

«Çok teşekkür ederim. Biz Kübalılar için yaşamın ne güç olduğunu bilemezsiniz.»

«Çok kötü olmalı,» dedi Thomas Hudson. «Ne yazık ki, biraz dinlenmen, tatil yapman için seni yanımda denize götüremiyorum.»

«Denizde de yaşam güç olmalı.»

«Sanırım öyledir. Kimi zaman, hatta böyle bir günde bile, güç olabileceğini tahmin ederim.»

«Hepimizin taşıyacağı bir haç vardır.»

«Ben, benimkini alıp, tanıdığım pek çok kişinin kıçlarına sokmak isterdim.»

«Her şeyi sabır ve sakinlikle karşılamak gerek, Bay Hudson.»

«Muchas gracias,» dedi Thomas Hudson.

Merkez garının altında, Miami ile Key West'ten gelen gemilerin demirledikleri ve eskiden Pan American deniz uçaklarının terminalinin bulunduğu eski rıhtım girişinin karşısındaki San İsidro Sokağına girmişlerdi. Deniz Kuvvetleri P ve O. şirketinin gemilerini aldığından ve Pan American artık DC-2 ve DC-3'lerini Rancho Boyeros havaalanına indirdiğinden Sahil Koruma ve Küba Deniz Kuvvetleri gemilerini buraya demirlemişlerdi.

Thomas Hudson, Havana'nın bu kesimini eski günlerden hatırlardı. Şimdiyse sevdiği kesimi, o zamanlar Matanzas'a giden yoldu; kentin çirkin bir bölümü, Atares Şatosu, adını bilmediği bir dış mahalle, sonra iki yanlı köyle uzanan parke taşlı bir

yol. Köyler arasından öyle hızlı geçerdin ki, birini diğerinden ayırt edemezdin. O zamanlar kentin bu kesimindeki bütün barları ezbere bilirdi, San İsidro da limanın en büyük genelev sokağıydı. Şimdi ölüydü sokak, tek bir ev bile çalışmıyordu, genelevleri kapatıp orospuları Avrupa'ya gönderdikleri günden beri ölüydü. Villefranche'ta Akdeniz'deki Amerikan gemileri limandan ayrılırken, nasıl bütün kızlar toplanıp el sollarlarso, burada bunun tam tersi olmuştu. Kızları taşıyan Fransız gemisi limandan ayrılırken, rıhtımlar tıkabasa doluydu ve kıyıdan, iskelelerden ve limanın setlerinden el sollayanlar yalnızca erkekler değildi. Geminin çevresinde dolanan kiralık motorların ve sandalların içinde kadınlar da vardı. Pek çok kişi bu olayın gülünç olduğunu sanmışsa da çok acı bir şeydi aslında. Orospuların ne diye gülünç olacaklarını hiç anlamamıştı. Yine de bu toptan gönderme olayı şaka olarak kabul edilmişti. Ancak gemi gittikten sonra pek çok kimse üzülmüştü ve San İsidro Sokağı da bir daha eski kimliğine kavuşamamıştı. Bu ad kendisinde hâlâ birtakım duygular uyandırıyordu. Oysa sokak şimdi, oldukça sakindi ve kamyon sürücüleri ile hamallar dışında bir beyaz kadın ya da erkeğe rastlamak olanaksızdı. Havana'da yalnızca zencilerin yaşadıkları neşeli sokaklar ve Jesus y Maria gibi çok belalı sokaklar ve mahalleler de vardı. Ancak kentin bu kesimi, orospuların gittikleri günden bu yana olduğu gibi, hep neşesizdi.

Araba şimdi Regla feribotunun ve kıyı boyunca giden gemilerin yanaştığı rıhtıma gelmişti. Limanın suları koyu ve dalgalıydı, ancak dalgaların beyaz köpükleri yoktu. Su çok koyu renkliydi. Yine de körfezin iç taraflarına göre temiz ve duru bir koyuluk sayılırdı bu. Thomas Hudson Casablanca üzerindeki tepenin gölgesinde kalan koyda suyun sakin olduğunu, balıkçı teknelerinin ve Küba Deniz Kuvvetlerinin gri hücumbotlarının demirlediği yeri gördü. Şimdi göremiyorsa da, kendi gemisi de orada demirliydi. Körfezin karşı yanında eski sarı kilise, Regla'nın pembe, yeşil ve sarı evleri, Belot rafinerisinin

bacaları ve depoları, bunların ardında da Cojimar'a uzanan boz tepeler görünüyordu.

«Tekneyi görebildiniz mi?» diye sordu sürücü. «Buradan görünmüyor.»

Elektrik Şirketinin bacalarından çıkan dumanın içindeydiler şimdi. Sabah havası parlak ve tertemizdi, tepelerdeki çiftlikler gibi. Rıhtımdaki herkes rüzgârdan üşümüş gibi görünüyordu.

Thomas Hudson, «Önce Floridita'ya gidelim,» dedi.

«Ama Elçiliğe yalnızca dört sokak kaldı.»

«Biliyorum, ama ben sana önce Floridita'ya gitmek istediğimi söyledim.»

«Nasıl isterseniz.»

Dosdoğru kentin ortasına giderken rüzgârı da arkada bırakmışlardı. Depo ve mağazaların önlerinden geçerken Thomas Hudson, çuvallarla yığılmış un kokusunu, yeni açılmış sandıkların kokusunu, ilk sabah içkisinden daha güçlü bir duygu veren kavrulmuş kahve kokusunu ve araba Floridita'nın köşesini dönmeden az önce koyulaşan nefis tütün kokusunu hissediyordu. En sevdiği sokaklardan biri buydu, ancak kaldırımlar çok dar ve gündüzün trafik çok yoğun olduğundan, geceleri de trafik olmadığı halde kahve kavrulmadığından, mağazaların kapalı kapılarından da tütün kokusunu alamadığından, buradan hiç yürüyerek geçmezdi.

«Kapalı,» dedi sürücü. Barın iki yanında demir kepenkler inikti.

«Ben de öyle tahmin etmiştim. Şimdi Obispo' dan geçip Elçiliğe çek.»

Gecesiyle gündüzüyle binlerce kez geçtiği bir sokaktı burası. Sokak çok kısa olduğundan arabayla geçmeyi hiç sevmezdi, ancak raporunu vermeye daha fazla da gecikemezdi. Bu yüzden içkisinin son yudumlarını içerken öndeki arabaya, kaldırımlardaki insanlara, kavşaktaki trafiğe baktı ve sokağın keyfini çıkarmayı sonraya erteledi. Araba Elçilik ve Konsolosluk binasının önünde durdu, Thomas Hudson içeri girdi.

İçerde adını adresini, geliş nedenini yazdırmak zorundaydı. Masanın başındaki kederli yüzlü, kırpılmış kaşlı, bıyığı ağzının kenarlarından sarkan bir memur gözlerini kaldırıp baktı, Thomas Hudson'a kâğıdı uzattı. Thomas Hudson, kâğıda bakmadan asansöre yürüdü. Memur omuzlarını silkti, kaşlarını düzeltti. Belki de fazla almıştı kaşlarını. Yine de gür ve kalın olmasından iyiydi böylesi, üstelik şimdi bıyığına da uyuyordu. Kendisinin en ince bıyığa sahip olduğuna inanıyordu. Errol Flynn'in bıyığı bile, bu kadar ince değildi. Pincho Gutierrez ile Jorge Negrete'ninki bile. Yine de Thomas Hudson adındaki o orospu çocuğu, bıyığını görmezlikten gelmişti.

Thomas Hudson asansör memuruna, «Kapıdaki o *maricone*'yi nereden buldunuz?» diye sordu.

«*Maricone* değil o. Bir hiç?»

«Burada ne var, ne yok?»

«Albay buradan ayrılmamanızı söyledi.»

«Güzel. Her zaman olduğu gibi.»

Thomas Hudson dördüncü katta inip koridor boyunca yürüdü. Üç kapıdan ortadakini açıp içeri girdi; masa başındaki deniz piyade assubayına Albayın içerde olup olmadığını sordu.

«Bu sabah uçakla Guantanamo'ya gitti.»

«Ne zaman dönecek?»

«Haiti'ye de gitme olasılığının olduğunu söyledi.»

«Bana bir şey var mı?»

«Bende yok.»

«Bir mesaj bırakmadı mı?»

«Buralardan ayrılmamanı söyledi.»

«Nasıldı kendisi?»

«Berbat.»

«Yüzü nasıldı?»

«Felaket.»

«Bana çok kızmış mıydı?»

«Sanmıyorum. Buralardan ayrılmamanı söyledi.»

«Bilmem gereken bir şey var mı?»

«Bilmem. Var mı?»

«Tamam tamam.»

«Epeyce güç günler geçirdiniz sanırım. Ama

bu büroda onun yanında çalışmıyorsunuz. Denize kaçıp kurtuluyorsunuz. Benim umurumda bile değil ama...»

«Sakin ol.»

«Köyde mi kalacaksın?»

«Evet. Ama bugün ve bu gece kentte olacağım.»

«Bugün ya da bu gece dönecek değil. Geldiğinde köye telefon ederim sana.»

«Bana kızgın olmadığından emin misin?»

«Sana kızgın olmadığını biliyorum. Nen var senin? Vicdanın mı rahatsız ediyor yoksa?»

«Hayır. Bana kızan başkaları var mı?»

«Bildiğim kadarıyla Amiral bile kızgın değil sana. Git de benim için de kafayı çek.»

«Ben önce kendim için çekeceğim.»

«Benim için de iç.»

«Nen var senin? Her gece içmiyor musun?»

«Yeterli değil. Henderson nasıldı?»

«Fena değil. Neden sordun?»

«Hiç.»

«Neden?»

«Hiç, öylece sordum işte. Şikâyetin var mı?»

«Biz şikâyet etmeyiz.»

«Ne adam! Ne önder!»

«Suçlamalarda bulunuruz.»

«Yapamazsın, sivilsin sen.»

«Canın cehenneme!»

«Gerek yok, zaten cehennemdeyim.»

«Gelir gelmez haber ver bana. Albaya selamlarımı ilet ve raporumu vermeye geldiğimi söyle.»

«Baş üstüne, efendim.»

«Efendim de nereden çıktı?»

«Saygıdan.»

«İyi günler, Bay Hollins.»

«İyi günler Bay Hudson. Bana bak, adamlarını kendilerini kolaylıkla bulabileceğin bir yerde tut, tamam mı?»

«Teşekkür ederim, Bay Hollins.»

Koridorun ilersinde tanıdığı bir binbaşı şifre odasından çıkıyordu. Adamın yüzü golf oynamaktan

ve Jaimanitas'daki plajdan esmerleşmişti. Çok sağlıklı görünüyor, mutsuzluğu hiç belli olmuyordu. Genç ve çok iyi bir Uzakdoğu adamıydı. Thomas Hudson onu Manila'da bir otomobil acentesi ve Hong Kong'da da bir şubesi olduğu zamandan tanırdı. Tagalog ve iyi Canton dili konuşurdu. Doğal olarak İspanyolca da bilirdi. Bu yüzden Havana'daydı şimdi.

«Selam Tommy, ne zaman geldin?»

«Dün gece.»

«Yollar nasıldı?»

«Tozlu.»

«Günün birinde devireceksin lanet arabayı.»

«Dikkatli bir sürücüyüm.»

«Hep öyleydin,» dedi, adı Fres Archer olan binbaşı. Kolunu Thomas Hudson'ın omuzlarına attı. «Gel sana şöyle yakından bir bakayım.»

«Neden?»

«Moralimi düzeltiyorsun. Sana dokunduğum zaman moralim yükseliyor.»

«Pacifico'da yemek yedin mi?»

«İki haftadır orada yemiyorum. Gidelim mi?»

«Ne zaman istersen.»

«Öğle yemeğine yetişemem, ama bu gece orada yiyebiliriz. Bu gece için bir sözün var mıydı?»

«Hayır, yemekten sonraya kadar bir şey yok.»

«Benim de. Nerede bulaşalım? Floridita iyi mi?»

«Paydostan sonra oraya gel.»

«Güzel. Ama sonra yine buraya döneceğim. Fazla içemem yani.»

«Yani siz, şimdi geceleri de mi çalışıyorsunuz?»

«Ben çalışıyorum,» dedi Archer. «Pek tutulan bir davranış değil.»

«Sizi gördüğüme memnun oldum, Bay Freddy.» dedi Thomas Hudson. «Siz de benim moralimi yükseltiyorsunuz.»

«Senin moralinin yükselmesine gerek yok. Sen zaten iyisin.»

«Yani hapı yuttum mu demek istiyorsun?»

«Hem de nasıl. Arka arkaya üstelik.»

«Tekneye tuvalet koydurdun mu?»

«Hayır. Tuvaletin olduğu yerde karşılığında imza verdiğim otuz beş bin dolarlık hurda var.»

«Biliyorum. Kasadaki kâğıdı gördüm. İmzaladığın kâğıdı yani.»

«Çok dikkatsizler öyleyse.»

«Hem de nasıl.»

«Herkes böyle dikkatsiz mi?»

«Hayır. Durum epeyce düzeldi. Gerçekten düzeldi, Tommy.»

«İyi,» dedi Thomas Hudson. «Eh bugün düşüneceğim şey de bu olsun bakalım.»

«İçeri gelmez misin? Hoşlanacağın bir iki yeni adam var. İkisi gerçekten çok iyi insanlar. Biri çok yaman.»

«İstemem. İşten anlıyorlar mı bari?»

«Elbette ki hayır. Senin adını duymuşlar, tanışmak istiyorlar. Hoşlanacaksın onlardan.»

«Başka bir zaman tanışırız,» dedi Thomas Hudson.

«Nasıl istersen, patron. Paydosta senin oraya gelirim.»

«Floridita'ya.»

«Ben de onu demek istemiştim.»

«Aptallaşmaya başladım.»

«Güneş çarpmıştır,» dedi Archer. «Bu heriflerden birini de getireyim mi?»

«Hayır. Sen çok istemiyorsan yani. Benimkiler ortalıkta olabilirler.»

«Sizlerin karada birbirlerinizi görmekten kaçınacağınızı sanırdım.»

«Zaman zaman yalnızlığa kapılıyorlar.»

«En iyisi hepsini toplayıp bir deliğe tıkmak.»

«Çıkarlar.»

«Yürü haydi,» dedi Archer. «Geç kalacaksın.»

Fred Archer şifre odasının karşısındaki kapıdan girdi, Thomas Hudson asansöre binmeden merdivenlerden indi. Dışarısı gözlerini kamaştıracak kadar aydınlıktı, rüzgâr hâlâ kuzey, kuzeybatıdan sert esiyordu.

Thomas Hudson arabaya binip sürücüye O' Reilly Caddesinden Floridita'ya gitmesini söyledi. Araba Elçilik binasının ve Ayuntamientp'nun önündeki meydandan dönüp O'Reilly'ye sapmadan önce, liman ağzındaki dalgaların boylarına ve kanal şomandırasının inip kalkmasına baktı. Limanın ağzında deniz çılgınca kabarmıştı, berrak yeşil dalgalar Morro'nun altındaki kayalarda parçalanıyor, denizin üzerindeki köpüklerin bembeyaz tepeleri uzanıyordu.

Şahane bir görüntü, diye düşündü. Yalnız şahane görünmekle de kalmıyor, kendisi de öyle. Buna içerim işte. Tanrım, Freddy Archer'in beni sandığı kadar sağlam olsaydım. Sağlamım ama. Hep gitmek isterim ve giderim. Daha ne istiyorlar sanki? Kahvaltıda torpil mi yedirecekler bana? Ya da tütün gibi koltuk altlarıma mı yapıştırayım? Bak bu satılık olmak için iyi bir yol, diye düşündü. Bu da nereden aklına geldi? Korkmaya mı başladın yoksa, Hudson? Korkmuyorum, dedi. Belirli kaçınılmaz tepkilerim var. Çoğu sınıflandırılmamış henüz. Özellikle benim tarafımdan. Ben insan olmaktan çok Freddy'nin sandığı gibi sağlam olmak isterim. İnsan olmak daha acı verici bir şeyse de daha eğlencelidir. Şu anda da çok acı verici. Onların düşündükleri gibi olmak hoş olurdu yine de. Yeter artık. Bunu da düşünme. Düşünmezsen yok demektir. Bok yokmuş. Ama benim yolum bu.

Floridita açılmıştı, Thomas Hudson çıkmış olan *Crisol* ve *Alerta* gazetelerini alıp bara girdi. Tezgâhın en solundaki yüksek tabureye oturdu. Sırtını duvar tarafına vermişti, solu da barın ardındaki duvar tarafından korunuyordu. Pedrico'ya şekersiz bir donmuş daiquiri ısmarladı. Pedrico'nun gülümsemesi beli kırılarak ölen bir insanın açık ağzını andırıyordu. Thomas Hudson, *Crisol*'u okumaya başladı. Çarpışmalar şimdi İtalya'ya sıçramıştı. Beşinci Ordunun savaştığı ülkenin neresi olduğunu bilmiyordu, ama öteki tarafın Sekizinci Ordusunun savaştığı yeri biliyordu, tam orasını düşünürken de Ignacio Natera Revello bara girip yanına geldi.

Pedrico bir şişe Victoria Vat, iri buz parçaları

doldurulmuş bir kadeh ve bir şişe Canada Dry sodası koydu Ignacio Natera Revello'nun önüne. Adam içkisini yaptıktan sonra Thomas Hudson'a döndü ve yeşil camlı gözlüğünün ardından sanki o anda görmüş gibi baktı.

Ignacio Natera Revello ince uzun yapılıydı, üzerinde beyaz pamuklu bir köylü gömleği, beyaz pantolon, siyah ipekli çorap, cilalı eski bir İngiliz ayakkabısı vardı. Yüzü kırmızı, bıyığı sarı ve fırça gibiydi; miyoptu, gözleri kanlıydı. Kızıla çalan saçlar dümdüz taranmıştı. İçkisine gösterdiği ilgiye bakılırsa, bunun günün ilk içkisi olduğu sanılabilirdi. Oysa ilk içkisi değildi.

«Elçiniz çok hıyarca davranıyor,» dedi Thomas Hudson'a.

«Aman çok üzüldüm.»

«Hayır, hayır, ciddi konuşuyorum. Anlatayım, ama aramızda kalsın.»

«İçkini iç, öğrenmek istemiyorum.»

«Oğrenmen gerek. Ve bu konuda bir şeyler yapmalısın.»

«Üşümüyor musun?» diye sordu Thomas Hudson. «O gömlek ve o ince pantolonla?»

«Ben hiç üşümem.»

Hiç ayık da dolaşmazsın, diye düşündü Thomas Hudson. Evin yanındaki o küçük barda içmeye başlarsın ve günün ilk içkisini içmek için buraya geldiğinde kafayı bulmuşsundur. Giyinirken havaya bile dikkat etmemişsindir garanti. Ya sen, diye düşündü. Sen bu sabah ilk içkini saat kaçta içtin, bu önündekinden önce kaç tane içtin? Ayyaşlara ilk taşı atan sen olma. Onun ayyaş olması umurumda değil, diye düşündü. Sıkıcı bir insan ama. Sıkıcı insanlara acımak, ya da onlara iyi davranmak zorunda değilsin. Haydi haydi, dedi kendi kendine. Bugün eğleneceksin. Sakin ol da keyfini çıkar bakalım.

«Bir el zar atalım,» dedi.

«Peki, ilk sen at,» dedi Ignacio.

Thomas Hudson ilk atışta üç papaz çıkartıp kazandı.

Hoş bir şeydi bu. İçkiyi daha lezzetli yapmıyordu, ama bir atışta üç papaz çıkarmak da hoş bir duygu veriyordu insana. Sonra Ignacio Natera Revello züppe ve sıkıcı bir insan olduğundan ondan bir oyun kazanmak iyi bir şeydi.

«Birer kadeh daha ısmarlasın kaybeden,» diye Ignacio Revello zarları salladı. Müthiş sıkıcı ve züppeydi, insan onu hep üç adıyla birlikte düşünürdü Bu herhalde adları arkasına III filan koyan insanlarda olduğu gibidir. Thomas Hudson III.

«Sen Ignacio Natera Revello III olmayasın?» diye sordu.

«Değilim elbette. Babamın adını bilirsin.»

«Doğru, bilirim.»

«Kardeşlerimin adlarını da bilirsin. Büyükbabamınkini de. Saçmalama.»

«Saçmalamamaya çalışırım,» dedi Thomas Hudson. «Çok çalışacağım hem de.»

«İyi olur,» dedi Ignacio Natera Revello. «Sana iyi gelir bu.»

Adam bütün varlığıyla çalışıp meşin kutu içindeki zarları salladı ve dört vale çekti.

«Zavallı dostum,» dedi Thomas Hudson. Kutudaki zarları sallarken seslerine bayılıyordu. «Ne kadar güzel zarlar. İnsana dolu dolu duygular veren uğurlu zarlar.»

«Haydi saçmalama da at artık.»

Thomas Hudson üç papazla iki onlu attı hafif ıslak tezgâhın üstüne.

«Bahse girmek ister misin?»

«Bahse girdik zaten,» dedi Ignacio Natera Revello. «İkinci içkiler için.»

Thomas Hudson zarları bir kere daha sallayıp bir kızla bir vale çekti.

«Şimdi bahse girmeye var mısın?»

«Talih senden yana hâlâ.»

«Pekâlâ, o zaman yalnızca içkileri ödüyorsun.»

Thomas Hudson kutudan bir asla bir papaz yuvarladı.

«Ne talih!»

«Şekersiz bir buzlu daiquiri daha ve Ignacio ne isterse,» dedi Thomas Hudson. Ignacio'yu sevmeye başlamıştı.

«Bak, Ignacio, dünyaya yeşil camların ardından bakan bir insana hiç rastlamamıştım. Pembe renkli, tamam, ama yeşil renkli, hayır. Her şeye otumsu bir görünüm vermiyor mu bu? Kendini otlaktaymışsın gibi hissetmiyor musun? Sanki otlamaya bırakılmış gibi hissetmiyor musun kendini?»

«Gözler için en dinlendirici renk budur. En büyük göz doktorları kanıtlamışlardır bunu.»

«Ben kendiminkinden başka göz doktoru tanımıyorum. Ama o diğer doktorların buluşları ile ilgilenir. New York'un en iyi göz doktorudur.»

«Ben Londra'nın en iyisini tanımak istiyorum.»

«Ben Londra'nın en iyi göz doktorunu tanıyorum. Ama içlerinde en iyisi New York'tadır. Sana ona gitmen için bir kart verebilirim.»

«Haydi bunun için bir zar atalım.»

«Oldu.»

Thomas Hudson meşin kabı eline aldı, Floridita zarlarının insana güven verici ağırlığını hissetti. Zarların iyiliğini ve eliaçıklılığını etkilememek için şöyle bir salladıktan sonra üç papaz, bir onlu, bir kız çıkardı.

«Bir atışta üç papaz. *Clasico* dedikleri bu işte.»

«Ne orospu çocuğusun sen.» İgnacio Natera Revello zarları sallayıp bir as, iki kız, iki vale attı.

«Şekersiz buzlu bir daiquiri daha, Don Ignacio da ne isterse,» dedi Thomas Hudson Pedrico'ya. Pedrico gülümseyerek içkiyi hazırladı. İçinde en az bir daiqiuri kalan içki kabını da Thomas Hudson'ın önüne bıraktı.

«Akşama kadar böyle oynayabilirim,» dedi Thomas Hudson Ignacio'ya.

«İşin korkunç yanı bunu yapabileceğine inanıyor olmam.»

«Zarlar beni seviyorlar.»

«Eh, bir şeyin seni sevmesi güzel hiç olmazsa.»

Thomas Hudson son bir aydır kafatasında hissettiği o hafif karıncalanmayı bir daha hissetti.

«Ne demek istiyorsun, Ignacio?» diye kibarca sordu.

«Böyle paramı çekip aldıkça ben seni hiç sevmiyorum da.»

«Ha!» dedi Thomas Hudson. «Sağlığına!»

«İnşallah ölürsün,» dedi Ignacio Natera Revello.

Thomas Hudson o karıncalanmayı bir daha hissetti. Sol elini Ignacio'nun görebileceği biçimde tezgâhın üstüne koyup parmaklarının ucuyla üç kere hafifçe vurdu tahtaya.

«Sağ ol. Bir daha atalım mı?»

«İstememem. Bu günlük yeteri kadar para yutuldum sana.»

«Para kaybetmedin ki. Yalnızca içki.»

«Ben buraya borçlarımı öderim.»

«Ignacio, üçüncüdür iğneli bir söz ediyorsun.»

«Sinirliyim de ondan. Senin o büyükelçi gibi biri de sana kaba davransaydı...»

«Hâlâ dinlemek istemiyorum o hikâyeyi.»

«Gördün mü işte. Bir de bana sinirli diyorsun. Bak, Thomas. İyi dostuz biz. Seni ve oğlun Tom'u yıllardır tanırım. Ha, aklıma gelmişken sorayım, Tom iyi mi?»

«Tom öldü.»

«Çok üzüldüm, bilmiyordum.»

«Önemli değil,» dedi Thomas Hudson. «Sana bir içki ısmarlayayım.»

«Çok ama çok üzüldüm. Ne kadar üzüldüğümü anlamanı isterim. Nasıl ödü?»

«Henüz bilmiyorum,» dedi Thomas Hudson. «Öğrenince söylerim.»

«Neredeydi?»

«Onu da bilmiyorum. Nerede uçtuğunu biliyorum, ama bütün bildiğim de bu.»

«Londra'ya gidip arkadaşlarımızı görebilmiş miydi?»

«Evet. Birkaç kere gitmişti, her seferinde White'a uğramış, orada bulunanları görmüştü.»

«Eh, bir avuntu sayılır bu da.»

«Ne?»

«Yani dostlarımızı görmüş olması iyi bir şey demek istedim.»

«Öyle. İyi vakit geçirdiğine eminim. Hep iyi vakit geçirirdi zaten.»

«Ona içelim mi?»

«Hayır.» Thomas Hudson hepsinin birden üstüne üşüştüğünü hissediyordu; düşünmemeye çalıştığı her şey; bir kenara bıraktığı, çevresini örttüğü, ne yolculuk boyunca, ne de bu sabah aklına bile getirmediği acı. «Hayır, içmeyelim,» dedi.

«Ama yapmamız gereken şey budur,» dedi Ignacio Natera Revello. «Bence yapılacak en uygun şey bu. Ama içkiyi ben ısmarlayacağım.»

«Pekâlâ, ona içelim.»

«Rütbesi neydi?»

«Pilot üsteğmen.»

«Şimdi herhalde filo komutanı falan olurdu.»

«Rütbesini bırakalım.»

«Nasıl istersen,» dedi Ignacio Natera Revello. «Sevgili dostum ve oğlun Tom Hudson'a. *Dulce es morire pro patria.* Vatan için ölmek zevktir.»

«Elinin körü,» dedi Thomas Hudson.

«Ne oldu? Latincem yanlış mıydı?»

«Bilemeyeceğim, Ignacio.»

«Ama senin Latincen mükemmeldi. Seninle okulda okuyanlardan öğrendim.»

«Latincem berbat,» dedi Thomas Hudson. «Yunancam, İngilizcem, başım ve yüreğim de. Şimdi yalnızca buzlu daiquiri dilini konuşabiliyorum. *Tu hablas buzlu daiquiri tu?»*

«Tom'a biraz saygı göstersek fena olmaz bence.»

«Tom şakacının biriydi.»

«Öyleydi elbette. Çok ince bir mizah duygusu vardı. Çok yakışıklı ve çok da terbiyeliydi. Esaslı bir atletti de. Atlet olarak üstüne yoktu.»

«Öyle. Diski kırk beş metreye atardı. Hem savunmada solda, hem de atakta oynardı. Tenisi de iyiydi, nişancılıkta ustaydı ve iyi bir balık avcısıydı.»

«Kusursuz bir atlet ve iyi bir sporcuydu. Onu en iyilerinden biri olarak görüyorum ben.»

«Bir tek kusuru var.»

«Nedir o?»

«Öldü.»

«Bırak bu ağzı şimdi, Tommy. Tom'u olduğu gibi hatırlamalısın. Onun neşesini, çevresine yaydığı iyimserliği ve parlak geleceğini hatırlamalısın. Böyle hastalıklı olmaya gerek yok.»

«Hiç yok,» dedi Thomas Hudson. «Olmayalım biz de.»

«Benim gibi düşündüğüne sevindim. Onun hakkında konuşma fırsatı bulmak çok iyi bir şey. Haberi almak korkunç bir şeydi herhalde. Ama senin de benim gibi buna dayanacağından eminim, üstelik babası olarak senin için bin kere daha kötü olsa da. Neyle uçuyordu?»

«Spitfire ile.»

«Spitties, ha? Onu Sipitty'de hayal edeceğim öyleyse.»

«Bu kadar sıkıntıya sokma kendini.»

«Sıkıntı falan değil. Sinemada gördüm o uçakları. İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri hakkında kitaplar var, İngiliz Enformasyon Bürosu da broşür falan dağıtıyor. Çok esaslı şeyler var. Onun nasıl giyinmiş olacağını gözlerimin önünde canlandırabilirim. Herhalde onun da Mae West can yeleği, paraşütü, uçuş üniforması ve uzun çizmeleri vardı. Tam olarak canlandırıyorum gözümün önünde. Artık eve yemeğe gitmem gerek. Sen de benimle gelir misin? Lutecia'nın seni görmekten memnun olacağını biliyorum.»

«Gelemem, burada birisiyle buluşacağım. Çok teşekkür ederim.»

«Hoşça kal, dostum. Buna gerektiği gibi göğüs gereceğinden eminim.»

«Bana yardım etmen büyük bir iyilikti.»

«İyilik falan değildi. Tom'u severdim. Senin kadar Hepimiz kadar.»

«İçkilere teşekkürler.»

«Başka bir gün geri alırım onları senden.»

Ignacio çıktı. Barın öteki ucundan teknedekilerden biri yaklaştı Hudson'a. Kısa kesilmiş kıvırcık kara saçlı, sol gözkapağı hafifçe düşük esmer bir gençti. Gözü takmaydı, ancak devlet dört ayrı göz verdiği için pek belli olmuyordu bu. Gözleri kanlı, hafif kanlı, hafif açık ve açıktı. Şimdi hafif kanlıyı takmıştı ve biraz sarhoştu.

«Selam Tom! Ne zaman geldin?»

«Dün.» Thomas Hudson ağır ağır, dudaklarını kıpırdatmadan konuşuyordu. «Sakin ol. Maskaralık yapmana gerek yok.»

«Maskaralık falan yaptığım yok. Sarhoş oluyorum ben. İçimi açarlarsa karaciğerimin üstünde güvenlik diye yazdığını görecekler. Güvenlik kralıyım ben. Bunu bilirsin. Dinle, Tom. Sahte bir İngilizin yanıbaşında dururken size kulak misafiri oldum. Oğlun Tommy öldü mü gerçekten?»

«Evet.»

«Bok,» dedi genç. «Bok.»

«Bu konuda konuşmak istemiyorum.»

«Anlıyorum. Ne zaman duydun?»

«Son sefere çıkmadan.»

«Bok!»

«Bugün ne yapacaksın?»

«Basque Bar'da bir iki dostla bir şeyler yiyip geneleve gideceğiz.»

«Yarın öğlen nerede yiyeceksin?»

«Basque Bar'da.»

«Paco'ya yarın öğlen beni öğle yemeğimi yerken çağırmasını söyle olmaz mı?»

«Olur. Evde mi?»

«Evet, evde.»

«Bizimle karılara gelmek ister misin? Henry'nin Günah Evine gidiyoruz.»

«Sonra gelirim belki.»

«Henry kız aramaya çıktı. Kahvaltıdan beri arıyor İki kere yattı bile. Bizdeki iki taponun yerine bir şeyler bulmaya çalışıyor. Bunları Kursaal'dan aldık, gün ışığında berbat görünüyorlar Hiçbir şey bula-

madık. Bu kent gerçekten batıyor, ha. Günah evinde her olasılığa karşılık iki tapon tutuyor ama, bir yandan da Namuslu Lil ile kız arıyor. Bir arabaları da var altlarında.»

«İşe yarıyorlar mı bari?»

«Sanmam. Henry o küçük kızı istiyor. Fronton'da her zaman gittiği o küçüğü. Namuslu Lil Henry çok iri olduğu için kızı almaya korkuyor. Kızı bana getirebileceğini söyledi. Ama boyundan, iriliğinden ve duyduğu diğer şeyierden dolayı Henry'ye getirmeye korkuyor. Ama Henry o iki tapon kendisini iyice tahrik ettiği için, başka bir şey istemiyor. Küçük kız diyor da başka şey demiyor, âşık oldu gitti yani, Şu anda onu da unutmuş o iki taponla iş tutmuştur ya. Aç kalamayacağına göre Basque Bar'da buluşacağız yemek yemek için.»

«İyice doyur onu,» dedi Thomas Hudson.

«Ona zorla hiçbir şey yaptırtamazsın. *Sen* yaptırabilirsin ama. Ben yaptırtamam. Ama ona yemesi için yalvaracağım. Kendim yiyerek ona örnek olmaya çalışacağım.»

«Paco'ya söyle, o yedirtsin.»

«Bu iyi fikir işte. Paco bunu başarır sanırım.»

«O kadar yorgunluktan sonra acıkmaz mı yani?»

«Sen acıkmaz mıydın?»

Tam o anda Thomas Hudson'un tanıdığı en iriyarı, en neşeli, en geniş omuzlu ve en terbiyeli insan gülümseyerek barın kapısından içeri girdi. Havanın soğuk olmasına rağmen yüzünde boncuk boncuk terler vardı. Selam vermek için elini uzatmıştı. Öyle iriydi ki, bardaki herkes bodur kalmıştı yanında. Üzerinde eski mavi bir pantolon, Kübalıların giydiği bir köylü gömleği ve ayağında ip tabanlı ayakkabılar vardı. «Seni namussuz, Tom,» dedi. «Güzelleri aramakla meşgulduk biz.»

Yakışıklı yüzünü, rüzgârdan kurtardığı an, yeniden bir ter basmıştı.

«Pedrico, onlardan bir tane de bana. Duble olsun. Ya da yapabilirsen daha büyük. Seni burada göreceğim hiç aklıma gelmezdi Tom. Unuttum bak,

işte bu da Namuslu Lil. Güzelim, yaklaş şöyle bakalım.»

Namuslu Lil öteki kapıdan girmişti. Barın ilerisinde durup fazla kiloları cilalı tezgâh tarafından örtülüp de yalnızca o güzel esmer yüzü görüldüğünde çok çekiciydi aslında. Ama şimdi bar kapısından girmiş yürürken vücudunu saklama olanağı olmadığından, fazla aceleci görünmemeye çalışarak elinden geldiğince hızlı yürüyerek gelip Thomas Hudson'ın oturduğu tabureye oturdu. Thomas Hudson bir tabure sağa kaymış ve kadın da sol yanını böylece emniyete almıştı.

«Merhaba Tom,» diyerek öptü Thomas Hudson'ı. «Şu Henry korkunç bir herif.»

«Hiç de öyle değilim, güzelim,» dedi Henry.

«Korkunçsun elbette. Seni her gördüğümde biraz daha korkunçlaşıyorsun. Thomas, beni ondan korumalısın.»

«Seni böyle korkutan nesi var?»

«Delicesine tutulduğu küçücük bir kızı istiyor, ama küçük kız da onunla gidemez. Henry, böyle iriyarı yüz on beş kilo olduğundan ödü patlıyor kızın.»

Henry Wood'un yüzü kızardı, gözle görünür biçimde ter bastı vücudunu, içkisinden kocaman bir yudum aldı.

«Yüz on,» dedi.

«Ne dedim sana?» diye esmer genç sordu. «Ben sana demedim mi?»

«Sen kim oluyorsun da kalkıp başkalarına bir şeyler anlatıyorsun?» diye sordu Henry.

«İki orospu. Tapon iki karı. İki rıhtım çürüğü. Kafalarında kiradan başka bir şey olmayan iki karı. Yatıyoruz onlarla. Sonra değiş tokuş yapıp bir daha yattık. Şimdi dostça, anlayışla bir iki söz ediyorum da beni insandan saymıyorsunuz.»

Henry'nin yüzü kızardı yine. «Pek iş yoktu, değil mi?»

«İş mi yoktu? Üzerlerine benzin döküp yakmalıydık onları.»

«Ne korkunç,» dedi Namuslu Lil.

«Bak hanım, korkunç olan benim,» dedi esmer genç.

«Willie,» dedi Henry. «Günah evinin anahtarını vereyim de git bak bakalım her şey yolunda mı?»

«Bende evin anahtarının olduğunu unuttun galiba, üstelik ben oraya gidip her şeyin yolunda olup olmadığına bakmak istemiyorum. Orada işlerin yolunda gitmesi ancak senin ya da benim gidip o karıları iki tekmede sokağa atmamızla olur.»

«Ya başkasını bulamazsak?»

«Başkasını bulmamız gerek. Lillian neden o tabureden kalkıp telefonun başına geçmiyorsun, ha? Unut o cüceyi. Henry, sen de o yerdenbitmeyi aklından çıkar artık. Böyle şeyler düşünmeye devam edersen tımarhanelik olursun yakında. Ben bilirim böyle şeyleri. Ben de kaçırmıştım bir kere.»

«Sen şimdi de kaçıksın,» dedi Thomas Hudson.

«Belki de öyleyim, Tom. Sen bilirsin bu işleri. Ama yerdenbitme cücelerle de yatmam. Henry cüceyle yatmak istiyorsa kendi bileceği bir şey bu. Ama nasıl tek kollu, ya da tek bacaklı bir karı istemiyorsa bunu da istemediğinden eminim. Bırakın şu cüceyi unutsun artık da Lillian da telefonun başına geçsin.»

«Doğru dürüst bir kız bulun yeter,» dedi Henry. «Umarım kafan karışmamıştır, Willie.»

«Biz doğru dürüst kız istemiyoruz,» dedi Willie. «Şimdi de buna başlarsın, başka taraftan kaçırırsın keçileri. Haklı değil miyim Tommy? Doğru dürüst, iyi kızlar en tehlikelileridir Üstelik ya iğfal ettiğin, ya ırzlarına geçtiğin, ya da geçmeye niyetlendiğin için ensende boza pişireceklerdir. İyi kız falan istemez. Biz orospu istiyoruz. Temiz, alımlı, ilginç ve ucuz orospular. Sevişmesini bilenler Lillian, neden telefonun başına geçmiyorsun?»

«Adamın biri konuşuyor da ondan, bir başkası da tütün tezgâhında sırasını bekliyor Çok kötü bir gençsin, Willie.»

«Berbatım ben. Tanıdığın tanıyacağın gençler içinde en boktanıyım. Ama şimdi olduğumuzdan daha düzenli olmamızı istiyorum.»

«Biz bir iki içki içerken Lillian tanıdığı birini bulur bence,» dedi Henry. «Oyle değil mi, güzelim?»

«Elbette,» dedi Namuslu Lil Ispanyolca. «Neden bulmayayım? Ama ben bir telefon kulübesinden telefon etmek istiyorum. Buradan değil. Buradan telefon etmek uygunsuz olur.»

«Yine gecikme,» dedi Willie. «Pekâlâ, kabul ediyorum. Içelim öyleyse.»

«Nerelerdeydin sen?» diye sordu Thomas Hudson.

«Tommy, seni seviyorum,» dedi Willie. «Sen neler yapıyordun bakalım?»

«Ignacio Natera Revello ile bir iki tek devirdik.»

«İtalyanca gemi adı gibi bir şey bu. O adı taşıyan bir İtalyan gemisi yok muydu?»

«Sanmıyorum.»

«Onun gibi bir şey ama.»

«Hesap pusulalarını göreyim,» dedi Henry. «Kaç tane içtiniz, Tom?»

«Pusulaları Ignacio aldı. Zar attık, ben kazandım.»

«Gerçekten kaç tane içtiniz?»

«Dört galiba.»

«Ondan önce ne içtin?»

«Yolda bir Tom Collins.»

«Evde?»

«Orada epey içmiştim.»

«Ayyaşın birisin sen,» dedi Willie. «Pedrico üç duble buzlu daiquiri ve hanım ne isterse.»

«Un highbalito con agua mineral,» dedi Namuslu Lil. «Tommy gel de gidip barın öteki ucunda oturalım. Benim bu uçta oturmamdan hoşlanmazlar.»

«Canları cehenneme öyleyse. Cok seyrek görüşen bizim gibi dostlar seninle barın bu ucunda içemeyeceğiz, ha! Canı cehenneme hepsinin!»

«Yerin iyi güzelim,» dedi Henry Sonra öteki uçta iki çiftçi görünce. içkisini beklemeden onlarla konuşmaya gitti.

«Gitti,» dedi Willie. «Cüceyi falan unutur artık.»

«Cok dalgın,» dedi Namuslu Lil. «Felcket dalgın.»

«Yaşadığımız hayattan. Zevk için koşuşturmaktan. Oysa zevki ciddice kovalamalıyız, kovalamaktan zevk alarak değil.»

«Tom dalgın, değil,» dedi Namuslu Lil. «Tom üzgün.»

«Kes bu palavraları,» dedi Willie. «Neyin var senin böyle? Önce birine dalgın diyorsun, sonra da ötekine üzgün. Ondan önce de bana korkunç dedin. Ne oluyor yani? İnsanları eleştirmek senin gibi bir orospuya mı kaldı? Neşeli olman gerektiğini bilmiyor musun?»

Namuslu Lil ağlamaya başladı, filmlerdekinden daha iri ve ıslak damlalar dökülüyordu gözlerinden. Canı her istediğinde, ya da ihtiyacı olduğunda, ya da incindiğinde gerçek gözyaşlarıyla ağlamaya başlardı.

«Bu karı anamdan da iri gözyaşları döküyor,» dedi Willie.

«Willie benimle öyle konuşma.»

«Kes artık Willie!» dedi Thomas Hudson.

«Willie sen çok zalim bir çocuksun ve senden nefret ediyorum,» dedi Namuslu Lil. «Thomas Hudson ve Henry gibi insanların seninle neden dost olduklarını bilemiyorum. Sen kötüsün ve ağzın da çok bozuk.»

«Sen bir hanımefendisin,» dedi Willie. «Böyle konuşmamalısın. Kötü, kötü bir sözcük. Puronun ucundaki tükrük gibi.»

Thomas Hudson elini gencin omzuna dayadı. «İçkini iç, Willie. Kimse keyifli değil bugün.»

«Henry keyifli ama. Bana söylediklerini ona anlatırsam keyfi kaçar onun da.»

«Sen sormuştun bana.»

«Onu demek istemedim. Neden acını paylaşmıyorsun? Neden son iki haftadır kendine sakladın bunu?»

«Acı paylaşılmaz.»

«Acı cimrisi,» dedi Willie, «Senin acı cimrisi olabileceğini aklıma getiremezdim.»

«Bunlara gerek yok, Willie,» dedi Thomas Hud-

son. «Yine de çok teşekkür ederim sana. Üstüme üstüme gelmen gerekmez.»

«Pekâlâ, kendine sakla bakalım. Ama bunun sana bir yararı olmaz. Sana benim acıyla beslendiğimi anlattım.»

«Ben de öyle,» dedi Thomas Hudson.

«Sahi mi? O zaman belki de senin yolun en iyi yoldur. Epey bozuk çalmaya başlamıştın ama.»

«İçkiden, yorgunluktan ve bir türlü rahatlayamamaktandı o.»

«Karından haber aldın mı?»

«Elbette. Üç mektup aldım.»

«Nasılmış?»

«Beter.»

«Gördün mü?» dedi Willie. «Tutunacak bir şeyin olması için bunu da saklamalısın.»

«Bir şeyim var benim.»

«Elbette. Kedin Boise seni sever. Bunu fark ettim. O serseri ne yapıyor?»

«Her zamanki serseriliklerini.»

«Beni çok şaşırtıyor doğrusu,» dedi Willie.

«Çok umutsuzluk çekiyor.»

«Gerçekten öyle, değil mi? Ben o kedi gibi acı çekseydim keçileri kaçırırdım. Ne içiyorsun Thomas?»

«Eskisine devam ediyorum.»

Willie kolunu Namuslu Lil'in kalın beline doladı. «Bak Lilly, iyi kızsın sen. Seni kızdırmak istemedim. Suç benimdi. Çok duygusal davranıyordum.»

«Bir daha öyle konuşmayacak mısın?»

«Hayır. Duygusallığa kaçmazsam, hayır.»

«Al içkini.» dedi Thomas Hudson. «Sana içiyorum, orospu çocuğu.»

«Şimdi konuşmaya başladın işte.» dedi Willie. «Şimdi pusula kuzeyi gösteriyor yine. O Boise'ı buraya getirmeliyiz. Senden gurur duyardı burada olsaydı. Paylaşmakla ne demek istediğimi anladın mı şimdi?»

«Evet, anladım,» dedi Thomas Hudson.

«Pekâlâ,» dedi Willie. «Bırakalım artık bunu.

Çıkar çöp tenekesini, çöpçü geliyor işte. Şu namussuz Henry'ye bak. Böyle soğuk bir günde neden terler acaba?»

«Kızlar yüzünden,» dedi Namuslu Lil. «Kızlar saplantı olmuş onda.»

«Hem de ne saplantı. Kafasında bir delik açsan dışarı karı boşanacak. Saplantı. Daha uygun bir sözcüğü neden bulamıyorsun ki.»

«Saplantı Ispanyolcada güçlü bir sözcüktür.»

«Saplantı mı? Saplantı hiçbir şey değildir. Bu öğleden sonra vakit bulursam uygun bir sözcük düşunürüm.»

«Tom, gel de barın öteki ucunda konuşalım. Ben de rahat ederim orada. Bana bir sandviç ısmarlar mısın? Sabahtan beri Henry'leydim, ağzıma lokma koymadım.»

«Ben Basque Barına gidiyorum,» dedi Willie. «Onu oraya getir, Lil.»

«Olur,» dedi Namuslu Lil. «Getiremezsem de gönderirim.»

Kadın yolunun üstündeki erkeklerin kimiyle konuşarak, kimine gülümseyerek kraliçe gibi barın öteki ucuna yürüdü. Herkes kendisine saygılı davranıyordu. Konuştuğu her erkek son yirmi beş yıl içinde hiç olmazsa bir kere yatmıştı onunla. Thomas Hudson hesap pusulalarını alıp öteki uca yürüdü. Namuslu Lil yerine oturur oturmaz gülümsedi erkeğe, güzel bir gülümsemesi, şahane koyu renk gözleri ve siyah saçları vardı. Alnının çevresinde, saçlarını ayırdığı yerde beyaz teller görünmeye başlayınca, Thomas Hudson'dan para ister, saçlarını boyatır, berberden geldiğinde saçları genç bir kızınkiler gibi parlak, doğal görünümlü ve güzel olurdu. Kadının teni zeytuni fildişi rengindeydi, hafif pembemsi bir gölgesi vardı. Thomas Hudson taze kesilmiş, zımparalanmış ve hafifçe cilalanmış *mahagua* ağacını hatırlardı ona bakınca. O dumanlı yeşilimsi rengi daha önce hiç görmemişti. Ama *mahagua*'da da o pembemsi gölge yoktu. Pembemsi renk kadının kullandığı bir renkti ancak. Bir Çinli kız kadar düzgündü

teni.. İşte şimdi yaklaştıkça o güzel yuz bakıyordu kendisine. Sonra kadının yanma vardı, şimdı karşısında iri vücut vardı ve pembe renk sahteydi artık, yüz yine de güzeldi ama şimdi hiçbir gizemi kalmamıştı.

«Ne kadar güzelsin, Namuslu,» dedi.

«Tom, öyle şişmanım ki, utanıyorum.»

Thomas Hudson elini kadının kalın beline koydu. «Güzel bir şişmanlık bu.»

«Barın bir ucundan öteki ucuna yürümeye utanıyorum.»

«Çok iyi beceriyorsun ama, tıpkı bir gemi gibi.»

«Dostumuz nasıl?»

«İyidir.»

«Onu ne zaman göreceğim?»

«Ne zaman istersen. Şimdi ister misin?»

«Yok, hayır Tom. Willie neden söz ediyordu öyle? Hani o anlamadığım şeyleri söylediğinde?»

«Saçmalıyordu.»

«Hiç de öyle değil. Senden ve kederden söz ediyordu. Hanımınla aranda bir şey mi geçti yoksa?»

«Hayır, hanımımın canı cehenneme.»

«Peki keder ne öyleyse?»

«Hiçbir şey. Yalnızca bir keder işte.»

«Lütfen anlat.»

«Anlatacak bir şey yok.»

«Bana anlatabilirsin. Henry bütün sıkıntılarını anlatır bana, geceleri de ağlar Willie ise korkunç şeyler anlatır. Sıkıntılar değil korkunç şeyler. Sen de anlatabilirsin bana. Herkes derdini bana açar. Bir tek sen söylemezsin.»

«Söylemek bana hiçbir zaman yarar vermedi. Benim için söylemek söylememekten daha kötü.»

«Tom, Willie öyle kötü şeyler söylüyor ki. O şeyleri duymanın beni incittiğini bilmiyor mu acaba? Benim o sözcükleri hiç kullanmadığımı. sapıkça ya da domuzca hiçbir şey yapmadığımı bilmiyor mu?»

«O yüzden sana Namuslu Lil diyoruz zaten.»

«Sapık şeyler yaparak zengin, normal şeyler yaparak yoksul olsaydım. yoksul kalırdım.»

«Biliyorum. Bir sandviçe ne dersin?»

«Daha acıkmadım.»

«Bir içki daha ister misin?»

«Evet, lütfen. Anlat bana Tom. Willie bir kedinin sana âşık olduğunu söyledi. Doğru değil bu, değil mi?»

«Doğrudur.»

«Korkunç bir şey bu.»

«Hayır, değil. Ben de kediye âşığım.»

«Böyle konuşma. Benimle alay etme lütfen Tom. Willie alay edip ağlattı beni.»

«Kediyi seviyorum,» dedi Thomas Hudson.

«Bunu dinlemek istemiyorum, Tom. Beni o deliler barına ne zaman götüreceksin?»

«Bugünlerde götürürüm.»

«Deliler de oraya normal insanlarmış gibi gelip içiyorlar mı?»

«Evet. Aradaki tek fark onların üzerlerinde şeker çuvallarından yapılma gömlek ve pantolonlar olması.»

«Gerçekten deliler takımında cüzzamlılara karşı beyzbol oynadın mı?»

«Elbette. Delilerin en esaslı atıcıları bendim.»

«Onlarla nasıl tanıştın?»

«Rancho Boyeros'dan dönerken bir kere uğramıştım oraya. Pek sevdim orasını.»[1]

«Beni gerçekten bu deliler barına götürecek misin?»

«Eğer korkmazsan elbette.»

«Korkacağım sanırım. Ama sen yanımdayken çok korkmam. O yüzden oraya gitmek istedim zaten. Korkmak için.»

«Esaslı deliler vardır orada. Bayılacaksın.»

«Benim ilk kocam da deliydi. Ama idaresi güç olanlarından.»

«Willie de deli mi dersin?»

«Hayır. Ama huysuzdur.»

«Willie çok çekti.»

«Kim çekmedi ki? Willie sıkıntılarını abartıyor.»

«Sanmıyorum. Dertlerini biliyorum.»

«Başka bir şeyden söz edelim öyleyse. Şurada Henry ile konuşan adamı görüyor musun?»

«Evet.»

«Yatakta yalnızca domuzcasına şeylerden hoşlanır.»

«Zavallı adam.»

«Zavallı falan değil, zengindir üstelik. Ama hep domuzluk ister.»

«Sen domuzluktan hoşlanmaz mısın?»

«Asla. Kime istersen sor. Kızlarla da hiçbir ilişkim olmamıştır.»

«Namuslu Lil.»

«Öyle olmamı mı isterdin? Sen de domuzluktan hoşlanmazsın. Sevişmek, mutlu olmak ve uyumak istersin. Seni iyi tanırım.»

«*Todo el mundo me conoce.* Bütün dünya tanır beni.»

«Hayır, tanımaz. Herkesin senin hakkında değişik fikirleri vardır. Ama ben seni tanırım.»

Thomas Hudson şekersiz buzlu bir daiquiri daha içiyordu. Çevresi buğulu ağır kadehi kaldırırken köpüklü kısmın altındaki berrak sıvıyı görünce, denizi hatırladı. İçkinin köpüklü kısmı geminin dümen suyuna, berrak kısmı da burnu sığ suyu yardığı zaman görünen dibe benziyordu. Hemen hemen aynı renkti.

«Sekiz yüz kulaç derinliğinde ve güneş tam tepedeyken sakin ve içi plankton dolu deniz renginde bir içki olsaydı.»

«Ne?»

«Hiç. Bu sığ su içkisini içelim.»

«Tom, ne oluyor? Bir sorun mu var?»

«Hayır.»

«Bugün çok kederli ve biraz da garipsin.»

«Rüzgârdan olacak.»

«Ama kuzey rüzgârının seni canlandırdığını, neşelendirdiğini söylerdin. Kuzey rüzgârı eserken kaç kereler sevişmiştik.»

«Pek çok.»

«Rüzgârı hep severdin, hatta estiği zaman giyeyim diye bana bu paltoyu almıştın.»

«Güzel palto.»

«On kere satabilirdim şimdiye kadar.» dedi Namuslu Lil. «Bu paltoya aklının almayacağı kadar istekli çıktı şimdiye kadar.»

«Bu rüzgâr da tam ona göre.»

«Mutlu ol Tom. İçersen hep mutlu olursun. Şunu iç de bir tane daha ısmarla.»

«Çabuk içersem alnıma bir ağrı saplanıyor.»

«Yavaş iç öyleyse. Ben bir *highbolito* daha içeceğim.»

Kadın, Serafin'in tezgâhın üstünde, önünde bıraktığı şişeden içkisini hazırladı. Thomas Hudson kadının kadehine bakıp, «Bu tatlı su içkisidir,» dedi. «Firehole Nehri Gibbon'la birleşip Madison olmadan önce bu renk akar. Biraz daha viski koyarsan, Wab Me Me denilen yerde Bear Nehrine akan ve bataklıktan çıkan derenin rengini elde edersin. »

«Wab Me Me çok gülünç bir ad. Ne demek bu?»

«Bilmem. Kızılderililerin bir yeri. Ne demek olduğunu bilmem gerek, ama unutmuşum. Ojibway dilindedir.»

«Bana Kızılderililerden söz et.» dedi Namuslu Lil. «Kızılderili hikâyelerini delilerden çok severim.»

«Kıyı boyunca epey Kızılderili vardır. Bunlar denizci Kızılderililerdir, balık tutarlar, balık kuruturlar ve kömür yakarlar.»

«Küba Kızılderililerini dinlemek istemiyorum. Onların hepsi melez.»

«Hayır değiller, bazıları gerçek Kızılderili. Onları çok eskiden yakalayıp Yucatan'dan buraya getirmiş olmalılar.»

«Ben *Yucateco*'ları sevmem.»

«Ben çok severim oysa.»

«Bana Wabmimi'den söz et. Uzak Batıda mı?»

«Hayır, kuzeyde. Kanada'ya yakın olan yerlerde.»

«Kanada'yı bilirim. Bir kere Princess gemisiyle nehirden Montreal'e kadar gitmiştim. Ama yağmur yağdığı için bir şey göremedik, aynı gece trenle New York'a döndük.»

«Nehirde hep yağmur yağmış mıydı?»

«Hep yağmıştı. Nehire girmeden önce de sis vardı, sonra kar da yağmıştı. Senin olsun Kanada. Bana Wabmimi'yi anlat.»

«Nehrin üstünde bir bıçkıevi olan bir köydü. Tren köyün içinden geçerdi. Demiryolu kenarında hep dağ gibi talaş yığınları vardı. Nehir üstündeki kütükleri tutmak için karşı kıyıya setler yapmışlardı, kütükler nehri baştan boşa kaplarlardı. Ta kasabaya kadar. Bir kere balığa çıkmıştım, karşıya geçmek için kütüklerin üstünden geçerken suya yuvarlandım. Suyun üstüne çıkmak istediğimde başımın üstü kütüklerle kaplıydı, aralarından geçemiyordum, kütüklerin altı karanlıktı, ellerimle kabuklarını hissedebiliyordum, hava alabilmek için iki kütüğü ayıramıyordum bile.»

«Ne yaptın peki?»

«Boğuldum.»

«Öyle konuşma,» dedi kadın. «Ne yaptın söyle haydi.»

«Bir an önce oradan çıkmam gerektiğini düşündüm. Kütüklerden birinin altını yoklayarak yanındaki kütüğe bitiştiği yeri buldum, iki elimle birden itip kütükleri hafifçe araladım. O aralıktan başımı, sonra da kollarımı soktum. İki kolumu, iki kütüğe attım, çok seviyordum o kütükleri, uzun zaman yattım aralarında. Su, kütüklerden ötürü bozbulanıktı. İşte senin kadehindeki su da o nehre akan küçük derenin rengindeydi.»

«Ben olsam o kütüklerin arasından çıkamazdım.»

«Ben de uzun bir süre çıkacağımı sanmadım zaten.»

«Suyun altında ne kadar kaldın?»

«Bilmem. Başka bir şeye kalkışmadan dirseklerimle kütüklere dayanıp uzun bir süre dinlendiğimi hatırlıyorum.»

«Bu hikâyeyi sevdim. Ama kötü rüyalar gördüreceksin bana. Bana mutlu bir şey anlat, Tom.»

«Pekâlâ, dur bir düşüneyim.»

«Hayır, düşünme. Düşünmeden anlat.»

«Pekâlâ. Genç Tom küçük bir bebekken...»

«Que muchacho mas guapo,» diye Namuslu Lil adamın sözünü kesti. *«Que noticias tienes de el?* Ondan haber alıyor musun, nasılmış?»

«*Muy buenas.* İyiymiş.»

«*Me alegro.»* Pilot olan genç Tom'u hatırlayınca Namuslu Lil'in gözleri dolmuştu. *«Siempre tengo su fotografia en uniforme con el sagrado corazon de Jesus arriba de la fotografia y al lado la virgen del Cobre.* Onun üniformalı fotoğrafı Hazreti İsa'nın kutsal kitabı ile del Cobre bakiresinin tasvirinin arasında duruyor.»

«Del Cobre Bakiresine inancın büyük, öyle değil mi?»

«Körükörüne bir inanç hem de.»

«Onu hiç kaybetmemelisin.»

«Tom'u da gece gündüz koruyor o.»

«İyi.» dedi Thomas Hudson. «Serafin, bir büyük daha, lütfen. Mutlu hikâyeyi dinlemek ister misin?»

«Lütfen,» dedi Namuslu Lil. «Lütfen mutlu bir hikâye anlat bana, içim sıkıldı yine.»

«*Pues el happy story es muy sencillo,*» dedi Thomas Hudson. «Çok mutlu bir hikâyedir bu. Tom'u ilk Avrupa'ya götürdüğümüzde üç aylıktı. Küçük, çok eski ve ağır yol alan bir gemiydi, deniz de çok dalgalıydı. Gemi sintine, yağ, lombozların pirinçlerine sürülen cila, tuvalet ve dezenfektan kokuyordu...»

«Bu pek mutlu bir hikâye değil gibi.»

«Öyledir, kadın. Yanılıyorsun. Bu mutlu, hem de çok mutlu bir hikâyedir. Gemi belli saatlerde yapman gereken, yoksa banyo kamarotunun aksi bakışlarına maruz kalacağın banyo kokardı, musluklardan fışkıran sıcak tuzlu su kokardı, yerdeki tahta ızgara, banyo kamarotunun kolalı ceketi kokardı. Ayrıca İngiliz gemilerinin ucuz mutfak kokusu, Woodbines, Players ve Gold Flakes izmaritlerinin kokusu vardı sigara salonunda da, izmaritleri attıkları yerlerde de. Tek bir güzel koku yoktu, bildiğin gibi

İngilizlerin, kadın olsun erkek olsun, kendi burunlarına garip gelen bir kokuları vardır, tıpkı bizim zencilere koktuğumuz gibi, bu yüzden sık sık yıkanırlar. Bir İngiliz hiçbir zaman bir ineğin soluğu gibi tatlı kokmaz ve yalnızca pipo içen bir İngiliz kokusunu saklamaya çalışmaz. Kokusuna bir şeyler ekler sadece. Tüvit kumaşları, çizmelerinin derileri, meşin at takımları iyi kokar. Ama gemide meşin eşya yoktur, tüvitler de sönmüş pipo tütünü kokarlar. O gemide iyi bir koku almanın tek yolu burnunu uzun bir Devon elma suyu bardağına sokmaktı. Ben de elimden geldiği kadar yapıyordum bunu, hatta belki de olanaklarım elverdiğinden de çok.»

«Hah, şimdi biraz mutlu olmaya başladı işte.»

«Şimdi geldik, en mutlu kısmına. Kamaramız çok aşağıdaydı, sukesimi çizgisinin hemen üstünde, lomboz hep kapalıydı, denizin yemyeşil akıp gittiğini görürdün. Tom'un yataktan düşmemesi için bavullardan bir barikat yapmıştık. Annesiyle, oğlanın ne yaptığına bakmak için ne zaman aşağı insek, eğer uyanıksa hep gülerdi.»

«Üç aylıkken güler miydi gerçekten?»

«Hep gülerdi. Bebekken ağladığını hatırlamıyorum.»

«Que muchacho mas lindo y mas guapo.!»

«Evet, çok esaslı çocuktu,» dedi Thomas Hudson. «Onun hakkında mutlu bir hikâye daha anlatayım mı?»

«Onun çok sevimli annesini neden terk ettin?»

«Çok garip koşullar içindeydik. Başka bir mutlu hikâye daha ister misin?»

«Evet, ama içinde o kadar koku olmasın.»

«Böylesine iyi karıştırılmış buzlu bir daiquiri, saatte otuz mil yapan bir teknenin burnuyla yardığı suları andırıyor. Bu buzlu daiquiriler fosforlu olsalardı nasıl olurdu dersin?»

«İçine fosfor koyabilirsin istersen. Ama bunun pek sağlıklı olacağını sanmam. Küba'da bazen kibritlerin başlarındaki fosforu yiyerek intihar edenler olur.»

«Ve *tinte ropido* içerek. Nasıl bir mürekkeptir bu?»

«Siyah ayakkabı boyası. Ancak aşkta ihanete uğrayan ya da nişanlıları sözlerini tutmayıp evlenmeden ortadan toz olan genç kızların çoğu, üzerlerine ispirto dökerek kendilerini ateşe verirler. Klasik yol budur.»

«Biliyorum,» dedi Thomas Hudson. *«Auto do fe.»*

«Çok kesin bir yoldu bu. Genellikle de ölürler. Önce başları sonra tüm vücutları yanar. Mürekkep ise daha çok bir gösteriştir. Tentürdiyot da temelinde bir gösteriş sayılır.»

Barmen Serafin, «Siz iki cadı ne konuşuyorsunuz orada?» diye sordu.

«İntihardan söz ediyoruz.»

«Hoy mucho,» dedi Serafin. «Çoktur, özellikle yoksullar arasında. Zengin bir Kübalının kendini öldürdüğünü hiç duymadım. Sen duymuş muydun?»

«Evet,» dedi Namuslu Lil. «Birkaç kişi biliyorum... iyi insanlardı hem de.»

«Sen bilirsin elbette,» dedi Serafin.

«Bay Thomas içkinizin yanında yiyecek bir şey ister misiniz? *Un poco de pescodo? Puerdo Puerdo frito?»* Biraz balık ya da kızarmış domuz falan.»

«Evet,» dedi Thomas Hudson. «Ne varsa.»

Serafin bir tabak içinde bir parça kızarmış domuz etiyle, una bulanarak kızartılmış ve pembe etinin dışı sarı bir kabuk bağlamış balık getirdi. Uzun boylu, kaba saba konuşan bir gençti, tahta ayakkabılarıyla tezgâhın ardındaki ıslak döşemenin üstünde de kaba kaba yürüyordu.

«Soğuk et ister misiniz?»

«Bunlar yeter, istemem.»

«Verdikleri her şeyi al Tom,» dedi Namuslu Lil. «Burasının nasıl bir yer olduğunu bilirsin.»

Bar müşterilerine bedava içki vermemekle ün salmıştı, ama gerçekte her gün tabak tabak bedava yemek dağıtırdı. Bunlar yalnızca kızarmış domuz ile balık değil, sıcak köfte, peynirli ve sucuklu sand-

viç filan da olurdu. Barmen daiquirileri büyük bir kapta hazırlardı, içkileri verdikten sonra kabın dibinde her zaman bir, bir buçuk kadehlik içki daha kalırdı.

«Şimdi üzüntün az da olsa hafifledi mi?» diye sordu Namuslu Lil.

«Evet.»

«Neden böyle üzgünsün, Tom.»

«*El mundo entero*. Bütün dünya için.»

«Dünyaya üzülmeyen kim var ki? Her şey günden güne kötüleşiyor. Ama buna üzülerek kendini harcayamazsın.»

«Buna engel olan bir yasa yok ya.»

«Bir şeyin yanlış olması için yasa gerekmez ki.»

Namuslu Lil ile ahlak tartışmasına girmeye hiç de gerek yok, diye düşündü Thomas Hudson. Ne istiyorsun öyleyse, ulan orospu çocuğu? Sarhoş olmaya ihtiyacın var hernalde ve farkında olmadan onu da yapıyorsun sanırım. İhtiyacın olan şeyi elde etmene olanak yok ve istediğini bir daha hiç elde edemeyeceksin. Ancak bazı hafifletici önlemler de alabilirsin. Haydi durma. Al bakalım.

«*Voy a tomar otro de estos grandes sin azucar* Bu büyüklerden bir tane daha, şekersiz olsun,» dedi Serafin'e.

«*En seguida, Don Tomas*. Derhal. Rekorunuzu kıracak mısınız?»

«Hayır, ben sakin sakin içiyorum sadece.»

«Rekoru kırdığınız zaman da sakin sakin içiyordunuz. Sakinlik ve sabırla sabahtan akşama kadar. Ve sonra yürüye yürüye çıktınız.»

«Rekorun cam cehenneme!»

«Kırma şansınız var ama,» dedi Serafin. «Şimdiki gibi içer ve mümkün olduğu kadar az yerseniz esaslı bir şansınız var hem de.»

«Tom, rekoru kır,» dedi Namuslu Lil. «Ben tanığım.»

«Tanığa ihtiyacı yok onun. Ben varım burada tanık olarak. Ben gittiğimde kadeh sayısını Constante'ye bildiririm. Zaten şu anda rekor kırdığınız o günden çok ilerdesiniz.»

«Rekorun canı cehenneme.»

«Formdasınız. İyi ve sürekli içiyorsunuz ve içkinin üzerinizde hiçbir etkisi yok.»

«Rekorunuza başlarım şimdi!»

«Pekâlâ. *Como ustes quiere.* Nasıl isterseniz. Fikir değiştirmeniz olasılığına karşı ben, yine de kadehleri sayıyorum.»

«Sayar sayar,» dedi Namuslu Lil. «Hesap pusulalarının bir kopyası da onda.»

«Sen ne istiyorsun, kadın? Gerçek bir rekor mu istiyorsun, yoksa sahtesini mi?»

«Hiçbirini. Ben madensuyu ile bir *highbalito* istiyorum.»

«Como siempre,» dedi Serafin. «Her zamanki gibi.»

«Brendi de icerim ben.»

«Brendi içtiğin zaman yanında olmak istemem.»

«Tom, tramvaya binmek isterken düştüğümü ve az daha öleceğimi biliyor muydun?»

«Zavallı Namuslu Lil,» dedi Serafin. «Tehlikeli ve serüven dolu bir yaşam.»

«Tahta ayakkabılarla tezgâhın ardında durup bütün gün ayyaşlara içki vermekten daha iyidir.»

«Benim mesleğim bu. Senin gibi ünlü ayyaşlara hizmet benim için bir onurdur.»

Henry Wood yanlarına yaklaştı. Uzun boylu, terli ve yapılan plan değişikliğinden dolayı heyecanlıydı. Planların aniden değişmesi kadar onu sevindiren bir şey yoktur, diye düşündü Thomas Hudson.

Alfred'in Günah Evine gidiyoruz, gelmek ister miydin Tom?»

«Willie seni Bar Basque'da bekliyor.»

«Willie'yi bu işe karıştırmak istemiyoruz.»

«Bunu kendisine söyle öyleyse.»

«Telefon ederim. Sen gelmek ister miydin? Çok esaslı bir şey olacak.»

«Bir şeyler ye.»

«Esaslı bir akşam yemeği yiyeceğim. Sen nasılsın?»

«İyiyim. Gerçekten iyiyim.»

«Rekor kırmayı deneyecek misin?»

«Hayır.»

«Bu gece seni görecek miyim

«Sanmıyorum.»

«İstersen gelip evde yatarım.»

«Hayır, sen eğlenmene bak. Ama bir şeyler ye.»

«Esoslı bir yemek yiyeceğim. Namus sözü.»

«Willie'ye telefon etmeyi unutma.»

«Willie'ye telefon ederim. Emin olabilirsin.»

«Alfred'in Günah Evi nerede?»

«Şahane bir yer. Limana bakıyor, çok güzel döşenmiş.»

«Adresini sordum sana?»

«Bilmiyorum, ama Willie'ye söylerim.»

«Willie kırılmaz mı dersin?»

«Kırılsa bile elimden bir şey gelmez ki. Willie'ye bizimle gelmesini söyleyemem ki. Onu ne kadar severim bilirsin. Ama bazı şeyleri de ona söyleyemem. Bunu do benim kadar bilirsin.»

«Pekâlâ, ama telefon etmeyi ihmal etme.»

«Telefon edeceğime namus sözü verdim. Esaslı bir yemek yiyeceğime de söz veririm.»

Henry gülümsedi, Namuslu Lil'in omzunu okşadı, gitti. İri vücuduna rağmen göze hoş gelen bir yürüyüşü vardı.

«Peki onun evindeki kızlar ne olacak?» diye Thomas Hudson Namuslu Lil'e sordu.

«Gitmişlerdir bile. Yiyecek bir şey yoktur orado. Pek fazla içki olduğunu do sanmıyorum. Oraya mı gitmek istersin yoksa bona gelmek mi?»

«Sana,» dedi Thomas Hudson. Ama daha sonra.»

«Bona mutlu bir hikâye daha anlat.»

«Pekâlâ. Ne hakkında olsun?»

«Serafin,» dedi Lil. «Tomas'a şekersiz buzlu bir duble daha ver, *Tengo todavia mi highbalito.*» Thomas Hudson'a döndü sonra. «Hatırladığın en mutlu zamanı. Kokulu olmasın ama.»

«Kokusuz olmaz.» Thomas Hudson, Henry Wood'un Alfred adındaki çok zengin şekerkamışı yetişti-

ricisinin spor arabasına binişini seyretti. Henry Wood arabaya göre çok iriydi. Aslında herhangi bir şey için de çok iri, diye düşündü. Ama çok iri olmadığı iki üç şeyi de bilirdi. Hayır, diye söylendi. Bugün tatil günün senin. Tatilini kullan.

«Ne hakkında bir hikâye istiyorsun?»

«Söyledim ya.»

Thomas Hudson, Serafin'in içkiyi kabından daha uzun kadehe doldurmasına, içkinin taşıp tezgâhın üstüne dökülüşüne baktı. Serafin kadehin altını karton bir altlığa geçirdi. Thomas Hudson parmakları arasındaki ince boynun üstünde soğuk ve ağır olan içkiyi kaldırdı, bir yudum alıp ağzında tuttu, dişlerine ve diline vuran soğukluğu hissetti.

«Pekâlâ. Hayatımın en mutu günü çocukken uyandığım, okula ya da işe gitmek zorunda olmadığım günlerdir. Sabah uyandığımda hep aç olurdum, çimenlerin çiy kokusunu alır, rüzgâr varsa ağaçların yüksek dalları arasında rüzgârın sesini duyardım. Rüzgâr yoksa, ormanın sessizliğini, gölün sakinliğini dinler, sabahın ilk seslerini beklerdim. Kimi zaman ilk ses, ayna gibi parlak olan gölün üzerinde alçaktan uçan bir kuş, ya da evin dışındaki ağaçların birinde oynaşan bir sincaptan gelirdi. Çoğunlukla da tepede öten bir yağmurkuşundan. Ama ne zaman uyansam, sabahın o ilk seslerini duysam ve açlığımı hissetsem, okula gitmeyeceğimi, ya da işe gitmek zorunda olmayacağımı bilsem, her zaman olduğundan daha mutlu olurdum.»

«Kadınlarla birlikte olduğun zamanlardan da mı?»

«Kadınlarla çok mutlu oldum. Umutsuzca mutlu. Katlanılamayacak kadar mutlu. İnanamayacağım kadar sarhoş ya da deli olmak gibi bir şey olana kadar, mutlu oldum. Ama çocuklarımla birlikte mutlu olduğumuz zamanlardaki kadar, ya da sabahın o erken saatinde olduğu kadar değil.»

«Peki bir başkasıyla hissettiğin mutluluğu, tek başına nasıl hissedebilirsin?»

«Saçma bütün bunlar. Sen bana aklıma ilk gelen şeyi söylememi istedin.»

«Hayır, istemedim. Ben, senden hatırlayabildiğin en mutlu günlerden biriyle ilgili mutlu bir hikâye anlatmanı istedim. Bu hikâye değildi ki. Uyandın ve mutluydun. Bana gerçek bir hikâye anlat.»

«Ne hakkında?»

«İçinde biraz da aşk olsun.»

«Nasıl aşk? Kutsal mı sıradan mı?»

«Şöyle eğlenceli bir aşk.»

«Tam böyle bir aşk hikâyesi biliyorum.»

«Anlat öyleyse. Bir içki daha ister misin?»

«Bunu bitirene kadar istemem. Pekâlâ, başlıyorum. Çok mutlu olduğum ve çılgınca yaşadığım Hong Kong'daydım. Güzel bir koyu vardır kentin, kıta tarafında da Kowloon kenti bulunur. Hong Kong ağaçlarla kaplı tepelik bir adadır, tepelere döne döne çıkan yolları vardır. evler tepelerin sırtlarındadır ve kent de eteklerde Kowloon'a bakan yüzdedir.. Oradan oraya modern ve hızlı feribotlarla geçilir Bu Kowloon çok güzel bir kenttir, orayı çok seveceğinden eminim. Temiz, planlı bir yer, orman kentin yanına kadar iniyor, kadınlar hapishanesinin bulunduğu yerin hemen dışında çok iyi güvercin avlanır. Boyunlarında şahane mor tüyleri olan iri güvercinleri, hapishane duvarının ardındaki ağaca tünemek için geldiklerinde, vururdum. Bazen rüzgârı arkasına almış birini vururdum. Bazen hapishane avlusuna düşerdi, içerden kuşu kapmak için birbirlerine giren kadınların çığlıkları duyulurdu. Sonra Sih nöbetçi onları kovalar ve kuşu nöbetçi kapısına getirip bize verirdi.

Kowloon'un çevresi tepelik, ormanlık bir yerdi, New Territories denirdi buraya. Orada pek çok kuş vardı, akşamları birbirlerine seslenmelerini duyardın. Yol kenarındaki toprakları kazan kadınlar ve çocuklar vardı çoğunlukla. Elinde silahınla seni gördüler mi, kaçıp ormana saklanırlardı. Toprağı içinde volfram olduğu için kazdıklarını öğrendim sonra. O zamanlar satılır bir metaydı bu.»

«*Es un poco pesada esta historia*. Çok sıkıcı bir hikâye bu.»

«Değil, Namuslu Lil, gerçekten değil. Bekle de gör. Volfram kendisi sıkıcıdır. Ama bir yandan da çok garip bir iştir bu. Eğer varsa çıkarmak çok kolaydır. Toprağı biraz eşeler, alıp götürürsün. Ya da taşları alıp götürürsün. İspanya'da Extremadura'da yüksek oranlı volfram madeni bulunan kayalar üzerinde kurulmuş köyler vardır. Köylülerin tarlalarını çeviren duvarlar hep bu taşlardan yapılmıştır. Ama köylüler çok yoksuldurlar. Benim söylediğim sıralarda bü maden öylesine değerliydi ki, buradan Miami'ye giden DC-2'ler gibi nakliye uçaklarını kullanıyordum. Çin'deki Nam Yung'dan Kowloon'un Kai Tak havaalanına taşımak için. Oradan da Birleşik Devletlere gönderilirdi. Maden, çeliği sertleştirmek için kullanıldığından savaş hazırlıklarımız için yaşamsal bir önem taşıyordu ve çok az bulunan bir şeydi. Oysa New Territories'te isteyen istediği kadar çıkarırdı bunu, topraktan çıkardıktan sonra, başları üstündeki sepetlerle madenin gizlice satın alındığı büyük depoya taşırlardı. Ben ormanda kuş avlarken bunu öğrendim ve volfram satın alan insanların dikkatlerini bu noktaya çektim. Kimse pek ilgilenmedi anlattıklarımla. Ama ben yılmadan daha yüksek makamlara çıktım. Bir gün New Territories'te bedavadan bulunacak bu volframa hiç ilgi duymayan yüksek rütbeli bir subay, 'İyi ama dostum, bizim Nam Yung örgütü gayet güzel çalışıyor ya,' dedi. Ama akşamları kadınlar hapishanesinin dışında avlanırken, eski bir Douglas çift motorlu uçağının tepeler üzerinden geldiğini görürdük. Bunun yağmalanmış volframla yüklü olup az önce Japon hatlarının üstünden geçtiğini öğrenince, volframı topraktan yasadışı yollardan çıkarmaya çalışan kadınların çoğunun hapishanede yattıklarını bilmek çok garipti.»

«*Si es raro,*» dedi Namuslu Lil. «Peki ama aşka ne zaman sıra gelecek?»

«Ne zaman istersen. Ancak olayın nerede geçtiğini anlarsan hikâyeyi daha çok seveceksin.

Hong Kong civarında pek çok ada ve körfez

vardır, deniz berrak ve çok güzeldir. New Territories gerçekte kıta parçasının tepelik ve ormanlık bir yarımadasıdır. Hong Kong'un üstünde kurulu olduğu ada da Güney Çin Denizine ve oradan da Canton'a uzanan büyük, mavi ve derin körfezdedir. Kışları iklim bugün burada olduğu gibidir, yağmurlu ve uyuyabileceğin kadar serin.

Sabahları uyandığımda hava yağmurlu bile olsa balık pazarına kadar yürürdüm. Balıkları bizimkilerden pek farksızdır, en önemli besinleri de kırmızı hani balığıdır. Çok iri karidesleri de vardır, gördüğüm en büyük karidesler diyebilirim. Balıklar taze taze ve pırıl pırıl getirildiğinde sabahları şahanedir balık pazarı. Tanımadığım birkaç çeşit balıkla yeni yakalanmış yabanördekleri de bulunurdu bu pazarda. Kılkuyruklar, göl ördekleri de vardır. Bizim ördeklere hiç benzemeyen ince ve bol tüylü ördeklere bayılırdım. Uzun uzun onları seyreder, o inanılmaz tüylerine, güzel gözlerine bakar, yeni yakalanmış pırıl pırıl balıkları, 'gece toprağı' denilen insan gübresiyle bahçelerde yetiştirilmiş o güzelim sebzeleri görürdüm. Sebzeler yılanlar kadar güzeldi. Her sabah pazara giderdim ve her sabah benim için yeni bir zevkti.

Sabahları genellikle ölüleri gömmeye giderlerdi, yas tutanlar beyazlar giyinmiş olurlardı ve bir bando da neşeli melodiler çalardı. O yıl cenaze törenleri için en çok çaldıkları parça 'Mutlu Günler Geldi Yine' olmuştu. Gün boyunca müzik sesi hiç eksilmezdi, çünkü sayısız insanın öldüğü bu yerde yüz milyon kişinin yaşadığı söylenirdi, Kowloon'dakiler de cabası.»

Millonarios chinos?»

«Çoğunlukla Çinli milyonerler, evet. Ama her türden milyoner. Ben de pek çok milyoner tanırdım, birlikte büyük Çin lokantalarında yemeye giderdik. Dünyadaki lokantaların en büyükleri denilebilecek bir sürü lokanta vardır orada, Canton mutfağı ise nefistir. O yıl on milyoner dostum vardı, hepsini adlarının boş harfleriyle bilirdim. H.M., M.Y T.V

H.J. gibi. Bütün önemli Çinliler böyle anılırlar. Üç de Çinli general tanırdım. Biri Londra'da Whitechapel'den gelmişti ve gerçekten esaslı adamdı. Çin Milli Havacılık Şirketinden alınlarının teriyle müthiş para kazanan altı pilot, bir polis, yarı kaçık bir Avustralyalı, bir sürü İngiliz memuru da tanırdım... ama bunlarla sıkmayacağım seni. Kısacası Hong Kong'da o güne kadar ve o günden sonra hiç olmadığı kadar çok dostum vardı.»

«Cuando viene le amor?»

«Önce hangi aşkı anlatayım diye düşünüyorum. Pekâlâ, işte şimdi biraz da *amor* katalım işin içine.»

«İyi bir şey olsun çünkü Çin'den bıktım artık.»

«Orada olsaydın bıkmazdın, benim gibi Çin'e âşık olurdun sen de.»

«Peki, neden kalmadın orada?»

«Japonlar gelip her an orasını işgal edebilecekleri için kalamazdım.»

«*Todo esta jodido por la guerra*. Başlatma şimdi savaşına.»

«Haklısın,» dedi Thomas Hudson. Namuslu Lil'in böylesine kaba sözcükler kullandığını hiç duymadığı için şaşırmıştı.

«Me cansan con la guerra.»

«Ben de bıktım savaştan,» dedi Thomas Hudson. «Ama Hong Kong'u düşünmekten hiç bıkmam.»

«Anlat öyleyse. *Bastante interesante,* çok ilginç ama ben aşk hikâyesini dinlemek istiyorum.»

«Aslında her şey o kadar ilginçti ki, aşka pek vakit yoktu.»

«İlk olarak kiminle seviştin?»

«Çok uzun boylu ve çok güzel bir Çinli kızla. Çok serbest bir kızdı, ama benimle yatmak için otele gelmedi, bunu herkesin duyacağından korkuyordu. Hizmetçilerin göreceklerinden korkarak da benim, kendi evinde yatmama razı olmadı. Kızın köpeği işi biliyordu ama, elinden geldiğince de güçleştirmişti.»

«Nerede seviştiniz öyleyse?»

«Çocukken yapıldığı gibi, kızı nerede sevişmeye razı edebilirsem, özellikle de arabalarda falan.»

«Dostumuz Bay X için epey kötü olmuştur bu.»
«Öyleydi.»
«Hepsi bu kadar mı? Hiçbir gecenizi birlikte geçirmediniz mi?»
«Hayır.»
«Zavallı Tom. Kız bu kadar zahmete değer miydi bari?»
«Bilemiyorum. Sanırım. Otelde kalma yerine bir ev kiralaması gerekirdi.»
«Burada herkesin yaptığı gibi bir Günah Evi kiralayabilirdin.»
«Günah Evlerinden hoşlanmam.»
«Biliyorum. Ama madem ki kızı istiyordun...»
«Sorun başka türlü çözümlendi. Sıkılmıyorsun ya?»
«Hayır Tom, lütfen. Şimdi kesme sakın. Sorun nasıl çözümlendi peki?»
«Bir gece kızla yemek yedik, sonra uzun bir sandal gezintisi yaptık. Gezinti şahaneydi, ama rahatsızdı. Kusursuz bir teni vardı, aşk oyunlarından sonra heyecandan titriyordu. Dudakları ince, ama aşkla ağırlaşmıştı. Sandaldan onun evine gittik, ama köpek oradaydı, sonra kimseyi uyandırmama sorunu vardı, senin anlayacağın sonunda otele tek başıma döndüm. Bütün keyfim kaçmıştı, tartışmaktan da usanmıştım. Kızın haklı olduğunu biliyordum, ancak istediğinle istediğin zaman yatağa giremedikten sonra, bu kadar serbest olmanın ne yararı vardı ki. Eğer serbest olacaksak önce çarşafları özgürlüğe kavuşturalım diye düşünüyordum. İçim iyice kapanmıştı, kendimi çok *frustrado* hissediyordum...»
«Ben seni hiç öyle düş kırıklığı içinde görmedim, çok komik olmalısın.»
«Hiç de değil. Çok huysuz ve kötü oldum, o gece de kendimi çok kötü hissediyor, kendimden nefret ediyordum.»
«Hikâyeye devam et.»
«Otelde kapıdan anahtarımı aldım ve her şeyin canı cehenneme dedim. Otel büyük, lüks ve sıkıcıydı. Asansörle büyük, lüks, sıkıcı ve içinde uzun

boylu güzel Çinli kızın bulunmadığı odama çıktım. Koridordan geçip de dev boyutlu sıkıcı odamın masif kapısını açınca, birden karşıma çıkıverdi işte.»

«Ne çıktı?»

«Birbirinden güzel üç Çinli kız, öyle güzel ki, benim güzel Çinli kızım yanlarında okul öğretmeni gibi kalırdı. İnsanın içini eritecek kadar güzeldi üçü de ve hiçbiri İngilizce bilmiyordu.»

«Nereden gelmişlerdi?»

«Milyonerlerimden biri göndermiş. Birinin elinde parşomen bir zarf içinde kalın bir kâğıt vardı. 'C.W'den sevgilerle' yazıyordu kâğıtta.»

«Sen ne yaptın peki?»

«Geleneklerini bilmediğim için ellerini sıktım, tek tek üçünü de öpüp tanışmanın en iyi yolunun birlikte banyo yapmak olduğunu söyledim.»

«Nasıl anlattın bunu?»

«İngilizce.»

«Anladılar mı?»

«Tam olarak anlattım istediğimi.»

«Sonra ne yaptın?»

«Daha önce üç kızla birden sevişmemiş olduğum için çok utanmıştım. Hoşuna gitmese bile iki kız eğlencelidir. Bir kızla olduğunun iki katı güzel değildir, ama değişik bir şeydir, üstelik sarhoşsan eğlencelidir de. Ama üç kız biraz fazla geldiği için utanmıştım. Kızlara içki isteyip istemediklerini sordum, istemediler. Ben kendime bir içki aldım, gayet büyük olan yatağın üstüne oturduk, ışıkları söndürdüm.»

«Eğlenceli miydi?»

«Müthiş bir şey. O tanıdığım kızın teni kadar pürüzsüz bir ten, hem sıkılgan, hem utanmasız ve hiç de serbest olmayan bir kız al ve bunu üçle çarp. Ve de karanlıkta olup bitsin her şey. Üç kızı birden hiç kucaklamamıştım daha önce, oluyormuş meğerse. Kızlar iyi eğitim görmüşlerdi, benim bilmediğim çok şeyi biliyorlardı, her şey karanlıkta oluyordu ve hiç uyumak istemiyordum. Ama sonunda uyuyakaldım, sabah uyandığımda kızların üçü de

uyuyorlardı ve odaya ilk girdiğim andaki kadar güzeldiler. Hayatımda gördüğüm en güzel kızlardı.»

«Beni yirmi beş yıl önce ilk gördüğün zamanki halimden de güzel miydiler?»

«Hayır, Lil. *No puede ser.* Olanaksız bu. Çinliydi bunlar, bir Çinli kızın da ne kadar güzel olabileceğini bilirsin. Çinli kızları severdim neyse.»

«No es pervertido.»

«Elbette ki bir sapıklık değil bu.»

«Ama üç tane.»

«Üç biraz çok. Sevişmek bir kişiyle olur, bunu kabul ediyorum.»

«Onlarla birlikte olmana sevindim yine de. Beni kıskanç falan sanma. Sen istememiştin bunu, üstelik sana armağandı onlar. Yatmaya yanaşmayan polis köpekli bir kadına hiç katlanamam doğrusu. Ama Tom, sabah içini boşalmış hissetmedin mi?»

«Tahmin bile edemezsin o boşluğu. İçim göçmüştü sanki. Başımın tepesinden ayak parmaklarımın uçlarına kadar... sırtım kopmuştu sanki, belkemiğim ağrıyordu.»

«Sen de gidip içtin tabii?»

«Ben de gidip içtim, kendimi biraz daha iyi durumda ve çok mutlu hissettim.»

«Peki neler yaptın anlat bakalım.»

«Onların uyurken bir resmini çekmek istedim. Şahane bir resim olurdu bu. Öylesine açtım, içim öylesine boşalmıştı ki... Sonra perdeyi aralayıp dışarı havaya baktım. Yağmur yağıyordu. Bunun iyi bir şey olduğunu, bütün gün yataktan çıkmayacağımızı düşündüm. Ama kahvaltı etmem gerekiyordu, onlara da yiyecek bir şeyler bulmalıydım. Banyo kapısı kapalı olarak duş yaptım, sessizce giyinip hiç gürültü etmeden dışarı çıktım. Aşağıda otelin kahvaltı salonunda tuzlu ringa balığı, marmelat ve jambonla kuvvetli bir kahvaltı yaptım. Mantar da yedim. Hepsi çok esaslıydı. Bir çaydanlık çay ile bir duble viski içtim. İçim hâlâ bomboştu. Hong Kong'un İngilizce sabah gazetesini okudum, saat kaçta

uyanacaklarını merak ettim. Sonunda otelin kapısına çıkıp dışarı baktım, hâlâ yağmur yağıyordu. Bara gittim, ama henüz açılmamıştı. İçkimi servis barından getirmişlerdi zaten. Daha fazla bekleyemedim, doğruca yukarı çıkıp kilitli kapıyı açtım. Kızlar gitmişlerdi.»

«Korkunç bir şey.»

«Ben de öye düşündüm işte.»

«Sonra ne yaptın peki? Gidip içtin sanırım.»

«Evet, bir içki içtim, sonra bol su ve sabunla iyice yıkandım. Ardından çifte vicdan azabı çekmeye başladım.»

«Un doble remordimiento?»

«Hayır iki ayrı pişmanlık. Üç kızla yattığım için ve de gitmiş oldukları için.»

«Benimle kaldıktan sonra da pişmanlık duyduğunu bilirim. Ama bunu atlatmıştın.»

«Biliyorum. Her şeyi atlatırım zaten. Hep büyük pişmanlıklar duymuş bir insanım ben. Ama o sabah otelde duyduğum çifte pişmanlıktı.»

«Bunun üzerine bir içki daha içtin.»

«Nasıl da bildin. Milyonerime telefon ettim. Ama ne evindeydi, ne de bürosunda.»

«Günah evindeydi herhalde?»

«Kuşkusuz. Herhalde kızlar da gidip geceyi anlatmışlardı ona.»

«Peki bu kadar güzel üç kızı nereden bulmuşlardı acaba? Şu anda koca Havana'da gerçekten güzel üç kız bulamazsın. Bu sabah Henry ile Willie'ye şöyle doğru dürüst birini bulmak için neler çektim ben bilirim. Tabii günün kötü bir saatini seçtik bu iş için.»

«Hong Kong'da milyonerlerin tüm ülkeyi tarayan adamları vardır. Bütün Çin'i. Broklyn Dodgers takımının beyzbol oyuncusu araması gibi. Bir köy ya da kasabada güzel bir kız bulundu mu milyonerlerin ajanları onu hemen satın alıp Hong Kong'a gönderiyorlar, orada giydirip kuşatıp yetiştirirler.»

«Peki saçları bildiğimiz Çinli kızlarınki gibiyse, nasıl oluyor da sabah o kadar güzel görünüyorlardı?

Saç ne kadar berber elinden çıkmış olursa olsun, öyle bir geceden sonra, sabah kalkınca çok kötü görünür.»

«Öyle değildi saçları, Amerikan kızlarının o yılkı modası gibi omuzlarına kadar uzundu. Çok yumuşak ve kıvırcık saçları vardı. C.W öylelerinden hoşlanırdı. Amerika'da bulunmuş ve hiç kuşkusuz epey film seyretmişti.

«Onlarla bir daha yatmadın mı?»

«Teker teker. C.W bana armağan olarak zaman zaman birini gönderirdi. Üçünü birden hiç göndermedi bir daha. Yeni kızlardı üçü de, o yüzden kendisine saklamak istiyordu. Ayrıca benim ahlakım için kötü olacak bir şeyi yapmak istemediğini de söylemişti.»

«Esaslı bir odama benziyor. Ne oldu ona?»

«Öldürüldü sanırım.»

«Vah zavallı! Ama yine de iyi bir hikâyeydi. Sen de biraz daha neşelendin gibi.»

Herhalde öyleyim, diye düşündü Thomas Hudson. Zaten istediğim de bu değil miydi. Yoksa bu muydu?

«Bok Lil,» dedi. «İçkiyi biraz fazla kaçırmadık mı, ha?»

«Kendini nasıl hissediyorsun?»

«Daha iyi.»

«Tomas'a şekersiz buzlu bir duble daha yap. Ben sarhoş olmaya başladım, bir şey istemem.»

Daha iyi hissediyorum kendimi, diye düşündü Thomas Hudson. İşin ilginç yanı da bu. Hep kendini daha iyi hissedersin ve hep pişmanlığının üstesinden gelirsin. Üstesinden gelemediğin bir tek şey vardır, o da ölümdür.

«Hiç öldün mü sen?» diye sordu Lil'e.

«Elbette ki ölmedim.»

«*Yo tampoco.* Ben öldüm.»

«Neden öyle konuşuyorsun? Öyle konuşunca ödümü patlatıyorsun.»

«Seni korkutmak istemedim, tatlım. Kimseyi korkutmak istemem ben.»

«Bana tatlım demen hoşuma gidiyor.»

Bir yere varmıyor bu, diye düşündü Thomas Hudson. La Floridita'nın yaşlı orospular köşesinde Namuslu Lil ile oturup sarhoş olmaktan başka aynı etkiyi verecek başka şey yok mu sanki? Yalnızca dört günün varsa bu zamanı daha iyi değerlendirebilirsin. Nerede, diye düşündü sonra. Alfred'in Günah Evinde mi? Bulunduğun yerde çok daha iyisin. Içki de dünyanın herhangi bir yerindeki kadar iyi. Esaslı da içiyorsun, elinden geldiğince de içmeye bak. Şimdi elinde bu var, bunu sevmeyi öğren. İçmeyi oldum olası seversin zaten, şimdi de tek o kaldı elinde, o yüzden sevmeye bak.

«Seviyorum,» dedi yüksek sesle.

«Ne!»

«Içkiyi. Yalnızca içmeyi değil. Bu şekersiz buzlu dubleleri içmeyi. İnsan bu kadar içkiyi şekerli içse hastalanır.»

«*Ya lo creo*. İnanırım. Bu kadar içkiyi şekersiz olarak içen bir başkası olsaydı ölürdü.»

«Ben de öleceğim belki.»

«Sen ölmeyeceksin. Rekor kıracaksın, sonra benim evime gideceğiz ve uyuyacaksın. Olacak en kötü şey de horlamandır.»

«Son geldiğimde horladım mı?»

«Felaket. On ayrı adla çağırdın beni gece boyunca.»

«Özür dilerim.»

«Önemi yok, ben pek komik buldum bu durumu. Bilmediğim bir iki şeyi de öğrendim bu arada. Böyle çeşitli adlarla çağırdığın zaman öteki kızlar bozulmuyorlar mı?»

«Başka kız falan yok ki. Yalnızca bir karım var.»

«Onu sevmeye, hakkında iyi şeyler düşünmeye çalışıyorum ama çok güç bu. Ama pek tabii kimseyi onun aleyhinde konuşturmam.»

«Ben onun aleyhinde konuşurum.»

«Hayır, yapma. Terbiyesizlik olur bu. Ben iki şeyden nefret ederim. Erkeklerin ağlamalarından. Ağlamak zorunda olduklarını bilirim, ama hiç sev-

mem bunu.. Bir de karıları aleyhinde konuşmalarından nefret ederim. Hemen hemen hepsi konuşurlar oysa. Çok iyi vakit geçiriyoruz şimdi, onun için bari sen konuşma karının arkasından.»

«Pekâlâ! Canı cehenneme onun. Onun hakkında konuşmayacağız.»

«Lütfen, Tom. Onu çok güzel bulduğumu bilirsin. Gerçekten de öyledir. *Pero no es mujer para ti.* Sana göre bir kadın değil ama. Onun aleyhinde konuşmayalım.»

«Peki.»

«Bana bir mutlu hikâye daha anlat. Eğer seni memnun edecekse içinde aşk da olmasın.»

«Mutlu hikâye bildiğimi sanmıyorum.»

«Oyle söyleme, binlercesini biliyorsundur. Bir içki daha iç ve bana mutlu bir hikâye daha anlat.»

«Neden biraz da sen çalışmıyorsun?»

«Ne çalışması?»

«Lanet moral verme işi.»

«*Tu tienes la moral muy baja.* Senin moralin gerçekten bozuk.»

«Öyle. Biliyorum bunu. Ama neden sen bir iki hikâye anlatıp moralimi düzeltmeye çalışmıyorsun, ha?»

«Bunu senin yapman gerekir. Bunu bilirsin. Başka ne istersen yaparım. Bunu da bilirsin.»

«Pekâlâ,» dedi Thomas Hudson. «Gerçekten mutlu bir hikâye daha istiyor musun?»

«Lütfen. İçkin geldi işte. Bir mutlu hikâye, bir kadeh içki daha, kendini nasıl da iyi hissedeceksin.»

«Garanti ediyor musun?»

«Hayır.» Kadın erkeğin yüzüne bakınca ağlamaya başladı. Yaşları bir kaynağa suyun dolması gibi zahmetsizce, doğal olarak gözlerinde birikip yuvarlanıyordu. «Tom, ne olduğunu neden söylemiyorsun bana? Sormaya korkuyorum artık. O mu?»

«Evet o,» dedi Thomas Hudson. Kadın hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Erkek kolunu kadının omzuna attı, bardakiler kendilerine bakarken onu yatıştırmaya çalıştı. Lil'in ağlaması güzel değildi artık.

Kendini hırpalarcasına, kendinden geçmişçesine ağlıyordu.

«Zavallı Tom'um benim. Zavallı Tom.»

«Kendini toparla kadın, bir brendi iç. Şimdi neşeleneceğiz artık.»

«Neşelenmek istemiyorum ben. Bir daha hiç neşelenmeyeceğim.»

«Gördün mü? İnsanlara bir şeyler anlatmanın ne kadar yararlı olduğunu gördün mü şimdi?»

«Neşeleneceğim,» dedi kadın. «Bir dakika izin ver bana. Tuvalete bir gidip geleyim, hiçbir şeyim kalmaz.»

Hele neşelenme, diye düşündü Thomas Hudson. Ben de çok berbat hissediyorum kendimi, eğer ağlamayı bırakmazsan, ya da o konuda konuşmaya devam edersen defolup gideceğim buradan. Ve buradan defolup gittiğimde gidecek neresi var ki? Sınırlarının bilincindeydi ve hiç kimsenin günah evi bir çözüm olamazdı.

«Bana şekersiz buzlu bir daiquiri daha ver. *No se lo gue paso con esta mujer,* bu kadına da ne olduğunu anlamadım.»

«Yağmur gibi ağlıyor,» dedi barmen. «Suyoluna onu bağlasalar bari.»

«Suyolu yapımı nasıl gidiyor?»

Tezgâhın önünde solunda oturan, iyi tanıdığı halde adını ve siyasi eğilimini unuttuğu kısa boylu, kırık burunlu, sevimli yüzlü adam, «O namussuzlar,» dedi, «su büyük bir ihtiyaç olduğu için her zaman para bulabiliyorlar. Ondan başka her şey de ihtiyaç. Ama suyun yerine başka bir şey koyamazsın, susuz da yaşayamazsın. O yüzden su getirmek için hep para bulurlar. Bu yüzden hiçbir zaman doğru dürüst bir suyolu yapılamayacaktır.»

«Korkarım ne dediğini pek anlayamadım.»

«Si hombre, evet beyim. Suyolu gerçek bir ihtiyaç olduğu için, her zaman para bulabilirler. Bu yüzden de suyolu yapımına para harcayamazlar. Altın suyolunu yumurtlayan kazı keser miydin hiç?»

«Neden suyolunu yapıp bundan para kazanmı-

yorlar? Ardından da başka bir dalavera bulurlar nasıl olsa.»

«Sudan iyi üçkâğıtçılık olur mu hiç? Su getirme vaadiyle her zaman para toplayabilirsin. Hiçbir politikacı yeterli bir suyolu yaptırarak böyle bir üçkâğıdı yok edemez. Hevesli bazı politikacılar zaman zaman birbirlerini en olmadık yerlerinden yaralarlar. Ama hiçbir politikacı politik ekonominin gerçek temeline el sürmez. Kadehimi gümrük idaresinin, piyango dalaveresinin, kumarın, sabit şeker fiyatının ve suyolunun hiçbir zaman yapılmamasının şerefine kaldırıyorum.»

«*Prosit*,» dedi Thomas Hudson.

«Alman değilsiniz herhalde?»

«Hayır, Amerikalıyım.»

«Öyleyse Roosevelt, Churchill, Batista ve suyolunun eksikliğine içelim.»

«Stalin'e.»

«Elbette. Stalin'e, Central Hershey'e, marihuanaya ve suyolunun eksikliğine!»

«Adolphe Luque'e.»

«Adolphe Luque'e, Adolf Hitler'e, Filadelfiya'ya, Gene Tunney'e, Key West'e ve suyolunun eksikliğine.»

Onlar konuşurlarken Namuslu Lil tuvaletten dönmüştü. Yüzünü onarmıştı, ağlamıyordu ama çok sarsıldığı belli oluyordu.

Thomas Hudson yeni dostunu, daha doğrusu yeni bulduğu eski dostunu gösterdi. «Bu beyi tanıyor musun?»

«Yalnızca yatakta,» dedi adam.

«Politikacıdır,» diye Namuslu Lil Thomas Hudson'a açıkladı. «*Muy hambriento en este momento.* Şu anda çok acıktım.»

«Susadın,» diye politikacı onun sözünü düzeltti. «Emredersin.» Thomas Hudson'a döndü. «Ne içersin?»

«Şekersiz buzlu bir duble daiquiri. İçkiler için zar atalım mı?»

«Hayır, izin verirsen ben ısmarlayayım. Burada sınırsız kredim vardır.»

Adam en yakın barmenin dikkatini çekmeye çalışırken Namuslu Lil fısıltıyla, «İyi bir insandır,» dedi. «Politikacıdır ama çok dürüst ve çok neşeli.»

Adam kolunu Lil'in beline doladı. «Her gün biraz daha inceliyorsun, hayatım. Aynı siyasi partiden miyiz nedir?»

«Suyoluna,» dedi Thomas Hudson.

«Aman olmaz! Ne yapmaya çalışıyorsun sen? Lokmamızı ağzımızdan alıp yerine su mu dolduracaksın?»

«Öyleyse şu adi savaşın bitmesine içelim,» dedi Lil.

«İçelim.»

«Karaborsaya,» dedi adam. «Çimento bulunmamasına. Fasulyenin satışını kontrol edenlere.»

«İçelim,» dedi Thomas Hudson. «Pirince içelim.»

«Pirince içelim,» dedi politikacı.

«Şimdi daha iyi misin?» diye sordu Namuslu Lil.

«Elbette.»

Thomas Hudson kadının yüzüne bakınca, yine ağlamak üzere olduğunu gördü.

«Bir daha ağlarsan çeneni dağıtırım.»

Barın ardında beyaz elbiseli bir politikacının posteri vardı, üstünde de *'Un Alcalde Mejor,'* daha iyi bir belediye başkanı, yazılıydı. Çok büyük bir posterdi ve belediye başkanı bütün içenlerin gözlerinin içine bakıyordu.

«Un Alcalde Peor'a!» dedi politikacı. «Daha kötü bir belediye başkanına!»

«Sen seçime katılacak mısın?»

«Elbette.»

«Bu çok iyi işte,» diye Namuslu Lil atıldı. «Haydi programımızı hazırlayalım.»

«Güç bir iş değil,» dedi politikacı. «*Un Alcalde Peor.* Çok çekici bir sloganımız var. Programı ne yapacağız?»

«Programsız olmaz,» dedi Lil. «Oyle değil mi, Tomas?»

«Oyle. 'Köy Okullarına Son'a ne dersin?»

«Son,» dedi politikacı.

«Menos gugguas y peores,» dedi Namuslu Lil. «Güzel. Daha az ve daha kötü otobüsler.»

«Ulaşımı neden tümüyle kaldırmayalım,» dedi aday. «*Es mas sencillo.* Eskisi gibi.»

«Tamam,» dedi Thomas Hudson. *«Cero transporte.»*

«Kısa ve soylu,» dedi aday. «Bu bizim tarafsız olduğumuzu da gösterir. Bunu daha da geliştirebiliriz ama. *Cero transporte aereo, terrestre y maritimo'ya ne dersiniz?* Hava, kara ve deniz taşıtlarının tümü kalksın.»

«Çok güzel. Gerçek bir programa doğru gidiyoruz şimdi. Cüzzam konusunda ne düşünüyoruz?»

«Por una lepra mas grande para Cuba. Küba kadar büyük bir cüzzam.»

«Por el cancer cubano,» dedi Thomas Hudson.

«Por una tuberculosis ampliada, adecuada y permanente par Cuba y los cubanos,» dedi aday. «Tüm Küba ve Kübalılar için kuvvetli, sürekli bir verem. Biraz uzun oldu ama radyoda kulağa hoş gelir. Peki frengi konusundaki fikirlerimiz, dostlarım?»

«Por una sifilis criolla cien por cien. Yüzde yüz kara bir frengi için.»

«Güzel,» dedi aday. «Penisilin ve diğer Amerikan emperyalizmi araçlarının canı cehenneme!»

«Cehenneme!»

Namuslu Lil, «Sanırım artık bir şeyler içmemiz gerek,» dedi. «Siz ne dersiniz, arkadaşlar?»

«Şahane bir fikir,» dedi aday. «Böyle bir şey senden başka kimin aklına gelirdi ki?»

«Senin,» dedi Namuslu Lil.

«Benim krediye saldıralım öyleyse. Bakalım gerçekten yoğun bir ateşe nasıl dayanacak bizim kredi. Barmen dostum, herkese birer tane daha. Bu siyasi dostuma şekersiz olacak ama.»

«Bak bu iyi bir slogan olur,» dedi Namuslu Lil. «Küba'nın Şekeri Kübalılarındır!»

«Kuzeydeki Devin canı cehenneme.»

«Cehenneme.»

«Bize daha yerel sloganlar, belediyeyi daha çok

ilgilendiren sloganlar gerek. Ortada bir savaş varken ve halen müttefik bulunduğumuza göre uluslararası alana fazla girmemeliyiz.»

«Yine de Kuzeydeki Devin Canı Cehenneme demeliyiz,» dedi Thomas Hudson. «Dev bir dünya savaşı yaparken bunun tam zamanıdır. Onu devirmemiz gerektiği fikrindeyim ben.»

«Ben seçildikten sonra deviririz onu.»

«Un Alcalde Peor'a,» dedi Thomas Hudson.

«Hepimize. Parti'ye.» Aday kadehini kaldırdı.

«Partinin kurulma koşullarını unutmayıp manifestomuzu yazmalıyız. Bugün ayın kaçı?»

«Aşağı yukarı yirmisi.»

«Hangi ayın yirmisi?»

«Şubatın galiba. *El grito de La Floridita.* Floridita Bildirisi.»

«Ciddi bir an,» dedi Thomas Hudson. «Bunu yazabilir misin Lil? Bütün bunları başlatabilir misin?»

«Yazabilirim ama şimdi yazamam.»

Alcalde Peor, «Görüşlerimizi belirtmemiz gereken bir iki sorun daha var,» dedi. «Dinle Kuzeyli Dev, neden bir kere de sen ısmarlamıyorsun? Benim kredimin ne kadar güçlü olduğunu ve saldırılara karşı nasıl göğüs gerdiğini gördün. İyi ama zavallı kuşu kaybederken öldürmek de doğru değil. Haydi, Dev.»

«Bana Dev deme. Biz lanet clası Dev'e karşıyız.»

«Pekâlâ, patron. Sen ne iş yaparsın yahu?»

«Bilim adamıyım.»

«Sobre todo en la coma,» dedi Namuslu Lil. «Özellikle yatakta. Çin'de çok geniş çaplı araştırmaları olmuştur.»

«Her ne olursan ol, ama bu kere sen ısmarla bakalım. Programımıza devam edelim şimdi.»

«Aile hakkında ne düşünüyorsun?»

«Kutsal bir konu. Aile ile din aynı saygınlığa sahiptir. Çok dikkatli ve kurnaz olmalıyız. Şuna ne buyrulur: *Abajo los padres de familias.* Aile babaları kahrolsun.»

«Bir saygınlığı var. Ama neden 'Kahrolsun Aile' değil?»

«*Abajo el Home.* Güzel bir duygu, ama çokları bunu, beyzboldaki Home ile karıştırır.»

«Küçük çocuklar konusu?»

«Seçme yaşına geldiklerinde bana koşsunlar hepsi.»

«Ya boşanma?»

«Çok hassas bir konu daha. *Bastante espinoso.* Sen ne düşünüyorsun bu konuda?»

«Bunu ele almasak daha iyi olur galiba. Aile için yaptığımız kampanya ile çelişir.»

«Pekâlâ, bırakalım öyleyse. Şimdi bakalım...»

«Baksan da göremezsin, şaşısın sen,» dedi Namuslu Lil.

«Beni eleştirip durma, kadın. Yapmamız gereken bir şey var.»

«Neymiş o?»

«*Orinar.* İşemek.»

«Doğru, çok temel bir ihtiyaç,» dediğini fark etti Thomas Hudson.

«Suyolunun olmaması kadar temel. Suyla ilgili o da.»

«Alkolle ilgilidir.»

«Suyla kıyaslanınca çok küçük bir miktar. Temel olan sudur. Sen bilim adamısın. Vücudumuzun yüzde kaçı sudur?»

«Seksen üç ve onda üç.» Thomas Hudson kafadan atmıştı ve söylediğinin yanlış olduğunu biliyordu.

«Çok doğru söyledin. Hâlâ yürüyebiliyorken gidelim mi?»

Tuvalette sakin ve soylu bir zenci dini bir broşür okuyordu. Adam gittiği bir kursun derslerini çalışmaktaydı. Thomas Hudson zenciyi saygıyla selamladı ve aynen karşılık gördü.

Dini broşürlü adam, «Epey serin bir gün, efendim,» dedi.

«Gerçekten öyle. Dersler nasıl gidiyor bakalım?»

«Çok iyi, efendim. Beklenildiği gibi.»

«Çok memnun oldum,» dedi Thomas Hudson.

Yanında biraz güçlük çekmekte olan Alcalde Peor'a döndü. «Bir zamanlar Londra'da bir kulübün üyesiydim. Uyelerden yarısı işeme güçlüğü çeker, öteki yarısı ise işememeye çalışırlardı.»

İşini tamamlayan Alcalde Peor, «Çok güzel,» dedi. «Adı neydi? *El Club Mundial mı*?»

«Hayır. Doğrusunu istersen adı hatırımdan çıkmış.»

«Kulübünün adını mı unuttun?»

«Evet, olamaz mı?»

«Gidip birer tane içsek iyi olur sanırım. Bu işeme kaçaymış bakalım?»

«Ne verirseniz, efendim.»

«Bırak ben ödeyeyim,» dedi Thomas Hudson. «Çiçek parası vermek gibi bir şey bu.»

Elindeki havluyu uzatan zenci, «Krallık Otomobil Kulübü olabilir miydi, efendim?» diye sordu.

«Olamazdı.»

«Özür dilerim, efendim. Orasının Londra'nın en büyük kulüplerinden biri olduğunu duymuştum da.»

«Öyledir,» dedi Thomas Hudson. «En büyüklerinden. Şimdi git şununla kendine güzel bir şey al.» Adama bir dolar verdi.

«Neden bir peso verdin?» diye sordu Alcalde Peor, dışarı çıkıp da barın, lokantanın ve sokaktaki trafiğin gürültüsüne döndüklerinde.

«Paraya ihtiyacım yok da ondan.»

«Hombre, gerçekten iyi misin sen? Kendini kötü falan hissetmiyorsun ya?»

«İyiyim,» dedi Thomas Hudson. «Çok teşekkür ederim, iyiyim.»

Bardaki taburesinde oturan Lil, «Yolculuk nasıl geçti?» diye sordu. Thomas Hudson kadına baktı ve o yine ilk kez gördü. Epey şişman ve epey esmer görünüyordu.

«Güzel bir yolculuktu,» dedi. «Yolculuklarda hep ilginç insanlarla tanışırsın.»

Namuslu Lil elini adamın bacağına koyup iyice sıktı etini. Thomas Hudson Namuslu Lil'den de, Panama şapkalardan da, Kübalı yüzlerden de, içenle-

rin zar kutularından da öteye, açık kapıdan meydanın aydınlık köşesine doğru bakıyordu. Birden bir arabanın kaldırıma yanaştığını, sürücünün arabanın arka kapısını açtığını gördü. Arabadan bir kadın indi.

Oydu bu. Hiç kimse onun gibi inemezdi arabadan. Rahatça, zarif bir biçimde ve aynı zamanda sanki yere basmakla sokağa büyük bir lütufta bulunuyormuş gibi. Herkes yıllardır ona benzemeye çalışmış, bazıları da yaklaşabilmişlerdi. Ama ona baktığın zaman, ona benzeyen diğerlerinin hep taklit olduklarını anlardın. Şimdi üzerinde üniforma vardı. Kapıcıya gülümsedi, bir şey sordu, adam mutlulukla cevap verip başını salladı, kadın kaldırımdan yürüyüp bara doğru ilerledi. Arkasında yine üniformalı bir kadın daha vardı.

Thomas Hudson ayağa kalkınca göğsünün soluk alamayacak kadar sıkıştığını hissetti. Kadın kendisini görmüş, bardaki insanların ve masaların arasından geçerek yanına geliyordu. Öteki kadın da arkasındaydı.

Namuslu Lil ile Alcalde Peor'a, «Özür dilerim, bir arkadaşla görüşmem gerek,» dedi.

Bar ile masaların arasındaki dar koridorda karşılaştılar. Thomas Hudson'ın kolları arasındaydı kadın. Birbirlerine sımsıkı sarılmışlardı, Thomas Hudson kadını öpüyordu, kadın da erkeği öpüyor, elleriyle kollarını sıkıyordu.

«Sen! Sen! Sen!» dedi kadın.

«Şeytan seni! Buraya nasıl geldin?»

«Camagüey'den tabii.»

Herkes onlara bakıyordu, Thomas Hudson kadını kucaklayıp kaldırdı, bir kere daha öptükten sonra yere bıraktı, elinden tutup köşedeki masaya doğru yürüdü.

«Burada yapamayız, tutuklanırız,» dedi Thomas Hudson.

«Tutuklanalım,» dedi kadın. «Bu Ginny, sekreterim.»

«Selam Ginny! Haydi gel bu çılgın kadını masanın arkasına atalım.»

Ginny çirkince, ama hoş bir kızdı. Her ikisi de aynı üniformaları giymişlerdi: subay apoletleri olmayan gömlekler, kravat, etek, çorap ve kalın ayakkabılar. Başlarında denizaşırı kuvvetlerinin kepleri, sol omuzlarında da daha önce görmediği birer amblem vardı.

«Şapkanı çıkart, şeytan.»

«Çıkartmamam gerek.»

«Çıkart dedim sana.»

«Peki.»

Kadın şapkasını çıkardı, başını kaldırdı, saçlarını dalgalandırıp erkeğin yüzüne baktı. Thomas Hudson onun geniş alnına, her zamanki gibi gümüş gibi, olgun buğday başağı rengi saçlarına, çıkık elmacık kemiklerine, elmacık kemikleri altındaki insanın yüreğini hoplatan o çukurlara, hafif yassı burnuna, öpüşürken az önce boyasını bozduğu dudaklara, güzel çenesine, boynuna baktı.

«Nasılım?»

«Bilirsin nasıl olduğunu.»

«Beni seviyor musun?»

«Seni her zaman severim.»

«Onu sormadım. Şu anda seviyor musun beni?»

«Evet.» Thomas Hudson'ın boğazı düğümlenmişti.

«Güzel,» dedi kadın. «Sevmeseydin senin için çok kötü olurdu.»

«Burada ne kadar kalacaksın?»

«Yalnızca bugün.»

«Dur öpeyim seni.»

«Tutuklanırız demiştin.»

«Bekleyebiliriz. Ne içersin?»

«İyi şampanya var mıdır burada?»

«Var. Ama çok esaslı yerel bir içkileri var.»

«Öyle olmalı. Kaç düzine içtin bakalım?»

«Bilmem, bir düzine olmalı.»

«Gözlerinin çevresi gerilmiş gibi. Kimseye âşık mısın?»

«Hayır. Ya sen?»

«Konuşuruz. Karın olacak namussuz nerede?»

«Pasifik'te.»

«Keşke öyle olsaydı. Bin kulaç derinde hem de. Tommy, Tommy, Tommy, ah Tommy.»

«Birine mi âşıksın?»

«Korkarım ki öyle.»

«Seni namussuz!»

«Çok mu korkunç bu? Senden ayrıldığımdan beri ilk kez karşılaşıyoruz ve sen kimseye âşık değilsin, bense âşığım.»

«Sen mi ayrıldın?»

«Ben öyle diyorum işte.»

«İyi bir erkek mi bari?»

«Çok iyi, çocuklar kadar iyi. Ona çok gerekliyim.»

«Nerede?»

«Askeri bir sırdır bu.»

«Sen şimdi oraya mı gidiyorsun?»

«Evet.»

«Görevin ne?»

«USO'dayız.»

«OSS gibi bir şey mi bu?»

«Değil elbette. Birine tutuldum diye, aptallaşmana gerek yok, sen âşık olurken bana danışıyor muydun?»

«Onu ne kadar seviyorsun?»

«Onu sevdiğimi söylemedim. Ona âşığım dedim. Sen istemezsen, bugünlük âşık da olmam ona. Bir günlük geldim buraya. Kaba davranmak istemiyorum.»

«Cehenneme kadar yolun var,» dedi Thomas Hudson.

«Arabayı alıp otele gitsem nasıl olur?» diye sordu Ginny.

«Hayır, Ginny. Önce şampanya içeceğiz.» Thomas Hudson'a, «Araban var mı?» diye sordu sonra.

«Var. Dışarda.»

«Senin oraya gidebilir miyiz?»

«Elbette. Yemek yer, çıkarız sonra. Ya da orada yemek için bir şeyler alabilirim.»

«Buraya gelebilmemiz ne şans değil mi?»

«Öyle. Burda olacağımı nereden bildin?»

«Camagüey havaalanında bir çocuk burada olabileceğini söyledi. Seni bulamasaydık Havana'yı görmeye gidecektik.»

«Havana'yı da görebiliriz.»

«Hayır. Ginny gidip gezsin Havana'yı. Onu götürecek biri var mı?»

«Var.»

«Bu gece Camagüey'e dönmemiz gerekiyor.»

«Uçağınız kaçta kalkıyor?»

«Saat altıda galiba.»

«Ben her şeyi ayarlarım,» dedi Thomas Hudson.

Masalarına oranın yerli gençlerinden biri yaklaştı.

«Özür dilerim, imzanızı alabilir miyim?»

«Elbette.»

Adam, kadına barın kartlarından birini uzattı; kartta Constante tezgâhın ardında kokteyl hazırlıyordu, kadın Thomas Hudson'ın çok iyi bildiği o iri sanatçı yazısıyla imzasını attı.

«Küçük kızım ya da henüz okulda okuyan oğlum için değil, benim için,» dedi adam.

«Güzel.» Kadın adama gülümsedi. «Benden imza istemeniz benim için bir onur.»

«Bütün filmlerinizi gördüm,» dedi adam. «Bence dünyanın en güzel kadını sizsiniz.»

«Harikulade bir şey bu. Lütfen böyle düşünmeye devam edin.»

«Size bir içki ısmarlamama izin verir miydiniz?»

«Arkadaşımla içiyorum.»

«Onu tanırım,» dedi radyo spikeri. «Yıllardır tanırım kendisini. Oturabilir miyim, Tom? Burada yalnız bir hanım var.»

«Bay Rodriguez,» diye Thomas Hudson tanıştırdı. «Soyadın nedir Ginny?»

«Watson.»

«Bayan Watson.»

«Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Watson,» dedi spiker. Hoş bakışlı, esmer, tatlı bir gülümseyişe ve bir beyzbolcunun iri ellerine sahip yakışıklı bir adamdı. Hem kumarbazdı zamanında hem

de beyzbolcu, hâlâ da modern bir kumarbazın yakışıklılığını kaybetmemişti.

«Üçünüz de benimle yer miydiniz?» diye sordu. «Öğle oldu olacak zaten.»

«Bay Hudson ile ben çıkıyoruz,» dedi kadın.

«Ben sizinle yemekten zevk duyacağım,» dedi Ginny. «Çok hoş bir insansınız.»

«Nasıl biri?» diye sordu sonra Thomas Hudson'a.

«İyi adamdır. Kentte bulabileceklerinin en iyisi.»

«Teşekkür ederim, Tom,» dedi adam. «Gerçekten benimle yemek yemez miydiniz siz de?»

«Gitmemiz gerek,» dedi kadın. «Geç bile kaldık. Seni otelde bulurum öyleyse, Ginny. Çok teşekkür ederim, Bay Rodriguez.»

«Gerçekten dünyanın en güzel kadınısınız siz. Bunu daha önceden bilmeseydim şimdi öğrenecektim.»

«Lütfen böyle düşünmeye devam edin.» Sokağa çıktılar. «Eh, hiç de kötü değil,» dedi kadın. «Ginny de hoşlandı ondan.»

«İyi insandır,» dedi Thomas Hudson. Sürücü arabanın kapısını açtı.

«Sen de iyisin,» dedi kadın. «Bu kadar çok içmemiş olmanı isterdim. Ben o yüzden şampanyadan vazgeçtim zaten. Barın öteki ucundaki esmer dostun kimdi?»

«Yalnızca barın öteki ucundaki esmer dostum.»

«İçki ister misin? Bir yerde durup alabiliriz.»

«İstemem. Ya sen?»

«Ben pek içmem bilirsin, ama biraz şarap fena olmazdı.»

«Evde şarap var.»

«Çok güzel. Şimdi öpebilirsin beni. Artık tutuklamazlar.»

«Adonde vamos?» diye sordu sürücü başını çevirmeden.

«*A la finca.* Eve.»

«Tommy, Tommy, öp haydi. Bizi görüp görmemesi önemli mi?»

«Değil elbette. Sen istedikten sonra dilini bile keser atar.»

«Dilini kesmesini falan istemem, vahşi hiçbir şey istemem. Ama yine de teklif etmen çok hoştu.»

«Kötü bir fikir değiidi. Sen nasılsın?»

«Hep aynıyım.»

«Gerçek mi?»

«Her zaman olduğu gibi. Bu kentte seninim.»

«Uçak kalkana kadar.»

«Elbette.» Kadın rahatlamak için yerine iyice yerleşti. «Bak,» dedi. «Parıltıyı geride bıraktık, buraları pis ve dumanlı. Ne zaman böyle olmamıştı ki?»

«Bazı bazı.»

«Evet. bazı bazı.»

Pisliğe ve dumanlara baktılar, kadının zeki gözleri ve o güzelim kavrayışı Thomas Hudson'ın yıllarca sonra gördüğü şeyi bir bakışta gördü.

«Şimdi düzeliyor,» dedi kadın. Erkeğe hiç yalan söylememiş, Thomas Hudson da ona yalan söylememeye çalışmıştı. Ama bunda pek başarılı olamamıştı.

«Beni hâlâ seviyor musun?» diye sordu kadın. «Açık söyle, lafı ağzında geveleme.»

«Seviyorum. Bunu bilmen gerekir.»

«Biliyorum.» Kadın sanki davranışlarıyla bunu kanıtlamak istermiş gibi erkeği tuttu.

«O adam kim?»

«Ondan söz etmeyelim. Önemseyeceğin biri değil.»

«Olabilir.» Thomas Hudson sımsıkı kavradı kadını, ikisi de gerçekten ciddiyseler bir şey kırılabilirdi. Eski oyunlarıydı bu, kadın çekildi önce.

«Senin göğüslerin yok,» dedi. «Bu yüzden hep kazanırsın.»

«Senin yüreğini yaralayacak bir yüzüm de yok. Sende olanlar ve uzun güzel bacaklarım da yok.»

«Başka bir şey var ama sende.»

«Evet. Dün gece yastığım ve kedimle seviştim.»

«Kedinin yerine ben geçerim. Çok uzak mı daha?»

«On bir dakika.»

«Şu andaki duruma göre çok uzak öyleyse.»

«Direksiyonu alıp sekiz dakikada oraya varayım mı?»

«Lütfen yapma ve sana sabır hakkında öğrettiğim her şeyi hatırla.»

«Öğrendiğim en aptalca ve en akıllı dersti o. Onu şimdi biraz daha öğretsene.»

«Buna gerek var mı?»

«Hayır, yalnızca sekiz dakika kaldı.»

«Evin güzel mi, yatağın geniş mi?»

«Göreceğiz. Eski kuşkuların mı başlıyor yoksa?»

«Hayır. Ben kocaman bir yatak istiyorum. Askerliği unuttursun bana.»

«Yatak büyük,» dedi Thomas Hudson. «Ordu kadar değil belki.»

«Kabalaşmana gerek yok. Bütün güzeller, sonunda karılarının fotoğraflarını gösterirler. Paraşütçüleri görsen hele.»

«Görmediğime memnunum. Biz deniz çocuğuyuz, bununla da övünmedik hiç.»

Elini erkeğin cebine iyice sokmuş olan kadın, «Bana bundan söz edebilir misin?» diye sordu.

«Hayır.»

«Hiç söylemezdin eskiden de, bu yüzden daha çok severdim seni. Ama merak ediyorum, millet de bir şeyler sorunca endişeleniyorum.»

«Meraklı ol, ama hiç endişelenme. Merakın kediyi öldürdüğünü bilmiyor musun? Benim bir kedim var ve kendisi çok meraklıdır.» Boise gelmişti aklına. «Ama endişe büyük işadamlarını en verimli çağlarında öldürür. Benim senin için endişelenmem gerekir mi?»

«Yalnızca bir sanatçı olarak. Ama çok değil. Iki dakika kaldı şimdi. Burasını sevdim. Yemeğimizi yatakta yiyebilir miyiz?»

«Sonra da uyuyabilir miyiz yani?»

«Evet. Günah değil bu, uçağı kaçırmazsam eğer.»

Araba şimdi iki tarafı ağaçlıklı dik taşlı yokuşu çıkıyordu.

«Senin kaçıracak bir şeyin var mı?»

«Sen varsın,» dedi Thomas Hudson.

«Görevin bakımından demek istedim.»

«Görevdeymiş gibi bir halim mi var?»

«Olabilir. Müthiş bir aktörsün sen. Gördüğüm en kötü aktör. Seni seviyorum, çılgınım benim. Bütün büyük rollerini oynarken gördüm seni. En çok sevdiğim de Sadık Koca rolündü. Bunu öyle şahane oynuyordun ki, pantolonunda kocaman bir vücut suyu lekesi vardı ve bana her baktığında leke büyüyordu. Ritz'deydi sanırım.»

«En iyi Sadık Koca'yı orada oynamıştım.»

«Biraz karıştırdın sanırım. En iyisini *Normandie* gemisinde oynamıştın.»

«Onu yaktıkları zaman altı gün süreyle hiçbir şey umurumda değildi.»

«Rekorun bu değil senin.»

«Değil,» dedi Thomas Hudson.

Sürücü inmiş bahçe kapısını açıyordu.

«Gerçekten burada mı oturuyoruz?»

«Evet. Tepenin üstünde. Böyle kötü araba sürdüğü için özür dilerim.»

Araba mango ağaçlarının arasından, ahırların yanından geçip evin önündeki yuvarlak araba yoluna girdi. Thomas Hudson arabanın kapısını açtı, kadın sanki toprağa sıcak ve cömert bir lütufta bulunuyormuş gibi indi.

Eve bakınca yatak odasının açık penceresini gördü. Pencereler kocamandı ve her nedense kendisine *Normandie*'yi hatırlatıyordu.

«Uçağı kaçıracağım,» dedi. «Neden hasta olmuyorum sanki? Öteki kadınların hepsi hasta.»

«Hasta olduğuna yemin edecek iki iyi doktor tanıyorum.»

«Şahane.» Kadın yukarı çıkmaya başladı. «Onları yemeğe çağırmak zorunda kalmayacağız değil mi?»

«Hayır,» diye Thomas Hudson kapıyı açtı. «Onlara telefon eder, raporu alması için de sürücüyü gönderirim.»

«Hastayım,» dedi kadın. «Karar verdim. Askerler kendi kendilerini eğlendirsinler biraz da.»

«Gideceksin.»

«Hayır, ben seni eğlendireceğim. Son zamanlarda doğru dürüst eğlendirildin mi?»

«Hayır.»

«Ben de.»

Thomas Hudson kadını kucakladı, gözlerinin içine baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. Büyük yatak odasının kapısını açtı.

Pencereler açık, oda rüzgârla doluydu. Ama güneş de olduğundan çok hoştu.

«Gerçekten *Normandie* gibi burası. Benim için mi benzettin *Normandie*'ye?»

«Elbette sevgilim,» diye yalan söyledi Thomas Hudson. «Ne sandın?»

«Benden de kötü yalancısın sen.»

«Hızlı bir yalancı bile değilim.»

«Yalan söylemeyelim. Benim için yaptığını varsayalım.»

«Senin için yaptım,» dedi Thomas Hudson. «Ama başkasına benzedi.»

«Sen insanı bu kadar mı kucaklayabilirsin?»

«Kemiklerini kırmadan. Ve de yatmadan.»

«Yatmaya kim karşı çıkıyor ki?»

«Ben değil.» Thomas Hudson kadını kaldırıp yatağa taşıdı.

«Dur perdeyi indireyim. Askerleri eğlendirmene bir şey demiyorum, ama evde mutfağı eğlendiren bir radyo var, bize ihtiyaçları yoktur.»

«Şimdi,» dedi kadın.

«Evet.»

«Sana öğrettiğim her şeyi hatırlayacaksın.»

«Hatırlamıyor muyum?»

«Arasıra.»

«Nerede tanıştık onunla?»

«Hatırlamıyor musun?»

«Bak, hiçbir şey hatırlamayalım, konuşmayalım ve yine konuşmayalım.»

Bir süre sonra kadın, «İnsanlar *Normandie*'de bile acıkırlardı,» dedi.

«Kamarotu çağırayım.»

«Ama bu kamarot bizi tanımaz ki.»

«Tanır.»

«Hayır, gidip evi gezelim. Ne resmi yaptın son günlerde?»

«Hiçbir şey.»

«Vakit mi bulamıyorsun?»

«Sen ne dersin?»

«Ama karadayken resim yapamaz mısın?»

«Karadayken derken ne demek istiyorsun?»

«Tom,» dedi kadın. Şimdi oturma odasının büyük koltuklarındaydılar, kadın ayakkabılarını çıkarmıştı yerdeki hasırı hissetmek için. Koltukta kıvrılmış oturuyordu, erkeği memnun etmek için saçlarını fırçalamıştı. Hem memnun etmek için, hem de bunun ona ne verdiğini bildiği için. Başını salladıkça ağır ipekten bir demet gibi sallanıyordu saçları.

«Lanet olsun sana,» dedi Thomas Hudson. «Sevgilim!»

«Yeteri kadar lanet ettin bana.»

«Bundan söz etmeyelim.»

«Onunla neden evlendin, Tom?»

«Sen âşık olduğun için.»

«İyi bir neden değil bu.»

«Kimse iyi demedi ki zaten. Hele ben. Ama yanlış yapmak, yaptığım yanlışlardan pişman olmak ve sonra da bunlardan söz etmek zorunda değilim, değil mi?»

«Ben istiyorsam, evet.»

İri siyah beyaz kedi içeri girmiş, kadının bacaklarına sürtünüyordu.

«Bizi karıştırdı,» dedi Thomas Hudson. «Ya da aklı başına geliyor.»

«Bu... şey.. olamaz.»

«O elbette. Boy.»

Kedi adamın kucağına atladı. Hangi kucağa atladığı umurunda bile değildi.

«Onu ikimiz de sevsek iyi olur, Boy. Şuna bir bak hele. Onun gibi kadın göremezsin bir daha.»

«Yattığın bu mu?»

«Evet. Yatmamam için bir neden var mı?»

«Yok. Onu şimdi yattığım erkekten çok seviyorum, bu da onun kadar kederli görünüyor.»

«Onun hakkında konuşmak zorunda mıyız?»

«Hayır. Sen de gözlerinin çevresinde beyaz kırışıklıklar varken ve saçların güneşten sanki ilaç sürmüşsün gibi yer yer açılmışken, bana denize çıkmadığını söyleme.»

«Ve de sallanarak yürüyorum, omzumda bir papağan var ve tahta bacağımla milleti tekmeliyorum... Bak, sevgilim, ben Doğa Tarihi Müzesi için deniz hayatının resimlerini yaptığımdan arasıra denize çıkarım. Savaş bile bizim çalışmalarımızı engelleyemez.»

«Kutsal çalışmalar bunlar,» dedi kadın. «Bu yalanını hatırlayacağım. Tom, gerçekten karını hiç sevmiyorsun, değil mi?»

«Hiç.»

«Beni hâlâ seviyor musun?»

«Bunun kanıtını göstermedim mi?»

«Rol yapıyor olabilirdin. Seni hangi orospuyla bulursam bulayım, sadık âşık rolünü oynuyor olabilirdin. Bana hiç de sadık kalmadın sen, ey Cynara.»

«Sana kendin için zararlı olacak kadar okumuş olduğunu söylemişimdir hep. Ben on dokuz yaşımdayken unutmuştum o şiiri.»

«Ben de sana, gerektiği gibi resim yapmak yerine hayaller kurup başka insanlara âşık olmanın...»

«Evlenmenin demek istiyorsun yani.»

«Hayır, onlarla evlenmek kötü bir şey, ama sen onlara âşık oluyorsun, ben de o zaman sana saygı duymuyorum artık.»

«Bak bunu hatırladım işte: 'Sana saygı duymuyorum.' Bunu kaça istersen satın alıp ortadan kaldırmaya hazırım.»

«Sana saygı duyuyorum. Ve sen de karını sevmiyorsun, değil mi?»

«Ben seni seviyorum, sana saygı duyuyorum ve onu sevmiyorum.»

«Bu çok iyi işte. Hastalanıp uçağı kaçırdığıma o kadar seviniyorum ki.»

«Ben sana gerçekten saygı duyuyorum ve yaptığın ya da yapacağın her saçma şeye de saygı duyuyorum ve duyacağım.»

«Bana çok iyi davranacak ve verdiğin bütün sözleri tutacaksın.»

«En son neye söz vermiştim?»

«Bilmem. Eğer vermişsen bozmuşsundur da.»

«Bunu geçmek ister miydin, güzelim?»

«İsterdim.»

«Belki de başarabiliriz bunu. Pek çok şeyi üstelemeden geçtik.»

«Doğru değil bu. Bunun gözle görülür kanıtı var. Ama sen bir kadınla sevişmenin yeterli olduğunu düşünürsün. Onun senden gurur duymak isteyeceğini hiç aklına getirmezsin. Ya da ufak tefek sevgi gösterileri falan...»

«Ya da sevdiğin ve önemsediğin erkekler gibi bir bebek olmamı...»

«Daha çok şeye ihtiyacın olamaz mıydı sanki? Ben sana gerekli olurdum o zaman. Hep böyle ver al ver, al diye sürüp gitmezdi. Aç da değilim.»

«Neden geldik buraya? Ahlak dersleri için mi?»

«Buraya seni sevdiğim için ve senin kendine gereken değeri vermeni istediğim için geldik.»

«Ve sana ve Tanrı'ya ve diğer bütün soyut şeylere. Ben soyut bir ressam bile değilim. Sen Toulouse Lautrec'den geneleve gitmemesini, Gauguin'den frengi olmamasını ve Baudelaire'den eve erken gelmesini isterdin. Ben onlar kadar iyi değilim, ama senin de cehenneme kadar yolun var.»

«Ben hiç de öyle değildim.»

«Öyleydin elbette. İşinle. O lanet çalışma saatlerinle.»

«Vazgeçerdim.»

«Bundan kuşkum yok. Ve geceleri kulüplerde şarkı söylerdin, ben de fedailik yapardım. Bunu hayal ettiğimizi hatırlıyor musun?»

«Tom'dan haber aldın mı?»

«İyidir.» Thomas Hudson tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

«Üç haftadır yazmıyor bana. Oysa insan hiç olmazsa annesine yazar, diye düşünüyor. Hiç ihmal etmezdi mektuplarını.»

«Savaşta çocukları bilirsin. Belki de mektupları yollamıyorlardır. Bazen öyle yaparlar.»

«İngilizce konuşamadığı zamanı hatırlıyor musun?»

«Ya Gstaad'daki arkadaşlarını? Engadine ve Zug'dakileri?»

«Yeni bir resmi var mı sende?»

«Sende olanın eşi.»

«Bir içki içebilir miyiz? Burada ne içersiniz?»

«Ne istersen. Gidip çocuğu bulayım. Şarap mahzendedir.»

«Lütfen çok kalma.»

«Birbirimize bunu söylememiz gerçekten garip.»

«Lütfen çok kalma,» diye tekrarladı kadın. «Duydun mu? Senden hiçbir zaman eve erken dönmeni istememiştim. Sorun o değildi ve sen de bunu biliyorsun.»

«Biliyorum,» dedi Thomas Hudson. «Ve çok da kalmayacağım.»

«O çocuk belki de yiyecek bir şeyler hazırlayabilir.»

«Belki.» Thomas Hudson kediye döndü. «Sen onunla kal, Boise.»

Neden böyle dedim, diye düşündü. Neden yalan söyledim? Willie'nin dediği gibi kederimi kendime mi saklamak istedim? Öyle biri miyim ben?

Yaptın ama, diye düşündü. Uzun bir süreden sonra, sevişmenin hemen ardından bir anaya oğlunun öldüğü nasıl söylenir? Sen bütün yanıtları bilirdin. Haydi bunu da yanıtla bakalım.

Yanıt falan yok. Bunu öğrenmeliydin artık. Yanıt falan yok.

«Tom,» diye seslendi kadın. «Yalnızım ve kedi senin yerini tutmuyor, kendisi her ne kadar aksini düşünüyorsa da.»

«Yere indir onu. Çocuk köye inmiş, buz alıyorum ben.»

«İçki istemiyorum.»

«Ben de.» Thomas Hudson ayaklarının altında hasırı hissedene kadar taş koridorda yürüdü. Kadına baktı, hâlâ oradaydı.

«Onun hakkında konuşmak istemiyorsun,» dedi kadın.

«İstemiyorum.»

«Neden? Bence konuşmak daha iyi.»

«Sana çok benziyor.»

«Önemli değil o,» dedi kadın. «Söyle, öldü mü?»

«Evet.»

«Lütfen sımsıkı kucakla beni. Şimdi hastayım artık.» Thomas Hudson kadının titrediğini hissetti, koltuğun yanında diz çöküp kucakladı, titremesini hissetti. «Zavallı sen, ah zavallı sen,» diye mırıldandı kadın.

Bir süre sonra, «Yaptığım ve söylediğim her şey için özür dilerim,» dedi.

«Ben de.»

«Zavallı sen ve zavallı ben.»

«Zavallı herkes,» dedi Thomas Hudson. «Zavallı Tom,» demedi.

«Neler anlatacaksın bana?»

«Hiçbir şey. Yalnızca bu işte.»

«Buna alışmayı öğreneceğiz sanırım.»

«Herhalde.»

«Keşke ağlayabilsem, ama içimde yalnızca bir boşluk var.»

«Biliyorum.»

«Herkese böyle mi olur?»

«Sanırım. Bize yalnızca bir kere olur ama.»

«Şimdi ölü evindeymişiz gibi.»

«Seni gördüğümde söylemediğim için pişmanım.»

«Önemi yok,» dedi kadın. «Sen her şeyi ertelerdin zaten. Ben kızmadım.»

«Seni öyle çok istiyordum ki, bencillik ve budalalık ettim.»

«Bencillik etmedin. Birbirimizi hep sevdik, yalnızca bir sürü yanlış yaptık.»

«En kötülerini de ben yaptım.»

«Hayır, ikimiz de yaptık. Bir daha hiç kavga etmeyelim.» Bir şeyler oluyordu kadına, birden ağlamaya başladı. «Ah, Tommy, birden dayanamayacağım gibi geldi.»

«Biliyorum. Benim güzel ve tatlı sevgilim. Ben de dayanamıyorum.»

«Öyle genç ve budalaydık ki, ikimiz de güzeldik, Tommy de öyle güzeldi ki...»

«Annesi gibi.»

«Şimdi bunun gözle görülür hiçbir kanıtı olmayacak.»

«Zavallı sevgilim benim.»

«Ne yapacağız şimdi?»

«Sen ne yapıyorsan onu yapmaya devam edeceksin, ben de öyle.»

«Bir süre birlikte kalamaz mıyız?»

«Rüzgâr kesilmezse.»

«Essin öyleyse. Sevişmek kötü bir şey mi dersin?»

«Tom'un buna karşı çıkacağını sanmam.»

«Öyle.»

«Onu omuzlarına alıp kayak yaptığını hatırlıyor musun? Akşam karanlık basarken otelin ardındaki meyve ağaçları arasında nasıl şarkılar söyleyerek kayardık.»

«Her şeyi hatırlıyorum.»

«Ben de,» dedi kadın. «Neden o kadar budalaydık?»

«Hem birbirimize âşıktık, hem de rakiptik.»

«Biliyorum, olmamalıydık oysa. Ama sen başka birini sevmiyorsun, değil mi? Şimdi yalnızca bu var elimizde.»

«Sevmiyorum.»

«Ben de. Yeniden birbirimize dönebilir miyiz dersin?»

«Bunun yürüyüp yürüyemeyeceğini bilemem. Deneriz ama.»

«Savaş ne kadar sürecek?»

«Savaşın sahibi kimse ona sor.»

«Yıllarca sürer mi?»

«En azından bir iki yıl.»

«Sen de ölebilir misin?»

«Evet.»

«İyi değil bu.»

«Ya ölmezsem?»

«Bilemiyorum. Artık Tom olmadığına göre birbirimize kötü davranmayız, değil mi?»

«Davranmamaya çalışırım ben. Hiç acı duymuyorum artık, kötülüğe karşı da nasıl davranılacağını öğrendim. Gerçekten öğrendim.»

«Orospulardan mı?»

«Sanırım. Ama birlikte olursak onlara ihtiyacım kalmaz.»

«Her şeyi oldum olası öyle güzel anlamışsındır ki.»

«Gördün mü? Başlamayalım yine.»

«Başlamayalım. Ölü evinde.»

«Bunu daha önce de söyledin.»

«Biliyorum. Özür dilerim. Aynı anlamı verecek başka sözcük bulamıyorum. Acım uyuşmaya başladı bile.»

«Daha da uyuşacak,» dedi Thomas Hudson. «Uyuşma başlangıçta çok kötüdür. Ama o da uyuşur zamanla.»

«Benim acımın daha çabuk uyuşabilmesi için bildiğin her şeyi anlatır mısın?»

«Elbette. Tanrım, seni ne kadar da seviyorum.»

«Hep sevdin beni,» dedi kadın. «Anlat şimdi.»

Thomas Hudson kadının ayağının dibinde oturuyordu, başını kaldırıp yüzüne bakmadı. Hasırın üstüne vuran güneşte yatan Boise'a baktı. «Abbeville üzerinde bir uçaksavar ateşiyle düşürülmüş.»

«Uçaktan atlamış mı?»

«Hayır. Uçağı yanmış. Vurulmuş olmalı.»

«Umarım öyledir,» dedi kadın. «Umarım öyle olmuştur.»

«Böyle olduğuna eminim. Atlayacak zamanı vardı yoksa.»

«Bana gerçeği söylüyorsun, değil mi? Paraşütü yanmadı, değil mi?»

«Hayır,» diye yalan söyledi Thomas Hudson. Bugünlük bu kadarının yeterli olduğunu düşünüyordu.

«Kimden duydun?»

Thomas Hudson bir adamın adını söyledi. «Öy-

leyse doğrudur,» dedi kadın. «Artık senin de benim de oğlumuz yok. Olayı daha sonra da öğrenebiliriz sanırım. Bildiğin başka bir şey var mı?»

«Yok,» dedi Thomas Hudson elinden geldiğince dürüst olmaya çalışarak.

«Ve biz yaşamaya devam edeceğiz.»

«Öyle.»

«Neyle?»

«Hiçbir şeyle.»

«Burada yanında kalamaz mıyım?»

«Hava düzelir düzelmez gitmek zorunda olduğumdan bunun bir yararı olmaz bence. Sen hiç konuşmazsın ve sana söylediğim her şeyi derinlere gömersin. Bunu da göm.»

«Ama o zamana kadar seninle birlikte olurum, sonra da dönüşünü beklerim.»

«İşe yaramaz,» dedi Thomas Hudson. «Ne zaman döneceğimi bilemem, çalışmamak da senin için çok kötü olur. Sen uygun gördüğün zaman sevişiriz yine.»

«Tommy'nin o odayla hiçbir ilgisi olmamıştı.»

«Doğru, ilgisi olanları da kafamızdan çıkartıp atarız.»

«Şimdi bir şeyler yiyip, bir kadeh şarap içmeliyiz.»

«Bir şişe,» dedi kadın. «Tom ne güzel bir çocuktu, değil mi? Öyle komik ve garipti ki.»

«Neyle yuğurulmuşsun sen?»

«Senin sevdiğin şeyle... ve de çelikle.»

«Bu uşaklara da ne oldu bilemiyorum. Bugün dönmemi beklemiyorlardı. Ama biri telefonun başında kalmalıydı. Şarabı ben getiririm, soğumuştur artık.»

Thomas Hudson şişeyi açıp iki kadehi doldurdu. Eve dönüşler için sakladığı iyi şaraptı bu, soğuduktan sonra hafifçe köpürüyordu.

«Bize ve yanlışlarımıza ve kayıplarımıza ve kazanacaklarımıza.»

«Kazandıklarımıza,» dedi Thomas Hudson.

«Kazandıklarımıza. Senin tek sadık kaldığın şey şaraptır.»

«Takdire değer bir şey, değil mi?»

«Bu sabah içtiklerin konusunda söylendiğime pişmanım.»

«İçki bana iyi geliyor. İnanılmaz bir şey ama, doğru.»

«Belki de. Ben şimdi artık bu evde yiyecek bir şey bulmanın güçlüğü dışında başka bir şey için mızmızlanmıyorum artık.»

«Sabırlı ol, yeteri kadar söyledin bunu.»

«Sabırlıyım,» dedi kadın. «Sabırlı olduğum kadar da açım. Şimdi insanların cenazelerden sonra neden o kadar çok yemek yediklerini anlıyorum.»

«Ne kadar katı olursan senin için o kadar iyidir.»

«Merak etme. Öyle olacağım. Hep pişman olduğumuzu mu söyleyip duracağız. Bir kere söyledim işte.»

«Dinle,» dedi Thomas Hudson. «Ben bu şeye senden üç hafta önce başladım, şimdi de belli başka bir aşamadayım.»

«Başka ve daha ilginç bir aşamada olmalısın. Seni iyi tanırım. Neden orospularına dönmüyorsun?»

«Bu konuyu kapatmak istemez miydin?»

«Hayır, konuştukça rahatlıyorum.»

«Mary, kadınlara acı, diyen kimdi?»

«Bir erkekti. Orospu çocuğunun biri.»

«Şiirin tamamını dinlemek ister miydin?»

«Hayır. Senden bıkmaya başladım bile, üç hafta önce bilmenden de, hepsinden de. Ben savaşa katılmadığım için ve sen de konuşmamak için bir kediyle yatacak kadar gizli bir işte olduğun için...»

«Neden bozuştuğumuzu hâlâ anlamıyorsun, değil mi?»

«Senden bıktığım için bozuştuk. Beni hep sevdin sen, elinde değildi sevmemek, şimdi de değil.»

«Doğru.»

Çocuk gelmiş yemek odasının kapısında duruyordu. Hiç kuşkusuz daha önceki tartışmalarını duymuştu, kara yüzü mutsuzlukla terliyordu. Efendisini, kedileri ve köpekleri sever, güzel kadınlara

hayranlık duyardı, ancak kavga ettikleri zaman da müthiş huzursuz olurdu. Bu kadar güzel bir kadın görmemişti hayatında, efendisi de şimdi onunla kavga ediyor, kadın efendisine kızgın şeyler söylüyordu.

«Senor,» dedi. «Ozür dilerim. Sizinle mutfakta biraz konuşabilir miyim?»

«Ozür dilerim, sevgilim.»

«Herhalde esrarlı bir iştir,» diyen kadın bir kadeh şarap doldurdu.

«Senor,» dedi oğlan. «Üsteğmen hemen ama hemen gelmenizi söyledi. Nereye gideceğinizi ve bunun bir iş konusu olduğunu siz bilirmişsiniz. Bizim telefonda konuşmadım, köyden telefon ettim. Bana burada olduğunuzu söylediler.»

«Peki,» dedi Thomas Hudson. «Çok teşekkür ederim. Lütfen hanıma birkaç yumurta pişir ve sürücüye de arabayı hazır etmesini söyle.»

«Baş üstüne, efendim.»

«Ne oldu, Tom?» diye sordu kadın. «Kötü bir haber mi?»

«İşe gitmem gerekiyor.»

«Ama bu rüzgârda gidemeyeceğini söylemiştin.»

«Biliyorum, ama benim elimde değil bu.»

«Benim burada kalmamı ister misin?»

«İstersen kal ve Tom'un mektuplarını oku, sonra sürücü seni havaalanına götürür.»

«Peki.»

«İstersen mektupları, resimleri falan alırsın. Masamı karıştır.»

«Sen gerçekten değişmişsin.»

«Eh, biraz.»

«Stüdyoya git de resimlere bak,» dedi Thomas Hudson. «Bu işe başlamadan yaptığım birkaç esaslı resim var. İstediğini al. Senin de güzel bir resmini yapmıştım.»

«Alırım. İyi olduğun zamanlar gerçekten çok iyisin.»

«Karımdan gelen mektupları da oku istersen. Bazıları müzeliktir. Komik olanları bilirsin.»

«Ben yanımda sandıkla yolculuk ediyormuşum gibi konuşuyorsun.»

«Uçakta okuduktan sonra tuvalete atarsın.»

«Pekâlâ.»

«Ben sen gitmeden dönmeye çalışacağım. Ama sen yine de buna pek bel bağlama. Araba bana gerekirse seni otele, ya da alana götürmesi için bir taksi gönderirim.»

«İyi.»

«Çocuk sana hizmet eder. Ütü falan da yapar, sen benim eşyalarımı giyersin istersen.»

«İyi. Beni sevmeyi deneyecek misin, Tom? Geçen seferki gibi bir şeyin aşkımızı mahvetmesine izin vermeyeceksin, değil mi?»

«Elbette. Zaten anlamsız şeyler bunlar, sen de benim elimde olmadığını söyledin ya.»

«Elinde olmasına çalış.»

«Elimde değil işte. Kitap falan istersen al, ne istersen al, benim yumurtalardan birini de Boise'a ver. Ben gideyim artık. Epeyce geç kaldım zaten.»

«Güle güle, Tom.»

«Hoşça kal, şeytan, kendine çok iyi bak. Bu da herhalde önemsiz bir şeydir.»

Thomas Hudson kapıdan çıkmıştı. Ancak kedi de aralıktan sıyrılmış sahibine bakıyordu.

«Bir şey yok, Boise. Döneceğim.»

«Nereye?» diye sordu sürücü.

«Kente.»

Bu fırtınalı denizde bir şey olduğunu sanmam. Ama belki de bir şey bulmuşlardır. Belki bir yerde birinin başı derttedir. Tanrım, umarım bu kere zamanında yetişiriz. O hazır vasiyetnamelerden birini doldurup evi ona bırakmayı unutmamalıyım. Vasiyetnameyi Elçilikte onaylatıp kasada bırakmam gerek. İyi karşıladı doğrusu. Ama daha tam etkisini göstermedi kuşkusuz. Tam darbeyi yediğinde ona yardım etmek isterdim. Ona gerçekten iyilik etmek istiyorum. Belki de bunu, bundan sonrakini ve onun ardındakini atlatırsam edebilirim de.

Önce bunu atlatalım hele. Acaba evden bir şey alacak mı. İnşallah alır, Boise'a da yumurtayı vermeyi unutmaz. Hava soğuyunca hayvan çok acıkır.

Çocukları bulmak güç olmayacak sanırım, tekne de onarıma girmeden son bir güçlüğe daha guğus gerecek. Bir tane. Bir kumar oynarız artık. Her şeyin yedeği var nasıl olsa. Çok yaklaştığımız takdirde bir güçlük daha neymiş ki. Evde kalmak hoş olacaktı ama. Belki. Bok olurdu.

Şunu sok kafana artık. Oğlunu kaybettin. Aşkını kaybettin. Şerefin çoktan gitmiş zaten. Görevini yapabilirsin ancak.

Öyle, peki ama görevin ne senin? Yapacağımı söylediğim şey ve yapacağını söylediğin bütün diğer şeyler mi?

Çiftliğin *Normandie*'yi andıran yatak odasında kadın, Boise adındaki kediyle yatağın üzerinde yatıyordu. Yumurtaları yiyememişti, şampanya da pek yavan gelmişti. Yumurtaların hepsini kesip Boise'a vermiş, çekmecelerden birini açınca oğlunun mavi zarflar üstündeki yazısını, köşedeki sansürcü damgasını görmüş, sonra da gidip yatağa yüzüstü yatmıştı.

«Her ikisi de,» dedi yumurtalardan ve yanındaki kadının kokusundan mutlu olan kediye.

«İkisi de, Boise. Söyle bana, ne yapacağız, ha?»

Kedi belli belirsiz mırıldandı.

«Sen de bilmiyorsun, değil mi? Kimse bilmiyor zaten.»

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DENİZDE

1

Arkasında hindistancevizi ağaçları olan upuzun, bembeyaz bir kumsaldı. Limanın girişindeki kayalıklarda şiddetli doğu rüzgârları dalgaları kırdığı için, girişi görmek kolaydı. Kumsalda kimseler yoktu, kum insanın gözlerini acıtacak kadar beyazdı.

Kaptan köprüsünden izliyordu adam kıyıyı. Kulübeler olması gereken yerde, kulübeler yoktu, küçük lagun gölünde demirli tekne görünmüyordu.

«Daha önce buraya gelmiş miydin?» diye sordu yardımcısına.

«Evet.»

«Şurada kulübeler yok muydu?»

«Vardı, haritada da bir köy görünüyor.»

«Şimdi bir şey yok ama. Ağaçlar arasında kayık falan görebiliyor musun?»

«Hiçbir şey göremiyorum.»

«İçeri girip demir atacağım. Burasını bilirim. Göründüğünden sekiz kat derindir.»

Adam yeşil sulara' bakınca, dipte teknesinin gövdesinin gölgesini gördü.

«Köyün olduğu yerin doğusunda dipte sağlam toprak vardır,» dedi yardımcısı.

«Biliyorum. Sancak demirini atmaya hazır ol. Rüzgâr böyle gece gündüz estikçe sinek de olmaz.»

«Öyle, efendim.»

Demir attılar, ancak sahibine göre gemi denilebilecek tekne, burnunu rüzgâra vermişti. Dalgalar beyaz ve yeşil kırılıyorlardı kayalıklarda.

Köprüdeki adam kıyıya göz gezdirerek motorları durdurdu. Hâlâ kıyıya bakıyor ve hiçbir şey anlayamıyordu.

«Üç adam al yanına, gidip bakın. Ben biraz yatacağım. Bilim adamı olduğunuzu unutmayın.»

Bilim adamı olduklarında silahları hiç görünmezdi, Bahama sünger avcıları gibi geniş kenarlı hasır şapkalar giyerler, pala gibi geniş bıçaklar taşırlardı. Tayfalar bu şapkalara *'sombreros scientificos'* derlerdi. Şapkalar ne kadar geniş kenarlı olursa o kadar çok bilimsel kabul edilirdi.

«Biri benim bilimsel şapkamı çalmış,» diye kalın kaşları burnunun üstünde kavuşan geniş omuzlu Basklı bağırdı.

«Benimkini al,» dedi başka bir Basklı. Seninkinden iki kat daha bilimseldir.»

«Ne de bilimsel şapka,» dedi Basklıların en geniş omuzlusu. «Bunun altında kendimi Einstein sanıyorum. Thomas, yanımıza örnek alabilecek miyiz?»

«Hayır. Antonio ne yapmanızı istediğimi biliyor. O bilimsel gözlerinizi dört açın.»

«Ben su arayacağım.»

«Köyün olduğu yerin arkasında,» dedi adam. «Önce bir bak, ama doldursak iyi olur.»

«H_2O,» dedi Basklı. «Bilimsel palavra. Hey, seni ciğeri beş para etmez bilim adamı. Şapka hırsızı. Bize dört tane beş galonluk bidon ver de boşuna gitmiş olmayalım.»

Diğer Basklı kayığa dört tane hasır kaplı damacana yerleştirdi.

Adam onların konuşmalarını duyuyordu: «Sırtıma o bilimsel küreği indirme sakın.»

«Bilim adına yapıyorum bunu.»

«Bilim adamının da, topunun da...»

«Bilim adamının kız kardeşinin de...»

«Adı penisilindir onun.»

Adam onların bembeyaz kumsala doğru kürek çekmelerini seyrederken, ben de gitmeliydim diye düşündü. Ama dün gece hiç yatmadım ve on iki saattir dümen başındaydım. Antonio da durumu benim kadar kavrayabilir. Yine de ne olduğunu çok merak ediyorum doğrusu.

Bir kere kayalığa baktı, sonra bakışlarını kıyı-

ya, teknenin kıyısında küçük anaforlar yaparak akan berrak suya çevirdi. Sonra gözlerini kapattı, yan döndü ve uyudu.

Kayık tekneye yanaşırken uyandı. Adamların yüzlerini görünce kötü bir şey olduğunu anlamıştı. Yardımcısı kötü bir haber, ya da sıkıntılı bir durum olduğu zamanlardaki gibi terliyordu. Aslında pek terleyen bir insan değildi.

«Biri kulübeleri yakmış. Biri de söndürmeye çalışmış, küller arasında cesetler var. Rüzgâr ters estiği için koku buraya kadar gelmiyor.»

«Kaç ceset vardı?»

«Dokuz tane saydık. Daha da olacak.»

«Kadın mı erkek mi?»

«Her ikisinden de var.»

«İz var mı?»

«Yok. Yağmur yağmış. Şiddetli yağmur. Kumda izleri var.»

Adı Ara olan geniş omuzlu Basklı, «Bir hafta olmuş,» dedi. «Yengeç izlernden de yağmurun üç gün önce yağdığı anlaşılıyor.»

«Bir hafta önce ölmüş olduklarını nasıl anladın?»

«Kesin bir şey söylenemez. Bir tahmin.»

«Su nasıldı?»

«İyi görünüyordu.»

«Getirdiniz mi?»

«Evet.»

«Suyu zehirlemeleri için bir neden yoktu,» dedi Ara. «İyi kokuyordu, tattım ve getirdim.»

«Tatmamalıydın.»

«İyi kokuyordu, zehirlenmiş olduğunu düşünmek için neden yoktu.»

«Kim öldürmüş köylüleri?»

«Herhangi biri olabilir.»

«Araştırmadınız mı?»

«Hayır, sana söylemek için döndük. Kaptan sensin.»

«Pekâlâ,» dedi Thomas Hudson. Aşağı inip tabancasını beline taktı. Kemerin öteki yanında kılıfı

içinde kaması vardı. Tabancalı tarafı ağır çekiyor, bacağına doğru sarkıyordu. Mutfakta duraklayıp aldığı bir kaşığı cebine soktu.

«Ara, Henry ile ikiniz kıyıya çıkacaksınız. Willie de kayıkla gelip denizden istiridye çıkarsın. Peters'i bırakın uyusun.» Yardımcısına döndü. «Motorları kontrol et lütfen, depoları da.»

Su dipteki beyaz kumun üstünde berrak ve hoştu, kumun bütün kıvrımları seçiliyordu yukardan. Sandal sığ olan yere oturduğunda, ayaklarının arasında küçük balıkların oynaştığını anlayınca, suya baktı ve bunların ufacık pompanalar olduğunu gördü. Belki gerçek pompano değillerdi. Ama yine de onlara çok benziyorlardı ve insandan da hiç kaçmıyorlardı.

Kıyıya çıkınca, «Henry,» dedi. «Sen rüzgâr yönünde mangrov ağaçlarına kadar yürü. Yerde iz filan ara. Burada buluşalım. Ara, sen de öteki yöne git.»

Cesetlerin nerede olduğunu sormasına gerek yoktu. O yana giden izleri görüyor, kuru otların arasında yengeçlerin çıtırtısını duyuyordu. Tekneye baktı, kayalıklara baktı, Willie'yi dalgıç gözlüğüyle kayığın arkasında istiridye ararken gördü.

Nasıl olsa yapmam gerektiğine göre hiç olmazsa bir an önce bitireyim, diye düşündü. Ancak bugün başka olaylara gebe gibiydi. Hiç gerek yokken buraya yağmur yağması ve bizim oraya yağmaması çok garip diye düşündü sonra. Nasıl oluyor da yanımızdan yağmur bulutları geçip gidiyor, bize bir damla bile düşmüyor?

Rüzgâr sert esiyordu, elli gündür de gece gündüz hiç durmadan öyle esmişti. İnsanın bir parçası oluyordu bu, sinirlerini bozmuyordu. İnsana güç veriyordu, Thomas Hudson rüzgârın hiç dinmemesini isterdi.

Hep hiç gelmeyen bir şeyi bekleriz, diye düşündü. Ama durgun bir hava, ya da beklenmedik fırtınaların kaprisleri yerine, rüzgârda beklemek çok daha kolay. Her zaman bir yerlerde su vardır. Ku-

raklık olsun önemli değil, nasıl olsa buluruz suyu. İnsan aramasını bilirse, bu adaların hepsinde de su bulur. Haydi, bitir artık işini, diye düşündü.

Rüzgâr da kendisine yardımcı oluyordu. Yanmış çalıların yanında çömelip avuçladı kumu. Rüzgâr, az ilersindeki kokuyu getiriyordu. Kumda hiçbir şey bulamayınca şaşırdı, ama daha fazla ilerlemeden rüzgâr yönünde yanan kulübeler boyunca kumları eşeledi. Aradığını daha kolay bulacağını sanmıştı. Ama hiçbir şey yoktu.

Rüzgâr şimdi sırtından estiğinden arkasına dönüp derin bir soluk aldı, sonra soluğunu tutup, bıçağının ucuyla yengeçlerin kendilerine ziyafet çektikleri yanık cesetleri karıştırmaya başladı. Bir kemiğe değen ani bir sertlik hissedince bunu, kaşığıyla çıkardı. Çıkardığı şeyi yine kaşıkla kumun üzerine bırakıp yeniden işe koyuldu. Üç tane daha bulmuştu yanık yığınının içinde. Sonra yine yüzünü rüzgâra verdi, bıçakla kaşığı kumla temizledi. Dört mermiyi bir avuç kumla avcuna aldı, bıçağını ve kaşığını da sol eline alıp otların arasından geri döndü.

Müstehcen denecek kadar beyaz iri bir yengeç gerileyip kıskaçlarını kendisine doğru uzattı.

«Ziyafete mi, evlat? Bense dönüyorum.»

Yengeç kıskaçları havada ve açık durdu karşısında.

«Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun.» Adam bıçağı kınına, kaşığı cebine soktu. İçinde dört merminin bulunduğu kumları sol eline kaydırdı. Sağ elini dikkatle sildi gömleğine, sonra terden kabzası kararmış, iyice yağlı 357 Magnum tabancasını çıkardı.

«Yine de bir şansın var,» dedi yengece. «Seni suçlayan yok. Hem görevini yapıyorsun, hem de zevk alıyorsun.»

Yengeç kıpırdamadı, kıskaçları hâlâ havadaydı. Gövdesi neredeyse otuz santim eninde çok iri bir yengeçti. Adam hayvanı iki gözü arasından vurdu, yengeç bir anda toz oldu.

«FBI ajanları asker kaçaklarını avlamak için kullandıklarından bu, 357 mermileri de bulunmaz oldu artık,» diye söylendi adam. «Ama insanın yine de arasıra ateş etmesi gerek, yoksa ateş etmesini unutur hani.»

Zavallı yengeç, diye düşündü. Görevinden başka bir şey yapmıyordu. Ama çekip gitmesi gerekirdi.

Kumsala gelince teknesinin dalgaların kırıldığı yerde yükselip alçalmakta olduğunu, demir atmış olan Willie'nin istiridye çıkartmak için dalmakta olduğunu gördü. Bıçağını temizledi, kaşığı iyice ovaladı, yıkadı, sonra dört mermiyi yıkadı. Mermileri avcu'na alıp altın arayan bir insan gibi baktı. Tavasında altın tozu ararken dört külçe bulmuş biri gibiydi. Mermilerin burnu karaydı. Üzerlerine yapışan etler temizlenince Schmeisser makineli tabancasından çıkma 9 mm'lik mermiler oldukları görülüyordu.

Adam çok sevinmişti buna.

Kovanları toplamışlar, ama kartvizit gibi bunları bırakmışlar diye düşündü. Şimdi düşünmeliyim. İki şey biliyoruz. Cay'da kimseyi sağ koymadılar ve kayıklar ortalarda yok. Buradan hareket et. evladım. Düşünmek senin görevin.

Düşünmedi ama. Sırtüstü kuma uzanıp tabancayı bacaklarının arasına koydu ve rüzgâr ile kumun bir tahta parçasını nasıl oyduğunu seyre başladı. Tahta parçası grileşmiş, zımparalanmış, unu andıran kuma yarıyarıya gömülmüştü. Bir sergide gibi. Salon d'Automne olmalıydı bunun yeri.

Dalgaların kayalıkta kırılışını dinlerken bunun resmini yapmak isterdim, diye düşündü. Yattıgı yerden doğu rüzgârından başka hiçbir şey olmayan gökyüzüne baktı. Kısa pantolonunun düğmeli cebindeydi dört mermi. Onların hayatının geri kalan bölümü olduklarını biliyordu. Ama ne onları düşünmek ne de yapması gereken şeyleri düşünmek istemiyordu. Rengi atmış tahta parçasının zevkine varmalıyım, diye düşündü. Düşmanlarımız olduğunu ve elimizden kaçamayacaklarını biliyoruz artık. Biz de

kaçamayız. Ancak Ara ile Henry dönene kadar bunu düşünmenin gereği yok. Ara bir şeyler bulur. Bulunacak bir şey her zaman vardır ve Ara aptal değildir. Bir kumsal çok yalan söyler, ama yine de gerçek bir yerlerde yazılıdır. Thomas Hudson bozuk para cebindeki mermileri hissetti, sonra dirseklerine dayanarak beyazlık kıyaslanabilirse kumun daha beyaz ve daha kuru olduğu yere sürtündü, başını tahta parçasına dayadı. Tabancası bacakları arasında.

«Ne kadardır sevgilimsin benim?» diye sordu tabancaya. «Sakın yanıtlama. Sessizce yat orada. Zamanı gelince senin yengeçlerden daha iyi bir şeyler öldürmeni sağlayacağım.»

2

Thomas Hudson yattığı yerden köpüklü dalgaları seyrederken Ara ile Henry'nin kumsal tarafından geldiklerini gördüğünde, her şeyi iyice düşünmüştü. Onları gördü, sonra başını çevirip yine denize doğru baktı. O konuyu düşünmemeye çalışmış, rahatlamak istemişti ama olanaksızdı bu. Şimdi onlar yanına gelene kadar dinlenecek ve denizin ortasındadaki kayalıktan başka bir şey düşünmeyecekti. Ama buna zaman kalmadı. Adamlar çok çabuk geldiler.

Beyazlaşmış tahta parçasının yanına oturan Ara'ya, «Ne buldun?» diye sordu. Henry de Ara'nın yanına oturdu.

«Bir tane buldum. Genç bir adam. Ölü.»

«Almandı,» dedi Henry. «Üstünde yalnızca şort vardı, saçları uzun, sarışın ve güneşten beyazlanmıştı, kumda yüzüstü yatıyordu.»

«Neresinden vurulmuştu?»

«Omurgasının altından ve ensesinden,» dedi Ara. «İşte kurşunlar. Yıkadım.»

«Bende de dört tane var,» dedi Thomas Hudson.

«9 mm'lik Luger değil mi? Bizim 38'liklerle aynı kalibrede.»

«Bu kara uçlular makineli tabanca mermisi. Onları çıkarttığın için teşekkürler, doktor.»

«Emrin üstüne,» dedi Ara. «Boyundaki delip geçmişti, kumda buldum. Henry çıkarttı ötekisini.»

«Aldırmadım bile,» dedi Henry. «Rüzgâr ve güneş adamı kurutmuş gibiydi. Pasta kesmek gibi bir şeydi. Oradakiler gibi değildi. Onu neden öldürmüşlerdir, Tom?»

«Bilmem.»

«Ne dersin, buraya onarım falan için mi gelmişlerdir?»

«Hayır, tekneleri batmıştır.»

«Öyle,» dedi Ara. «Kayıkları almışlar.»

«Denizci neden öldürüldü ama?» diye sordu Henry. «Pek akıllı değilim biliyorum, kusuruma bakma, Tom. Ama ne kadar istekli olduğumu ve düşmanla bağlantı kurduğumuza ne kadar sevindiğimi bilirsin.

«Bağlantı falan kurmadık,» dedi Thomas Hudson. «Güzel bir koku bulduk yalnızca.»

«Göğüs boyu mu?» diye umutla sordu Henry.

«O sözcüğü söyleme bana.»

«Peki ama denizciyi kim, neden öldürdü Tom?»

«Aile sorunu. Bir insanın iyilik olsun diye ensesinden vurulduğunu gördün mü hiç? İşi yapan kimse, sonradan iyilik damarı tutup ensesine bir kurşun sıkmıştır.»

«Belki iki kişiydiler,» dedi Ara.

«Kovanları buldunuz mu?»

«Hayır. Olmaları gereken yerde aradım. Makineli tabanca bile olsaydı aradığım yerden uzağa fırlatmış olamazdı.»

«Ötekileri öldüren aynı düzenli herif olabilir.»

«Nereye gidebilirler ki?» diye sordu Ara. «Kayıklarla nereye giderler sence?»

«Güneye gitmek zorundalar,» dedi Thomas Hudson. «Kuzeye gidemeyeceklerini çok iyi biliyorsun.»

«Peki ya biz?»

«Ben onlar gibi düşünmeye çalışıyorum. Elimde yeterli bilgi yok.»

«Ölüler var, kayıklar da kayıp. Bir şeyler düşünebilirsin, Tom.»

«Bir de bilinen bir silah, bilmediklerimiz de denizaltılarını nasıl kaybettikleri ve kaç kişi oldukları. Buna bir de dün gece Guantanamo'yla bağlantı kuramayışımızı ekle, buradan güneyde kaç ada olduğunu ve depolarımızı ne zaman doldurmamız gerektiğini hesapla, bir de Peters'i işe kat.»

«Hepsi düzelecek, Tom.»

«Elbette. Bu işte bütün doğrular ve yanlışlar ikiz kardeşler gibidir.»

«Ama onları bulacağımızdan eminsin, değil mi?»

«Tabii,» dedi Thomas Hudson. «Şimdi git Willie'ye işaret ver, Antonio da yiyecek bir şeyler hazırlasın. Ara sen bundan sonraki üç saat boyunca suları doldur. Antonio'ya motorları kontrol etmesini söyle. Akşam olmadan buradan gitmek istiyorum. Adada hiçbir şey yok muydu? Domuz, tavuk falan?»

«Yoktu,» dedi Ara. «Hepsini almışlar.»

«Eh, onların da yemeleri gerek. Hayvanları besleyecek yemleri ve buzları yok. Almanlar yetenekli insanlardır, bu aylarda kaplumbağa bulabilirler. Onları Lobos'ta bulacağımı sanıyorum. Lobos'a gitmeleri mantıklı olur. Willie buz deposunu istiridye ile doldursun, yanımıza bir sonraki adaya yetecek kadar su alalım.»

Thomas Hudson durup düşündü. «Özür dilerim, yanıldım. Güneş batana kadar su alın, ay doğarken çıkarız buradan. Üç saat kaybederiz ama sonra altı saat kazanırız.»

«Suyu tattın mı?» diye sordu Ara.

«Evet. Temiz ve iyi. Haklıymışsın.»

«Teşekkür ederim. Ben şimdi gidip Willie'yi çağırayım. Uzun zamandır dalıyor.»

«Tom. seninle mi kalayım, yoksa gidip su mu taşıyayım?» diye sordu Henry.

«Yoruluncaya kadar su taşı, sonra dal biraz uyu. Bu akşam benimle köprüde olmanı istiyorum.»

«Sana bir gömlek kazak falan getireyim mi?»

«Bir gömlekle en ince battaniyelerden birini ge-

tir. Simdi güneşte uyuyabilirim, kum da kuru, ama sonra rüzgârda serin olur.»

«Kum ne güzel, değil mi? Hiç bu kadar ince ve kupkuru bir kum görmemiştim.»

«Yıllardır rüzgâr parçalıyor da ondan.»

«Onları yakalayacak mıyız, Tommy?»

«Elbette. Hiç kuşkun olmasın.»

«Aptallık edersem kusuruma bakma, ne olur,» dedi Henry.

«Sen doğduğunda bağışlanmıştın. Çok yüreklisin, Henry, ben de seni çok sever, sana çok güvenirim. Aptal da değilsin.»

«Gerçekten çarpışacak mıyız dersin?»

«Eminim buna. Bunu düşünme, ayrıntıları düşün sen. Yapman gereken şeyleri ve çarpışma anına kadar nasıl mutlu bir gemi olmamız gerektiğini düşün. Çarpışmayı ben düşünürüm.»

«Gidip görevimi yapacağım elimden geldiğince. Üstüme düşeni daha iyi yapabilmek için çarpışmayı denemiş olmak isterdim.»

«Başaracaksın.» dedi Thomas Hudson. «Kaybetmemiz için hiçbir neden yok.»

«Aradan o kadar çok zaman geçti ki.»

«Her şey öyledir. Kovalamaca da en uzun sürenidir.»

«Sen de biraz uyu,» dedi Henry. «Sen artık hiç uyumuyorsun.»

«Uyuyacağım.»

«Denizaltılarını nerede kaybettiler dersin, Tom?» diye sordu Ara.

«Kayıkları buradan aldılar ve bu adamları bir hafta önce öldürdüler. Demek ki Camagüey'in batırıldığını söylediği denizaltı onlardı. Ama batmadan önce buralara yakın bir yere gelmiş olmalılar. O rüzgârda lastik botlarla denize açılamadılar.»

«Doğuda bir yerde batmış olmalı öyleyse.»

«Öyle. Gemi battığında epey açılmışlardı sanırım.»

«Vatanlarına epeyce uzaktalar.»

«Daha da uzaklaşacaklar şimdi.»

«Garip insanlar.» dedi Thomas Hudson. «Hepsi yürekli ve bazılarına hayran olmamak elde değil. Sonra içlerinde bunun gibi kötüleri de var.»

«İşimize başlasak iyi olur.» dedi Ara. «Bu akşam uyumamak için nöbette konuşuruz. Sen de biraz dinlen, Tom.»

«Dinlenmek de uyumak kadar iyidir.»

«Değildir.» dedi Ara. «Uykuya ihtiyacın var Tom.»

«Uyumaya çalışırım.» Ama adamları gittiğinde uyuyamadı Thomas Hudson.

Bu pis işi burada neden yaptılar sanki? diye düşünüyordu. Nasıl olsa yakalayacağız onları. Bu insanlar bize yalnızca onların kaç kişi olduklarını ve silahlarını söyleyebilirlerdi. Eh, onların bakış açısına göre bu da öldürülmeleri için yeterli bir neden. Hele bunları zenci olarak görüyorlarsa. Ama bütün bunlar onlar hakkında bir şeyler anlatıyor. Köylüleri böyle öldürmelerine bakılırsa, bir planları ve kurtarılmak için bir umutları var. Plan konusunda aralarında tartışma da çıkmış olmalı ki, o denizciyi öldürmüşler. Ama bu herhangi bir suç için idam da olabilir. Tekne yurda dönmek için korunacağı yerde adamın yanlışıyla batmış olabilir.

Peki bütün bunlar bizi nereye getiriyor? Buna güven olmaz ki. Bir olasılık bu. Ama eğer doğru ise teknenin kıyıya yakın ve hızlı batmış olduğunu gösterir. Şu halde pek fazla bir şey kurtaramamışlardır. Belki de o denizcinin kusuru yoktu ve yalan yere suçlanmıştı.

Buradaki kayıklardan kaplumbağa avına çıkmış birkaç tane olabileceği için köyden kaç kayık aldıklarını da bilemeyiz. Düşünmek ve adaları kontrol etmekten başka bir şey kalmıyor geriye.

Peki ya Eski Bahama kanalını geçip Küba kıyılarına çıkmışlarsa? Olabilir. Neden daha önce aklına gelmedi bu? Yapabilecekleri en iyi iş budur.

Bunu yaparlarsa bir İspanyol gemisiyle Havana'dan ülkelerine dönebilirler. Kingston'da kontrol var. Ama bu oynamaya değer bir kumar, oradan sıyrılan pek çok kişi biliyorsun. Peters'in telsizi de

bozuk. Gidip o büyüğünü aldık, o da Peters'e fazla geldi. Nasıl bozduğunu anlayamadım doğrusu. Ama dün gece yayın saatinde Guantanamo ile bağlantı kuramadık. Bu gece de kuramazsak biz bize kaldık demektir. Neyse, hepsin'in canı cehenneme! Kendi başına olmaktan çok daha kötü bir durumda da olabilirdin. Uyu biraz şimdi. Bundan başka hiçbir şey gelmez elinden. Thomas Hudson omuzlarını kuma iyice yasladı ve kayalıklarda patlayan dalgaların gürültüsü arasında uyudu,

3

Thomas Hudson rüyasında oğlu Tom'un ölmediğini, öteki oğullarının iyi olduklarını ve savaşın sona erdiğini gördü. Rüyasında Tom'un annesiyle yatıyordu, kadın çoğu zaman olduğu gibi üstüne çıkmıştı. Thomas Hudson bütün bunları, kadının bacaklarının bacaklarına, vücudunun vücuduna, göğüslerinin göğsüne sürtündüğünü hissediyor, kadının ağzına ağzına bastırıyordu. Saçları ipek gibi yayılmıştı, Thomas Hudson gözlerini, dudaklarını kadının arayan dudaklarından çekip saçlarını emmeye başladı. Tek eliyle 357 Magnum'u ıslatıp, sokması gereken yere soktu kayarcasına. Sonra kadının ipek saçları perde gibi yüzüne kapanmış olarak ağırlığı altında yatıp ağır ağır harekete geçti.

Henry o sırada örtmüştü ince battaniyeyi üzerine. Thomas Hudson uykusu arasında, «Böyle güzel, ıslak olduğun için ve üzerime böylesine yüklendiğin için teşekkür ederim,» dedi. «Böyle çabuk karşılık verişin ve çok zayıf olmadığın için teşekkürler.»

«Zavallıcık,» diye söylenen Henry adamı iyice örttü. İki damacanayı omuzlayıp uzaklaştı oradan.

Rüyadaki kadın, «Benim zayıf olmamı istediğini sanıyordum,» dedi. «Zayıfken bir oğlağa benzediğimi ve bir oğlaktan iyi bir şey olmayacağını söylemiştin.»

«Kimi kim yapacak?»

«İkimiz de. Sen başka türlü istemiyorsan.»

«Sen yap, ben çok yorgunum.»

«Tembelsin. Bırak şu tabancayı çıkartıp bacağının yanına bırakayım. Tabanca engel oluyor.»

«Yatağın yanına koy,» dedi Thomas Hudson. «Her şeyi de olması gerektiği gibi yap.»

Her şey olması gerektiği gibi olduktan sonra kadın, «Ben sen mi olayım, yoksa sen mi ben olacaksın?» diye sordu.

«İlk seçim senin.»

«Ben sen olacağım.»

«Ben sen olamam, ama denerim yine de.»

«Çok eğlenceli. Dene bir kere. Kendini tutma. Her şeyi bırak ve her şeyi al.»

«Tamam.»

«Yapıyor musun?»

«Evet,» dedi Thomas Hudson. «Şahane bir şey.»

«Şimdi neye sahip olduğumuzun farkında mısın?»

«Evet. Evet, farkındayım. Her şeyden vazgeçmek çok kolay.»

«Her şeyden vazgeçecek misin? Oğlanları getirdiğime, benim de geldiğime ve geceleri şeytan olduğuma memnun musun?»

«Evet. Hepsinden çok memnunum. Suçlarını yüzüme sürterek dudaklarını bana verir ve beni öldüresiye sıkar mısın?»

Thomas Hudson uyandığında battaniyeye dokundu ve bir an rüya gördüğünü anlayamadı. Sonra yan döndü. Tabanca kılıfını bacakları arasında hissetti. İçindeki boşluk iki kat büyümüştü şimdi ve bir de rüyanın verdiği yeni bir boşluk vardı. Hava aydınlıktı henüz, kayık su taşıyordu tekneye. Dalgaların kayalar üstünde kırıldıklarını gördü. Yine yanına döndü, battaniyeye iyice sarındı ve kolları üstüne başını dayayıp uyudu. Uyandırmaya geldiklerinde hâlâ uyuyordu ve bu kere rüya falan görmemişti.

4

Thomas Hudson o gece dümen başından ayrılmadı, gece yarısına kadar Ara'yı ondan sonra da Henry'yi yanında tuttu. Deniz dalgalı olduğundan yokuş aşağı at sırtında gider gibiydiler. Yokuş aşağı ve kimi zaman da bir tepenin kenarından sıyrılarak, diye düşündü. Deniz çok tepelikli bir yerdir.

«Konuşsana,» dedi Ara'ya.

«Ne konuşayım, Tom?»

«Ne olursa.»

«Peters, Guantanamo ile bağlantı kuramadı yine. Berbat etti telsizi. Yeni büyük olanını.»

«Biliyorum.» Thomas Hudson dümeni kırarak tekneyi mümkün olduğu kadar az sarsmaya çalıştı tepeyi yukarı tırmanırken. «Onaramadığı bir parçayı yakmış.»

«Dinliyor,» dedi Ara. «Willie onu uyanık tutuyor.»

«Peki ya Willie'yi kim uyanık tutuyor?»

«Uyanık o. Senden fazla uyuduğu yok.»

«Ya sen?»

«İstersen bütün gece burada kalabilirim. Dümene geçmemi ister misin?»

«Hayır, benim yapacak başka işim yok ki.»

«Tom, kendini çok mu kötü hissediyorsun?»

«Bilmem. İnsan kendini ne kadar kötü hissedebilir ki?»

«Boş ver,» dedi Ara. «Şarap ister miydin?»

«Hayır. Bana bir şişe soğuk çay getir, Peters ve Willie'yi kontrol et, her şeyi kontrol et.»

Ara aşağı gitti, Thomas Hudson gece ve denizle başbaşa kalmıştı şimdi, engebeli bir arazide atla tepeden aşağı biraz aşırı hızla gider gibiydi.

Henry soğuk çay şişesini getirdi.

«Nasılız Tom?»

«Çok iyi..»

«Peters eski telsizle Miami emniyet müdürlüğünü buldu. Willie onlarla konuşmak istiyor. Ama ben konuşamayacağını söyledim.»

«İyi yaptın.»

«Kısa dalgada Peters, Almanca konuşmalar bul. ama bunların çok uzaktan geldiğini söylüyor.»

«İşitememiştir o halde.»

«Çok garip bir gece, Tom.»

«O kadar da değil.»

«Bilemiyorum. Sadece söyledim işte. Bana rotayı ver, sen de aşağı in artık.»

«Peters konuşmayı saptadı mı?»

«Evet.»

«Juan'ın bana koordinatları vermesini söyle, Peters de yazsın. Ne zaman konuşuyordu?»

«Ben yukarı çıkarken.»

«Juan'a söyle yönünü saptayıp Peters'e yazdırsın.»

«Peki, Tom.»

«Bizim komikler ne âlemde.»

«Hepsi de uyuyorlar. Gil de.»

«Peters yerimizi saptasın.»

«Sen de bilmek ister misin?»

«Ben hangi cehennemde olduğumuzu çok iyi biliyorum.»

«Peki Tom,» dedi Henry. «Mümkün olduğu kadar sakin ol.»

Henry köprüye gelmişti, ama Thomas Hudson'ın canı konuşmak istemiyordu. Henry de onun yanında teknenin sollantısına karşı bacaklarını iki yana açarak durdu. Bir saat kadar sonra, «İskele tarafının açığında yirmi derecede bir ışık var, Tom,» dedi.

«Evet.»

Işığa yaklaşınca rotayı değiştirdi, denizi arkalarına aldı.

«Şimdi yola girdik işte. Kanaldayız. Juan'ı uyandır, buraya gelsin, ikiniz de gözünüzü dört açın. Işığı görmekte geç kaldın.»

«Özür dilerim, Tom. Juan'ı çağırayım. Dört kişilik bir gözcü istemez miydin?»

«Şafak sökene kadar istemem. Ben size haber veririm.»

Sığlıktan geçmiş olabilirler, diye düşündü Tho-

mas Hudson. Pek sanmıyorum ama. Gece oradan geçmeyi göze almazlar, gündüzün de sığ yerler hiç hoş gelmez derin su denizcilerine. Benim döndüğüm yerden dönmüşlerdir onlar da. Sonra şimdi bizim yaptığımız gibi korkusuzca ilerleyecekler ve karşılarında görünen Küba kıyılarının en yüksek yerine yöneleceklerdir. Limana falan girmek istemeyecekleri için rüzgâr yönünde ilerleyeceklerdir Telsiz istasyonu olduğunu bildikleri Confites'den de uzak durmaya çalışırlar. Ama su ve yiyecek bulmaları da gerekli. Yapabilecekleri en iyi şey mümkün olduğu kadar çabuk Havana'ya yaklaşmak, Bacuranao yakınlarında bir yerde karaya çıkıp izlerini kaybettirmektir. Confites'den bir telsiz çekerim. Ona ne yapmamız gerektiğini sormam. Eğer yoksa işimize engel olur bu. Ona durumu ve ne yapmakta olduğumu anlatırım. O kendisi gerekeni yapar sonra. Guantanamo da, Camagüey de, La Fe de, FBI da kendi kararlarını kendileri versinler, böylece belki bir hafta içinde bir şeyler olur.

Onları bu hafta enselerim ben, diye düşündü. Su için, ellerindekini pişirmek için durmak zorundalar. Aksi halde hayvanlar açlıktan ölür ve çürürler. Büyük bir olasılıkla yalnız geceleri yol alıp gündüzleri yatıyorlardır. Onların yerinde olsaydım ben öyle yapardım. Bu denizaltı komutanının sorunlarına sahip akıllı bir Alman denizcisi gibi düşün bakalım.

Eh, sorunu da az değil, diye düşündü Thomas Hudson. En büyük sorunu da biziz ve henüz bizi bilmiyor bile. Ona tehlikeli gelmiyoruz biz.

Kana susamış biri gibi düşünme. Yapacaklarının hiçbiri kaybettiğini getirmez. Kafanı kullan ve yapacak bir işin ve bunu yaptıracak iyi insanların olduğu için şükret.

«Juan, ne görüyorsun, evlat?» diye sordu.

«Yalnızca kahrolasıca okyanusu.»

«Ya siz beyler, siz bir şey görebiliyor musunuz?»

«Bir bok göremiyoruz,» dedi Gil.

Ara, «Benim midem kahve görüyor, ama onun da yaklaştığı yok.» dedi.

«Ben kara görüyorum,» dedi Henry. O anda gör müştü; bir insan başparmağı kadar küçük bir leke belirmişti ağaran gökyüzünde.

«Romano'nun arkası,» dedi Thomas Hudson. «Teşekkür ederim, Henry. Şimdi gidip kahvenizi için ve yukarı garip ve eğlenceli şeyler görmek isteyen dört kişi gönderin.»

«Sen kahve ister misin, Tom?» diye sordu Ara.

«Hayır, yapıldığı zaman bir çay içerim.»

«Nöbete gireli daha iki saat oldu,» dedi Gil. «Aşağı inmemiz gerekmez.»

«Gidip kahvenizi için, diğer umutsuz insanlara bu şerefi tatmaları için bir fırsat tanıyın.»

«Tom, sen onların Lobos'ta olduklarını sandığını söylememiş miydin?»

«Öyle, ama fikir değiştirdim.»

Yukardakiler aşağı indiler, aşağıdan dört kişi yukarı çıktı.

«Beyler, dört ölçü aletini aranızda paylaşın,» dedi Thomas Hudson. «Aşağıda kahve var mı?»

«Çok,» dedi yardımcısı. «Çay da var. Makineler iyi, böyle bir denizde umabileceğinden fazla su da almadı.»

«Peters ne durumda?»

«Gece kendi viskisini içti. Üzerinde kuzu resmi olanı. Ama uyumadı. Willie onu uyanık tutup viskisini içti.»

«Confites'de benzin ve daha gerekli ne varsa almak zorundayız.»

«Yüklemeyi çabuk yaparlar. O arada ben de bir domuz kesip temizlettiririm. Telsiz istasyonundakilere bir parçasını verince bana yardım ederler. Biz yükleme yaparken sen de biraz uyursun. Dümene benim geçmemi ister misin?»

«Hayır. Confites'de yalnızca üç telsiz göndereceğim, sen yüklemeye bakarsın. ben de uyurum. Sonra kovalamacaya başlarız.»

«Eve doğru mu?»

«Elbette. Bir süre kaçabilirler elimizden, ama sonsuza dek kaçamazlar. Daha sonra konuşuruz bunu. Nasıllar?»

«Bildiğin gibi, sonra konuşuruz bunu. Dümeni biraz daha içeri kır, Tom, karşı akıntıyla yolu kısaltırsın.»

«Dalgalarda kayıp çok oldu mu?»

«Önemli değil. Deniz berbattı ama.»

«*Yo lo creo.* İnanırım.»

«Buralarda yalnızca bu bir tek denizaltının tayfası olmalı. O da batırdıklarını söyledikleridir. Şimdi hepsi La Guayra'da ve Kingston üzerinde ve bütün petrol yollarındadırlar. Kurt sürülerinin peşinde.»

«Zaman zaman da buraya geliyorlar.»

«Günahlarımız yüzünden.»

«Ve de kendi günahları yüzünden.»

«Biz bunu dikkatle ve akıllıca izleyeceğiz.»

«Başlayalım,» dedi Thomas Hudson.

«Gecikme olmadı ki.»

«Benim için çok ağır geçiyor zaman.»

«Öyle,» dedi yardımcısı. «Sen Confites'de uyu biraz, sana her şeyin umduğundan daha hızlı olacağına söz veriyorum.»

5

Thomas Hudson kumluk adadaki uzun işaret direği ile yüksek gözetleme kulesini gördü. İkisi de beyaz boyalıydılar ve ilk görünen şeyleriydi adanın. Sonra kısa telsiz direklerini, kayalara bindirmiş geminin kalıntısını ve telsiz kulübesini gördü. Ada bu yanından bakıldığında hiç güzel değildi.

Güneş arkasından geldiği için kayalıklar arasındaki geçidi bulup sığlıkların yanından geçerek içeri girmesi güç olmadı. Yarım ay biçiminde bir kumsalı olan adanın bu yanı kuru otlarla kaplıydı, rüzgâr alan öteki yanı ise dümdüz kayalıktı. Kumun üzerinde su berrak ve yeşildi. Thomas Hudson koyun ortasına yaklaştı ve teknenin burnu karaya değecek kadar ilerledikten sonra demir attı. Güneş doğmuştu. Telsiz kulübesinin ve öteki binaların üzerinde Küba bayrakları dalgalanıyordu. İşaret direği rüzgârda çıplaktı. Ortalıkta kimseler yoktu, yeni ve

pırıl pırıl temiz olan Küba boyrağı rüzgârda şaklıyordu.

«Yardım gelmiş olmalı,» dedi Thomas Hudson. «Biz buradan gittiğimizde eski bayrakları epey yıpranmıştı.»

Çevresine bakınınca benzin bidonlarını bıraktığı yerde gördü, buz kalıplarının kuma gömülü olması gereken yerde de işaretler vardı. Kum yeni kazılmış mezarlarda olduğu gibi tümsek yapmıştı üzerlerinde, adanın üzerinde kara kırlangıçlar uçuyordu. Kuşlar adanın rüzgâr alan ucunda yuva yaparlardı, burada otların arasında yuva yapanı pek azdı. Şimdi uçuyorlar, rüzgâra kapılıp düşüyorlar, kendilerini toparlayıp otlara ve kayalıklara doğru dalıyorlardı. Umutsuzca keder dolu seslerle ötüşmekteydiler.

Belki de biri kahvaltı için yumurta topluyordur, diye düşündü Thomas Hudson. Tam o anda mutfaktan burnuna kızarmış jambon kokusu gelince aşağı seslenip kahvaltısını köprüde edeceğini bildirdi. Dikkatle inceliyordu adayı. Burada olabilirler, diye düşündü. Burasını ele geçirmiş olabilirler.

Ancak kulübeden kıyıya inen patikada kısa pantolonlu bir adam göründü. Üsteğmendi bu. Esmerdi, neşeliydi ve üç aydır saçlarını kesmemişti. «Yolculuğunuz nasıl geçti?» diye seslendi.

«İyiydi,» dedi Thomas Hudson. «Gelip bir bira içer misin?»

«Daha sonra. Buzunuzu ve erzakınızı ve biralarınızı iki gün önce getirdiler. Buzu gömdük, diğerleri evde.»

«Ne haberler var?»

«Havacılar on gün önce Guinchos açıklarında bir denizaltı batırdıklarını söylüyorlardı. Ama bu siz buradan ayrılmadan önceydi.»

«İki hafta önceydi,» dedi Thomas Hudson. «Aynı denizaltı mı?»

«Evet.»

«Başka bir haber?»

«Başka bir denizaltı da önceki gün Cayo Sal açıklarında bir keşif balonu düşürmüş diyorlar.»

«Doğrulandı mı bu?»

«Öyle duyduk. Sonra bir de senin domuz işi var

«Eee?»

«Balon olayı günü size erzakla birlikte bir de domuz getirdiler. Domuz ertesi sabah denize kaçtı ve boğuldu. Onu beslemiştik de.»

«Que puerco mas suicido!»

Üsteğmen güldü. Çok neşeli esmer bir yüzü vardı ve hiç de budala değildi. Hoşuna gittiği için rol yapıyordu. Hudson için elinden geleni yapmak ve kendisinden hiçbir şey istememek için emir almıştı. Thomas Hudson da istasyonu istediği gibi kullanmak ve hiç kimseye hiçbir şey söylememek emrine sahipti.

«Başka ne haber var?» diye sordu. «Bahamalı kaplumbağa ya da sünger avcılarının kayıklarını gördün mü hiç?»

«Bütün kaplumbağalarla süngerler oradayken burada ne işleri olacak ki? Bu hafta iki Bahama avcı teknesi geldi ama. Burundan dönüp içeri gireceklerken vazgeçip Cayo Cruz yönünde dümen kırdılar.»

«Burada ne işleri vardı acaba?»

«Bilemem. O sularda bilimsel amaçlarla dolaşan sensin. Kaplumbağa avcıları en iyi kaplumbağa yataklarını bırakıp neden gelsinler buraya?»

«Kaç kişi seçebildin?»

«Yalnızca dümendeki adamı görebildik. Kayıkların üstüne palmiye dalları serilmişti. Bir kulübe gibi. Belki de kaplumbağaları gölgede tutmak için.»

«Dümenciler beyaz mıydı siyah mı?»

«Beyaz ve güneşten yanmış.»

«Kayıkların adlarını ya da numaralarını okuyabildin mi?»

«Hayır, çok uzaktaydılar. Adayı o gece alarma geçirdim, ertesi gün de, ama herhangi bir şey olmadı.»

«Ne zaman geçtiler buradan?»

«Buzun, erzakın ve intihar meraklısı domuzun gelmesinden bir gün önce. Sizin havacıların denizaltı-

yı batırdıklarını bildirmelerinden on bir gün sonra. Siz buraya gelmeden üç gün önce. Dostların mı onlar?»

«Onlarla işaretleştin herhalde?»

«Elbette. Ama bir karşılık alamadım.»

«Hiç kuşkusuz. Eşyalar hazır olunca hemen gönder.»

«Benzin ve buzu hemen yükleriz, arkadan da erzakı.»

«İçlerinde kullanabileceğin bir şey var mı?»

«Bilmem. Bir liste vardı, imzaladım ama İngilizce bilmediğim için okuyamadım.»

«Tavuk ya da hindi göndermediler mi?»

«Gönderdiler, sürpriz olarak saklıyordum onları.»

«Bölüşürüz,» dedi Thomas Hudson. «Birayı da böluşürüz.»

«İzin ver de benim adamlarım yüklemeye yardım etsinler.»

«Olur. Çok teşekkür ederim. İki saate kadar yola çıkmak istiyorum.»

«Anlıyorum. Bizim yerimize gelecek olanlar bir ay sonraya kaldılar.»

«Yine mi?»

«Yine.»

«Senin adamlar nasıl karşıladılar bunu?»

«Burada herkes disiplinlidir.»

«Yardımların için çok teşekkür ederim. Tüm bilim dünyası minnettardır sana.»

«Guantanamo da mı?»

«Bilimin Atina'sı Guantanamo da.»

«Bir yerlere gizlenmişlerdir sanırım.»

«Ben de aynı fikirdeyim,» dedi Thomas Hudson.

«Palmiye dalları henüz yeşildi.»

«Başka ne biliyorsan anlat.»

«Başka bır bildiğim yok. Mesajlarını yolla. Gemiye gelip sana engel olmak falan istemem.»

«Ben yokken çabuk bozulacak bir şey gelirse bozulmadan yiyin.»

«Teşekkür ederim. Domuzunun intihar edişine üzüldüm.»

«Teşekkür ederim,» dedi Thomas Hudson. «Hepimizin böyle ufak tefek sorunlarımız vardır.»

«Adamlarıma tekneye girmemelerini, dışardan yüklemeye yardım etmelerini söyleyeceğim.»

«Teşekkür ederim. O avcı tekneleri hakkında başka bir şey hatırlamıyor musun?»

«Bildiğimiz kayıklardı. Birbirinin eşi. Aynı yapımcının elinden çıkmış gibi. Burnu dönüp buraya girecek gibiydiler, sonra rüzgârı arkalarına alıp Cayo Cruz'a yöneldiler.»

«Kayalıkların arasına girdiler mi?»

«Gözden kaybolana kadar.»

«Denizaltı da Cayo Sal açıklarındaydı, öyle mi?»

«Su yüzüne çıkmış ve balona ateş etmiş.»

«Senin yerinde olsaydım alarm durumunda kalırdım.»

«Öyleyiz zaten,» dedi üsteğmen. «O yüzden ortalıkta kimseyi görmediniz.»

«Kuşların uçuştuklarını gördüm.»

«Zavallı kuşlar.»

6

Rüzgârı arkalarına almış kayalıkların içinde batıya doğru yol alıyorlardı. Depolar doldurulmuş, buz kalıpları istif edilmişti. Aşağıda biri tavukları yolup temizliyordu. Bir başkası silahları temizlemekteydi. Köprüyü bel hizasına kadar koruyan branda çekilmiş ve teknenin bilimsel araştırma teknesi olduğunu bir karışlık harflerle belirten iki tahta tabela yerlerine asılmıştı. Suyun derinliğini hesaplamak için yandan eğilip bakan Thomas Hudson, deniz üstünde uçuşan tavuk tüylerini gördü.

«Kum setlerine çarpmadan mümkün olduğu kadar içeri gir,» dedi Ara'ya. «Bu kıyıları iyi tanırsın sen.»

«Bir boka yaramadığını bilirim,» dedi Ara. «Nerede demir atacağız?»

«Cayo Cruz'a bir göz atmak istiyorum.»

Olur, ama bunun bir yararı olacağını sanmam. Orada kalmış olacaklarını sanmıyorsun, değil mi?»

«Hayır, ama orada onları görmüş bir balıkçı falan olabilir. Ya da kömür yakıcılar falan.»

«Bu rüzgâr kesilse artık.» dedi Ara. «Sakin bir iki gün geçirsek.»

«Tomano üzerinde fırtına var.»

«Biliyorum. Ama rüzgâr burada dağların arasında bir geçitmiş gibi esiyor. Böyle devam ederse onları hiç yakalayamayız.»

«Şimdiye kadar yanılmadık. Belki talihimiz de açılır. Lobos'u ele geçirip oradaki telsizle öteki denizaltıya kendilerini oradan almalarını söylemiş olabilirler.»

«Bu, öteki denizaltının orada olduğunu bilmediklerini gösterir ama.»

«Öyle. On günde iyi yol aldılar.»

«İstedikleri zaman alırlar,» dedi Ara. «Düşünmeyelim artık Tom. Başımı ağrıtıyor düşünmek. Gaz bombalarıyla uğraşmayı yeğlerim. Sen bana nereye gitmek istediğini söyle, yeter.»

«Yoluna devam et ve o işe yaramaz Minerva'ya dikkat et. Orasının epey içinde ve kum çukurlarının dışında kal.»

«Baş üstüne!»

Çarptığı zaman telsizi bozuldu mu acaba, diye düşünüyordu Thomas Hudson. Kullanabileceği bir yedek telsizi olmalıydı. Ama Peters kısa dalgada bir daha sesini duyamamıştı çarptıktan sonra. Bu bir şey kanıtlamazdı ya. O iki teknenin bizim üç gün önceki rotamızda olduğundan başka kesin olarak bildiğimiz hiçbir şey yok. Güvertelerinde kayıkları var mıydı, diye sormayı unuttum. Ama palmiye dallarından gölgelik yapılmış normal Bahama kaplumbağa avcılarının tekneleri olduğunu söylediğine göre, sandalları da vardır herhalde.

Kaç kişiler? Bilmiyorsun. Yaralı var mı içlerinde? Bilmiyorsun. Kaçı silahlı? Bildiğin tek şey bir makineli tabancalarının olduğu. Rotaları? Şimdi üzerinde bulunduğumuz rota.

Belki de Cayo Cruz ile Megano arasında bir şeyler buluruz. Su birikintilerine doğru uzanan iguana izlerinden başka bir şey bulamazsın ya.

Eh, hiç olmazsa başka şeyleri düşünmeni engelliyor. Başka bir şey yok artık. Var, olmaz olur mu hiç. Bu tekne var, teknedeki insanlar var, deniz var, avlamakta olduğun orospu çocukları var. Ondan sonra hayvanlarını göreceksin, kente inip körkütük sarhoş olacaksın, sonra da yeniden denize çıkmaya ve bu işe başlamaya hazır olacaksın.

Belki de bu sefer bu herifleri yakalarsın. Denizaltılarını sen batırmadın, ama uzaktan da olsa batırılmasına aracı oldun. Tayfalarını yakalayabilirsen çok yararlı olur.

Öyleyse neden hiçbir şey umurunda değil, diye sordu kendi kendine. Neden onları katil olarak görmüyor, neden gereken haklı duygulara sahip olamıyorsun? Neden hâlâ yarışı terk etmemiş binicisiz bir at gibi koşuyorsun böyle? Hepimiz katiliz de ondan. Eğer işe yararsak hepimiz iki taraftanız ve hiçbir şeyden bir hayır gelmez bu işte.

Ama bunu yapman gerek. Elbette, dedi. Ama bundan gurur duymam gerekmez. Yalnızca iyi yapmalıyım. Bunu sevmem için tutmadılar beni. Sen zaten işe alınmış bile değilsin, diye söylendi. Bu da durumu daha da kötüleştiriyor ya.

«Dümeni bana ver, Ara.»

Ara dümeni bıraktı.

«Sancak tarafına dikkat et. Güneş gözlerini kamaştırmasın ama.»

«Gözlüğümü alırım. Bak Tom! Neden dümeni bana bırakıp buraya dört gözcü çıkarmıyorsun? Yoruldun, adada da hiç dinlenmedin.»

«Bu anda dört gözcüye ihtiyacımız yok. Daha sonra olacak ama.»

«Yorgunsun.»

«Uykum yok. Bak, buralarda geceleri kıyıya yakın giderlerse başları derde girecektir. Sonra bir yerde durup cnarıma kalkışacaklardır, işte o zaman da biz onları bulacağız.»

«Senin dinlenmemen için hiçbir neden yok ki, Tom.»

«Gösteriş yapmıyorum,» dedi Thomas Hudson.

«Böyle bir şey kimsenin aklına gelmedi zaten.»

«Bu orospu çocukları hakkında ne düşünüyorsun?»

«Onları yakalayacağımızı, gerekenleri öldüreceğimizi ve geri kalanını götüreceğimizi.»

«Ya köydeki o kıyım?»

«Bizim de aynı şeyi yapacak olduğumuzu söyleyecek değilim. Ama onlar bunu gerekli gördüler. Zevk için yapmadılar.»

«Peki ya o kendi ölüleri?»

«Henry kaç kere istedi Peters'i öldürmeyi. Ben bile zaman zaman istemişimdir bunu.»

«Doğru, seyrek rastlanacak bir şey değildir bu.»

«Ben böyle şeylerle hiç yormam kafamı, o yüzden üzülmem de. Sen de üzülmesen ve her zaman yaptığın gibi dinlenip kitap okusan.»

«Bu gece uyuyacağım. Demir attıktan sonra okuyacağım ve sonra da uyuyacağım. Pek belli değilse de onlara karşı dört gün kazanmış durumdayız. Bundan sonra araştırmalarımızı çok dikkatli yapacağız.»

«Onları ya ele geçiririz, ya da başkalarının kucağına atarız. Ne fark eder ki? Gururluyuz biz, ama yine bizim başkalarının hiç bilmedikleri bir gururumuz daha var.»

«İşte benim unuttuğum da oydu,» dedi Thomas Hudson.

«Boş bir gurur değil,» diye devam etti Ara. «Başarısızlık erkek kardeşi, bok kız kardeşi ve ölüm de karısıdır onun.»

«Epey büyük bir gurur olmalı bu.»

«Öyledir Sakın unutma onu Tom. Kendini mahvetmemelisin. Gemideki herkeste vardır bu gurur Peters de bile. Peters'i hiç sevmediğim halde.»

«Bunu söylediğin için çok teşekkür ederim. Kimi zaman bombok oluyorum işte.»

«Tom, insanın yalnızca gururu vardır. Bazen bu günaha varacak kadar çok olur. Biz gururumuz için olanaksız olduğunu bildiğimiz şeyler yaptık. Umur-

samadık bile. Ama insan gururunu dikkat ve akıl ile desteklemelidir. Şimdi sen artık kendine dikkat etmediğine göre bunu ben senden rica etmeliyim. Hem bizim için hem de gemi için.»

«Biz dediğin de kim oluyor?»

«Hepimiz.»

«Pekâlâ,» dedi Thomas Hudson. «Güneş gözlüğünü işte.»

«Tom, lütfen anla beni.»

«Anlıyorum. Çok teşekkür ederim. İyi bir yemek yiyeceğim ve bebekler gibi uyuyacağım bu akşam.»

Ara bunu hiç de komik bulmadı, o ancak komik olan şeyleri komik bulurdu.

«Bir dene, Tom.» dedi.

7

İki ada arasındaki koya girip Cayo Cruz'un rüzgârdan korunmuş yanında demir attılar.

«Suyun dibi pek hoşuma gitmedi, şuraya bir daha atalım,» dedi Thomas Hudson yardımcısına.

Yardımcısı omuzlarını silkti, ikinci demiri atmak için eğildi. Thomas Hudson teknenin yanıbaşından akıntıya kapılmış geçen kopmuş otlara baktı. İkinci demir kuma gömülünceye kadar kıçı üstünde çevirdi tekneyi. Tekne şimdi burnunu rüzgâra vermişti, akıntı iki yanından geçip gidiyordu. Bu koyda bile aşırı rüzgâr vardı, akıntı değiştiği zaman dalgaların tekneye yandan vuracaklarını biliyordu.

«Aman ne olursa olsun, canı cehenneme!» dedi.

Ama yardımcısı sandalı indirmişti bile, kıç demirini atıyorlardı. Thomas akıntı değişince tekneyi yerinde tutacak olan küçük çıpaya baktı.

«Neden bir iki tane daha atmıyorsun?» diye seslendi. «O zaman belki de tekneyi örümcek diye satabilirdik.»

Yardımcısı sırıttı.

«Motoru tak sandala. Gidip bir bakayım.»

«Olmaz Tom, bırak Ara ile Willie gitsinler. Ben

onlarla birlikte bir başka grubu Megano'ya götürürüm. Silahlarını da alsınlar mı?»

«Hayır, bilim adamı olun.»

Her söyleneni kabul ediyorum, diye düşündü. Gerçekten dinlenmeye ihtiyacım var galiba. Ama ne yorgunum, ne de uykum var işin aslına bakarsan.

«Antonio,» dedi.

«Efendim?» dedi yardımcısı.

«Şişme şilte, iki yastık ve bir de içki istiyorum.»

«Ne içkisi?»

«Cin, hindistancevizi suyu, Angostura ve limon.»

«*Tomini* yani?» dedi yardımcısı. Kaptanın yeniden içkiye başlamasına sevinmişti.

«Duble olsun.»

Henry şişme şilteyi attı, arkasından bir kitap ve bir dergiyle kendisi çıktı.

«Rüzgârsız burası,» dedi. «Havalanman için brandayı biraz gevşeteyim mi?»

«Ne zamandan beri böylesine ilgileniliyor benimle?»

«Tom, aramızda konuştuk ve senin dinlenmeye ihtiyacın olduğuna karar verdik. Bir insanın dayanma sınırını aşacak kadar yoruyorsun kendini. Bu sınırı çoktan aştın.»

«Bok,» dedi Thomas Hudson.

«Olabilir. Ben senin iyi olduğunu, daha devam edebileceğini söyledim, ama ötekiler endişelerini dile getirip beni inandırdılar. Beni bu inancımdan yine vazgeçirtebilirsin. Ama biraz dinlensen iyi olur, Tom.»

«Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Dünya umurumda değil.»

«Önemli olan da bu zaten. Köprüden aşağı inmiyorsun. Dümeni bırakmıyorsun ve hiçbir şeyi umursadığın da yok.»

«Anladım,» dedi Thomas Hudson. «Ama yine de komuta bende.»

«Ben kötü bir şey demek istemedim.»

«Unut peki,» dedi Thomas Hudson. «Dinleniyorum işte. Ada aramasını biliyorsun değil mi?»

«Bilmem gerekir.»

«Git bak bakalım Megano'da ne varmış.»

«Orası benim. Willie ile Ara gittiler bile. Ben Antonio'nun grubunun öteki sandalla dönmelerini bekliyorum.»

«Peters nasıl?»

«Öğlenden beri büyük telsizle uğraşıyor. Yapmış galiba.»

«Bu çok iyi işte. Uyursam döndüğünüzde beni uyandırın.»

«Olur, Tom.» Henry uzanıp aşağıdan kendisine verilen bir şeyi aldı. Pas renkli bir sıvı ve buz dolu bir kadehti bu, kâğıt peçeteye sarılmış, peçete lastik bantla tutturulmuştu.

«Duble *Tomini,*» dedi Henry. «İç, oku ve uyu. Kadehi gözlerden birine bırakırsın.»

Thomas Hudson bir yudum aldı içkiden.

«Beğendim,» dedi.

«Hep beğenirsin zaten. Her şey yoluna girecek Tom.»

«Elimizden gelen her şeyi yapmalıyız.»

«Sen hele biraz dinlen de.»

«Dinleneceğim.»

Henry aşağı indi. Thomas dıştan takma motorlu sandalın homurtusunu duydu. Homurtu kesildi, birileri konuştu, sonra motor yine hareket etti. Bir süre kulak verip bekledi. Sonra içkisini alıp yandan denize boşalttı, içki rüzgâra kapılıp arkaya gitti. Kadehi raflardaki deliklerden birine soktu, şişme yatakta yüzüstü yatıp kollarıyla kavradı şilteyi.

O gölgeliklerin altında yaralıları vardı bence, diye düşündü. Kalabalığı saklamak için de olabilir. Ama buna inanmıyorum. İlk gece buraya gelirlerdi. Kıyıya çıkmalıydım. Bundan sonra ben de çıkacağım. Ara ile Henry usta insanlar aslında, Willie de çok iyidir. Ben de çok iyi olmaya çalışmalıyım. Bu gece biraz fazlaca çaba göster, diye düşündü. Esaslı bir kovalama olsun, yanlış yapılmasın ve kovalarken herifler arkada kalmasınlar.

Thomas Hudson omzunda bir el hissetti. «Willie ile ben birini yakaladık, Tom,» dedi Ara.

Thomas Hudson arkasında Ara olduğu halde köprüden atladı. Alman arka güvertede bir battaniyeye sarılı yatıyordu. Başının altına iki yastık yerleştirilmişti. Peters elinde bir bardak suyla yanında oturuyordu.

«Bak ne yakaladık,» dedi.

Alman zayıftı, çenesi ve çökmüş yanakları sarı sakalla örtülmüştü. Saçları uzun ve taranmamıştı. Öğleden sonrasının hemen hemen batmak üzere olan güneşinin ışığında, bir azizi andırıyordu.

«Konuşamıyor,» dedi Ara. «Willie ile ben denedik. Sen de rüzgâr yönünde dursan iyi edersin.»

«Aşağı inerken kokuyu duydum,» dedi Thomas Hudson. Peters'e, «Sor bakalım istediği bir şey var mı,» dedi.

Telsizci Almanca konuştu, Alman adamın yüzüne baktı, ama ne bir şey söyledi, ne de başını oynattı. Thomas Hudson motorun homurtusunu duydu, bakınca sandalın güneşin battığı yönden gelmekte olduğunu gördü. Su çizgisine kadar doluydu. Yine Almana baktı.

«Sor bakalım koç kişiymişler. Kaç kişi olduklarını öğrenmemiz çok önemli de.»

Peters yine alçak sesle konuştu Almanla. Thomas Hudson, sevgi dolu sanki, diye düşündü.

Alman güçlükle üç sözcük söyledi.

«Hiçbir şey önemli değilmiş,» dedi Peters.

«Yanıldığını söyle ona. Bilmem gerek. Morfin isteyip istemediğini sor.»

Alman Thomas'a baktı üç sözcük söyledi.

«Artık sancımıyormuş.» Peters hızlı hızlı Almanca konuştu, Thomas yine o sevgi dolu ses tonunu fark etti. Bu belki de dilin yumuşaklığıydı.

«Sus, Peters. Yalnızca benim söylediklerimi çevir. Duydun mu »

«Duydum, efendim.»

«Ona istersem söyletebileceğimi söyle.»

Peters Almanla konuştu. Almanın gözleri Thomas Hudson'a çevrildi. Şimdi yaşlı insan gözleriydi gözleri, ama genç bir insanın suda kalmış tahta parçası kadar yaşlanmış ve bozarmış yüzündeydi.

«*Nein,*» dedi Alman.

«Hayır diyor,» dedi Peters.

«O kadarını ben de anladım. Ona biraz sıcak çorba getir, Willie, biraz da konyak. Peters konuşmak istemese bile morfin isteyip istemediğini sor. Elimizde morfinimiz çok de.»

Peters bunları çevirince Alman, Thomas Hudson'a baktı ve hafifçe, kuzeylilere özgü bir biçimde hafifçe gülümsedi.

Peters'le konuşurken sesi duyulmayacak kadar hafifti.

«Teşekkür ediyor ama ihtiyacı yokmuş, saklamamız daha iyi olurmuş.»

Sonra bir şeyler daha söyledi Alman. «Geçen hafta kullanabilirmiş diyor.» dedi Peters.

«Kendisine hayran olduğumu söyle.»

Antonio ile Megano'ya çıkanların sandalı şimdi tekneye yanaşmıştı.

«Gürültü etmeyin,» diye seslendi onlara Thomas Hudson. «Kıç taraftan uzak durun. Burada ölmek üzere olan bir Alman var, herifin rahat ölmesini istiyorum. Ne buldunuz?»

«Hiçbir şey,» dedi Henry. «Hiçbir şey.»

«Peters, onunla istediğin kadar konuşabilirsin. Belki bir şeyler öğrenirsin. Ben, Ara ve Willie ile öne gidip bir içki içeceğim.»

Aşağı indiklerinde, «Çorban nasıl bakalım, Willie?» diye sordu.

«Elime ilk gelen deniz tarağı çorbası çıktı. Epey sıcak ama.»

«Keşke et suyu falan verseydin. Hiç olmazsa o durumda daha öldürücü olurdu. Tavuk nerede?»

«Tavuğu ona vermek istemedim, tavuk Henry'nindir.»

«Elbette,» dedi Henry. «Ona neden böyle özen gösterelim anlamıyorum doğrusu.»

«Özen filan gösterdiğimiz yok. Ben çorbayla konyak verilmesini emrettiğimde onu konuşturabiliriz sanmıştım. Ama konuşmayacak. Bana bir cin verir misin, Ara?»

«Ona bir barınak yapmışlar, Tom, dallardan rahat bir yatağı vardı, bir kovukta su ve yiyecek de bırakmışlar. Onu rahat ettirmek için kumda bir de hendek kazmışlar. Kıyıdan içerlere doğru epey ayak izi vardı. Sekiz on kişi derim ben, daha fazla değil. Willie ile onu çok dikkatli taşıdık. Her iki yarası da kangrenli, kangren sol baldırına doğru iyice yürümüş. Onu getirmeyip seni ve Peters'i gelip ona götürseydik daha iyi olurdu belki de. Eğer doğru olan bu ise suç benim.»

«Silahı var mıydı?»

«Hayır. Kimliği de yoktu.»

«İçkimi ver,» dedi Thomas Hudson. «Barınak için dalları ne zaman kesmişlerdi sence?»

«Dün sabahtan sonra değil. Ama pek emin olamam.»

«Hiç konuştu mu?»

«Hayır. Bizi taboncalarımızla görünce kaskatı kesildi. Bir kere de Willie'den korkmuş göründü. Gözlerini görünce sanırım. Kendisini kaldırdığımızda da gülümsedi»

«Gülümseyebildiğini göstermek için olacak.»

«Sonra da bayıldı. Tom, ne zaman ölür dersin?»

«Bilemem.»

«Haydi gidip içkilerimizi alalım,» dedi Henry. «Peters'e güvenmiyorum ben.»

«Çorbayı içelim,» dedi Willie. «Acıktım. İsterse ona Henry'nin tavuğundan biraz ısıtırım.»

«Konuşmasına yardımcı olacaksa elbette,» dedi Henry.

«Sanmam,» dedi Willie. «Ama herif o haldeyken istiridye çorbası vermek de boktan bir şey. Konyağı götür ona, Willie. Belki o da senin benim gibi konyaktan hoşlanan biridir.»

«Onu rahatsız etmeyin,» diye Thomas Hudson atıldı. «İyi bir Alman o.»

«Elbette,» dedi Willie. «Pes edince bütün Almanlar iyidir.»

«Pes etmedi o, ölüyor.»

«Hem de bütün fiyakasıyla,» dedi Ara.

«Sen de mi Alman sever oldun?» diye Willie sordu. «Peters'le sen iki ettiniz şimdi.»

«Sus, Willie!» dedi Thomas Hudson.

Willie, Thomas Hudson'a döndü. «Sana ne oluyor böyle? Sen küçük bir Alman severler grubunun yorgunluktan bitmiş lideri oldun çıktın.»

«One gel, Willie,» dedi Thomas Hudson. Ara, sen de çorba ısınınca arkaya götür. Sizler de isterseniz gidip Almanın ölmesini seyredin, ama adamın başına toplanmayın.»

Thomas Hudson'la Willie öne doğru ilerlerken Antonio da arkalarından gelecek oldu, ama Thomas Hudson başını sallayınca iriyarı adam mutfağa döndü.

Geminin önüne vardıklarında hava iyice kararmıştı. Thomas Hudson, Willie'nin yüzünü şöyle böyle görebiliyordu. Bu ışıkta adamın yüzü daha iyi göründüğü gibi ışık da sağlam gözünün olduğu tarafa vurmuştu. Thomas Hudson Willie'ye, iki demir halatına, kumsalda hâlâ görebildiği ağaca baktı. Dip epey tehlikeli bir kumluk, diye düşündü. «Pekâlâ Willie, anlat bakalım.»

«Oğlun öldü diye kendini öldürmeye çalışıyorsun sen,» dedi Willie. «Herkesin oğlu ölüyor, bilmiyor musun yani?»

«Biliyorum. Başka?»

«O uğursuz Peters ile pis bir Alman arka tarafı bok gibi kokutuyorlar, aşçı aynı zamanda kaptan yardımcısı... ne biçim gemi bu?»

«Yemekler nasıl?»

«Yemekler çok iyi, herif küçük teknelerin idaresini herkesten, hatta senden daha iyi biliyor.»

«Çok daha iyi hem de.»

«Tom, kızgın falan değilim. Kızacak kafa yok bende zaten. Benim çalışma düzenim başka sadece. Gemiyi seviyorum, o orospu çocuğu Peters'in dışın-

da herkesi seviyorum. Ama sen de kendine işkence yapmayı bırak artık.»

«İşkence falan yaptığım yok aslında. İşimden başka bir şey düşünmüyorum.»

«Öylesine soylusun ki çarmıha gerilsen yeridir yani. Biraz da karıları düşün.»

«Zaten onlara gidiyoruz.»

«Hah, böyle konuş işte!»

«Willie sen iyi misin artık?»

«Elbette. Neden olmayacakmışım ki? O Alman beni etkiledi sanırım. Onu bizim hiç yapmayacağımız kadar rahat ettirecek biçimde bırakmışlardı oraya. Belki biz de yapardık ama zamanımız olsaydı. Ama onlar bu işe zaman ayırmışlar. Bizim kendilerine ne kadar yakın olduğumuzu bilmiyorlar. Ama birilerinin kendilerini kovaladığının farkında olmaları da doğal. Herkes onları kovalıyor şimdi. Yine de adamın durumunu pek dikkate almadan ellerinden geleni yapmışlar onun için.»

«Öyle,» dedi Thomas Hudson. «Adadakilere de iyi bakmışlardı.»

«Doğru. Zaten işin garibi de bu değil mi ya?»

Tam o anda Peters geldi yanlarına. Diğerleri durumlarını hiç umursamazlarken o bir deniz piyadesi gibi davranmakla gurur duyardı. Gemide kurallaşmış resmi disiplin bulunmamasına karşın gerçek disiplinden tek gurur duyan oydu. Bundan en çok da o yaralanırdı. Şimdi de hazır ola geçmiş ve kaptanı selamlamıştı ki, bu da sarhoş olduğunu gösterirdi. «Tom, kaptanım yani. Öldü.»

«Kim öldü?»

«Tutsak, efendim.»

«Pekâlâ, jeneratörünü çalıştır da Guantanamo ile bağlantı kurmaya çalış bakalım.»

Bize verecek bir haberleri olmalı, diye düşünüyordu.

«Tutsak konuştu mu?» diye sordu Peters'e.

«Hayır, efendim.»

«Willie, sen nasılsın?»

«İyiyim.»

«Flaşı al da, adamın iki resmini çek yattığı yerde, yüzünü cepheden ve profilden. Battaniyeyi aç. donunu çıkart, bir boy resmini çek, bir de başını, bir tane de yüzüstü yatarken.»

«Baş üstüne, efendim,» dedi Willie.

Thomas Hudson köprüye çıktı. Jeneratör homurtusunu duydu, flaşların parıltısını gördü. Bilgi değerlendirdikleri ONI'de inanmayacaklar, diye düşündü. Kanıt yok elde. Biri onun bizim bulduğumuz bir ceset olduğunu söyleyecek. Daha önce çektirmeliydim resmini. Aman, canları cehenneme. Belki yarın ötekileri de buluruz.

Ara yukarı çıktı.

«Tom, onu karaya çıkartıp gömmemizi ister misin?»

«Bugün en az kim çalıştı?»

«Herkes çok çalıştı. Gil'i alırım birlikte yaparız. Kumlara gömeriz.»

«Gerilerde bir yere olsun ama.»

«Willie'yi göndereyim, tahtanın üstüne neler yazmamızı söylersin. Sandıkların birinden bir tahta çıkartırım.»

«Willie'yi gönder sen.»

«Kefenleyecek miyiz?»

«İstemez, battaniyesine sar, yeter. Willie'yi yukarı gönder.»

«Ne istiyordun?» diye sordu Willie.

«'Bilinmeyen Alman Denizcisi' yaz tahtaya. Altına da tarihi yaz.»

«Pekâlâ, Tom. Gömülmesi için ben de gideyim mi?»

«İstemez. Ara ile Gil gidecekler. Sen yazıyı yaz, rahatına bak ve bir içki iç.»

«Peters Guantanamo ile bağlantı kurar kurmaz yollarım tahtayı. Aşağı gelmek ister misin?»

«Hayır, ben burada dinleniyorum.»

«Böyle büyük bir teknede bütün sorumluluğu yüklenerek köprüde durmak nasıl bir şey?»

«O tahtaya yazı yazmaktan farksız.»

Guantanamo'dan gelen telsizin şifresi çözül-

müştü: BATIYA DOĞRU DİKKATLE ARAŞTIRMAYA DEVAM.

Biziz bu, diye düşündü Thomas Hudson. Yattı ve hemen uyudu. Henry kaptanın üzerine ince bir battaniye örttü.

9

Gün ışımadan bir saat önce aşağı inip barometreyi kontrol etmişti. Onda dört oranında bir düşüş görünce, yardımcısını uyandırıp gösterdi.

Yardımcısı kaptana bakıp başını salladı.

«Romano üzerindeki dünkü fırtınayı gördün. Güneye gidiyor.»

«Bana bir çay yap lütfen,» dedi Thomas Hudson.

«Buz üzerine bir şişe soğuk çay koymuştum.»

Thomas Hudson arka tarafa gitti, bir kova ile bir tahta bezi bulup teknenin kıç güvertesini iyice sildi. Daha önce de silinmişti ama bir kere daha silip tahta bezini sıktı. Sonra soğuk çayını alıp köprüye çıktı, havanın aydınlanmasını bekledi.

Hava iyice aydınlanmadan yardımcısı, önce kıç demirini, sonra da Ara'nın yardımıyla sancak demirini çekti; Gil'i de yardıma çağırıp, sandalı tekneye çektiler, sintineyi pompalayıp motorları kontrol ettiler.

Adam başını kaldırıp, «Ne zaman istersen,» dedi.

«Neden o kadar su almış?»

«Vidalardan biri gevşemişti sıkıştırdım. Isınacağına su almasını yeğlerim.»

«Pekâlâ. Bana Ara ile Henry'yi gönder. Birazdan yola çıkarız.»

Demiri aldıktan sonra Ara'ya, «Bana o ağacı bir daha göstersene,» dedi.

Ara gittikçe uzaklaşan kıyı çizgisinin hemen üstündeki ağacı gösterdi, Thomas Hudson haritaya kalemle küçük bir haç yaptı.

«Peters bir daha bağlantı kuramadı mı Guantanamo'yla?»

«Hayır, telsiz yine yandı.»

«Eh, biz arkalarındayız, önlerinde de başkaları var, emir de aldık.

«Rüzgâr gerçekten güneye kayacak mı dersin, Tom?» diye sordu Henry.

«Barometreye göre öyle, yükselmeye başlayınca anlarız.»

«Saat dörde doğru rüzgâr tümüyle kesilir gibi oldu.»

«Kum sinekleri ısırdı mı sizi?»

«Yalnızca gündüzün.»

«Aşağı inip ilaç sıksan iyi edersin. Yanımızda taşımanın hiçbir anlamı yok.»

Şahane bir gündü; Thomas Hudson ile Ara çok iyi tanıdıkları Cayo Cruz'un kumsalına demirledikleri kaya ve bodur ağaçlarına bakarlarken adanın üzerine kümelenen bulutları gördüler. Romano Adası sanki anakara parçasıymış gibi yükseliyordu, tepelerdeki bulutlarsa, güney rüzgârları, ya da sakin kara fırtınasının habercisiydiler.

«Alman olsaydın ne düşünürdün Ara? Şunları görür de rüzgârını kaybedeceğini bilsen ne düşünürdün?»

«Koya girmeye çalışırdım.»

«Bir kılavuza ihtiyacın olurdu ama.»

«Bir kılavuz bulurdum ben de.»

«Nereden?»

«Anton'daki balıkçılar arasından ya da Romano'dan. Veya Coco'dan. Şu anda oralarda balık tuzlayan balıkçılar vardır. Hatta Anton'da tekne falan bile bulunabilir.»

«Anton'u deneyelim,» dedi Thomas Hudson. «Sabah uyanıp da güneşe arkanı verip yol almak hoş bir şey.»

«İnsan dümendeyken güneşi hep arkasına alabilse ve günler de hep böyle güzel geçse, okyanus çok keyifli olurdu.»

Gerçek bir yaz günündeydiler sanki, sabah fır-

tınaları daha başlamamıştı. Gün iyi şeyler vaat ediyordu, deniz dümdüz ve pırıl pırıldı. Sığlıktan çıkana kadar suyun dibini bile görebiliyorlardı. Uzaklarda Minerva olması gereken yerde dalgalar sakin sakin kırılıyorlardı mercan kayalıklarında. İki aydır hiç durmadan esen rüzgârın kalıntısıydı sakin dalgalar.

Deniz, artık dostuz ve bir daha sıkıntı ve çılgınlık hiç olmayacak diyordu sanki. Neden öyle namussuz bu deniz, diye düşündü Thomas Hudson. Bir nehir hilekâr olur, zalim olur, sevecen ve dost olur. Bir akıntı tümüyle dost olur insana, kötü davranmazsan bütün yaşamın boyunca güvenebilirsin ona. Ama okyanus mutlaka yalan söyler.

Minerva, dalgaların iniş çıkışlarıyla sanki kendilerine bir mal satmak istermiş gibi çekici bir görüntü sunuyordu.

«Bana bir sandviç verir misin?» dedi Ara'ya. «Et, soğan ya da jambon, yumurta ve soğan. Kahvaltını ettikten sonra buraya dört gözcü getir ve bütün dürbünleri kontrol et. Anton'a girmeden dışarı çıkacağım.»

«Peki, Tom.»

Ara olmasa, ne yapardım acaba, diye düşündü Thomas Hudson. Güzel bir uyku çektim, bundan daha iyi hissedemem kendimi. Emirlerimizi aldık, heriflerin ardındayız ve onları başkalarının kucağına itiyoruz. Emirleri yerine getiriyorsun sen; bak onları izlemek için ne güzel bir sabah var önünde. Gerektiğinden iyi görünüyor her şey.

Kanaldan gözlerini dört açarak geçtiler; ancak dostça dalgalarıyla denizden ve aradaki adalarıyla upuzun yemyeşil Romano kıyılarından başka hiçbir şey yoktu görünürde.

«Bu havada fazla uzağa gidemezler,» dedi Henry.

«Yerlerinden bile kıpırdayamazlar,» diye ekledi Thomas Hudson.

«Anton'a girecek miyiz?»

«Elbette. Oraları bütünüyle arayacağız.»

«Ben Anton'u severim,» dedi Henry. «Kalınabilecek, sakin iyi bir yer...»

«Ama içerlerde adamı kapıp götürürler,» dedi Ara.

Az ötede kendilerine doğru alçaktan gelen bir deniz uçağı göründü. Uçak beyazdı, güneşte parlıyordu ve küçücüktü.

«Uçak,» dedi Thomas Hudson. «Büyük bayrağı çıkarmalarını söyle.»

Uçak nerdeyse tekneye değecekmiş gibi alçaldı, çevrelerinde iki tur attıktan sonra doğuya doğru yoluna devam etti.

«Karşısında düşman olsaydı düşürülmüştü,» dedi Henry.

«Yerini bildirir, Cayo Frances de mesajı alırdı.»

«Belki,» dedi Ara. Öteki iki Basklı konuşmadılar. Sırt sırta vermişler ölçü aygıtlarına bakıyorlardı.

Az sonra adı Eugenio olan ve Peters Eugenio diyemediği için George diye çağırdıkları Basklı, «Uçak dış adalar ile Romano arasından doğuya doğru dönüyor,» dedi.

«Evine kahvaltıya gidiyordur,» dedi Ara.

«Bizi rapor edecek,» dedi Thomas Hudson. «Bir aya kalmaz herkes, bizim bugün bu saatte nerede olduğumuzu öğrenir.»

«Yerimizi haritasına yanlış işaretlemezse. Paredon Grande, Tom. İskele tarafının yirmi derece açığında.»

«Esaslı gözlerin var. Tamam. Dümeni oraya kırıp Anton'a giden kanalı bulayım artık.»

«İskeleye doksan derece çevirirsen aradığın yeri bulursun.»

«Nasıl olsa karaya oturtacağım, hiç değilse o lanet olası kanalı bulana kadar kıyıyı izleriz.»

Suyun üstünde kararmış çitler gibi görünen, giderek biçimlenen, yeşillikleri ve kumsalları beliren yeşil adalara doğru yol aldılar. Thomas Hudson açık kanaldan vaat dolu denizden ve derin sulardaki sabahın güzelliğinden isteksizce ayrılıp, iç adalar arasında araştırmaya dönüyordu. Ne var ki, kıyının bu yanını araştıran az önceki uçak, doğuya doğru olan bu kesimde kimsenin aradıkları tekneleri bulama-

dığı anlamına geliyordu. Uçak sıradan bir devriye görevinde de olabilirdi. Yalnız bunun öteki görevde olması da akla yatkındı. Sıradan bir devriye uçağı olsaydı kanalın iki yanını izleyerek uçardı.

Ağaçlıklı hoş bir ada olan Anton, gözlerinin önünde giderek büyüyordu artık. Adanın kıyılarına doğru yaklaşırken suyun derinliğini ve yönünü belirlemek için çevresine bakınıyordu. Adanın burnundaki en yüksek ağacı, Romano'nun iki tepesi arasında görmesi gerekiyordu. O rotayı tutturdu mu, güneş gözlerine bile girse, yolunu bulabilirdi. Su da cam gibi parlıyordu şimdi.

Bugün yön bulmasını sağlayacak herhangi bir şeye ihtiyacı yoktu. Ama yine de aradığı ağaca bakarken kasırga için bir şeyler düşünmeliyim, dedi kendi kendine. Ağacı iki tepe arasında görür görmez, kıyıya doğru dümen kırdı. İki tarafı kireçli toprakla kaplı dar kanala girince Ara'ya, «Antonio'ya olta atmasını söyle,» dedi. «Yiyecek bir şeyler yakalayabilir belki de. Bu kanalın dibinde esaslı balıklar vardır.»

Sonra doğruca yoluna devam etti. Kıyılara bakmadan dümdüz gitmek istiyordu. Ancak bunun, Ara'nın sözünü ettiği aşırı gurur anlamına geleceğini düşünüp, sancak tarafındaki sığlığa yaklaştı ve dümeni çevirdi. Yeni bir mahallenin sokaklarında gider gibiydi. Akıntı da hızlanmıştı şimdi. Önceleri kahverengi, sonra temiz ve berraktı. Demir atmayı düşündüğü yere geldiği anda Willie'nin, «Balık! Balık!» diye bağırdığını duydu. Arkaya bakınca havada iri, pırıl pırıl parlayan bir balık gördü. Balığın ağzı açıktı, koskocamandı; güneş ışınları parlak pulları ve uzun yeşil kuyruğu üzerinde parlıyordu. Balık umutsuzca çırpındı güneşte ve suya düştü.

«Sabalo,» diye Antonio yüzünü buruşturdu.

Baskı, «Beş para etmez,» dedi.

«Onunla oynayabilir miyim biraz,» dedi Henry. «Eti yenmezse de yakalamak isterim.»

«Willie almadıysa Antonio'dan al dümeni. Antonio'ya hemen öne gitmesini söyle, demir atacağım.»

Arko tarafta iri balığın heyecanı ve çırpınması devam ediyordu, artık kimsenin balığa aldırdığı yoktu; demir atarken gülüyorlardı.

Thomas Hudson öne, «Bir demir daha atmak ister misin?» diye seslendi. Yardımcısı başını salladı. Demir salındıktan sonra da köprüye çıktı.

«Bu demir fırtınada falan da tutor, Tom. Teknenin sallanması önemli değil, bu akıntıda yerimizden kıpırdamayız nasıl olsa.»

«Fırtına ne zaman patlar?»

Adam gökyüzüne baktı. «İkiden sonra.»

«Sandalı indir,» dedi Tom. «Bona takma motor için yedek bir bidon benzin de ver. Bir an önce işe başlamalıyız.»

«Yanına kimi alıyorsun?»

«Yalnızca Ara ile Willie'yi. Hızlı gitmek istiyorum.»

10

Sandalda üçü de makineli tüfeklerini yağmurluklarıyla sarmışlardı. Thompson makinelilerinin koyun postundan kılıflarını, terzi olmayan Ara kesip dikmişti. Thomas Hudson do postun iç tarafına hafif fenol kokan koruyucu bir yağ sürmüştü. Silahlar posttan beşikler içinde durduğundan, bu beşikler de köprünün altında asılı oldukları yerde sallandığından, Basklı onlara küçük çocuklar demek olan '*Nino*' adını vermişti.

Thomas Hudson yardımcısına, «Bize bir şişe su ver,» dedi. Antonio geniş ağızlı ağır ve soğuk şişeyi getirip Willie'ye uzattı, Willie de sandalın ön tarafına yerleştirdi. Motorlu sandalı yönetmeyi pek seven Ara, kıçta motorun başındaydı. Thomas Hudson ortada, Willie ise önde çömelmiş oturuyorlardı.

Ara motoru dosdoğru adaya çevirirken, Thomas Hudson da kara üzerinde biriken bulutları gözetliyordu.

Sığ bir yere geldiklerinde Thomas Hudson,

kumda istiridyelerin oluşturduğu tümsekleri gördü. Ara eğilip, «Kıyıya bakmak ister misin, Tom?» diye seslendi.

«Yağmurdan önce bir baksak iyi olur.»

Sandalı kumsala süren Ara son anda motoru kesti. Sandal kumsala bindirdi.

«Karadayız yine,» dedi Willie. «Neydi buranın adı?»

«Anton.»

«Anton Grande, Anton Chico ya da Anton El Cabron falan değil mi?»

«Anton yalnızca, sen doğuya doğru gideceksin. Seni oradan alırız. Ben şuraya acele bir göz atacağım, Ara da sandalı bir sonraki burnun orada bırakıp oralarını araştıracak. Ben onu sandalla aldıktan sonra gelip seni alacağım.»

Willie yağmurluğa sarılı *Nino*'sunu omzuna atmıştı.

«Alman bulursam öldürebilir miyim?»

«Albay biri dışında hepsini öldürün,» dedi. «Aklı başında birini canlı ele geçirmeye çalış.»

«Ateşe başlamadan sınava çekerim hepsini.»

«Bir de kendini çeksen iyi olur.»

«Benim zekâm sıfıra yakın, yoksa burada ne işim vardı,» diye Willie yola düştü. Yüzünü buruşturarak yürüyor, kumsalı ve ilersini ancak usta bir insanın yapabileceği gibi inceliyordu.

Thomas Hudson, Ara'ya İspanyolca olarak ne yapacaklarını söyledikten sonra, sandalı suya itti. Kendisi de silahını kolunun altına sıkıştırıp çıplak ayaklarının altında kumları hissederek kıyı boyunca yürümeye başladı. Sandal az ilerde küçük burnu dönüyordu.

Kıyıya çıktığı için sevinçliydi, mümkün olduğu kadar hızlı yürüyerek kıyıyı kolaçan etti. Kumsal çok güzeldi, daha önce denizdeyken hissettiği o huzursuzluğu da kaybolmuştu artık.

Bu sabah pek korkuluydum, diye düşündü. Belki de denizin sakinliğinden. İlerde bulutlar hâlâ kümeleniyordu. Ancak fırtına başlamamıştı daha. Kızgın

güneşin altında kum sinekleriyle sivrisinekler de yoktu. Az ilerde uzun bembeyaz bir balıkçıl sığ suda durmuş, başı boynu ve gagası suya dalmaya hazır bekliyordu. Ara sandalla yanından geçtiğinde korkup havalanmamıştı.

Burada bir şey olmadığına eminim, ama yine de dikkatle aramak gerek, diye düşündü. Bugün rüzgâr olmadığından arkalarından gitmemekle bir şey kaybetmeyiz, ayrıca onları geride bırakıp gitmek de cinayet olur. Neden onlar hakkında başka bir şey bilmiyorum sanki? Benim suçum bu. Gidip yaptıkları kulübeye ve izlere bakmalıydım. Willie ile Ara'yı sorguya çektim, ikisi de işlerini iyi bilirler, doğru, ama yine de ben kendim gidip bakmalıydım.

Onlarla karşılaşmaktan duyduğum tiksinti yüzünden, diye düşündü. Görevim onları yakalamak, ben de bunu istiyorum ve yakalayacağım da. Ama onlar hakkında sanki hepimiz idamlıklar hücresindeymişiz gibi bir duygu var içimde. İdamlıklar hücresindekiler birbirlerinden nefret ederler mi? Deli olmadıkça birbirlerinden nefret etmelerini hiç aklım kesmez doğrusu.

Tam o anda balıkçıl havalanıp kumsalın ilersine kondu. Geniş kanatlarıyla fren yaptı, bir iki hantal adım attı ve durdu. Onu rahatsız ettiğime üzüldüm, diye düşündü Thomas Hudson.

Suların çekildiği yerleri dikkatle inceliyordu. Bir kaplumbağanın iki kere bıraktığı izler dışında hiçbir ize rastlayamadı. Kaplumbağa denize doğru uzanan ve geri dönen iki geniş iz ve yumurtladığı yerde bir çukur bırakmıştı.

Yumurtaları çıkartacak zamanım yok, diye düşündü. Bulutlar kararmaya ve dağılmaya başlamıştı.

Adanın bu tarafında olsalardı yumurtaları çıkarırlardı. İleri bakınca bir burun daha olduğundan sandalı göremedi.

Deniz yükseldiğinde ıslanan ve deniz suyunun katılaştırdığı kumlar üzerinde yürürken kabuklarını taşıyan çağanozlar ve kumdan suya yürüyen yengeç-

ler gördü. Sağından, sığ olan yerden, dipteki kumlara gölgeleri vuran bir balık sürüsü geçiyordu. Çok büyük bir balığını sürüye saldıran gölgesini, sonra uzun ve soluk gri balıkların kaçıştıklarını gördü. Az sonra balıkları arkoda bırakıp yine balıkçıla yaklaştı.

Benden korkup uçmadan yanından geçebilsem, diye düşündü. Kuşun yanına yaklaştığı sırada iri gözlü, küt kafalı, güneşte parlayan, hiç de güzel olmayan balıkların çoğu sudan fırladı. Thomas Hudscn dönüp sürüye saldıran iri balığı seyretti. Büyük balığı göremiyordu. Sonra balık sürüsü yeniden gri bir küme oluşturarak hareket etti, başını çevirdiğinde balıkçıl uçup gitmişti. Kuşu yeşil suların üstünde beyaz kanatlarını çırparken gördü. Önünde sarı kumsal ve burnun ucunda sıra sıra ağaçlar vardı. Bulutlar Romano'nun ardında kararıyordu. Burnu dönüp Ara'nın sandalı bıraktığı yeri bir an önce görebilmek için daha hızlı yürümeye başladı.

Hızlı hızlı yürümek erkekliğini uyandırmıştı. Burada Alman falan olamaz, diye düşündü, Alman olsaydı böyle bir şey olmazdı. Bilemem ama, diye düşündü sonra. Yanılmış olsan ve yanıldığını bilmesen de olurdu bu.

Burnun ucunda parlak beyaz kumlu bir yer görünce, burada yatmak isterdim, diye düşündü. İyi bir yerdi doğrusu. O sırada uzun kumsalın ucundaki sandalı gördü. Cehenneme kadar yolu var, diye düşündü. Bu gece yatacağım ve şişme yatağı da güverteyi de seveceğim. Güverte olsa iyi olur. Evli sayılacak kadar uzun süredir birlikteyiz çünkü. Herhalde benimle kaptan köprüsü hakkında epey dedikodu çıkmıştır bile, diye düşündü. Ona karşı iyi davranmalısın. Bütün yaptığın onun üstüne çıkmak ve üstünde durmak. Ne biçim şey bu? Bir de soğuk çay döküyorsun üstüne. Doğru değil bu, hiç değil. Onu ne için saklıyorsun yani? Üstünde ölmek için mi? Bak kaptan köprüsü bundan hoşlanır işte. Üzerinde yürü, bas ve öl. İyi davran ona. Şu anda yapacağın en iyi şey bu palavraları kesip kumsalı kontrol etmek ve sonra da gidip Ara'yı almaktır.

Thomas Hudson hiçbir şey düşünmeden yalnızca gözleri ile gördüğü şeyleri tanımaya çalışarak yürüdü. Görevini iyi bilirdi ve bundan kaçmak istememişti. Oysa bugün, başkası çıkabilecekken kendisi çıkmıştı karaya, kendisi teknede kaldığında ve adamları da eli boş geldiklerinde suçluluk duyuyordu. Her yere dikkatle bakıyordu. Ama düşünmemek elinde değildi.

Willie'nin olduğu taraf belki de daha sıcaktır, diye düşündü. Belki Ara bir şeyler bulmuştur. Onların yerinde olsaydım buraya gelirdim ben. İlk işe yarar yer burası. Ama burasını geçip dosdoğru devam etmiş de olabilirler. Ya da Paredon ile Cruz arasından sapmışlardır. Ama bunu yaptıklarına inanmam, gündüzün biri mutlaka görürdü onları; kılavuzları olsa bile geceleyin de oraya giremezlerdi. Daha ileri gittiklerini sanıyorum. Belki de Coco yakınlarında buluruz onları. Belki de burada. Aramamız gereken bir ada daha var. Onların haritaları olduğunu unutmamalıyım. Buradan kılavuz diye bir balıkçı da almış olabilirler. Kömür yakan birinin dumanını da görmedim. Yağmur başlamadan bu adayı bitireceğimize sevindim ama. Sonunu hiç mi hiç sevmiyorum.

Thomas Hudson sandalı suya itip ayaklarındaki kumu yıkayarak içine atladı. Yağmurluğu içindeki silahını uzanıp alabileceği bir yere bırakıp motoru çalıştırdı. Ara'nın aksine, dıştan takma motoru sevmezdi. Tıkanmış yakıt borularını üfleyip emmeyi, kısa devreleri ve küçük motorların öteki bütün zevklerini hatırlardı her elini sürüşünde. Ama Ara, motoru bir kerede çalıştırırdı. Motor çalışmadığı zamanlar, bir satranç oyuncusunun zeki bir hamle karşısında kaldığında olduğu gibi bakardı motora.

Thomas Hudson kıyı boyunca ilerliyordu, ancak Ara çok ilerde olduğu için görünürlerde yoktu. Willie'ye yaklaşmış olmalı, diye düşündü. Sonunda onu kumsalın bitip de suyun hemen dibinde ağaçların başladığı, köklerin birbirine karışarak kahverengi sopalar gibi göründüğü yerde gördü.

Birden ağaçlar arasından yükselen bir de direk gördü. Görebildiği tek şey buydu. Ara da bir kum tepesinin arkasına uzanmış, öte yanı görmek için başını kaldırıp kaldırıp bakıyordu.

Thomas Hudson, hızla gelen bir arabayla karşı karşıyaymış gibi saçlarının diken diken olduğunu hissetti. Ama Ara motor sesini duydu, gelmesi için ona el salladı. Thomas, Ara'nın arkasından dolanıp yaklaştı.

Basklı yağmurluğu içindeki *Nino*'sunu sağ omzu üzerinde taşıyarak geldi. Mutlu görünüyordu.

«Kanalın mümkün olduğu kadar dışına çık da Willie'yi bulalım,» dedi.

«Motorlardan biri mi?»

«Elbette. Terk edilmiş sanırım. Yağmur başlayacak, Tom.»

«Bir şey görebildin mi?»

«Hiç.»

«Ben de.»

«Güzel bir ada. Suya giden eski bir iz buldum. Ama kullanılmamıştı.»

«Willie'nin tarafında da su vardır.»

«İşte Willie,» dedi Ara. Willie ayaklarını altına almış kumda oturuyordu. Ninosu kucağındaydı. Thomas Hudson sandalı adamın yanında karaya oturttu. Willie onlara baktı, kapkara saçları alnına düşmüştü, terden sırılsıklamdı, sağlam mavi gözleriyle kötü kötü bakıyordu.

«Neredeydiniz?» diye söylendi.

«Ne zaman buradaymışlar, Willie?»

«Boklarına bakılırsa dün. Yoksa pislik mi desem?»

«Kaç kişiler?»

«Sıçabilen sekiz kişi, içlerinden üçü de ishal.»

«Başka?»

«Bir kılavuzları var.»

Almanların kılavuzu, palmiye damlı bir kulübede güneşte oturup, tuttuğu balıkları tuzlayan bir balıkçıydı. O bunları Çinlilere satar, Çinliler de dükkânlarında kuru morina balığı diye, bunu yutturan Çinli

aracılara satarlardı. İzlere bakılırsa balıkçı epeyce balık tuzlayıp kurutmuştu.

«Almanlar var bundan sonra, bol bol tuzlu balık yemek,» dedi Willie.

«Ne biçim konuşma bu?»

«Benim kendi dilim,» dedi Willie. «Buralarda herkesin özel bir dili var, Baskça falan gibi. Ben de kendi dilimi konuşamaz mıyım?»

«Anlat gerisini.»

«Bir gece uyumak burada. Domuz eti yemek. Alman efendinin konservesi yok.»

«Palavrayı bırak da doğru dürüst konuş.»

«Hudson efendi kasırga ve yağmur yüzünden bütün öğleden sonrasını boşa geçirecek. Pampaların ünlü iz sürücüsü Willie'yi dinlemesi iyi olur. Willie cam nasıl isterse, öyle konuşur.»

«Kes dedim sana.»

«Bana bak, Tom, Almanları iki seferinde de kim buldu?»

«Ya tekneleri?»

«Hepsi aynı tür. Tahtaları çürümüş. Birinin kıç tarafından bir tahta düşmüş.»

«Karanlıkta gelirken bir yere çarpmış olmalılar.»

«Öyle sanırım. Peki, palavrayı bırakıyorum. Batıya doğru gitmişler. Sekiz kişi ve bir kılavuz. Bizim büyük liderimizin de zaman zaman olduğu gibi kaptanları, sorumluluğundan dolayı kabızsa dokuz kişiler. Arkada bıraktıkları teknede domuz, tavuk ve bizim gömdüğümüz arkadaşlarının pislikleri vardı. Yaralı biri daha var, ama yarası pek ağır değil gibi bıraktıkları sargılara bakılırsa.»

«İltihaplı mı?»

«Evet, ama temiz iltihap. Görmek ister misin, yoksa sözüme inanacak mısın?»

«Senin sözüne inanırım ama yine de görmek isterim.»

Thomas Hudson izleri, ateşi, yatıp yemek pişirdikleri yeri, çalılığın hela olarak kullanılan köşesini, sargıları. avcı teknesinin kumda çekildiği yerde

yaptığı çöküntüyü, tek tek inceledi. Artık şiddetli bir yağmur yağıyordu, rüzgâr da sertleşmişti.

«Yağmurluklarınızı giyin, *Nino*'larınızı da altına saklayın,» dedi Ara. «Onları bu gece yakalamamız gerekecek.»

«Ben sana yardım ederim,» dedi Willie. «Soluğumuzu enselerinde hissediyorlardır, Tom.»

«Çok geniş bir bölge burası, yanlarında da yöreyi iyi bilen biri var artık.»

«Sen hep kendi bildiğin gibi düşünürsün,» dedi Willie. «Bizim yöre hakkında bilmediğimiz neyi bilir ki o balıkçı?»

«Çok şey bilir.»

«Canı cehenneme öyleyse. Ben gidip sabunla yıkanacağım arkada. Temiz su ve sabunu öyle özledim ki.»

Şimdi yağmur öyle bastırmıştı ki, burnu dönünce gemiyi bile görmekte güçlük çekiyorlardı. Fırtına okyanusa doğru kaymıştı. Tekne bir su perdesinin ardından görünür gibiydi. Depolar dolacak, diye düşündü Thomas Hudson. Şu anda mutfak musluklarıyla heladan sular boşanıyordur.

«Yağmur yağmayalı kaç gün olmuştu, Tom?» diye sordu Willie.

«Seyir defterine bakmak gerek. Elli günü geçti sanırım.»

«Muson yağmuru gibi bastırdı. Bir maşrapa ver de suyu boşaltayım.»

«Silahının üstünü iyice ört.»

«Dipçiği bacak aramda, burnu da ceketimin sol kolunun altında. Bundan iyisini bulacak değil ya. Ver maşrapayı.»

Gemidekiler kıç güvertesinde hepsi çırılçıplak soyunmuşlar yıkanıyorlardı. Sabunlanıyorlar; kâh bir, kâh öteki ayaklarının üstünde duruyorlar, sabunlanırlarken sırtlarını yağmura vermek için eğiliyorlardı. Aslında hepsi de esmer olmalarına karşın, bu garip ışık altında beyaz görünüyorlardı. Thomas Hudson, Cezanne'ın yıkananlar tablosunu düşündü, sonra onu Eakins'in yapmış olmasını istedi. Sonra

da bunu kendisinin yapması gerektiğini düşündü yeni fırtınanın karanlığını ve yağmurun griliğini yaran beyaz köpüklü dalgalar ve yağmuru gümüşe çevirip arkada yıkananları aydınlatan güneşin bulutlar arasından görünüşü...

Sandalı tekneye yaklaştırdı, Ara bir halat attı, evlerine dönmüş oldular.

11

O gece yağmur dindiğinde Thomas Hudson, uzun kuraklık mevsiminden sonra su alan yerlerin altına kovalar konulduğunu, su alan yerlerin kalemle işaretlendiğini, iş bölümü yapıldığını gördü; yardımcısı Ara ile yapılacak şeyleri tek tek konuştu. Akşam yemeği sona erip de poker oyunu başlayınca kaptan köprüsüne çıktı. Yanında şişirme yatağı, ince bir battaniye ve sinek ilacı vardı.

Yatıp hiçbir şey düşünmemeyi umuyordu. Kimi zaman yapabilirdi bunu. Kimi zaman yıldızlara bakar ama onları düşünmez, okyanusa sorunlarını düşünmeden, yeni doğan güneşe, günün ne getireceği üzerinde kafa yormadan bakabilirdi.

Yağmurda tepeden tırnağa kadar sabunlandıktan sonra kendini tertemiz hissediyordu. Burada uzanıp yatacağım ve temizliğimi hissedeceğim, diye düşündü. Tom'un annesi olan kızla birlikte gittikleri yerleri, nasıl ayrıldıklarını düşünmenin bir yararı olmadığını biliyordu. Tom'u düşünmenin de bir yararı yoktu. Haberi duyar duymaz düşünmeyi bırakmıştı.

Diğerlerini düşünmenin de yararı yoktu. Onları da yitirmişti ve bir yararı yoktu artık düşünmenin. Vicdan azabını şimdi üzerinde olduğu başka atla değiştirmişti işte. Sen de burada yat, sabun ve yağmurdan sonra kendini temiz hisset ve hiçbir şey düşünme. Belki de uyuyakalırsın da komik, ya da iyi rüyalar görürsün. Sessizce yat, geceyi seyret ve düşünme. Peters bir şey yakalarsa, Ara ya da Henry uyandırır seni.

Az sonra uyumuştu. Küçük bir çocuktu yine, dik bir vadiye tırmanıyordu at üstünde. Vadi açılıyordu, berrak bir nehir vardı önünde, suyun dibindeki çakıltaşlarını seçebiliyor, akıntıyla sürüklenen oltaların ucundaki yemi kapmaya hazırlanan balıkları görüyordu. Ara kendisini uyandırdığında, at üstünde balıkları seyrediyordu.

BATIYA DOĞRU DİKKATLE ARAŞTIRMAYA DEVAM, diyordu mesajda.

«Teşekkür ederim. Başka bir şey gelirse yine haber verin bana.»

«Olur. Haydi, sen yine uyumana bak Tom.»

«Çok hoş bir rüya görüyordum.»

«Anlatma, belki gerçekleşir o zaman.»

Thomas Hudson yeniden uyudu. Uyurken gülümsüyordu, emirlerini yerine getirdiği ve batıya doğru aramaya devam ettiği için. Hem de epey batıdayım, diye düşündü, onların bu kadar batıyı söylemek istediklerini hiç sanmam.

Rüyasında kulübenin yandığını ve birisinin genç bir erkek geyiğe dönüşen küçük yavruyu öldürdüğünü gördü. Biri de köpeğini öldürmüştü, köpeğin ölüsünü bir ağacın altında buldu ve kan ter içinde uyandı.

Rüyalar çözüm değildir, dedi kendi kendine. Herhangi bir uyuşturucu umudu olmadan alışmayı öğrenmeliyim. Haydi, düşün bakalım dedi sonra.

Şu anda temel bir sorunun ve ikinci derecede sorunların var. Hepsi bu kadar olduğu için memnun olmalısın. Bir daha hiçbir zaman güzel rüyalar göremeyeceğin için istersen uyuma artık. Dinlen, kafanı yorulana kadar kullan, uyuduğun zaman da karabasanlar görmeye hazırlan. Onların yönettiği o büyük kumarda kazandığın karabasanlar. Uykun geldi artık. Uyu ve kan ter içinde uyanmayı düşün. Ne çıkar bundan? Hiç. Bir kızla bütün gece yattığını, hep mutlu olduğunu ve o seni sevişmek için uyandırmadıkça hiç uyanmadığını hatırlıyor musun? Bunu hatırla, Thomas Hudson ve bak bakalım bunun sana ne kadar yararı olacak.

O yaralı için ellerinde ne kadar sargı bezi var acaba? Sargı bezi alacak zaman bulabilmişlerse pek çok şeyi almak için de zaman bulabilmişlerdir. Neler örneğin? Ellerinde olduğunu bildiğin şeyler dışında acaba neleri var dersin? Pek fazla bir şeyleri yoktur. Belki de bir iki makineli tabanca. Belki biraz dinamit. Makineli tüfeklerinin olduğunu da düşünmeliyim. Ama sanmıyorum olduğunu. Çarpışmak istemezler Buradan kurtulup bir İspanyol gemisine kapağı atmak ister onlar. Çarpışacak durumda olsalardı gece dönüp Confites'i ele geçirirlerdi. Belki de bunu yapmazlardı. Belki bir şeyden kuşkulandılar, kumsalda bizim bidonları görüp geceleri orada üslendiğimizi sanmış olabilirler. Bizim ne olduğumuzu bilemezler ki. Ama bidonları görünce çevrede epey benzin yakan bir şey olduğunu düşünmüş olabilirler. Sonra yaralıları olduğu için de çarpışmaya girmek istememiş olabilirler. Ayrıca öteki denizaltıya kaçmak isteselerdi gece yaralılarını teknelerden birinde bırakıp, ötekiyle gelip telsiz istasyonunu alabilirlerdi. Acaba o denizaltına ne oldu. Çok garip bir durum doğrusu.

Neşeli bir şeyler düşün. Güneş sırtındayken sabah yola çıkışını düşün. Onların tuzlu balıkların yanısıra, yöre hakkında başka bilgiye sahip olduklarını da düşün ve buna göre kullan kafanı. Thomas Hudson uyuyakaldı ve gün doğmadan iki saat önce kum sinekleri kendisini uyandırana kadar deliksiz bir uyku çekti. Sorunlarını düşünmek kendisini rahatlatmış ve hiç rüya görmemişti.

12

Güneş doğmadan yola çıktılar. Thomas Hudson, her iki yanı da sığ olan kanaldan aşağı yola koyuldu. Güneş doğduğunda sığlıklar arasından çıkıp, dümeni, mavi sulara ve dış kayalığın tehlikeli kayalarına doğru kırmıştı. Buradan geçmek içten dolaşmaktan biraz daha uzundu, ancak çok daha güven vericiydi.

Güneş doğduğunda dalgaların kayalar üstünde kırılmasına neden olacak rüzgâr da yoktu, kabarmış sular da. Gün sıcak ve sıkıntılı geçeceğe benziyordu, öğleden sonra da sağanak bastıracaktı.

Yardımcısı köprüye çıkıp çevresine bakındı. Sonra oldukça yüksek ve çirkin olan fener kulesine baktı.

«Rahatça içerden geçebilirdik.»

«Biliyorum, ama böylesi daha iyi diye düşündüm.»

«Dünkü gibi bir gün olacak, yalnız biraz daha sıcak.»

«Pek fazla yol alamazlar.»

«Hiçbir yere gidemezler. Rüzgâr kesilince bir yerlerde kalmışlardır. Paredon ile Coco arasına girip girmediklerini öğrenmek için fenere gidip soracaksın, değil mi »

«Elbette.»

«Ben giderim. Fenerciyi tanırım. Sen uçtaki küçük adanın önünde dur. Çabuk dönerim.»

«Demir atmama bile gerek yok.»

«Attığın demirleri çekecek sırtı sağlam pek çok adamın var.»

«Kahvaltılarını yapmışlarsa Ara ile Willie'yi yukarı gönder. Fenerin bu kadar yakınından hiçbir şey görünmez, insan güneşe bakınca da gözü kamaştığından bir bok görünmüyor. Ama sen yine de George ile Henry'yi de gönder. İşi kuralına uygun yapalım bari.»

«Burada mavi sulara kadar çıkan kayaları hatırlıyor musun, Tom?»

«Hem hatırlıyorum, hem de kayaları görüyorum.

«Çayını soğuk mu istersin?»

«Lütfen. Bir de sandviç. Önce adamları gönder ama.»

«Şimdi gelirler. Çayı da gönderip kıyıya çıkmak için hazırlanacağım.»

«Onlarla konuşurken dikkatli ol.»

«O yüzden ben gidiyorum ya.»

«Bir iki olta da sallandır, fenere yaklaşırken daha iyi görünür.»

«Olur,» dedi yardımcısı. «Fenerdekilere verecek bir şeyler yakalarız belki de.»

Dört kişi gelip yerlerini aldılar. «Bir şey gördün mü, Tom?» diye sordu Henry.

«Çevresinde bir martının uçtuğu bir kaplumbağa gördüm. Kuş hayvanın sırtına konacak sandım ama konmadı.»

Ara'dan daha uzun boylu bir Basklı, iyi bir atlet ve esaslı bir denizcl olmasına karşın, pek çok bakımdan onun kadar güçlü olmayan George, *«Mi capitan?»* dedi.

«Mi senor obispo,» dedi Thomas Hudson.

«Pekâlâ Tom,» dedi George. «Gerçekten büyük bir denizaltı görürsem sana haber vereyim mi?»

«Daha önce gördüğün kadar büyüğünü görürsen kendine sakla.»

«Geceleri rüyamda görüyorum onu.»

«O denizaltıdan söz etmeyin,» dedi Willie. «Kahvaltımı yeni bitirdim.»

«Üzerine gittiğimde kalbimin asansör gibi yükseldiğini hissetmiştim,» dedi Ara. «Sen neler hissetmiştin, Tom?»

«Korkmuştum.»

«Onun suyun yüzüne yükseldiğini gördüm,» dedi Ara. «Tam o anda Henry'nin, bu bir uçak gemisi Tom, dediğini duydum.»

«Benziyordu ama,» dedi Henry. «Elimde değil ki, ne yapayım. Aynı şeyi yine söylerdim.»

Willie, «Hayatımı mahvetti,» dedi. «O günden sonra bir daha kendime gelemedim. Beş paralık aklım olsa bir daha denize çıkmazdım.»

«Al sana beş para da, Paredon Grande'de in,» dedi Henry. «Belki bir değişiklik olur.»

«Ben değişiklik istemiyorum. naklimi istiyorum.»

«Sahi mi?» Havana'ya son iki seferden sonra Henry ile Willie'nin arası pek iyi değildi.

«Biz denizaltılarla savaşmıyoruz, dostum. Biz yarı açık bir teknedeki Almanları kovalayıp öldürmeye çalışıyoruz. Bunu sen bile becerirsin artık.»

«Sen parayı al yine, günün birinde ihtiyacın olur.»

«Sen o parayı al da...»

«Kesin artık,» dedi Thomas Hudson, her ikisine de bakarak.

«Üzgünüm, Tom,» dedi Henry.

«Ben üzgün değilim,» dedi Willie. «Ama özür diliyorum yine de.»

Ara, «Bak Tom,» diye atıldı. «Bordanın tam ortasında içerlere doğru bir şey var.»

«Bir kaya olacak, haritada daha doğuda belirtilmiş.»

«Onu demiyorum, yarım mil daha içeri doğru.»

«Balık ağlarını toplayan biri o.»

«Onunla bir konuşsak mı dersin?»

«Fenerden biridir, Antonio fenere gidip konuşacak zaten.»

«Balık! Balık!» diye bağırdı yardımcısı. «Yakalayayım mı, Tom?»

«Elbette. Gil'i yukarı gönder.»

Henry aşağı indi, az sonra balık zıpladı. Thomas Hudson ardından Antonio'nun kocaman balığı zıpkınladığını duydu. Daha sonra balığın başına tokmakla vurup öldürdüler. Thomas Hudson balığın ne kadar büyük olduğunu anlamak için suya atıldığında çıkacak şapırtıya kulak verdi. Ama balığı suya atmamışlardı, birden bu kıyıda bu balıkların pek revaçta olduğunu ve Antonio'nun onu fenere götüreceğini hatırladı. Tam o anda iki kişinin birden «Balık!» diye bağırdığını duydu. Bu kere balık sıçramadı, olta ipi boşalmaya başladı. Dümeni mavi sulara çevirip iki motorun da yolunu kesti. Olta boşalmaya devam edince motorlardan birini kapatıp balığa doğru çevirdi tekneyi.

«Wahoo balığı!» diye bağırdı yardımcısı. «Çok kocaman.»

Henry oltayı çekti, arkadan bakınca balığın uzun ve sivri burunlu olduğunu gördüler. Derin suyun maviliğinde açıkça görülüyordu sırtındaki çizgiler Balık zıpkına yaklaştığı anda ani bir dönüş yapıp göz açıp kapayıncaya kadar dibe daldı.

«Hep böyle kaçarlar,» dedi Ara. «Kurşun gibi gidiyor.»

Henry balığı bir daha çekti, balık zıpkınlandı ve çıkartılıp arka güverteye alındı. Çizgiler parlak maviydi, jilet gibi keskin dişlerle dolu çeneleri açılıp kapanıyordu. Antonio balığı kıç güvertesine yatırdı, balık kuyruğunu yere vurmaya başladı.

«Que peto mas hermoso!» dedi Ara.

«Güzel bir wahoo,» dedi Thomas Hudson. «Ama böyle devam ederse bütün sabah boyunca buradan kurtulamayız. Oltaları bırakın, ama iğneleri çıkartın.» Thomas Hudson yine kayanın üstündeki fenere doğru dümen kırdı. Kaybettikleri zamanı kazanmaya çalışıyor, aynı zamanda balık avlıyorlarmış gibi davranıyordu. Suyun sürtünmesiyle olta sopaları eğiliyordu.

Henry yukarı çıktı. «Güzel balıktı, değil mi? Onu oltayla avlamak isterdim. Ne kadar garip biçimli kafaları var öyle.»

«Kaç kilo gelir?» diye sordu Willie.

«Antonio otuz kilo vardır dedi. Seni çağıracak zaman bulamadığım için kusura bakma, Willie. Sen yakalamalıydın onu.»

«Önemi yok,» dedi Willie. «Sen benim yakalayacağımdan daha hızlı yakaladın, üstelik bir an önce buradan uzaklaşmamız gerek. Burada bolca balık avlayabileceğimizden hiç kuşkum yok aslında.»

«Savaştan sonra bir gün geliriz.»

«Ben savaştan sonra Hollywood'a gidip, denizde nasıl hıyarlık yapılır konusunda teknik danışman olacağım.»

«Bunu iyi başarırsın işte.»

«Elbette, bir yıldır buna çalışıyorum.»

«Willie, bugün neden bu kadar aksisin?» diye sordu Thomas Hudson.

«Bilmem, sabah öyle kalktım.»

«Oyleyse aşağı in de çay soğumuşsa bir şişe getir Antonio balığı kesiyordur, sen bana bir de sandviç hazırla bari.»

«Olur. Neli istersin?»

«Fıstık yağı ve varsa bol soğan.»

«Fıstık yağlı ve soğanlı bir sandviç, efendim.»

«O aksiliğini de aşağıda bırakmaya çafış.»

«Baş üstüne efendim, aksiliğim aşağıda kalacak.»

Willie inince Thomas Hudson, «Henry, onunla iyi geçinmeye bak,» dedi. «İşini iyi biliyor, ona ihtiyacım var. Bugün aksi sadece.»

«İyi geçinmeye çalışıyorum, ama geçinilmesi çok güç bir insan.»

«Biraz daha gayret et öyleyse. Beş kuruş için adamı sinirlendiriyordun.»

Thomas Hudson dümdüz denize, iskele tarafındaki masum görünüşlü kayanın öldürücülüğüne baktı. Işık arkasından gelirken kötü kayalıkları arkada bırakmayı severdi. Güneşe doğru gittiği zamanların intikamını almış olurdu böylece.

«Kusura bakma Tom, bundan sonra sözlerime dikkat ederim,» dedi Henry.

Willie boş bir rom şişesine doldurduğu çayla dönmüştü. Şişenin çevresine kâğıt peçete sarmış, peçeteyi de düşmemesi için lastik bantla tutturmuştu.

«Buz gibi, kaptanım, ben de ısınmaması için iyice örttüm işte.»

Yine kâğıt peçeteye sarılı bir de sandviç uzattı. «Sandviççilerin sanatının doruk noktalarından biri. Everest Dağı Özeli deriz buna. Yalnızca Kaptanlar içindir.»

Thomas Hudson kaptan köprüsünün sakinliğinde adamın soluğunun kokusunu aldı.

«Biraz erken değil mi, Willie?»

«Hayır, efendim.»

Thomas Hudson düşünceli düşünceli baktı adama.

«Ne dedin, Willie?»

«Hayır dedim efendim. Beni duymadınız mı?»

«Pekâlâ,» dedi Thomas Hudson. «İki kere duydum seni, şimdi sen de beni bir kere dinle bakalım Hemen aşağı in. Mutfağı adamakıllı temizle, sonra

burna seni görebileceğim bir yere git ve demir atmak için bekle.»

«Baş üstüne, efendim. Kendimi çok iyi hissetmiyorum, efendim.»

«Başlarım şimdi senin kendini nasıl hissettiğine, seni deniz avukatı seni! Kendini iyi hissetmiyorsan biraz sonra bombok hissedeceksin!»

«Baş üstüne, efendim. Bence gemi doktoruna bir görünmem gerek, efendim.»

«Burunda bulacaksın doktoru. Geçerken helanın kapısına tıklat bakalım orada mıymış.»

«Ben de onu demek istemiştim, efendim.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Hiçbir şey, efendim.»

«Körkütük sarhoş,» dedi Henry.

«Değil. İçiyor ama sarhoş değil, daha çok aklından zoru var.»

«Bir süredir bir garipti,» dedi Ara. «Ama hep garipti aslında. Hiçbirimiz onun kadar çekmedik. Ben ise hiç acı çekmedim.»

«Tom çok acı çekti,» dedi Henry. «Üstelik bir de soğuk çay içiyor.»

«Kötü şeylerden söz etmeyelim,» dedi Thomas Hudson. «Ben hiç acı çekmedim ve soğuk çayı da severim.»

«Daha önce hiç sevmezdin ama.»

«Her gün yeni bir şeyler öğreniyoruz, Henry.»

Fenere yaklaşıyorlardı artık, dışında kalması gereken kayayı da görüyordu, gereksiz bir konuşma yaptıklarını düşündü.

«Onunla buruna git Ara, bak bakalım neler yapıyor. Yanından ayrılma. Sen oltaları topla Henry. George, aşağı in Antonio'ya sandalı indirmesi için yardım et. İstersen sen de onunla git.»

Köprüde yalnız kalınca kayadan gelen kuş pisliği kokusunu duydu, burnu döndü ve iki kulaç suda demir attı. Suyun dibi berraktı, sular çekilmekteydi. Beyaz boyalı eve, yüksek eski biçim fenere, yüksek kayalığın ötesindeki yeşil ağaçlıklı adacıklara ve Cayo Romano'nun alçak, kayalık burnuna

baktı. Uzun bir süredir bu uzun, garip ve haşarat dolu adaya gidip gelirlerdi. Adanın bir bölümünü çok iyi bilirdi, iyi ve kötü koşullar altında buraya o kadar çok girip çıkmıştı ki, şimdi adayı görmek ya da görememek kendisinin içinde birtakım duygular uyandırıyordu. Ada şimdi en çıplak ve en çorak yeriyle bir çöl gibi uzanıyordu karşısında.

Bu büyük adada yaban atları, yaban sığır ve domuzları vardı. Kim bilir kaç kişi burayı sömürgeleştirmeyi hayal etmişti. Güzel ovaları, yemyeşil çimenleri, ormanları ve bir zamanlar Fransızların Romano'da yerleşmeye çalıştıkları Versailles denilen bir yerleşim merkezi vardı.

Şimdi bütün evler bomboştu. Bir tanesinde canlı vardı sadece. Thomas Hudson bir kere oraya su almaya gittiğinde çamurlara batmış domuzlarla köpeklerin bir arada yaşadıklarını, hem köpeklerin, hem domuzların üzerlerini battaniye gibi saran sivrisineklerden gri bir renge dönüşmüş olduklarını görmüştü. Doğudan gün boyunca rüzgâr estiğinde bulunmaz güzellikte bir adaydı orası. elinde silahla iki gün yürüdün mü şahane bir yere varırdın. Kristof Kolomb'un buralara geldiği günden bu yana bozulmamış topraklardı buraları. Ama sonra rüzgâr kesildi mi, bataklıklardan sivrisinek sürüleri bastırırdı. Bulut gibi gelirler demek yalan olmaz diye düşündü. Gerçekten bulut bulut gelirler ve insanı kanını eme eme öldürürlerdi. Aradığımız insanlar Romano'da kalmış olamazlar. Hele bu sakin havada. Kıyıdan daha ilerlere gitmiş olmalılar.

«Ara,» diye seslendi.

«Ne var, Tom?» Ara hep köprüye sıçrayarak atlar ve bir cambaz gibi yumuşacık düşerdi.

«Durum nedir?»

«Willie kendinde değil, Tom. Onu gölgeye çektim, bir içki verip yatırdım. Şimdi sakin, ama gözlerini bir şeyin üstüne dikip uzun uzun bakıyor.»

«Belki de güneş çarpmıştır.»

«Olabilir, belki de başka bir şeydir.»

«Başka ne var?»

«Gil ile Peters uyuyorlar. Gil'in dün geceki görevi Peters'i uyutmamaktı. Henry de uyuyor, George da Antonio ile gitti.»

«Az sonra dönerler.»

«Sanırım.»

«Willie'yi güneşe çıkarmamalıyız. Onu öne yollamakla aptallık ettim. Ama bunu düşünmeden, disiplin için yaptım.»

«Ben makinelileri söküp temizliyorum. Dün geceki yağmur ve nemden sonra bütün fünyeleri de kontrol ettim. Dün gece poker bittikten sonra hepsini söküp temizleyip yağladık.»

«Şimdi nem böylesine yoğunken, silahları ateşlesek de ateşlemesek de günlük bakımlarını yapmalıyız.»

«Biliyorum,» dedi Ara. «Willie'yi karaya çıkartmamız gerek, ama burada olmaz.»

«Çayo Frances'te?»

«Olabilir. Ama en iyisi Havana, oradan gemiyle gönderirler. Ağzını tutamayacak, Tom.»

Thomas Hudson bir şey düşündü, sonra düşündüğü şeyden pişmanlık duydu.

«Ordudan sağlık nedeniyle çıkartılan, başında da o yara olan birisini hiç almamalıydık.» dedi Ara.

«Oyle, ama aldık bir kere. Zaten kaç yanlış yaptık bugüne kadar?»

«Pek çok değil,» dedi Ara. «Şimdi aşağı inip işimi bitirebilir miyim?»

«Evet. Çok teşekkür ederim.»

«A sus ordenes,» dedi Ara.

«Keşke doğru dürüst emirler olsaydı.»

Antonio ile George sandalla yanaşıyorlardı tekneye, Antonio hemen köprüye gelip motor ile sandalı çıkartma işini George ile Henry'ye bıraktı.

«Eee?» dedi Thomas Hudson.

«Rüzgârın son gecesi geçmiş olmalılar. İçeri girmiş olsalardı fenerden görürlerdi. Balıkçılık yapan adam avcı teknesi falan görmemiş. Ağzını bir açtı mı kapatmayı bilmiyor, görmüş olsaymış mutlaka söylermiş. Fener bekçisi öyle dedi. Gidip bir de onunla konuşmamızı ister misin?»

«Hayır. Onların ya Puerto Coco'da, ya da Guillermo'da olduklarını sanıyorum.»

«O rüzgârla zaten ancak oraya kadar gidebilirlerdi.»

«Geceleyin kestirmeden geçmediklerine emin misin?»

«Yanlarındaki adam en usta kılavuzlardan biri bile olsa, yine de geçemezlerdi oradan.»

«O zaman onları Coco'da ya da Guillermo'da bulacağız. Haydi demir alıp yola koyulalım.»

Kıyı çok tehlikeli olduğu için açıktan giderek yüz kulaçlık burnu döndü. İç tarafta alçak kayalıklı kıyı, denizde mercan kayalıkları ve sular çekilince su yüzüne çıkan sığlıklar vardı. Dört gözcü yerlerini almışlar, Gil Thomas Hudson'ın solundaydı. Thomas Hudson kıyıya bakınca, ağaçların yeşilliğinin başladığını gördü ve rüzgârsız havada bulunmaz bir yer işte, diye düşündü. Bulutlar iyice kümelenmişlerdi; sağanak, beklediklerinden de erken başlayacaktı. Puerto Coco'dan sonra aramam gereken üç yer var, diye düşündü. Motora biraz daha fazla yol versem iyi olacak.

«Henry, 285 rotasını koru,» diye seslendi. «Ben aşağı inip Willie'ye bakacağım. Bir şey görürsen hemen bana haber ver. Gil, kıyı tarafına bakmana gerek yok. Sancak tarafına geç. İç taraf giremeyecekleri kadar sığdır.»

«Sence bir sakıncası yoksa ben kıyı tarafına da bakmak istiyorum Tom.» dedi Gil. «Ta kıyıya kadar giden çılgın bir akıntı var burada, kılavuz onları o yolla geçirip ağaçların arasına çıkarmış olabilir.»

«Güzel, öyleyse Antonio'yu gönderirim oraya.»

«Bu büyük dürbünle ağaçlar arasından teknenin direğini görebilirim.»

«Pek sanmam. Ama görebilirsin belki de.»

«Lütfen Tom, eğer sence bir sakıncası yoksa.»

«Kabul ettim ya.»

«Kusura bakma Tom. Bir kılavuzun onları oraya götürebileceğini düşünmüştüm. Bir kez biz de o yoldan girmiştik.»

«Sonra da girdiğimiz yoldan dönmek zorunda kalmıştık.»

«Biliyorum. Ama rüzgâr tümüyle kesilince, aceleyle bir yere sığınmak zorunda kalmış olabilirler. Onları arkamızda bırakıp geçmek istemeyiz kuşkusuz.»

«Doğru. Ancak senin direk falan göremeyeceğin kadar uzaktan geçiyoruz. Üstelik direğin havadan seçilmemesi için üstünü örtmüşlerdir.»

«Biliyorum,» dedi Gil İspanyollara özgü inatçılığıyla. «Ama gözlerim çok keskindir, elimde de on iki kere büyüten dürbün var, hava da o kadar sakin ki...»

«Sana peki dedim ya.»

«Biliyorum, ama açıklamam gerekiyordu.»

«Açıkladın işte,» dedi Thomas Hudson. «Bir tekne direği bulursan kıçıma sokabilirsin, izin var sana.»

Gil buna biraz kırılmıştı, ama yine de komik buldu. Gözleri çıkana kadar ağaçları gözetledi dürbünüyle.

Thomas Hudson aşağıda Willie ile konuşuyor, denize ve karaya bakıyordu. Köprüden aşağı indiğinde insan ne kadar az şey görüyordu. Aşağıda işler yolunda gittiği sürece yerini hiç terk etmezdi kendisi. Aptallık olurdu bu. Gerekli ilişkiyi kurmaya çalışır, anlamsız teftişlerden kaçınırdı. Kendisinden çok daha iyi bir denizci olan Antonio'ya devretmişti yetkilerini. Ve bir de kendisinden daha iyi bir insan olan Ara'ya. İkisi de benden iyi insanlar, diye düşündü ama yine de onların bilgilerini, yeteneklerini ve iyi niteliklerini kullanarak komuta benim elimde olmalı.

«Willie, gerçekten nasılsın?»

«Budala gibi davrandığım için özür dilerim. Ama pek iyi değilim, Tom.»

«İçki konusundaki kuralları bilirsin. Hiçbir kural yoktur. Sana şeref falan gibi boktan şeylerden de söz etmek istemiyorum.»

«Biliyorum,» dedi Willie. «Ben ayyaş değilim.»

«Biz ayyaşları gemiye almayız.»

«Peters dışında.»

«Onu biz almadık. Bize verdiler onu. Onun da sorunları var.»

«Onun derdi Angus. Ve onun dertleri kısa zamanda bizim dertlerimiz oluyor.»

«Onu geçelim şimdi. Seni huzursuz eden başka bir şey var mı?»

«Yalnızca genel durum.»

«Nasıl?»

«Ben yarı deliyim, sen yarı delisin, mürettebat ise yarı yarıya aziz ve umutsuz insanlar.»

«Yarı aziz yarı umutsuz olmak kötü bir şey değil ki.»

«Biliyorum, iyi bir şey aslında. Ama ben, her şeyin daha düzenli olmasına alışmıştım.»

«Willie, aslında seni rahatsız eden hiçbir şey yok. Başına güneş geçmiş, içki de hiç iyi gelmiyor.»

«Olabilir Tom. Ben başınıza dert olmak istemiyorum aslında. Sen gerçekten çıldırdın mı?»

«Hayır, hep kıl payıyla kaçırdım.»

«Boktan bir şey,» dedi Willie. «Ne kadar sürerse sürsün, insana çok uzun sürmüş gibi geliyor. Ama içkiyi bırakacağım.»

«Bırakma, her zaman olduğu gibi kararlı iç.»

«Ben bunlardan kurtulmak için içiyordum.»

«Hepimiz içkiyi bir şey için kullanırız.»

«Oyle, ama benimki şaka değildi. Sana yalan söylediğimi mi sanıyorsun, Tom?»

«Hepimiz yalan söyleriz. Ama senin isteyerek yalan söylediğini sanmıyorum.»

«Sen köprüne çık haydi. Senden kaçacak bir karıymış gibi durmadan denize baktığını görüyorum. Deniz suyundan başka bir şey içmeyeceğim belki de. Ara'ya da silahları söküp takmasında yardımcı olacağım.»

«İçme sakın, Willie.»

«İçmem dersem içmem.»

«Biliyorum.»

«Bak Tom, sana bir şey sorabilir miyim?»

«Istediğini sorabilirsin.»

«Durumun çok mu kötü?»

«Çok kötü diyebilirim.»
«Uyuyabiliyor musun?»
«Çok değil.»
«Dün gece uyudun mu?»
«Evet.»
«Kumsalda yürüdün de ondan.» dedi Willie. «Hoydi yukarı cık ve beni unut. Ben Ara ile mesleğimi uygulamaya devam edeceğim.»

13

Puerto Coco'da kumsalı ayak izleri için aramışlar, sonra sandalla gerideki bataklığa geçmişlerdi. Buralarda bir avcı teknesini saklayacak gerçekten güzel yerler vardı. Ama hiçbir şey bulamadılar, şiddetli sağanaklar da erkenden bastırınca, denizden havaya fıskiyelerden su fışkırır gibi oldu.

Thomas Hudson kıyı boyunca yürümüş ve lagun adasının içlerine girmişti. Flamingoların su yükseldiğinde yerini bulmuş, adaya adını veren *coco* kuşlarını görmüştü. Lagun gölünün kıyısında bir çift kaşıkçıkuşu da görmüştü. Bomboz kireçli topraklar önünde pembe renkleri, zarif, hızlı hareketleriyle çok güzeldiler. Aradığı kişilerin teknelerini ağaçlar arasına saklayıp saklamadıklarını merak ettiğinden uzun zaman seyredemedi kuşları. Almanlar tekneyi orada bırakıp sivrisineklerden kurtulmak için, yükseklerde kamp kurmuş olabilirlerdi.

Thomas Hudson kömür yakma yerinin kalıntılarından başka hiçbir şey bulamamıştı, fırtına çıkınca kıyıya döndü, Ara da onu motora aldı.

Ara motoru yağmurda ve kötü havada kullanmayı pek severdi. Thomas Hudson'a ötekilerin de bir şey bulamadıklarını söyledi. Ağaçlıkların ötelerine giden Willie'nin dışında hepsi tekneye dönmüşlerdi.

«Ya sen?» diye sordu Ara.
«Ben de bir şey bulamadım.»
«Bu yağmur Willie'yi sakinleştirir. Seni götürdük-

ten sonra dönüp onu alacağım. Acaba neredeler dersin, Tom?»

«Guillermo'da. Ben de olsam oraya giderdim.»

«Ben de. Willie de aynı fikirde.»

«Willie nasıldı?»

«Çok uğraşıyor, Tom. Willie'yi bilirsin.»

«Bilirim.» Thomas Hudson gemiye bindi.

Ara'nın motoru kıçı üstünde çevirip, beyaz köpükler arasından uzaklaşmasına baktı. Sonra aşağıdan bir havlu getirtip kıç güvertesinde kurulandı.

«Bir içki ister misin, Tom?» diye sordu Henry. «Epeyce ıslanmışsın.»

«İsterdim doğrusu.»

«Saf bir roma ne dersin?»

«İyi olur.» Thomas Hudson gömleğini ve pantolonunu değiştirmek için aşağı indiğinde hepsinin neşeli olduğunu gördü.

«Hepimiz sek rom içtik,» dedi Henry, yarısına kadar doldurduğu kadehi getirdiğinde. «Öyle çabuk kurulandığın takdirde soğuk almazsın, değil mi, Tom?»

«Selam Tom,» dedi Peters. «Sen de bizim sağlık için içenler grubumuza mı katıldın yoksa?»

«Sen ne zaman uyandın?» diye sordu Thomas Hudson.

«Bir gurultu duyduğumda.»

«Bir gece ben de bir gurultu çıkarayım bakalım uyanacak mısın?»

«Merak etme Tom. Willie her gece yapıyor onu.»

Thomas Hudson romu içmemeye karar verdi. Sonra hepsinin içtiklerini, böyle tatsız bir görevde sevinç içinde ve mutlu olduklarını görünce içmemenin ukalalık olacağını düşündü. Ayrıca içmek de istiyordu.

Peters'e, «Şunu bölüşelim,» dedi. «Kulağında kulaklıkla rahat rahat uyuyan senin gibi birini daha hiç görmedim.»

«Bu da bölüşülür mü yani,» diye Peters resmi disiplinden iyice uzaklaştı. «Bölüştük mü ikimize de bir şey kalmaz.»

«Git kendi içkini al öyleyse. Ben de senin kadar severim bu laneti.»

Ötekiler kendisine bakıyorlardı, Thomas Hudson Henry'nin çenelerinin kasıldığını fark etti.

«İç,» dedi Thomas Hudson. «Ve o esrarengiz makineni bu gece de elinden geldiğince çalıştır. Hem senin için hem de bizim için.»

«Hepimiz için,» dedi Peters. «Bu gemide en çok çalışan kimdir?»

«Ara,» dedi Thomas Hudson içkisinden ilk yudumu alıp çevresine bakınırken. «Ve gemide olan herkes.»

«Şerefine, Tom,» dedi Peters.

«Şerefine!» Thomas Hudson sözcüklerin ağzında buz gibi ve bayat bir tad bıraktığını hissetti. Kaybettiği şeyin bir kısmını kazanabilmek için, «Kulaklık kralına,» dedi.

«Komutanıma!» dedi Peters biraz fazla ileri giderek.

«Nasıl istersen. Burada böyle bir ayrım olmadığını bilirsin. Ama yine de kabul. Bir daha söyle bakalım.»

«Şerefine, Tom.»

«Teşekkür ederim. Ama telsizlerin ve sen adam akıllı çalışana kadar içmeye hiç niyetim yok.»

Peters, Thomas Hudson'a bakarken yüzüne bir disiplin ve aslında terk edilmiş gibi duran vücuduna, inandığı bir şey uğruna üç kere hizmet etmiş ve sonra bu mesleğini başka bir iş için bırakmış insanın heybeti geldi. Hiç düşünmeden, «Baş üstüne, efendim,» dedi.

«Sana içiyorum,» dedi Thomas Hudson. «Senden bütün o boktan mucizelerini bekliyorum.»

«Tamam Tom,» dedi Peters dürüstçe ve herhangi bir art niyeti olmadan.

Eh, bu iş de bu kadar, diye düşündü Thomas Hudson. Bunu burada bırakıp arkaya giderek öteki sorunlu evladımı karşılamam gerek şimdi. Peters hakkında ben, ötekiler gibi düşünemem. Onlar gibi onun kusurlu yanlarını ben de biliyorum. Ama yine

de bir şey var onda. Uzun zaman sürdüğü için artık gerçek, kabul edilebilecek bir yalana benzer o. Yaptığımız işi yapacak yeteneği olmadığı kesin. Ama belki de daha iyi becerebildiği işler vardır.

Willie de öyle, diye düşündü. Biri de öbürü kadar kötü. Artık gelmişlerdir sanırım.

Motorun yağmurda ve rüzgârın altında akan ve köpüren beyaz sular arasında gelmekte olduğunu gördü. İki adam da gemiye çıktıklarında sırılsıklamdılar. Yağmurluklarını makinelilerin üstünden çıkarmamışlardı.

«Selam Tom!» dedi Willie. «Islak bir göt ve aç bir mideden başka bir bok yok.»

«Alın şu çocukları,» diye Ara yağmurluklara sarılı makineli tüfekleri uzattı.

«Hiçbir şey mi?»

«On kere hiçbir şey,» dedi Willie. Thomas Hudson Gil'e havlu getirmesini söyledi.

Ara motoru halatından çekip güverteye tırmandı.

«Hiçbir şeyin hiçbir şeyi,» dedi. «Tom, yağmurda fazla çalışmış sayılacak mıyız?»

«İlk iş olarak şu silahların temizlenmesi gerek,» dedi Willie.

«Once biz kurulanalım. Ben sırılsıklamım. İlk başlarda hiç ıslanmıyordum şimdi kıçımın kılları bile diken diken oldu.»

«Tom,» dedi Willie. «O orospu çorukları eğer yürekleri varsa bu fırtınada da yelken açabilirler.»

«Ben de düşündüm bunu.»

«Gündüzün hava sakinken bekliyorlar ve sonra öğleden sonra fırtına başlayınca yola koyuluyorlardır.»

«Şimdi neredeler dersin?»

«Guillermo'dan öteye gitmiş olamazlar. Ama kim bilir?»

«Gün doğarken hareket eder ve onları yarın Guillermo'da yakalarız.»

«Belki buluruz belki de gitmiş olurlar.»

«Oyle.»

«Neden radarımız yok sanki?»

«Şu anda ne işimize yarardı ki? Ekranda ne görüyorsun, Willie?»

«Tom, telsizi bile olmayan bir şeyi kısa dalga radyosuyla izlemek...»

«Biliyorum. Ama şimdi yaptığımızdan daha iyisini yapabilir miydik?»

«Elbette. Tamam mı?»

«Tamam.»

«Orospu çocuklarını yakalayıp hepsini öldürmek isterdim.»

«Neye yarardı bu?»

«O kıyımı unuttun mu?»

«Bana kıyım palavraları sıkma Willie. Sen bu işleri çok iyi bilirsin.»

«Pekâlâ, öyleyse onları öldürmek istiyorum işte. Tamam mı?»

«Kıyımdan söz etmekten daha iyi bu. Ama ben bu sularda dolaşan denizaltılardan konuşabilecek tutsaklar istiyorum.»

«Son aldığın pek konuşamadı.»

«Oyle. Onun gibi olsaydın sen de konuşamazdın.»

«Tamam,» dedi Willie. «Gidip resmi bir icki içebilir miyim?»

«Elbette. Kuru bir pantolon gömlek giy ve gürültü çıkarma.»

«Hiç kimseyle mi?»

«Büyü artık.» dedi Thomas Hudson.

«Geber.» dedi Willie sırıtarak.

«İşte seni böyle seviyorum,» dedi Thomas Hudson. «Hep böyle kal.»

14

O gece şimşek ve gökgürültüleriyle sabahın üçüne kadar yağmur yağdı. Peters telsizde hiçbir yerle bağlantı kuramamıştı. Yağmur dindikten sonra kumsinekleri çıkıp da kendilerini birer birer uyan-

dırana kadar hepsi, sıcaktan bayılmış gibi uyudular. Thomas Hudson aşağıya sinek ilacı sıktı, millet öksürmeye başladı, huzursuzca kıpırdandılar, oralarına buralarına şaplaklar indirdiler.

Thomas Hudson, Peters'i iyice flit sıkarak uyandırdı. Peters kulaklıklı başını salladı. «Çok çalıştım, Tom, ama hiçbir yeri çıkaramadım.»

Thomas Hudson kibrit çakıp barometreye baktı. Yükseliyordu basınç. Rüzgâr çıkacak, diye düşündü. Talihimiz yokmuş diyemezler artık. Şimdi benim düşünmem gerek.

Arka tarafa geçip uyuyanları uyandırmadan orayı da iyice flitledi.

Sonra arka güvertede oturup gecenin sona ermesini bekledi, bir yandan da kendi üstüne ilaç sıkıyordu. Sinek kovucuları yoktu ama flitleri boldu. Flit insana değince terli yerlerini yakıyordu, ama bu bile kumsineklerinin ısırmalarından iyiydi. Bunların sivrisineklerden farkı, sokmadan önce uçmalarının duyulmasıydı, soktuğu anda da müthiş bir kaşıntı boşlıyor, ısırılan yer küçük bir bezelye tanesi kadar şişiyordu. Kıyının bazı yerlerinde ve bazı adalarda bu sinekler öldürücü bile oluyorlardı. En azından ısırdıkları yerler daha kötü oluyordu. Belki de derimizin güneşte yanıp sertleşmesinden diye düşündü. Yerliler bunlara nasıl dayanıyorlar hiç aklım ermiyor doğrusu. Ticaret rüzgârları esmediği zaman bu kıyılarda ve Bahamalarda yaşamak için insanın çok sağlam olması gerek.

Arkada oturmuş hem bakıyor, hem dinliyordu. Yükseklerde iki uçak vardı, uçak motorlarının sesini duyulmaz oluncaya kadar dinledi.

Afrika yolunda Camagüey'e giden büyük bombardıman uçakları, ya da bizimle ilgisi olmayan ve başka yerlere giden uçaklar. Eh, onların kumsineği dertleri yok. Benim de. Ganı cehenneme hepsinin. Gün ışısa da buradan çıksak artık. Willie'nin sayesinde burnun ucuna kadar olan bölgeyi kontrol ettik. Kıyıya yakın kanalı kontrol edeceğim şimdi. Kötü bir tek yer kaldı, onu da sabah gün ışıyınca, ha-

va sakin bile olsa görebilirim. Sonra da Guillermo'ya gideceğiz.

Gün aydınlanırken yola koyuldular. En keskin göze sahip olan Gil, on iki kuvvetindeki dürbünle yeşil kıyı çizgisini inceliyordu. Kesilmiş bir ağaç dalı görebileceği kadar yakın gidiyorlardı kıyıya. Thomas Hudson dümendeydi. Henry denize bakıyordu. Willie ise Gil'le birlikteydi.

«Buradan geçmişlerdir,» dedi Willie.

«Yine de kontrol etmemiz gerek.» dedi Ara. O da Henry ile birlikteydi.

«Doğru, ben yalnızca fikrimi söylemiştim.»

«Cayo Frances'teki o lanet Molasses gemisinin şafak devriyeleri nerede?»

«Pazarları devriyeye çıkmazlar,» dedi Willie. «Bugün de pazardır herhalde.»

«Rüzgâr çıkacak,» dedi Ara. «Bulutlara bakın.»

«Ben heriflerin Guillermo geçidinden geçmiş olmalarından korkuyorum,» dedi Thomas Hudson.

«Oraya gidelim öyleyse,» dedi Willie. «Bu iş benim sinirime dokunmaya başladı.»

«Ben de öyle düşünüyordum.»

Willie, Thomas Hudson'a bakıp denize tükürdü. «Teşekkür ederim, Henry. Ben de o izlenimi vermek istiyordum.»

«Kesin artık,» dedi Thomas Hudson. «Suyun hemen üstündeki şu mercan kayalığını görüyor musunuz? İşte oraya çarpmamamız gerek. Beyler, Guillermo da iç taraftadır. Görüyor musunuz ne kadar yeşil ve ne kadar vaatlerle dolu?»

«Boktan bir ada daha?» dedi Willie.

«Yanan kömür dumanı görebiliyor musun?» diye sordu Thomas Hudson.

Gil dikkatle taradı kıyıyı. «Hayır, Tom.»

«Dün akşamki yağmurdan sonra duman olmaz,» dedi Willie.

«İşte bir kere olsun yanıldın, evlat.» dedi Thomas Hudson.

«Olabilir.»

«Bütün gece durmadan yağmur yağar da, o bü-

yük ateşlerden birini bile söndüremez. Ben üç gün yağan yağmurun ateşi söndüremediğini gözlerimle gördüm.»

«O işi sen benden iyi bilirsin,» dedi Willie. «Pekâlâ, duman olabilir. İnşallah vardır.»

«Kıyı berbat,» dedi Henry. «O fırtınada oraya yanaşabileceklerini sanmam.»

Sabah ışığında sığlıkta dört deniz kırlangıcı ile iki martı gördüler. Kuşlar bir şey bulmuşlar, dalıyorlardı.

«Ne yapıyor bunlar, Tom?» diye sordu Ara.

«Bilmem. Epey dipte bir balık sürüsü olmalı.»

«Zavallılar geçimlerini sağlamak için bizden bile erken kalkıyorlar,» dedi Willie. «İnsanlar onların çalışmalarını değerlendirmezler işte.»

«Nasıl gireceksin, Tom?» diye sordu Ara.

«Mümkün olduğu kadar kıyıya yaklaşıp adanın burnuna doğru gideceğim.»

«O gemi enkazı olan yarımada biçimindeki adayı da arayacak mısın?»

«Ben oraya yaklaşırken herkes dürbünle baksın. Sonra da Guillermo'nun ucundaki koya demir atacağım.»

«Demirleyeceğiz,» dedi Willie.

«Biz de onu dedik işte. Sabahın bu saatinde neden bu kadar huysuzlaşıyorsun?»

«Huysuz falan değilim. Okyanusa ve Kolomb'un ilk gördüğü yer olan bu güzel kıyılara hayranlığımı belirtiyorum. O Kolomb'un emrinde çalışmadığım için talihliyim doğrusu.»

«Ben de seni, onun yanında çalışmış sanırdım,» dedi Thomas Hudson.

«San Diego'da hastanede onun hakkında bir kitap okudum. Uzmanım o konuda. Onun bundan beter bir teknesi vardı.»

«Bu boktan bir tekne değil.»

«Şimdilik,» dedi Willie.

«Pekâlâ Kolomb efendi, sancak tarafından yirmi derecede o enkazı görebiliyor musun?»

«Sancak gözcüsünün işi bu,» dedi Willie. «Ama

ben sağlam gözümle görüyorum işte, üstünde de Bahama'dan bir kuş var. Herhalde bize yardıma gelmiştir.»

«Güzel,» dedi Thomas Hudson. «Bizim de ona ihtiyacımız vardı zaten.»

«Ben herhalde esaslı bir kuşbilimci olurdum,» dedi Willie. «Büyükannem tavuk yetiştirirdi.»

Ara, «Tom, biraz daha yaklaşabilir miyiz?» dedi. «Sular epey yükseldi artık.»

«Elbette Antonio'ya buruna gidip suyun kaç kulaç olduğunu ölçmesini söyle.»

«Su epey derin,» diye seslendi Antonio. «Kıyıya kadar. Bu kanalı iyi bilirsin.»

«Biliyorum, emin olmak istedim sadece.»

«Dümene ben geçeyim mi?»

«Teşekkür ederim, istemez.»

Ara, «Şimdi kara iyice görünüyor,» dedi. «Tümünü görebilirsin, Gil. Çok dikkat et.»

«Denizin birinci köşesi kimin?» diye sordu Willie. «Nasıl oldu da birden yer değiştirdik?»

«Tom sana enkaza bakmanı söylediği zaman. Otomatik olarak değişiyoruz. Sen sancağa gidince, ben iskeleye gittim.»

«Pek denizci işi bu benim için. Neden dümende olduğu gibi doğruca sağ ya da sol demiyorsun?»

«Sancak gözcüsü diyen sendin?» dedi Henry.

«Doğru. Bundan sonra da teknenin altı, üstü ya da önü, arkası diyeceğim.»

«Willie, lütfen Gil ile Ara'nın yanına git ve dürbünle kıyıya bak,» dedi Thomas Hudson. «Kıyıdan başla adanın ilk üçte birine kadar tara.»

«Peki, Tom.»

Cayo Guillermo'nun hemen hemen bütün yıl rüzgâr altında olan bu tarafında canlı olup olmadığını anlamak kolaydı. Ancak kıyıya oldukça yakın ilerlerken hiçbir şey göremiyorlardı. Burnun ucuna gelince Thomas Hudson, «Yarımay adasını elimden geldiğince yakından geçeceğim,» dedi. «Dürbünlerinizle iyi tarayın. Bir şey görürseniz hemen motoru indiririz.»

Rüzgâr çıkmaya, deniz kabarmaya başlamıştı, ancak sular yükseldiğinden dalgalar henüz kayalarda kırılmıyorlardı. Thomas Hudson küçük kayalık adaya baktı. Adanın batısında batık bir gemi olduğunu biliyordu, ama sular yükselmiş olduğundan enkaz ancak kahverengi bir yükselti gibi görünüyordu. Bu adanın iç tarafında sığ bir yer ve bir kumsal vardı, ancak enkazın çevresini dolanana kadar kumsal görünmezdi.

«Adada biri var, duman görüyorum,» dedi Ara.

«Kuytuda,» dedi Willie. «Rüzgâr dumanı batıya sürüklüyor.»

Gil, «Duman kumsalın tam ortasında bir yerde,» dedi.

«Direk görebiliyor musun?»

«Direk falan yok,» dedi Gil.

«Gündüzleri lanet direği indiriyorlardır,» dedi Willie.

«Yerlerinize gidin,» dedi Thomas Hudson. «Ara, sen yanımda kal. Willie, sen Peters'e kendisini duyan olsa da olmasa da konuşmaya hazır olmasını söyle.»

Ötekiler gidince Ara, «Ne diyorsun?» diye sordu.

«Balık avlayıp kurutacaksam, rüzgâr kesilip de sivrisinekler ortaya çıkınca Guillermo'dan buraya gelirdim.»

«Ben de.»

«Bu adada kömür yakmazlar, duman da pek hafif. Yeni yakılmış bir ateş olmalı.»

«Büyük bir ateşin sonu değilse.»

«Benim de aklıma geldi bu.»

«Eh, beş dakikaya kalmadan öğreniriz.»

Üzerinde başka bir kuşun tünediği enkazın yanından geçtiler. Müttefiklerimiz hemen kontrola gelmişler, diye düşündü Thomas Hudson. Adanın koyuna girerlerken Thomas Hudson, kumsalın arkasındaki yeşilliği ve bacasından duman çıkan kulübeyi gördü.

«Tanrıya şükürler olsun,» dedi.

«Al benden de o kadar. Öteki şey olmasından korkuyordum.»

Ortalıkta tekne falan yoktu.

«Onlara çok yaklaştık sanırım. Antonio ile karaya çık ve bulduklarını hemen bana bildir. Kıyıya yakın duracağım. Herkes yerinde dursun ve doğal görünmeye çalışsın.»

Motor kıyıya doğru hareket etti. Thomas Hudson, Antonio ile Ara'nın üstü palmiye yapraklarıyla örtülü kulübeye doğru yürüdüklerini gördü. Koşmuyorlar, ama çok hızlı yürüyorlardı. Kulübeye seslenince içerden bir kadın çıktı. Çıplak ayaklı, saçları beline kadar uzanan esmer, bir yerli kadındı bu. O konuşurken içerden bir kadın daha çıktı. O da esmer ve uzun saçlıydı, kucağında bir de bebek vardı. Kadın konuşmasını bitirir bitirmez Ara ile Antonio iki kadının ellerini sıkıp motora döndüler.

Motor tekneye alınırken Ara ile Antonio köprüye çıktılar.

«İki kadın vardı,» dedi Antonio. «Erkekleri balığa çıkmışlar. Kadın bir avcı teknesinin içeri açılan kanala girdiğini görmüş. Rüzgâr çıktığı zaman girmiş.»

«Bir buçuk saat önce demek,» dedi Thomas Hudson. «Sular da çekiliyor artık.»

«Hem de çok hızlı, Tom.»

«Bizi içeri sokacak kadar su kalmayacak.»

«Oyle.»

«Ne diyorsun?»

«Gemi senin.»

Thomas Hudson dümeni aniden kırıp her iki motoru da iki bin yedi yüz devire ayarladı ve adanın burnuna doğru yöneldi.

«Onlar da karaya oturabilirler,» dedi. «Cehenneme kadar yolu var.»

«Durum kötüleşirse demir atarız,» dedi Antonio. «Karaya oturursak dip kireçli ve çamurludur.»

«Ve yer yer de kayalıklı. Gil'i buraya çağır kazıklara dikkat etsin. Ara sen ve Willie silahları gözden geçirin. Antonio, lütfen sen burada kal!»

«Kanal çok kötü, ama geçilmez değil,» dedi Antonio.

«Sular çekilince geçilmez olur Ama belki öteki orospu çocukları da karaya oturmuştur, ayrıca rüzgâr da her an kesilebilir.»

«Rüzgâr kesilmeyecek Tom. Mevsim rüzgârlarına göre oldukça şiddetli ve sürekli.»

Thomas Hudson gökyüzüne bakınca doğudaki uzun beyaz bulutları gördü. Sonra büyük adanın burnuna, görülmeye başlayan sığlıklara baktı. Sıkıntıları orada başlayacaktı. Sonra suyun üstünde yeşil benekler gibi görünen adacıklara baktı.

«Kazık falan göremedin mi hâlâ, Gil?»

«Hayır, Tom.»

«Bir dal ya da herhangi bir sırık olabilir

«Şimdilik hiçbir şey göremiyorum.»

«Tam yolumuzda olması gerek.»

«Görüyorum, Tom. Uzun bir sırık. Tam önümüzde.»

«Teşekkür ederim» dedi Thomas Hudson.

Her iki taraftaki sığ yerler güneşten sarı beyaz bir renge bürünmüştü, kanalın içinden denizin kabarmasıyla akan sular ise, iç lagün gölünün yeşil sularıydı. Rüzgâr henüz denizi kabartacak kadar hızlanmadığından kireç karışmamıştı suya. Bu da Thomas Hudson'ın gemiyi yönetmesini kolaylaştırıyordu.

Birden geçidin ne kadar dar olduğunu görünce saçları diken diken oldu.

«Başarırsın Tom,» dedi Antonio. «Sancak kıyısına yakın git. Geçit açıldığında ben görürüm.»

Thomas Hudson dümeni sancağa kırıp çok ağır gitmeye başladı. Bir kere iskele tarafına göz atınca orasının sancak tarafından yakın olduğunu görüp sağa dümen kırdı.

«Çamur kaldırıyor mu?»

«Yalnızca suyu bulandırıyor.»

Kötü dönemece gelmişlerdi, yalnız Thomas Hudson'ın tahmin ettiği kadar kötü değildi. Geçtikleri dar aralık çok daha beterdi. Şimdi rüzgâr da sertleşmişti, Thomas Hudson dar geçitten geçerken, rüzgârı sırtında hissediyordu.

«Sırık tam ilerde.» dedi Gil. «Yalnızca bir ağaç dalıymış.»

«Gördüm.»

«Sırığı sancak tarafına al, Tom. Geçtik sayılır artık.»

Thomas Hudson sanki kaldırıma araba park edermiş gibi yaklaştırmıştı tekneyi kıyıya. Ama yaklaştığı yer kaldırımdan çok, eski bir savaş alanının çamurlu toprağını andırıyordu.

«Ne kadar çamur kaldırıyoruz?»

«Pek çok Tom. Bu geçidi geçince demir atabiliriz. Contrabando'nun bu tarafına. Ya da rüzgârdan korunmuş koyda,» dedi Antonio.

Thomas Hudson başını çevirince küçük, yeşil ve çok sevimli görünen Cayo Contrabando'yu gördü. «Tanrı cezasını versin!» dedi. «Adayı ve koyu avcı teknesi için tarayın. Gil, bundan sonraki iki sırığı görüyorum.»

«O sırığın iskele tarafına dümen kır.» dedi Antonio.

«Ben de öyle yapıyorum zaten.»

Kupkuru bir dal olan ikinci sırığı da geçtiler. Thomas Hudson sırığı uçuracakmış gibi sallayan bu rüzgârda altlarında gereğinden daha az su bulacağını düşündü.

«Çamur ne durumda?» diye sordu Antonio'ya.

«Epey fazla, Tom.»

«Bir şey görüyor musun, Gil?»

«Yalnızca sırıkları.»

Rüzgârla yükselen deniz, şimdi süt rengini aldığından ne dibini, ne de kıyıları görme olanağı kalmıştı.

İyi değil, diye düşündü Thomas Hudson. Ama onlar için de iyi değil. Üstelik yelkenli. Cok iyi denizci olmaları gerek. Şimdi onların eski kanaldan mı, yeni kanaldan mı geçtiklerini düşünmek zorundayım. Kılavuzlarına bağlı bir şey bu. Eğer gençse yenisinden geçer. Kasırganın uçurduğundan yani. Yaşlıysa alışkanlıktan ve daha güvenli olduğundan eskisini seçecektir

«Antonio, eski kanaldan mı geçmek istersin, yenisinden mi?»

«İkisi de boktan. Pek fark etmez.»

«Sen olsan ne yapardın »

«Contrabando'nun rüzgâr almayan yerine demir atar, suların yükselmesini beklerdim.»

«Sabaha geçebileceğimiz kadar yükselmez deniz.»

«Sorun da bu ya zaten. Sen bana ne yapardın diye sordun, ben de söyledim.»

«Orospu çocuğunu geçirmeyi deneyeceğim.»

«Tekne senin Tom. Ama onları biz yakalayamazsak, başkası yakalar nasıl olsa.»

«Cayo Frances, neden buralarda devriye uçuşları yapmıyor peki?»

«Bu sabah geçtiler ya! Görmedin mi?»

«Hayır. Neden söylemedin bana?»

«Gördüğünü sanmıştım. O küçük deniz uçaklarından biri.»

«Tüh!» dedi Thomas Hudson. «Ben heladayken geçmiş olacak, jeneratör de çalışıyordu.»

«Pek önemi yok artık,» dedi Antonio. «Tom bundan sonraki iki sırık kaybolmuş.»

«Sırıkları görüyor musun, Gil?»

«Göremiyorum.»

«Canı cehenneme!» diye söylendi Thomas Hudson. «Şu boktan adanın yakınından geçerken kuzeyinden güneye uzanan kumluktan uzak dururum olur biter. Sonra o ağaçlıklı büyükçe adanın yanından geçip eski ya da yeni kanala gireriz.»

«Doğu rüzgârı suyu alıp götürüyor.»

«Doğu rüzgârının da canı cehenneme!» Hıristiyanlıkla bağdaşamayacak kadar eski ve köklü bir küfür ediyormuş gibiydi. Denize açılan insanların, en büyük dostlarından birine sövdüğünün farkındaydı. Ama bir kere küfür ettikten sonra sözünü geri almadı. Bir küfür daha savurdu.

«Bunu demek istiyor olamazsın Tom,» dedi Antonio.

«Biliyorum.» Sonra kendi kendine, aklına ansı-

zın gelen şiiri okudu sözünü geri almak istercesine: 'Es, es ey batı rüzgârı. Es de yağmur yağsın. Tanrım, sevgilim kollarımın arasında, ben de yatağımda olayım yine.' Farklı boylamlardan esen aynı rüzgâr diye düşündü. İkisi de sadık ve dost rüzgârlardır. Tanrım, sevgilim kollarımın arasında, ben de yatağımda olayım yine, diye bir daha tekrarladı.

Su şimdi öylesine çamurluydu ki, ancak teknenin kenarlardan emdiği sularda yol alabiliyorlardı. George burundaydı iskandille, Ara da uzun bir sırık almıştı eline. Derinliği ölçüp kaptan köprüsüne bildiriyorlardı.

Thomas Hudson bütün bunların, daha önce gördüğü kötü bir rüya olduğundan emindi artık. Geçilmesi güç, pek çok kanaldan geçmişlerdi. Ama bu, hayatının bir anında olmuş olan başka bir şeydi. Belki de bütün hayatı boyunca olmuştu. Ama şimdi öyle yoğun bir biçimde yaşıyorlardı ki, kendini hem durumun tutsağı, hem de efendisi gibi buluyordu.

«Bir şeyler görebiliyor musun, Gil?»

«Hayır.»

«Willie'nin de buraya çıkmasını ister misin?»

«Hayır. Willie'nin göreceğini ben de görürüm.»

«Yine de yukarı gelse iyi olur bence.»

«Nasıl istersen Tom.»

On dakika sonra karaya oturmuşlardı.

15

Tekne bir kazıkla işaret edilmiş olması gereken kumluk ve çamurlu dibe oturmuştu. Sular, hızla çekilmesini sürdürüyordu. Rüzgâr sertleşmişti, sular iyice çamur rengi almıştı. İlerde iyice suya gömülmüş gibi görünen büyücek bir ada ve sol tarafta yine küçük küçük adacıklar vardı. Sağda ve solda sular çekildikçe ortaya çıkan sığlıklar görünüyordu. Thomas Hudson kıyı kuşlarının yem bulmak için sürüler halinde sığ yerlere indiğini görüyordu.

Antonio motoru indirmişti. Ara ile birlikte burun demiri ile iki hafif kıç demirini attılar.

«Burna bir demir daha ister mi dersin?» diye Thomas Hudson Antonio'ya sordu.

«Sanmıyorum, Tom.»

«Rüzgâr artarsa üstümüze gelen dalgalara iter bizi.»

«Sanmıyorum Tom, olabilir ama.»

«Rüzgâr yönüne hafif bir demir atalım da ağırını öteki yana çekelim. O zaman endişelenecek bir durum kalmaz.»

«Peki,» dedi Antonio. «Kötü bir yere düşmektense bir daha karaya oturmayı yeğlerim.»

«Öyle,» dedi Thomas Hudson. «Bunları daha önce de konuşmuştuk.»

«Yine de demir atmak en iyisi.»

«Biliyorum. Sana küçük bir demir atmanı ve büyüğünü kaydırmanı söylemiştim.»

«Olur Tom,» dedi Antonio.

«Ara demiri çekmeye bayılır.»

«Kimse demir çekmeyi sevmez.»

«Ara sever.»

Antonio gülümsedi. «Belki. Her neyse, seninle aynı fikirdeyim ben de.»

«Er geç aynı fikirde buluşuruz zaten.»

«Ama çok geç olmamalı bu.»

Thomas Hudson yapılan manevrayı izledi, sular çekildikçe ağaçların kara kara ağaç köklerinin ortaya çıktığı yeşil adaya baktı. Bu adanın güneyindeki koyda olabilirler, diye düşündü. Rüzgâr sabah saat ikiye üçe kadar esecek; herifler, bulundukları yerden çıkıp gün ışığında sular yükseldiğinde iki kanaldan birinden kaçmak isteyebilirler. Sonra geceleyin hiç endişe duymadan kalacakları o göl gibi büyük körfeze girebilirler. Işıkları da var, gölün ucunda çıkabilecekleri kocaman bir kanalları da. Her şey rüzgâra bağlı.

Karaya oturduklarından beri her şeyi ertelenmiş hissediyordu. Karaya oturduklarında teknenin sarsıntısını, sanki kendisi karaya oturmuşçasına hissetmişti. Oturdukları anda dibin, kayalık olmadığını bi-

liyordu. Ellerinde ve ayaklarının tabanlarında hissediyordu bunu. Ama yine de karaya oturma vücudunda bir yara varmış gibi gelmişti kendisine. Sonraları ancak, bir yaralanmanın verdiği duyguyu hissetmişti. Hâlâ kötü bir rüya görmüş ve bütün bunlar eskiden bir kere daha olmuş gibiydi. Ama böyle bir şey olmamıştı ve şimdi karaya oturmuşlarken geçici bir ertelenmeydi bu. Bunun yalnızca bir ertelenme olduğunu biliyor, yine de bununla rahatlıyordu.

Ara köprüye çıktı. «Dip sağlam, Tom. Demirleri halatla büyüğüne bağladık. Büyüğü kaldırınca hemen yola çıkabileceğiz. Kıç demirlerini de öyle bağladık.»

«Gördüm, teşekkür ederim.»

«Üzülme, Tom. Orospu çocukları öteki adanın ardında o'abilirler.»

«Üzülmüyorum, geciktik, işte, o kadar.»

«Bir araba kazası, ya da bir gemi kaybetmek gibi bir şey değil bu. Suların yükselmesini beklerken dibe oturduk, hepsi bu.»

«Biliyorum.»

«Her iki pervane de sağlam. Tekne yarıya kadar çamura saplanmış yalnızca.»

«Biliyorum, onu ben oturttum oraya.»

«Oturduğu gibi kolayca kalkacak.»

«Elbette.»

«Tom, üzüldüğün bir şey mi var?»

«Neden üzülecek mişim ki?»

«Bilmem. Sen üzülüyorsun, diye üzülüyorum ben de.»

«Üzülmenin canı cehenneme!» dedi Thomas Hudson. «Gil'le sen aşağı inin. Herkesin yemeğini yemesine ve neşeli olmasına dikkat et. Ondan sonra gider o adaya bakarız. Başka yapacak bir şey yok işte.»

«Willie ile ben şimdi gidebiliriz. Yemeği bek'ememize gerek yok.»

«Olmaz, ben daha sonra Willie ve Peters'le gideceğim.»

«Ben gitmeyecek miyim?»

«Hayır. Peters Almanca konuşuyor. Ama ona

gideceğini söyleme. Uyandır ve bolca kahve içmesini sağla.»

«Ben neden gitmiyorum?»

«Motor çok küçük de ondan.»

Gil büyük dürbünü Thomas Hudson'a verip Ara i'e aşağı indi. Thomas Hudson dürbünle adayı dikkatle tarayınca, ağaçlar çok yüksek olduğundan içerlerde ne olduğunu anlayamayacağını fark etti. Adanın sağlam topraklı tarafında mangrovların arasında başka ağaçlar da olduğundan yükseklik artıyor, at nalına benzeyen öteki tarafta gemi direğine benzer bir şey olup olmadığını görme olanağı kalmıyordu. Dürbün gözünü acıtınca yeniden kılıfına soktu ve kılıfı kayışından rafa astı.

Kaptan köprüsünde yine yalnız kalmaktan mutluydu, kısa bir an dinlendi bu zorunlu bekleyiş nedeniyle. Bataklıklardaki kıyı kuşlarını seyrediyor, onların çocukken kendisi için ne anlama geldiklerini düşünüyordu. Şimdi aynı şeyi duymuyordu onlar için ve onları artık hiç öldürmek istemiyordu. Ama çocukluğunda babasıyla nasıl bir kum çukuruna girip kuşları çekmek için ortalığa teneke kuşlar attıklarını ve sürü üzerlerine gelirken kendisinin nasıl ıslık çaldığını hatırlıyordu. Hüzünlü bir ıslıktı bu. Aynı ıslığı bir kere daha çalıp sürülerden birini geri döndürdü. Ama kuşlar karaya oturmuş geminin yanından dönüp, avlanmak için uzaklara uçtular.

Bir kere de ufku taradı büyük dürbünle. Tekne mekne yoktu ortalıkta. Belki de yeni kanaldan geçip iç geçitlerden birine varmışlardır, diye düşündü. Onları bir başkasının yakalaması hoş olurdu. Biz artık bir çarpışma olmadan yakalamalıyız onları. Bir motorlu sandala teslim olmayacaklardır.

Hep onlar gibi düşünmeye çalıştığından bıkmıştı artık. Sonunda gerçekten bıktım, diye düşündü. Ne yapmam gerektiğini bildiğim için işim kolay aslında. Görev şahane bir şey. Genç Tom'un ölümünden bu yana, görevli olmasaydım ne yapardım bilemiyorum. Resim yapardın, diye söylendi. Ya da yararlı bir şey yapardın. Belki. Görevini yapmak çok daha kolay ama.

Bu yararlı işte, diye düşündü. Buna karşı çıkma. Kurtulmana yardımcı oluyor. Hep buna çalışıyoruz zaten. Tanrı bilir onun ötesinde neler var. Bu herifleri çok iyi kovaladık, şimdi on dakika dinlen, sonra yine görevine devam et. Çok iyiymiş, diye söylendi. Çok, ama çok iyi kovaladık.

«Tom, bir şeyler yemek ister misin?» diye seslendi Ara.

«Aç değilim, evlat. Buzluktaki soğuk çayı isterim.»

Ara çayı uzattı. Thomas Hudson şişeyi alıp köprünün bir kenarına yaslandı. Soğuk çayı içerken karşılarındaki en büyük adaya bakıyordu. Mangrov ağaçlarının kökleri artık iyice ortaya çıkmıştı, ada sanki kazıklar üstünde duruyor gibiydi. Birden soldan gelen bir flamingo sürüsü gördü. Suyun üzerinde alçaktan uçuşları görülmeye değer bir manzaraydı doğrusu. Uzun boyunları yere eğikti, uyumsuz bacakları dimdik uzanmıştı geriye, pembe ve kara kanatlarını çırparken vücutları ve bacakları hiç kıpırdamıyordu. Kuşlar ilerde sağdaki çamurluğa doğru uçuyorlardı. Thomas Hudson, onların kara ve beyaz gagalarına, gökyüzündeki pembe renge baktı uzun uzun. Garip yapıları önemsizdi, ama yine de her biri kendisi için bir heyecan kaynağıydı. Kuşlar yeşil adaya geldiklerinde, adayı geçecekleri yerde birden sert bir biçimde sağa döndüler.

«Ara,» diye aşağı seslendi Thomas Hudson.

Ara yukarı çıktı. «Efendim Tom?»

«Altışar şarjörlü iç *ninos* çıkart, bir düzine el bombası ve orta boy ilk yardım çantasını alıp motora koy. Willie'yi de buraya gönder lütfen!»

Flamingolar sağ taraftaki sığlığa konmuşlar yiyecek bulmaya uğraşıyorlardı. «Şu kahrolasıca flamingolara bak,» dedi Willie.

«Adanın üzerinden uçarken korktular. Ya o tekne, ya bir başkası orada, eminim buna. Benimle gelmek ister misin, Willie?»

«Elbette.»

«Yemeğini bitirdin mi?»

«İdam mahkûmu esaslı bir yemek yedi.»

«Ara'ya yardım et öyleyse.»

«Ara da bizimle mi gelecek?»

«Almanca konuşabildiği için Peters'i alıyorum.»

«Onun yerine Ara'yı alsak olmaz mı? Dövüş çıkarsa Peters'le birlikte olmak istemem.»

«Peters çatışma çıkmasını önleyebilir. Dinle, Willie, ben tutsak istiyorum, kılavuzlarının öldürülmesini de istemiyorum, anladın mı?»

«Pek çok koşul ileri sürüyorsun, Tom. Biz üç kişiyiz, onlar ise sekiz dokuz. Kılavuzları olduğunu da kesin olarak bilmiyoruz ki.»

«Biliyoruz.»

«Bu kadar soylu olmayalım artık.»

«Sana gelmek isteyip istemediğini sormuştum.»

«Geliyorum,» dedi Willie. «O Peters olmasaydı...»

«Peters çarpışacaktır. Antonio ile Henry'yi yukarı yolla, lütfen.»

«Onların orada olduklarını mı sanıyorsun, Tom?» diye sordu Antonio.

«Bundan eminim.»

«Ben de sizinle gelemez miyim?» diye Henry atıldı.

«Hayır. Motor üç kişi alıyor. Bize bir şey olursa, sular yükselip de tekne çıkmaya kalkıştığında 50'likle mıhla onu. Sular yükseldikten sonra ancak uzun körfezde bulabilirsin bir daha. Hasar almış olacak. Belki dışarı bile çıkamaz. İmkân bulursan bir tutsak al ve Cayo Frances'e götür.»

«Peters yerine ben gidemez miyim?» diye sordu Henry.

«Hayır Henry, kusura bakma. Peters Almanca konuşuyor. İyi bir mürettebatın var,» dedi sonra Antonio'ya. «Bizim işimiz yolunda giderse Willie ile Peters'i teknede bırakıp motorla bir tutsak getireceğim buraya.»

«Son tutsağımız çok yaşamamıştı.»

«Kuvvetli ve sağlıklı bir tane getirmeye çalışacağım. Git her şeyi hazırla şimdi. Ben bir süre flamingolara bakmak istiyorum.»

Thomas Hudson kaptan köprüsünde durup fla-

mingolara baktı. Yalnızca renkleri değil, diye düşündü. O gülpembesi üstündeki siyah değil yalnızca. Boyları da. Üstelik ayrıntıları tek tek alındığında çirkin kuşlar, ama yine de sapık bir biçimde güzel. Çok eski çağlardan kalma bir kuş olabilir bu.

İnce ayrıntılarını görmek istemediği için dürbünle bakmıyordu. Boz rengi arka planda, o pembemsi kütleyi istiyordu yalnızca. İki sürü daha gelmişti bu arada, kıyı kendisinin resmetmeye cesaret edemeyeceği renklere bulanmıştı. Ya da cesaret eder ve yapardım, diye düşündü. Bu yola çıkmadan flamingoları görmek hoş bir şey. Onlara endişelenecek, ya da fazlaca düşünecek zaman tanımamalıyım.

Thomas Hudson köprüden indi. «Gil, yukarı çık ve dürbününü adadan ayırma. Henry, biraz fazlaca gürültü kopar ki adanın arkasından avcı teknesi çıkarsa, burnuna bir salvo indirmeye hazır ol. Herkes dürbünlerini alsın ve kurtulanları izlesin, onları sabaha da avlayabilirsiniz. Motorun delinen yerlerini onarıp kullanırsınız. O teknenin de bir sandalı var, eğer fazla bir zarar vermezsek onun da deliklerini tıkayıp kullanabiliriz.»

«Başka bir emrin var mı?» diye sordu Antonio.

«Barsaklarınızı tıkamayın ve temiz bir hayat yaşamaya bakın. Biz az sonra döneriz. Haydi bakalım, bay orospu çocukları, gidelim artık.»

«Büyükannem her zaman benim orospu çocuğu olmadığımı söylerdi,» dedi Peters. «Benim memleketteki en sevimli, en meşru bebek olduğumu ileri sürerdi.»

«Annem de benim için öyle derdi,» dedi Willie. «Nereye oturalım, Tom?»

«Sen burna geç, ama istersen ben geçerim.»

«Haydi bin de dümene geç,» dedi Willie. «Esaslı bir gemin var işte şimdi.»

«Çalışıyorum, işte,» dedi Thomas Hudson. «Lütfen buyrun, Bay Peters.»

«Geminize ayak basmaktan mutluluk duyuyorum, amiralim.»

«Rasgele,» dedi Henry.

«Geber,» diye seslendi Willie. Motor çalıştı, şim-

di suyun içinde alçakta durdukları icin batmış gibi görünen ado siluetine doğru yol aldılar.

«Yanına yanaşacağım ve seslenmeden atlayacağız.»

Biri burunda biri ortada, iki adam başlarını salladılar.

«Halatını sallandır. Görünse bile vız gelir,» dedi Thomas Hudson.

«Nereye saklayacağımı bilemiyorum,» dedi Peters. «Büyükanamın katırlarından biriymiş gibi hissediyorum kendimi.»

«Katır ol öyleyse. Esaslı hayvandır.»

«Tom, kılavuz hakkındaki o palavraları hatırlamak zorunda mıyım?»

«Hatırla ama kafanı da kullan.»

«Eh, artık bir sıkıntımız kalmadı,» dedi Peters.

«Artık sussak iyi olur. Üçümüz de aynı anda atlayacağız tekneye. Herifler aşağıdaysalar Almanca olarak ellerini kaldırıp yukarı çıkmalarını söyle. Sesimiz motorun gürültüsüne rağmen uzaklardan bile duyulabileceği için konuşmayalım artık.»

«Ya gelmezlerse?»

«Willie bir elbombası atar içeri.»

«Peki ya güvertedeyseler?»

«Güverteyi tarayacağız o zaman. Ben arkayı, Peters ortayı, sen de burnu.»

«Ondan sonra mı atacağım elbombasını?»

«Elbette. Kurtarabileceğimiz yaralıları kurtarmamız gerek, o yüzden getirdim ilk yardım çantasını.»

«Ben bizim için getirdin sanmıştım.»

«Aynı zamanda bizim için de. Şimdi susalım artık. Anlaşıldı mı?»

«Anlaşıldı,» dedi Willie.

«Kıçımızı tıkamak için mantar verildi mi?» diye sordu Peters.

«Bu sabah uçoktan atmışlardı. Sen seninkini almadın mı?»

«Hayır. Büyükanam benim Güneydeki en güç sindirim yapan bebek olduğumu söylerdi. Bezlerimden birini müzeye koydular.»

«Palavrayı kesin artık,» diyen Willie yüksek ses-

le konuşmamak için arkasına yaslandı. «Bu işi gün ışığında mı yapacağız, Tom?»

«Şimdi.»

«Felaket,» dedi Willie. «Hırsızların ve orospu çocuklarının arasına düştüm desenize.»

«Willie, sus artık, biraz da dövüşmeni görelim. bakalım.»

Willie başını salladı, sağlam gözüyle kızılkahverengi kökleri üstünde ayakta duruyor gibi görünen yeşil ağaçlıklı adaya baktı.

Burnu dönmeden önce bir kere daha konuştu. «O köklerin arasında esaslı midyeler var.»

Thomas Hudson başını salladı.

16

Adanın burnunu döner dönmez gördüler avcı teknesini. Tekne burnu kıyıya yakın duruyordu, direğini sarmaşıklarla kapatmışlar, güvertesini de yeni kesilmiş mangrov dallarıyla örtmüşlerdi.

Willie arkasına yaslanıp ağzını Peters'in kulağına dayadı. «Sandalı ortalarda yok, Tom'a söyle.»

Peters'in şişmiş, çilli yüzü arkaya döndü. «Sandalı yok, Tom. Kıyıya çıkan olmalı.»

«Yanaşıp batırırız,» dedi Thomas Hudson. «Plan aynı. Willie'ye söyle.»

Peters öne eğilip Willie'nin kulağına yakın konuştu, Willie başını salladı. Sonra parmaklarıyla alışılmış sıfır işareti yaparak elini kaldırdı. Göt deliği gibi, diye düşündü Thomas Hudson. Küçücük motorlarının gücü elverdiğince hızla yanaştılar tekneye, Thomas Hudson sandalı çarptırmadan teknenin bordasına dayadı. Willie avcı teknesinin kancasını yakalayıp çekti, gerdi, üçü de bir anda fırladılar güverteye. Ayaklarının altında yeni kesilmiş kokularıyla mangrov dalları vardı. Thomas Hudson, sanki yine rüyadaymış gibi gördü sarmaşıklarla örtülü direği. Ön ve arka ambar kapakları açık ve üzerleri dallarla örtülüydü. Güvertede kimse yoktu.

Thomas Hudson, Willie'nin ileri gitmesini işaret

ederek, makineli tüfeğiyle kapaklardan birinin başına geçti. Tüfeğin emniyeti açıktı. Çıplak ayakları altında dalların yuvarlaklığını, yaprakların kaypaklığını ve ahşap güvertenin sıcaklığını hissediyordu.

Peters'e, «Eller yukarda dışarı çıkmalarını söyle,» dedi.

Peters boğuk ve kaba bir Almancayla konuştu. Kendisine ne karşılık veren oldu. ne de başka bir şey.

Thomas Hudson, büyükanasının torunu bayağı iyi konuşuyor, diye düşündü. «Onlara on saniye tanıdığımızı, kendilerine savaş tutsağı olarak davranacağımızı söyle. Ona kadar say.»

Peters'in sesi tüm Almanların kaderlerinin sesi gibi çıkıyordu. Çok etkili bir sesi var, diye düşünen Thomas Hudson, tekneye ait kayığın ortalarda olup olmadığını görmek için çevresine bakındı. Ancak yalnızca kahverengi köklerle, mangrov ağaçlarının yeşilliğini görebildi.

«Ona kadar sayıp bir tane salla içeri,» dedi. «O ön ambar kapağına dikkat et, Willie.»

«Üstü lanet dallarla örtülü zaten.»

«Peters çekilince elbombasını elinle it içeri, sakın atma.»

Peters ona kadar saydı, sonra orada makinelisi kolunun altında bir beyzbolcu gibi dururken dişleriyle bir elbombasının pimini çekti, bir an bombayı sanki ısıtıyormuş gibi avcunda tuttu ve sonra hafif bir el hareketiyle ambarın karanlığından içeri yuvarladı.

Thomas Hudson ona bakarken, büyük bir aktör diye düşünüyordu, aşağıda kimsenin olmadığını sanıyor.

Thomas Hudson, makinelisini ambar ağzından ayırmadan kendini yere attı. Peters'in elbombası alev çıkararak patlarken, Willie'nin de ön ambara bir tane atmak için dalları araladığını gördü. Tam o anda sarmaşıkla örtülü direğin sağından, Willie'nin üzerinde uğraştığı ambar kapağını örten dallar arasından bir namlu göründü. Thomas Hudson beş el ateş etti. Willie'nin bombası da büyük bir parıltıyla

patladı aynı anda. Thomas Hudson, Willie'nin güverte su boşaltma deliğinin orada, bir elbombasının pimini daha çıkarmakta olduğunu gördü. Peters yan yatmış, başı küpeşteye yaslanmıştı, başından kanlar boşanıyordu.

Willie'nin attığı bomba patlamadan önce, teknenin içinde yuvarlandığından bu kez değişik bir gürültü çıkarmıştı.

«Daha başka eşşoğlu kalmış mıdır dersin?» diye seslendi Willie.

«Ben de buradan bir tane atacağım,» dedi Thomas Hudson. Büyük ambardan açılabilecek bir ateşten korunmak için yana kaçarak boz, ağır ve oturaklı elbombasının pimini çekip kıç güvertesine doğru yuvarladı. Bir çatırtı, ardından bir gümbürtü koptu, güvertenin tahtalarının havaya uçtuğu yerden dumanlar yükseldi.

Willie, Peters'e bakıyordu. Thomas Hudson da onun yanına gidip adamına baktı. Her zaman olduğundan pek farklı görünmüyordu Peters.

«Eh, çevirmenimizi yitirdik,» dedi Willie. Sağlam gözü seyiriyordu, ama sesi titremiyordu.

«Tekne hızla batıyor,» dedi Thomas Hudson.

«Zaten karaya oturmuştu. Ama şimdi yan yatıyor.»

«Daha pek çok bitmemiş işimiz var, Willie.»

«Berabereyiz. Onlardan biri bizden biri. Ama lanet tekneyi de batırdık.»

«Sen hemen gemiye dön ve Ara ile Henry'yi getir buraya. Antonio'ya gemiyi sular yükselir yükselmez buruna yanaştırmasını söyle.»

«Önce bir aşağı bakayım.»

«Ben bakarım.»

«Hayır, bu benim işim,» dedi Willie.

«Nasılsın evlat?»

«Fena değil. Ama Bay Peters'i kaybettiğimize üzüldüm. Yüzüne örtecek bir bez falan bulayım bari. Gemi yan yattığına göre başını da yukarı çekmeliyiz.»

«Burundaki Alman ne durumda.»

«Paramparça oldu.»

Willie, Ara ile Henry'yi getirmeye gitmişti. Thomas Hudson teknenin yüksek küpeştesinin ardına uzanmıştı. Ayakları ambar kapağına dayalıydı, kayığı gözetliyordu. Peters kapağın öteki tarafında yatıyordu, yüzüne bir Alman denizci gömleği örtmüşlerdi. Onun bu kadar uzun boylu olduğunun hiç farkında değildim, diye düşündü Thomas Hudson.

Willie ile tekneyi aramışlardı, aşağısı berbattı. İçerde bir tek Alman vardı. Peters'i asker sanıp öldürmüştü o da. Teknede bir Schmeisser makinelisiyle, kapağı kerpeten ya da konserve açacağı ile açılmış modeni bir kutuda iki bin mermi bulmuşlardı. Silah bulamadıklarına göre karaya çıkanlar silahlı olmalıydılar. Kayık da güvertedeki izlerine bakılacak olursa beş metrelik filan olmalıydı. Yiyecekleri vardı hâlâ. Çoğu kurutulmuş balık ile sertleşmiş domuz kavurmasıydı. Peters'i vuran, teknede bıraktıkları yaralıydı. Bacağındaki ağır yara ile sol omzunun etli kısmındaki yara, epey iyileşmişti. Kıyının, Batı Hind Adalarının haritaları ile bir karton Camel sigarası vardı. Gemide kahve, çay ya da içki yoktu.

Şimdi ne yapacaklarıydı önemli olan. Neredeydiler? Avcı teknesindeki küçük çatışmayı görmüş ya da duymuş olabilirlerdi, ya da eşyalarını almak için tekneye dönebilirlerdi. Motorlu sandalla bir kişinin tekneden ayrıldığını görmüşlerdi belki de, silah seslerinden ve elbombalarının patırtısından da, üç kişinin öldüğü sonucunu çıkartabilirlerdi. Yiyecekler ya da sakladıkları başka malzeme için gelip karanlıkta kara yönünde kaçabilirlerdi. Bindikleri sandalı sular yükselince nasıl olsa kurtarırlardı.

Sandal da epey sağlam olmalıydı. Thomas Hudson'ın telsizcisi olmadığından sandalı izlenmesi için tanımlayamayacaktı. Ayrıca adamlar istedikleri takdirde gece gemiye de saldırabilirlerdi. Bu her ne kadar uzak bir olasılık bile olsa.

Thomas Hudson elinden geldiğince ayrıntılı düşünmeye çalışıyordu. Bona kalırsa ağaçların arasına

girip sandalı kıyıya çekip saklarlar, diye bir karara vardı sonunda. Arkalarından gidecek olursak bizi kolaylıkla pusuya düşürebilirler. Sonra da açık iç körfeze girip Cayo Frances'in yanından geçmek için gece olmasını beklerler. Kolay bir iş olur bu. Yiyecek bulurlar, ya da baskın yapıp istediklerini ele geçirirler ve hep batıya giderek Havana'daki Alman üslerinden birine sığınırlar. Orada saklarlar onları. Ya da daha iyi bir tekne ele geçirip yollarına devam ederler.

Çalarlar belki de. Cayo Frances'e uğrayıp raporumu vermem, Peters'in cesedini teslim etmem ve yeni emirlerimi almam gerek. Havana'ya varana kadar başımız belaya girmez. Frances'te yalnızca bir yarbay var, bize güçlük çıkarmaz o, Peters'i de orada bırakabiliriz.

Oraya kadar idare edecek buzum var elimde. Oradan benzin, Caibarien'den de yeni buz alırım.

Bu adamları şöyle, ya da böyle yakalayacağız sonunda. Ama Willie'yi, Ara'yı, Henry'yi boşuboşuna ağaçlar arasında ölüme terk edemem. Teknedeki duruma bakılırsa sekiz kişiler. Bugün onları apansız yakalayacaktım, ama onlar çok kurnaz ve şanslı olduklarından, ya da hep becerikli olduklarından bu fırsatı kaçırdım.

Bir kişi kaybettik o da telsizcimizdi. Ama onlar da teknelerinden oldular. Şimdi sandalı gördüğümde batırırım, adayı da ablukaya alıp avlarım onları. Ama üç kişiyle sekiz kişiye karşı çıkmam. Sonra benim canıma okurlar. Zaten başım belada Peters'i kaybettim diye, başıbozuklardan birini kaybetsem aldırmazlar bile. Ama benimle gemim için hiç de aynı şey değil bu.

Artık gelseler, diye düşündü. O heriflerin teknede neler olup bitiyor diye gelmelerini ve kendi başıma adı sanı olmayan bir çatışmaya girmeyi istemem. Ne yapıyorlar acaba? Belki de midye avına çıkmışlardır Willie midyeden söz etmişti. Belki de bir uçak gelir de tekneyi görür korkusuyla avcı teknesine çıkmak istemiyorlardır Ama artık o uçakların saat kaç-

ta geçtiklerini bilmeleri gerek. Gelseler de bitse bu iş. İyi bir yerde bulunuyorum şu anda, tekneye çıkmaya çalışmadan nasıl olsa atış menziline gireceklerdir. Bizim güverteye atladığımızı gören o yaralı adam neden o zaman ateş etmedi acaba? Motorun sesini duymuş olmalıydı. Belki de uyuyordu. Motor, oldukça az gürültü çıkarıyordu.

Bu işte pek çok soru var ve ben bunların hepsine doğru dürüst karşılık bulabildiğimden hiç de emin değilim. Tekneye çıkmamalıydık belki de. Ama bunu yapmam gerekiyordu bence. Tekneyi batırdık, bir adam öldürdük ve Peters'i kaybettik. Çok parlak sonuç sayılmaz, ancak yine de hiç yoktan iyidir.

O anda motor sesini duyunca başını çevirdi. Motorun burnu döndüğünü gördü. İçinde bir kişi vardı. Kıçtaki Ara. Ama sandalın suya gömülmüş olduğunu görünce Willie ile Henry'nin yere yatmış olduklarını anladı. Willie gerçekten akıllı, diye düşündü. Şimdi adadakiler motorda bir kişi olduğunu görecekler ve onun motoru götüren kişi oimadığını anlayacaklar. Bunun pek kurnazca bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Willie'nin kafasından çıkma bir şey olmalı ama.

Motor, teknenin arkasına yanaştı, Thomas Hudson Ara'nın geniş göğsünü, uzun kollarını, şimdi çok ciddi olan esmer yüzünü, sinirden titreyen bacaklarını gördü. Henry ile Willie başlarını kollarına dayamış yere yüzükoyun uzanmışlardı.

Adadan görünmeyecekleri tarafa gelince Ara küpeşte demirini tuttu. Willie yan dönüp, «Bin ve Tom'un yanına git Henry.» dedi. «Ara silahını verir. Peters'in de silahı var.»

Henry yan yatmış tekneye sürünerek tırmandı. Yanından geçerken şöyle bir baktı Peters'e.

«Merhaba, Tom.»

Thomas Hudson Henry'nin kolunu tutup alçak sesle, «Buruna geç ve sakın kalkma.» dedi. «Küpeşteden yukarda görünmemeye çalış.»

«Olur, Tom.» İriyarı adam sürünerek buruna doğru gitti. Peters'in bacakları üzerinden geçerken makineli tüfeğini ve şarjörlerini aldı, şarjörleri beline

sıkıştırdı. Peters'in cebinden aldığı elbombalarını da kemerine taktı. Peters'in bacaklarını okşadıktan sonra, iki makineliyi namlularından tutup burundaki yerini aldı.

Thomas Hudson onun parçalanmış dollar üzerinden geçerken parçalanmış ön ambar kapağına baktığını gördü. Henry'nin yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Küpeştenin altına gelince iki makineliyi sağ elinin yanına koydu, Peters'in tüfeğini kontrol edip yeni bir şarjör taktı. Öteki şarjörleri küpeşte boyunca sıralayıp elbombalarını da elinin erişebileceği bir yere yerleştirdi. Thomas Hudson onun yerini alıp adanın yeşilliğini incelemeye başladığını görünce motorun dibinde yatan ve sakat gözünü de güneş girmemesi için kapatmış olan Willie'ye dönüp konuştu. Willie'nin üzerinde rengi solmuş krsa kollu haki bir gömlek, yırtık pırtık bir şort ve ayağında lastik ayakkabılar vardı. Ara kıçta oturuyordu. Thomas Hudson onun simsiyah saçlarına ve iri elleriyle küpeşteyi nasıl sıkıca kavradığına dikkat etti. Bacakları hâlâ titriyordu. Thomas Hudson onun bir eylemden önce ne kadar heyecanlandığını, ama iş bir kere başladıktan sonra da ne kadar mükemmel olduğunu bilirdi.

«Bir şeyler düşündün mü, Willie?» diye sordu.

Willie sağlam gözünü açıp ötekisini güneşe karşı kapalı tuttu.

«Adanın öteki ucuna gidip neler olduğuna bakmama izin vermeni istiyorum. Onların buradan kaçmalarına göz yumamayız.»

«Ben de seninle geleceğim.»

«Olmaz, Tommy. Bu boku iyi bilirim, benim mesleğim bu.»

«Yalnız gitmeni istemiyorum.»

«Bunun başka yolu yok. Bana güven, Tommy. Ara buraya döner ve onları kaçmak zorunda bırakırsam burada sana yardımcı olur. Herhangi bir şey olmazsa da gelir beni alır.»

Şimdi her iki gözünü de açmış Thomas Hudson'a parası olsaydı gerçekten ihtiyacı olan bir malı satmak isteyen bir adam gibi bakıyordu.

«Seninle gitmem daha iyi olur.»

«Çok gürültülü olur. Tom. Sana bu boku iyi bildiğimi söylüyorum. Uzmanım ben. Benim gibisini bulamazsın bir daha.»

«Pekâlâ, git öyleyse. Ama sandallarını parçala mutlaka.»

«Ne yapacağımı sanıyordun yani? Gidip otuz bir mi çekecektim?»

«Gideceksen bir an önce git.»

«Tom, iki tuzak hazırladın şimdi. Gemi ve burası. Ara senin ikisi arasında gidip gelmeni sağlıyor Burada da sağlık nedeniyle ordudan atılmış bir denizciden başka kaybedecek bir şeyin yok. Nedir seni böyle düşündüren?»

«Çok konuşuyorsun,» dedi Thomas Hudson. «Haydi cehennem ol git ve Tanrı senden razı olsun.»

«Geber,» dedi Willie.

«İyi görünüyorsun,» dedi Thomas Hudson; Ara'ya İspanyolca ne yapacaklarını anlattı.

«Zahmet etme,» dedi Willie. «Ben yattığım yerden anlatırım ona.»

«Hemen dönerim, Tom,» dedi Ara.

Thomas Hudson onun motoru çalıştırmasını ve sandalın uzaklaşmasını seyretti. Ara'nın geniş sırtı ve kara başı görünüyordu. Willie yattığı yerde dönmüş, rahatça konuşabilmek için başını Ara'nın ayaklarına yaklaştırmıştı.

İyi yürekli, cesur ve değersiz orospu çocuğu, diye düşündü Thomas Hudson. Aslan Willie. Her şeyi bırakmaya başladığım anda benim için karar verdi. Durum boktan olduğunda deniz piyadesinden, hatta hastalıklı bir deniz piyadesinden iyisi yoktur yine de. Durum da boktan şimdi. Talihin açık olsun, Bay Willie. Ve sakın geberme.

«Nasılsın, Henry?» diye sordu yavaşça.

«İyiyim, Tom. Willie adaya gitmek istemekle büyük bir cesaret örneği gösterdi, değil mi?»

«Cesaret sözünü bile bilmez o. Bunu yalnızca görevi olarak görüyor o kadar.»

«Onunla arkadaş olmadığıma üzüldüm şimdi.»

«Durum kötüleştiğinde herkes herkesin dostudur.»

«Bundan sonra arkadaş olacağım onunla.»

«Bundan sonra pek çok şey yapacağız,» dedi Thomas Hudson. «Bir an önce başlasın artık...»

18

Kızgın güverteye uzanmış adayı gözetliyorlardı. Sırtları güneşte kavruluyor, ama esen rüzgâr da serinlemelerini sağlıyordu. O sabah adada gördükleri yerli kadınlar gibi esmerleşmişti sırtları. Sabah, sanki bir ömür boyu önceydi, diye düşündü Thomas Hudson. Sabah ve açık deniz ve o uzun mercan kayalıkları, karanlık dipsiz tropik deniz, tüm hayatı kadar uzaktı şimdi kendisinden. Bu rüzgârla açık denize çıkar, Cayo Frances'e varırdık, diye düşündü. Peters onların telsizine cevap verebilir ve hepimiz bu gece buz gibi biralarımızı içerdik. Düşünme oğlum bunları. Yapman gereken şey buydu.

«Henry, ne yapıyorsun?» diye sordu alçak sesle.

«İyiyim Tom. Elbombası güneşten patlamaz, değil mi?»

«Patladığını görmedim. Ama güneş etkinliğini arttırır.»

«Ara'da su vardır umarım.»

«Su aldığını hatırlamıyor musun?»

«Hayır Tom. Ben kendi eşyalarıma dikkat ederken ona bakmamıştım.»

Rüzgârın ters yönünden gelen motor sesini duydular. Thomas Hudson başını yavaşça çevirince, motorun burnu dönmekte olduğunu kördü. Ara kıçtaydı ve sandal suyun epey üstündeydi. Bu kadar uzaktan bile Ara'nın kara saçları, geniş omuzları seçilebiliyordu. Thomas Hudson başını yine adaya çevirince bir balıkçıl kuşunun ortadaki ağaçların arasından yükselip uçtuğunu gördü. Sonra iki kuş daha havalanıp hızlı kanat çırpışlarıyla küçük adaya doğru uçtular.

Henry de görmüştü kuşları. «Willie iyice giriyor adanın içine,» dedi.

«Öyle. Kuşlar adanın ortasındaki yüksek tepeden havalandılar.»

«Oyleyse adada başka kimse yoktu.»

«Eğer kuşları korkutan Willie ise.»

«Bir güçlükle karşılaşmadıysa Willie'nin şimdi oralarda olması gerekir.»

«Ara geliyor, yat yere.»

Ara sandalı avcı teknesinin karadan görünmeyen yanına yanaştırıp, kancayı küpeşteye fırlattı ve bir ayı çevikliğiyle güverteye çıktı. Boynuna asılı bir ipin ucunda bir su şişesi ve boş bir cin şişesine doldurduğu çay vardı. Sürünerek gelip Thomas Hudson'ın yanına uzandı.

«Biraz su ver artık,» dedi Henry.

Ara eşyalarını Thomas Hudson'ınkilerin yanına bıraktı, boynundaki olta ipinden su şişesini çıkartıp yana yatmış güvertede sürünerek Henry'nin yanına gitti.

«Iç, ama yıkanma.»

Henry'nin sırtına bir şaplak indirip yine sürünerek Thomas Hudson'ın yanına döndü.

«Tom,» çok alçak sesle konuşuyordu, «hiçbir şey görmedik. Willie'yi buranın tam karşısına düşen öteki tarafa çıkartıp tekneye döndüm. Antonio'ya her şeyi iyice anlattım. Sonra motora benzin doldurdum, bir de yedek bidonla buzlu çayı ve suyu aldım.»

«Güzel.» Thomas Hudson güvertenin biraz aşağısına kayıp buzlu çayı içti.

«Çay için çok teşekkür ederim.»

«Antonio'nun aklına geldi. Aceleyle çok şeyi unutuyoruz.»

«Kıça kayıp orasını emniyete al.»

«Peki, Tom.»

Orada güneş ve rüzgâr altında yatıp gözlerini adaya diktiler üçü de. Arada sırada bir ya da birkaç kuş havalanıyordu, bunların ya Willie, ya da ötekiler tarafından ürkütüldüğünü biliyorlardı.

«Willie kuşlara sinir oluyordur,» dedi Ara. «Giderken aklına gelmemişti bu.»

«Havaya balon uçurmaktan farksızdır,» dedi Thomas Hudson omzu üzerinden bakarken.

Artık hoşlanmıyordu bu işten. Adadan pek fazla kuş havalanıyordu. Ötekilerin orada olduklarına inanmak için ne gibi nedenleri vardı şimdi? Bir kere adaya neden gitsinlerdi? Güvertede öylece yatarken hem kendisinin, hem Willie'nin aldandığını düşünüyordu. Ama belki de aldanmadık. Yine de bu kadar kuşun havalanması iyiye işaret değil. O anda kıyıya yakın bir yerden bir çift balıkçıl havalanınca Henry'ye döndü. «Henry, lütfen ön ambar kapağına git ve adanın içlerini gözetle.»

«Orası berbat ama.»

«Biliyorum.»

«Pekâlâ, Tom.»

«Şarjörlerinle elbombalarını bırak. Cebine bir tek elbombası koy ve makinelini al.»

Henry ambara girip oradan kanalı örten küçük adalara baktı. Yüz ifadesi değişmemişti. Ama bunun için de epey çaba harcıyordu.

«Kusura bakma, Henry. Bir süre böyle idare edeceğiz.»

«Kusura falan baktığım yok.» Henry'nin asık yüzü birden gevşedi, gülümsedi. «Yazı böyle geçirmeyi düşünmemiştim de.»

«Ben de. Ama durum şimdi o kadar kesin değil.»

Mangrov ağaçları arasından bir balaban kuşu yükseldi, Thomas Hudson kuşun sesini duydu, heyecanla rüzgâr yönünde uçuşuna baktı. Sonra kuşların uçup konmalarına bakarak Willie'nin yolunu izledi. Kuşlar havalanmayınca, artık dönmekte olduğunu tahmin ediyordu. Bir süre sonra havalanma başlayınca Willie'nin adanın rüzgâr alan yönünü taradığını anladı. Üç çeyrek saat sonra büyük bir balıkçıl kuşunun korkuyla havalanıp rüzgâr yönüne doğru kanat çırptığını gördü. Ara'ya, «Şimdi çıkar artık,» dedi. «Buruna gidip onu alsan iyi olur.»

«Onu gördüm,» dedi Ara az sonra. «El salladı. Kıyının hemen ötesinde yatıyor.»

«Git onu getir, ama sandalda oturmasın, yatsın yine.»

Ara silahı elde olarak sandala indi. Cebine birkaç da elbombası yerleştirmişti. Motorun kıçına oturdu.

«Çay şişesini atar mısın, Tom?»

Ara işi sağlama bağlamak için şişeyi tek eliyle değil de iki eliyle yakaladı. Normal olarak elbombalarını da tek elle yakalar, fünyesini dişleriyle sökerdi. Ama çay Willie içindi ve Willie'nin, bir sonuç alamamışsa da, nelerden geçtiğini biliyordu. Şişeyi kıç altına yerleştirirken, hâlâ soğuk olduğunu umdu.

«Ne diyorsun, Tom?» diye sordu Henry.

«Şu an için çuvalladık.»

Motor az sonra teknenin yanına yanaşmıştı, Willie yere uzanmış, çay şişesini iki eliyle tutuyordu. Elleri ve yüzü, deniz suyuyla yıkamasına rağmen kan içindeydi. Gömleğinin kollarından biri parçalanmıştı. Yüzü sivrisinek sokmalarıyla şişmişti. Etinin açıkta olan her yeri şiş şişti.

«Hiçbir bok yok, Tom. O adaya ayak bile basmamışlar. Sen de ben de pek kurnaz değilmişiz.»

«Öyle.»

«Ne diyorsun?»

«Karaya oturduktan sonra içerlere gitmişlerdir. Kanalları keşfetmek için mi yoksa kalmak için mi, bilemem.»

«Bizim teknelerine bindiğimizi görmüşler midir dersin?»

«Her şeyi de görmüş olabilirler hiçbir şey görmemiş de.»

«Rüzgâr yönünde olduklarından duymuş olabilirler.»

«Evet, olabilirler.»

«Şimdi ne yapıyoruz?»

«Gemiye dön; Ara'yı, beni ve Henry'yi alması için gönder. Hâlâ gelebilirler.»

«Ya Peters ne olacak? Onu alabiliriz.»

«Şimdi al öyleyse.»

«Tommy yanlış tarafa siper aldın,» dedi Willie.

«İkimiz de yanıldık ve ben sana öğüt falan vermeye kalkışmıyorum.»

«Biliyorum. Ara Peters'i yükledikten sonra arka ambara ineceğim.»

«Tek başına yüklesin. Siluetleri görebilirler. Ama dürbünleri olmadan güvertede yatan düz bir cismi fark edemezler.»

Thomas Hudson, Ara'ya durumu açıkladı, Ara tekneye çıkıp Peters'i rahatlıkla, pek fazla umursamadan kaldırdı. Yalnız bezi başının arkasından düğümlenmişti. Ne fazla şefkatli, ne de fazla kabaydı. Cesedi kaldırıp baş aşağı motora iterken yalnızca, «Cok katılaşmış,» dedi.

«Ölülere o yüzden öyle derler,» dedi Willie. «Duymamış mıydın?»

«Biz *fiambres* deriz, hani lokantada soğuk balık ya da soğuk et istediğin zaman söylediğin gibi. Ama ben Peters'i düşünüyordum. Öylesine çevikti ki.»

«Onu hemen götürürüm, Tom. Bir şey ister misin?»

«Şans,» dedi Thomas Hudson. «Yaptığın keşif hareketi için teşekkürler, Willie.»

«Her zamanki bokluk,» dedi Willie.

«Gil sıyrıklarına tentürdiyot sürsün.»

«Sıyrıklarına sıçayım. Ben artık orman insanı olacağım.»

Thomas Hudson ile Henry ambar kapaklarından eğrili büğrülü ada dizisi ile iç kanalı oluşturan uzun koya bakıyorlardı. Almanların o küçük yeşil adalardan daha yakında olamayacaklarını bildiklerinden alçak sesle konuşmaya gerek duymuyorlardı.

«Sen gözetle,» dedi Thomas Hudson. «Ben onların cephanelerini denize atıp aşağıya bir daha bakacağım.»

Aşağıda daha önce gözüne çarpmayan pek çok şey görmüştü. Cephane sandığını güverteye çıkartıp suya itti. Schmeisser makineli tabancanın çalışmadığını görmüş, onu kendi eşyalarının yanına koymuştu.

Ara söküp yapar, diye düşündü. Hiç olmazsa

onu neden almadıklarını biliyoruz artık. O yaralıyı karşılayıcı olarak mı bırakıp gittiler acaba? Yoksa adamı rahat bir yere yerleştirip keşfe mi çıktılar? Neler gördüler ve neler biliyorlar?

«O cephaneyi kanıt olarak saklasak mıydı?» diye sordu Henry.

«Kanıt aşamasını çoktan geride bıraktık artık.»

«Yine de insanın elinde kanıt olması iyi bir şeydir. Ne kadar ukala olduklarını bilirsin. bütün bu olanları kuşku ile karşılayacaklardır. Hatta kuşkuya bile değer bulmayacaklardır belki de. Son olayı hatırladın mı, Tom?»

«Hatırladım.»

«Gemi Missisipi'nin ağzına kadar gitmişti, hâlâ kuşkulu gözüyle bakıyorlardı.»

«Doğru.»

«Cephaneyi saklasaydık keşke.»

«Henry, lütfen sakin ol,» dedi Thomas Hudson. «Adadaki kıyımın ölüleri ortada. Onlardan çıkardığımız Schmeisser kurşunları var elimizde. Ölü Almandan da çıkardıklarımız var. Bir Almanın ölüsünü gömüp yerini seyir defterine işaretledik. Bu avcı teknesini batırdık. İçinde bir de Alman ölüsü var. İki Schmeisser makineli tabancamız var. Biri tutukluk yapıyor, diğeri elbombası ile parçalanmış.»

«Bir kasırga çıkıp hepsini süpürürse olayın kuşkulu olduğunu söyleyeceklerdir.»

«Pekâlâ, öyle kabul edelim. Peki ya Peters?»

«İçimizden biri vurmuştur onu da.»

«Doğru, bir de onu açıklayacağız.»

Tam o anda motor sesi duydular, Ara burnu döndü. Bu sandalın burnu kano gibi kalkıyor, diye düşündü Thomas Hudson.

«Eşyalarını topla, Henry. Gemiye dönüyoruz.»

«İstersen ben burada seve seve kalırım.»

«Hayır, gemide olmanı istiyorum.»

Ara geldikten sonra Thomas Hudson fikir değiştirdi.

«Sen biraz daha kal burada, Henry. Seni alması için sonra Ara'yı gönderirim. Gelirlerse sandallarına

bir elbombası atarsın. Bunu al ambara götür. Kafanı kullan.»

«Peki, Tom. Kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim.»

«Ben kalıp seni geri gönderirdim, ama Antonio ile konuşmam gerek.»

«Anlıyorum. Tekneye yanaştıklarında elbombası atmadan üzerlerine ateş edebilir miyim?»

«İstersen et. Ama başını eğ ve ancak ondan sonra öteki delikten at elbombosını.»

Thomas Hudson yattığı yerden Ara'ya eşyalarını uzatıyordu. Sonra kendisi de motora geçti.

«Ambarda su rahatını kaçıracak kadar çok mu?» diye sordu Henry'ye.

«Hayır, önemi yok, Tom.»

«Sakın kapalı yerdesin diye korkuya kapılma, gözlerini de dört aç. Gelirlerse harekete geçmeden iyice yanaşmalarını bekle.»

«Olur, Tom.»

«Kendini ördek avında farz et.»

«Buna hiç gerek yok, Tom.»

Thomas Hudson şimdi motorun dibine uzanmıştı.

«Ara hemen dönüp gelecek.»

«Merak edecek bir şey yok, Tom. İstersen bütün gece kalabilirim burada. Ama Ara yiyecek bir şeyler getirsin, biraz da rom ve su.»

«Gelip seni aldıktan sonra gemide içeriz romumuzu.»

Ara motorun ipini çekip çalıştırdı, gemiye doğru yollandılar. Thomas Hudson bacakları arasında elbombalarını hissediyor, ninosunun ağırlığını göğsü üzerinde duyuyordu. Silahı kollarının arasına aldı. Ara gülerek eğildi. «Çocuklar için kötü bir yaşam bu.»

19

Hepsi gemiye dönmüşlerdi artık, akşam rüzgârıyla hava da iyice serinlemişti. Sığlıkları henüz su

basmadığı halde flamingolar da uçup gitmişlerdi. Akşam ışığında sığ yerler boz bir renk almıştı, üzerinde hâlâ küçük küçük kuşlar vardı. Önun ardındaki sığlıklarda çamurdan kanallar seçilemiyordu, en arkada do adalar vardı.

Kaptan köprüsünün kenarına yaslanmış duran Thomas Hudson, Antonio ile konuşuyordu.

Antonio, «Sular ancak bu gece on birden sonra yükselecek,» dedi. «Bu rüzgâr koydaki suyu olduğu gibi boşaltıyor, doğrusu suyun derinliği ne olacak bilemiyorum.»

«Gemi yüzecek mi, yoksa çekmek zorunda mı kalacağız?»

«Yüzmesine yüzer, ama mehtap do yok bu gece.»

«Doğru.»

«Ay dün gece yeni çıktı. Fırtına yüzünden göremedik.»

«Evet, öyle.»

«George ile Gil'i sırık kesmeleri için gonderdim. Kanalı işaretleyip çıkarız. Gerekirse sandalı indirir sıriklarla ölçe ölçe gideriz.»

«Bak. Gemi yüzünce ışıldağı ve topu avcı teknesine çevirecek bir yere gitmek istiyorum. Gece kayıkla gelirlerse, tekneye bize ışıkla haber vermesi için birini de bırakırız.»

«Çok iyi olur, Tom. Amo karanlıkta oraya gidemezsin. Ancak ışıldakla ve motor önünde olarak gidebilirsin. Suya sırıkları daldırıp derinliği ölçeriz. Amo o zaman do kimse çıkmaz ortaya.»

«Herhalde öyle olur. Bugün iki kere yanıldım zaten.»

«Yanıldın,» dedi Antonio. «Şans işte. İskambilde kâğıt çekmek gibi.»

«Önemli olan yanılmış olmam. Şimdi sen ne düşünüyorsun, onu söyle bakalım.»

«Bence herifler gitmemişlerse ve biz de karaya oturmuşuz gibi davranmazsak bu gece bizim gemiye çıkmaya çalışacaklardır. Bizimki özel bir tekneye benziyor. Karaya oturduğumuzda onların adalar ara-

sında olduklarından hiç kuşkum yak. Bizi hor görüyorlardır ve eğer gözetlemişlerse motorda bütün gün boyunca bir kişi gördüklerinden bizi zayıf sanıyorlardır.»

«Öyle görünmeye çalıştık.»

«Peki avcı teknesinin durumunu gördüklerinde ne olacak?»

«Willie'nin buraya gelmesini söyle,» dedi Thomas Hudson.

Willie sivrisinek ısırıklarından yüzü gözü şişmiş halde yukarı çıktı. Sıyrıkları biraz iyileşmiş gibiydi, üzerinde yalnızca şortu vardı.

«Nasılsın orman adamı?»

«İyiyim, Tom. Isırıklara kloroform sürdüm kaşınması geçti. O lanet sivrisinekler hepsi birer parmak gibi ve mürekkep gibi de kara.»

«Epey boktan durumdayız, Willie.»

«Baştan beri öyleydik zaten.»

«Peters'i ne yaptınız?»

«Brandaya sardık, üzerine de buz koyduk. Pazara götürsen beş para etmez, ama bir iki gün idare eder.»

«Bak, Willie, Antonio'ya oraya 50'lik ve ışıldakla gitmek istediğimi söylüyordum. Ama o denizin tümünü sırıklamadan gidemeyeceğimizi söylüyor.»

«Haklı,» dedi Willie. «Bugün üçüncüdür yanılıyorsun. Ben senden bir eksiğim.»

«Onların gelip bizim gemiye çıkmaya çalışacaklarını düşünür müsün?»

«Hiç düşünemem bunu.»

«Ama yapabilirler de.»

«Kaçık değil bunlar. Ama buna kalkışacak kadar çaresiz de olabilirler.»

Köprüde oturmuşlar sırtlarını brandaya dayamışlardı. Willie, kaşınmaya başlayan sağ omzunu sürttü brandaya.

«Gelebilirler,» dedi. «O kıyım da ancak çılgınların yapacağı bir şeydi.»

«Onlara göre değildi. Gemilerini kaybetmiş olduklarını ve hiçbir çıkış yolu bulamadıklarını unutma.»

«Bugün de bir gemi ve bir arkadaş kaybettiler. Belki de severlerdi o herifi.»

«Olabilir. Yoksa ona öyle bakmazlardı.»

«Esaslı herifti,» dedi Willie. «Harekete geçmeden o teslim çağrılarını dinledi, elbombası atmamıza ses çıkarmadı. Peters'in davranışlarından ve Almanca konuşmasından onu kaplan sanmış olmalı.»

«Herhalde.»

«Elbombalarının teknenin içinde patladığını biliyorsun. Belki de hiç duymamışlardır. Son kaç el ateş ettin, Tom?»

«Beşten fazla değildi.»

«Herif yalnız bir el ateş etmişti.»

«Antonio, sen ne duydun?»

«Pek gürültülü değildi. Rüzgarın ters yönündeydik, arada ada da vardı. Hiç de gürültü gelmedi. ama yine de açıkça duydum.»

«Onlar duymamış olabilirler.» dedi Thomas Hudson. «Ama motoru gidip gelirken görmüşlerdir. Teknelerinin yan yattığını da. Bir tuzak olduğundan kuşkuları olmayacaktır. Onun yanına gideceklerini hiç sanmam.»

«Doğru,» dedi Willie.

«Ama buraya gelirler mi dersin?»

«Bunu benim kadar sen de bilebilirsin. Tom da. Almanlar gibi düşünen sen değil miydin?»

«Öyle,» dedi Thomas Hudson. «Kimi zaman bayağı iyi düşünüyorum. Ama bugün pek parlak değilim işte.»

«İyi düşünüyorsun,» dedi Willie. «Talih biraz ters gitti, hepsi bu.»

«Oraya bir tuzak kurabiliriz.»

«Oraya tuzak kurduğun gibi sen de tuzaktasın aslında.»

«Hava henüz aydınlıkken gidip bombaları yerleştirebilirsin.»

«Şimdi adam gibi konuştun işte.» dedi Willie. «Eski Tom bu işte. Her iki ambara da, ölü Almanın cesedine de küpeşteye de bomba koyarım. Şimdi bir çıkış yolu buluyorsun işte.»

«Epey yol kullan bombalrı. Elimizde çok var nasıl olsa.»

«Bizim motor geliyor,» dedi Antonio.

«Ara ile gerekli malzemeyi alır giderim.»

«Sakın sen de havaya uçma.»

«Bu kadar çok düşünme,» dedi Willie. «Biraz dinlen Tom. Bütün gece uyumayacaksın.»

«Sen de öyle.»

«Sen öyle san. Beni ı istediğinde uyandırırlar nasıl olsa.»

«Nöbeti ben alıyorum,» dedi Thomas Hudson Antonio'ya. «Sular ne zaman yükselir?»

«Yükselmeye başladı bile, ama koydan esen sert rüzgârla akıntı boğuşuyorlar şu anda.»

«Gil'i 50'liğin başına koy da George biraz dinlensin. Herkese geceye hazırlık olarak biraz dinlenmelerini söyle.»

«Neden bir içki içmiyorsun, Tom?»

«İstemiyorum. Yemek olarak ne veriyorsun bu akşam?»

«İspanyol sosuyla o büyük balıktan bir parça fasulye ve pilav. Konserve meyve kalmadı.»

«Confites'e verdiğimiz listede vardı ama.»

«Vardı ama silmişler.»

«Kuru meyve var mı?»

«Kayısı var.»

«Biraz suya koy, yarın sabah verirsin.»

«Henry kahvaltıda kayısı yemez.»

«Yediği ilk yemekte ver öyleyse. Çorban var mı?»

«Çok var.»

«Ya buz?»

«Peters'e fazla kullanmazsak bir haftalık var. Onu neden denize gömmüyorsun, Tom?»

«Belki de gömeriz. Bunu istediğini söylerdi.»

«O kadar çok şey söylerdi ki.»

«Öyle.»

«Tom, neden bir içki içmiyorsun?»

«Pekâlâ.» dedi Thomas Hudson. «Cinin kaldı mı?»

«Senin şişe dolapta duruyor.»

«Hindistancevizi suyu da var mı?»

«Var.»

«Bana hindistancevizi suyu ile bir cin hazırla, içine limon da koy, eğer limonumuz varsa.»

«Limonumuz bol. Peters'in bir yerlere sakladığı bir şişe viski de olacak. Bulursam onu ister misin?»

«Hayır, şişeyi bul ve kilitle bir yere. İhtiyacımız olabilir.»

«Senin içkini hazırlayıp veririm.»

«Teşekkür ederim. Belki de talihimiz açılır da bu gece gelirler.»

«Geleceklerini sanmıyorum. Ben de Willie gibi düşünüyorum bu konuda. Ama gelebilirler de.»

«Çok ilgi çekici bir görünüşümüz var. Onların da bir tekneye ihtiyaçları var.»

«Evet ama bu adamlar aptal değiller Tom. Aptal olsalardı, sen onlar gibi düşünmezdin.»

«Pekâlâ, içkiyi getir bakalım.» Thomas Hudson büyük dürbünle adaları tarıyordu. «Biraz daha onlar gibi düşüneceğim.»

Ama onlar gibi düşünmekte pek talihli olamadı. Hiç de iyi düşünemiyordu. Motora bakıyordu. Ara kıçta oturmuştu, Willie yine görünmemek için boylu boyunca uzanmıştı. Motor adanın burnunu döndü. Thomas Hudson bir kuş sürüsünün havalanıp dış adalardan birine doğru uçtuğunu gördü. Yalnızdı sonra, Antonio'nun hazırladığı içkiyi yudumladı.

Bu seferde hiç içmemeye söz verdiğini hatırladı. İşten başka hiçbir şey düşünmemek için akşamları soğuk bir içki bile içmeyecekti. Yorgunluktan bitkin düşüp uyuyana kadar çalışmayı planlamıştı sonra. Ama elindeki içki için bir özre gerek yoktu, bozduğu sözü için de.

Kendimi buna ben zorladım, diye düşündü. Doğrusu bu. Şimdi hiç olmazsa şu içkiyi içeyim ve o heriflerden başka şeyler düşüneyim. Bu gece gelirlerse her şey hazır zaten. Gelmezlerse, yarın sular yükselir yükselmez arkalarına düşeceğim.

Thomas Hudson soğuk ve güzel bir tadı olan

içkisini yudumladı, ilerdeki kırık adalar çizgisine ve batıya baktı. İçki her zaman sıkı sıkı kapattığı belleğini açardı; şimdi de genç Tom küçükken birlikte trolle balık avına çıktığı günleri hatırlamıştı. Ama onlar başka adalardı ve kanallar da daha genişti.

Flamingolar yoktu orada, yalnız iri altın sarısı yağmurkuşu sürüleri dışında diğer kuşlar aynıydı. Yağmurkuşlarının gri renkli oldukları mevsimleri, genç Tom'un ilk tüfeğiyle ilk kuşunu vurduğu akşam eve nasıl gururla döndüğünü hatırlıyordu. Tom nasıl da kuşun dolgun beyaz göğsünü, karnındaki siyah tüyleri okşamıştı. O gece oğlanı, kuşu kucaklamış olarak yatarken bulmuştu. Onu uyandırmayacağını umarak yavaşça çekip almıştı hayvanı. Oğlan uyanmamıştı. Kollarını sımsıkı sarmış ve sırtüstü dönmüştü.

Thomas Hudson, yağmurkuşunu buzdolabının olduğu odaya götürürken, onu, çocuktan çalmış gibi hissediyordu kendini. Ama kuşun tüylerini dikkatle düzeltip buzdolabının tel raflarından birine koymuştu. Ertesi gün genç Tom'a altın renkli yağmurkuşunun bir resmini yapmış, oğlan da o yıl okula giderken resmi götürmüştü. Resimde kuşun o hızlı, koşucu niteliğini göstermeye çalışmış, arka plana da palmiyeli uzun bir kumsal yapmıştı.

Sonra bir turist kampına gittikleri seferi hatırlıyordu. Kendisi sabah erkenden uyanmıştı, Tom uyuyordu daha. Sırtüstü kollarını kavuşturmuş yatarken mezarının üstünde yatan genç bir şövalye heykeli gibiydi. Thomas Hudson, Salisbury Katedralinden hatırladığı bir mezarı kullanarak onun öyle bir taslağını çizmişti. Sonradan tuvale geçirecekti, ama bunun uğursuzluk getireceğini düşünerek yapmamıştı bunu. Çok uğurlu oldu ama, diye düşündü.

İyice alçalmış olan güneşe bakınca Tom'u yükseklerde Spitfire'ı içinde gördü. Uçak çok yüksekteydi, küçücüktü ve kırık bir ayna parçası gibi parlıyordu. Orasını severdi, diye düşündü. İçmemek için koyduğun o kural da iyiydi.

Ancak içkinin yarısı peçete sarılı kadehte duruyordu ve içinde hâlâ buz vardı.

Peters'in saygılarıyla, diye düşündü. Sonra eski günlerde adada nasıl yaşadıklarını, Tom'un okulda buzullar çağını okuduğunu ve o günlerin yeniden geleceğinden korktuğunu hatırladı.

«Baba, tek endişem bu işte.»

«Buraya bir şey olmaz.»

«Biliyorum, ama Minnesota'da, Wisconsin'de ve Michigan'da yaşayan o kadar insana neler olacağını düşündükçe kendi kendimi yiyorum. Hatta Illinois ve Indiana'dakileri de.»

«Bunun için endişe etmemize hiç gerek yok,» demişti Thomas Hudson. «Böyle bir şey olacaksa bile çok ağır olur.»

«Biliyorum. Ama ben bir tek bundan endişe ediyorum işte. Bu ve bir de göçmen güvercinlerin soyunun tükenmesinden.»

Ah Tom, diye düşündü Thomas Hudson kadehini boş elbombası yuvalarından birine bırakırken; sonra dikkatle taradı adaları. Kayığa benzeyen hiçbir şey göremeyince dürbünü de bıraktı.

Geçirdikleri en iyi günler adada ve Batı'daydı. Avrupa dışında ama diye düşündü. Onu düşünürsem kız da gelecek aklıma ve bu daha da kötü olacak. Şimdi nerede acaba? Bir generalle falan yatıyordur herhalde. Bari esaslı biri olsa.

Onu Havana'da gördüğümde çok iyi ve çok güzel görünüyordu. Bütün gece düşünebilirim onu. Düşünmeyeceğim ama. Tom'u düşünmek bile biraz ileri gitmek oldu. İçki olmadan yapamazdım bunu. Yine de içtiğime memnunum. İnsanın bütün kurallarını çiğnemesinin de bir zamanı vardır. Hepsini değil belki. Tom'u bir süre düşüneceğim, sonra Willie ile Ara geldiklerinde bu geceki küçük sorunumuzu çözümlemeye çalışacağım. Esaslı bir ekip bu. Willie o berbat İspanyolcasını Filipinlerde öğrendi, ama yine de birbirlerini çok iyi anlıyorlar. Bunun bir nedeni de Ara'nın Basklı olup kötü bir İspanyolca konuşması. Ara ile Willie işlerini bitirdikten sonra o tekneye gitmek istemezdim doğrusu.

Haydi içkini bitir de iyi bir şeyler düşün. Tom

öldü, onu düşünmek bir zarar vermez artık. Nasıl olsa hiç alışamayacaksın buna. Ama şimdi çok sağlamsın bu konuda. İyi ve mutlu zamanları hatırla. Böyle pek çok günleri olmuştu.

En mutlu günler hangileriydi? Gerçekte masumluk çağında, yararsız paranın yokluğunda ve hâlâ çalışıp yiyebilirken hep mutlu günler yaşadın. Bir bisiklet bir otomobilden daha eğlenceliydi. O zaman her şeyi daha iyi görürdün, bedenen de daha sağlıklı olurdun. Ormanda dolaştıktan sonra Champ Elysees'den geçer, arkana baktığında trafiğin iki nehir gibi aktığını görürdün, o büyük anıt akşamın alacakaranlığında yükselirdi. Atkestaneleri şimdi çiçek açmışlardır. Place de la Concorde'a pedal çevirirken ağaçlar kararır, tomurcukları beyaz, balmumu gibi görünürdü. Yarış bisikletinden inip çakıllı yolda yürürken ağır ağır görürdün atkestanelerini, bisikleti iterken dalları başının üstünde, ayakkabılarının ince tabanları altında çakılları hissederdin. O yarış ayakkabılarını Select'te tanıdığı bir garsondan elden düşme almıştı. Garson, eski bir Olimpiyat şampiyonuydu. Ayakkabı parasını lokanta patronunun resmini yaparak ödemişti. Tam da patronun istediği gibi.

«Biraz Manet stiline kaçsın, Bay Hudson. Eğer yapabilirseniz tabii.»

Manet'nin imzalayacağı bir Manet değildi, ama yine de Hudson'dan çok Manet'yi andırıyordu ve lokanta sahibine de tıpatıp benzemişti. Thomas Hudson bisiklet ayakkabılarının parasını böylece çıkarmıştı, ayrıca uzun bir süre barda bedava içki de içmişlerdi. Sonunda bir gece içtiği içkinin parasını ödemeyi teklif edince teklifi kabul edilmiş ve Thomas Hudson da portre parasının artık ödenmiş olduğunu anlamıştı.

Closerie des Lilas'da onlardan hoşlanan ve duble içki veren bir garson vardı, böylece gece boyunca ikinci bir içki ısmarlamadan kadehlerine su ekleyerek idare ederlerdi. Bundan sonra hep orada içmişlerdi. Tom'u yatırdıktan sonra o eski kahvede

birbirlerinden mutluluk duyarak uzun uzun otururlardı. Daha sonra Montagne Sainte Genevieve'in karanlık sokaklarında dolaşırlardı. Eski mahalle henüz yıkılmamıştı o zamanlar, her akşam ayrı bir yoldan geçerek evlerine giderlerdi. Yatınca da beşiğindeki Tom'un ve çocukla birlikte yatan kocaman kedilerinin soluklarını dinlerlerdi.

Thomas Hudson milletin kediyle çocuğu nasıl bir yatağa yatırdıklarına ve sokağa çıkıp ikisini yalnız bırakmalarına şaştıklarını hatırladı. Ama Tom'un uykusu derindi, uyandığı takdirde de yanında en iyi dostu olan kedi vardı. Kedi kimseyi çocuğun yanına yaklaştırmazdı, birbirlerini çok severlerdi.

Şimdi de Tom — allah kahretsin, diye düşündü. Herkesin başına gelen bir şey bu. Bunu şimdiye kadar öğrenmem gerekirdi. Gerçekten son olan tek şey yine de.

Nereden biliyorsun, diye sordu kendi kendine. Ayrılık da son olabilir. Kapıdan çıkış da. İhanetin her biçimi bir sondur. Namussuzluk da. Pes etme de. Ama şimdi yalnızca konuşuyorsun sen. Gerçek son olan ölümdür. Ara ile Willie dönselerdi artık. O tekneyi bir korku salonu gibi donatıyorlardır. Öldürmekten hiç hoşlanmazdım. Ama Willie seviyor öldürmeyi. Garip bir çocuk, çok da iyi. Bir şey en iyi biçiminde yapılmadıkça tatmin olmuyor.

Motorun yaklaşmakta olduğunu gördü. Az sonra gürültüsünü işitti, motor giderek yaklaştı ve tekneye yanaştı.

Willie yukarı çıktı. Her zamankinden kötü görünüyordu, sakat gözünün akı çıkmıştı ortaya. Willie doğruldu, çakı gibi bir selam çaktı, «Konuşmak için izin istiyorum, kaptanım,» dedi.

«Sarhoş musun?»

«Hayır, Tommy. Heyecanlıyım sadece.»

«İçmişsin sen.»

«Elbette, Tom. O cesedin yanında çalışabilmek için biraz rom almıştık. İşimizi bitirince Ara şişeye işedi ve sonra da dinamit bağladı.»

«İşi iyi becerdiniz mi?»

«Tommy, bir insan eli boyunda bir cüce bile havayal uçup cüceler ülkesine gidemez o tekneye bindiği takdirde. Bir hamamböceği bile sürünecek yer bulamaz. Ara cesedin üstündeki sineklerin patlamaya neden olacaklarından korkuyordu. Şahane bir tuzak kurduk.»

«Ara ne yapıyor şimdi?»

«Çılgıncasına bir heyecan içinde silahları söküp temizliyor.»

«Ne kadar rom içtiniz?»

«Yarım şişeden az. Fikir benden çıktı. Ara'dan değil.»

«Pekâlâ, şimdi hemen aşağı in silahları temizle ve 50'likleri gözden geçir!»

«Ateş etmeden bir şey anlaşılmaz ki.»

«Biliyorum. Ama sen yine de ateş etmeden iyice elden geçir. Namlularda kalmış mermileri de at.»

«Kurnazca bir şey bu.»

«Henry'ye bana bir içki getirmesini söyle, bir de kendisine alsın. Antonio ne içtiğimi biliyor.»

«Azar azar içmeye başladığına sevindim, Tom.»

«Allahını seversen benim içip içmememe ne sevin, ne de üzül.»

«Peki Tom, ama yine de senin kendini at gibi yormandan hoşlanmıyorum. Hiç olmazsa insan başlı bir at ol.»

«Sen insan başlı atları nereden öğrendin?»

«Bir kitapta okudum, Tommy. Kültürlü biriyim ben, yaşıma göre kültürüm epey ileridir.»

«Sen esaslı bir insansın,» dedi Thomas Hudson. «Haydi şimdi aşağı in de dediğimi yap.»

«Baş üstüne, efendim. Tommy, bu seferi bitirince evdeki deniz manzaralarından bir tanesini satın alabilir miyim?»

«Kes palavrayı şimdi.»

«Palavra falan attığım yok. Sen anlamıyorsun sanırım.»

«Olabilir. Belki de hayatım boyunca hiç anlamamışımdır.»

«Tommy, seninle epeyce dalga geçtim, ama iyi bir kovalamaca çıkardın, inan bana.»

«Yarın göreceğiz. Henry'ye içki getirmesini söyle. Ama ben istemiyorum.»

«Hayır, Tommy. Bu gece basit bir çarpışma olacak ve kaybeden biz olmayacağız.»

«Tamam,» dedi Thomas Hudson. «Peki, gönder içkimi. Bu lanet köprüden de bir an önce aşağı inip işinin başına git.»

20

Henry iki kadehi yukarı uzatıp kendisi de köprüye çıktı. Thomas Hudson'ın yanında durup uzaktaki adaların karaltılarına bakmak için eğildi. Batıya doğru incecik bir ay vardı gökyüzünde.

«Sağlığına Tom! Aya sol omzum üzerinden bakmadım.»

«Yeni değil ki, dün akşam yeniydi.»

«Elbette. Fırtınadan göremedik.»

«Öyle. Aşağıda işler nasıl?»

«Mükemmel, Tom. Herkes neşeli, herkes çalışıyor.»

«Willie ile Ara nasıllar?»

«Biraz rom içtiler, Tom. Oldukça neşelendiler. Ama şimdi içmiyorlar artık.»

«İçmezler.»

«Bu geceyi hevesle bekliyorum,» dedi Henry. «Wiilie de öyle.»

«Ben beklemiyorum. Ama burada bu iş için bulunuyoruz. Tutsak istediğimizi unutma, Henry.»

«Biliyorum.»

«Adada o kıyımı yaptıkları için tutsak olmak istemeyeceklerdir.»

«Çok küçültüyorsun olayı Tom. Bu gece bize baskına kalkışırlar mı dersin?»

«Hayır. Ama yine de hazırlıklı olacağız.»

«Olacağız elbette. Ama gerçekten ne yapacaklar dersin, Tom?»

«Bilemiyorum, Henry. Gerçekten çaresiz iseler baskına kalkışacaklardır. Telsizcileri varsa telsizimi-

zi onarıp Anguilas'a giderler, bir taksi çağırıp evlerine gitmeye çalışırlar. Gemiyi basmak için o kadar çok nedenleri var ki. Ama Havana'da biri boşboğazlık da etmiş olacağından bizim gerçekte ne olduğumuzu da bilebilirler.»

«Kim boşboğazlık eder ki?»

«Ölünün arkasından konuşulmaz, ama sarhoşken ağzından bir şeyler kaçırdığından kuşkulanıyorum.»

«Willie bundan çok emin.»

«Bildiği bir şey mi var?»

«Hayır, ama emin yine de.»

«Bir olasılık bu. Ama karaya çıkıp oradan Havana'ya gitmeyi ve bir İspanyol şilebiyle memleketlerine dönmeyi de düşünmüş olabilirler. Ya da bir Arjantin gemisiyle. Ancak o kıyım olayı nedeniyle yakalanmak istemeyeceklerinden, bence umutsuzca bir girişimde bulunacaklardır.»

«İnşallah öyle yaparlar.»

Ancak gece boyunca yıldızların hareketinden, doğu rüzgârının hiç kesilmeden esmesinden ve teknenin yanıbaşında akıp giden akıntının çıkardığı emme sesinden başka hiçbir şey olmadı. Büyük dalgaların ve rüzgârın kabarttığı denizin dipten kopardığı yosunlardan su fosforlu gibi görünüyordu, yosunlar suyun içinde beyaz, sağlıksız bir ateş gibi yüzüyorlardı.

Gün doğmadan önce rüzgâr biraz kesildi, ortalık aydınlanınca da Thomas Hudson karın üstüne yatıp başını brandaya dayadı, uyudu. Antonio onun ve silahının üzerini örttü, ancak derin bir uykuya dalmış olan Thomas Hudson bunu duymadı bile.

Antonio nöbeti aldı ve sular yükselip de tekne kendini kurtarınca Thomas Hudson'ı uyandırdı. Demirleri çekip sandal önde olduğu halde yola koyuldular. Kuşkulandıkları yerlerde dibi iskandil ediyorlardı. Akıntı şimdi temiz ve berraktı, tekneyi yönetmek bir gün önceki kadar olmasa bile yine de güçtü. Karaya oturdukları yere bir dal parçası diktiler. Thomas Hudson arkaya bakınca yeşil yaprakların akıntıda dalgalandığını gördü.

Thomas Hudson gözünü ilerden ayırmıyor, kanalı geçmeye çalışan sandalı yakından izliyordu. Önden baktıkları zaman küçük yuvarlak bir ada gibi görünen uzun yeşil bir adanın yanından geçtiler. Uzaktan kesintisiz ağaçlıklı adalar gibi görünen karaltılara yaklaşınca dürbünü elinde olan Gil, «Kazık var, Tom,» dedi. «Sandalın tam karşısında, ağaçların orada.»

«Tamam,» dedi Thomas Hudson. «Kanal mı?»

«Olabilir ama ağzını göremiyorum.»

«Haritada çok dar görünüyor. Her iki taraftaki ağaçları sıyırarak geçeceğiz.»

Sonra bir şey hatırladı. Nasıl bu kadar aptal olabilirim, diye düşündü. Ama şimdi dosdoğru geçip kanalı aşmalıyız. Sonra gönderirim onları geriye. Willie ile Ara'ya avcı teknesinin tuzaklarını sökmelerini söylemeyi unutmuştu. Zavallı balıkçı tekneye yaklaşacak olursa... Eh, gidip sökerler diye düşündü.

Sandaldan üç küçük adacığın sağına mangrovlara doğru dümen kırması işaret ediliyordu. Anladığından emin olmak istercesine dönüp yanına geldiler. «Kanal mangrovlar arasında,» diye bağırdı Willie. «Kazık solunda kalsın. Biz dosdoğru giriyoruz. Bizden ses gelmedikçe yola devam et. Epey derin burası.»

«O teknenin tuzaklarını sökmeyi unuttuk.»

«Biliyorum. Sonra gider yaparız.»

Ara motoru çevirdi, yola düştüler. Willie her şeyin yolunda gittiğini işaret ediyordu. Sola sağa dönüp yeşillikler arasında gözden kayboldular.

Thomas Hudson, onların dümen suyunda ilerliyordu. Haritada gözükmemesine rağmen su çok derindi. Bu eski kanalı bir kasırga iyice temizlemiş olmalı, diye düşündü. Amerikan deniz kuvvetlerinin *Nokomis* adlı gemisinin buraların derinlik haritalarını çıkarmasından bu yana çok şey olmuştu.

Sandal kanalın dar bir yerine girdiğinde, mangrovlar arasından hiç kuş havalanmadığını fark etti.

Dümeni çevirirken bir yandan da borudan öndeki Henry'ye seslendi. «Bu kanalda baskın yapabi-

lirler. 50'liklerinizi her iki yandan ve önden ateş etmek üzere hazırlayın. Siperlerin arkasında durun, namludan çıkan alevleri kollayın ve gördüğünüz anda ateş yağmuruna tutun.»

«Tamam Tom!»

Antonio'ya, «Burada baskına uğrayabiliriz,» dedi. «İyice eğ başını, bize ateş edilirse namlu alevlerinin altına nişan al ve ateş yağdır.»

«Gil, sen de dürbününü bırak. İki elbombası al, pimlerini düzelt ve sağ elimin yanındaki rafa koy. O yangın söndürücülerin de pimlerini düzelt, gözlüğünü çıkart. Sanırım iki taraftan aynı anda saldıracaklardır. Öyle yapmaları gerek.»

«Sen bana elbombalarını ne zaman fırlatacağımı söyle, Tom.»

«Parıltıları görünce fırlat. Ama çalılıklar arasından geçeceği için havaya fırlat.»

Ortalıkta hiç kuş yoktu, oysa sular yükseldiği için kuşların çalılıklar arasında olmaları gerektiğini biliyordu. Gemi şimdi daracık nehre girmek üzereydi. Başı çıplak, ayakları çıplak ve üstünde yalnızca haki şortu olan Thomas Hudson. kendisini çırılçıplak hissetmekteydi.

«Sen yat, Gil. Ben sana ne zaman kalkıp bombayı fırlatacağını söylerim.»

Gil dinamit yüklü iki yangın söndürücüsünü alıp yere uzandı. Thomas Hudson ona bakınca adamın nasıl ter içinde kalmış olduğunu gördü. Sonra dönüp her iki yandaki mangrovlara baktı.

Tornistan yapabilirim hâlâ, diye düşündü. Ama sular böyle akarken bunu başaracağımı sanmıyorum.

Yeşil kıyılara baktı. Su yine bulanmıştı, mangrov yaprakları cilalanmış gibi parlıyordu. Dalların kesilmiş ya da kırılmış olup olmadığına baktı sonra. Ama yeşil yapraklardan, kara dallardan ve gemi yanlarından geçerken suyu emdiği için ortaya çıkan köklerden başka bir şey görünmüyordu. Mangrov kökleri arasındaki yuvalarında yengeçler vardı.

İlerledikçe kanal daralıyordu, ama daha ilerde yine genişlediğini görebiliyordu. Belki de boşuna

korktum, diye düşündü. O anda bir yengecin kökler arasından hızla sıyrılıp suya girdiğini gördü. Mangrovların arasına dikkatle baktıysa da gövdeleri ve dalları dışında hiçbir şey göremedi. Bir yengeç daha hızla yuvasından çıkıp suya daldı.

Tam o anda ateşe başladılar. Namludan çıkan alevi görmedi Thomas Hudson, silahın sesini duymadan vurulmuştu. Gil hemen ayağa fırlayıp yanına koştu. Antonio parıltıyı gördüğü yere izli mermi yağdırıyordu.

«İzli mermilerin gittiği yöne,» dedi Thomas Hudson Gil'e. Sanki biri beyzbol sopasıyla üç kere vurmuştu vücuduna, sol bacağı ıslaktı.

Gil elini başı üstünden aşırarak bombayı fırlattı. Thomas Hudson bombanın uzun bakır silindiri ile konik burnunun güneşte parıldadığını gördü. Elbombası yuvarlanmıyor, döne döne gidiyordu.

«Yat Gil,» dedi kendisinin de yatması gerektiğini düşünerek. Ama sonra yatmaması ve tekneyi olduğu gibi tutması gerektiğini düşündü. Çifte 50'likler de ateşe başlamıştı. Çıplak ayakları altında döşemenin sarsıldığını hissediyordu. Çok gürültülü, diye düşündü. Orospu çocuklarının hakkından gelir bu.

Elbombasının gürültüsünden önce gözleri körelten parıltısını gördü, sonra dumanlar yükselmeye başladı. Thomas Hudson dumanı, kırık dalların kokusunu, yanık yeşil yaprakların kokusunu duydu.

«Gil, kalk ve iki tane daha at. Dumanın her iki yanına.»

Gil beyzbol topuymuş gibi attı bombaları, bombalar havada arkalarından ince bir duman çıkan boz demirden kuşkonmazlara benziyorlardı.

Mangrovlar arasında beyaz dumanlar çıkararak patlamadan önce Thomas Hudson önündeki boruya, «Oraya giremezler, şunların ağzına sıç Henry!» dedi.

Şarapnel bombalarının dumanı, elbombası dumanının kokusundan değişikti. Thomas Hudson Gil'e, «İki şarapnel bombası daha at,» dedi. «Biri deminkinin ötesine, biri şu tarafa daha yakına.»

Bombaların gidişini izledikten sonra, kendini güverteye attı. Güverte bacağından sızan kanla kay-

gan olduğundan çok sert düştü yere. İkinci patlamada iki şarapnel parçasının brandayı yırttığını duydu, diğer parçalar teknenin gövdesine çarptılar.

«Yardım et bana,» dedi Gil'e. «Sonuncuyu çok yakına attın.»

«Nerenden yaralandın, Tom?»

«Birkaç yerimden.»

İlerde Willie ile Ara'nın sandalla kanaldan yaklaşmakta olduklarını gördü.

Borudan Antonio'ya seslenip Gil'e bir ilk yardım kutusu uzatmasını söyledi.

Tam o anda Willie'nin sandalın burnunda yattığını ve sağdaki mangrovlara ateş ettiğini gördü. Thompson makinelisinin rat tat tat tat ta... takırtısını duyuyordu. Bir yaylım ateşi daha duyuldu sonra. Thomas Hudson her iki motorunu da çalıştırıp kanalın izin verdiği ölçüde hızla o yana yöneldi. Kendini çok hasta hissettiğinden hız konusunda bile doğru dürüst düşünemiyordu. Kemiklerinin içi, göğsü, barsakları sızlıyor, sancı hayalarına kadar iniyordu. Henüz bitkinlik hissetmiyordu, ama bitkinliğin başladığını da fark ediyordu.

Henry'ye, «Silahlarını sağ tarafa çevir,» dedi. «Willie buldu onları.»

«Olur, Tom. Sen iyi misin?»

«Yaralandım ama iyiyim. Sen ve George nasılsınız?»

«İyiyiz.»

«Bir şey görür görmez ateşe başlayın.»

«Tamam, Tom.»

Thomas Hudson motorları durdurdu, Willie'nin ateş hattından gemiyi açıkta tutmak için tornistan etti. Willie şimdi izli mermili bir şarjör takmış hedefi gemiye göstermeye çalışıyordu.

«Gördün mü, Henry?» diye sordu Thomas Hudson borudan.

«Evet, Tom.»

«Kısa kısa ateşlerle hedefi ve çevresini tara.»

50'liklerin patlamalarını duyunca Ara ile Willie'ye yaklaşmaları için işaret etti. Küçük motor bütün

hızıyla geldi tekneye. Geminin korumasına girene kadar Willie, durmadan ateş etti.

Ara motoru bağlarken, Willie güverteye atlayıp köprüye koştu.

«Aman Tanrım! Ne oldu böyle, Tommy?»

«Bilmiyorum.» Gerçekten bilmiyordu. Yaralarını görmemişti. Yalnızca kanın rengini görmüştü, kanı da öyle koyuydu ki endişe etmesine gerek kalmamıştı. Ama çok kan kaybettiği için kendini çok kötü hissediyordu.

«Orada ne var, Willie?»

«Bilmiyorum. Bize makineliyle ateş eden bir herif vardı, onun işini bitirdim. Ya da bitirdiğimi sanıyorum.»

«Senin gürültünden onun silahının sesini duymadım.»

«Sizler havaya uçan cephanelik gibi gürültü çıkarıyordunuz. Orada kalan var mıdır dersin?»

«Olabilir. Biz olanca gücümüzü koyduk ortaya.»

«Bir şeyler yapmamız gerekecek,» dedi Willie. «Bu orospu çocuklarını ya böyle bırakırız, ya da gidip işlerini bitiririz.»

«Ben sana bakmayı yeğlerim.»

Henry, 50'liklerle araştırma atışı yapıyordu. Makineli tüfekle ne kadar gelişigüzel davranırsa topun başına geçtiğinde o kadar dikkatli olurdu. Hele toplar ikileşince bütün üstün nitelikleri iki katına çıkardı.

«Nerede olduklarını biliyor musun, Willie?»

«Olabilecekleri bir tek yer var.»

«Öyleyse ateş ede ede gidip canlarına okuyalım.»

«Bir subay ve bir centilmen gibi konuştun,» dedi Willie. «Kayıklarını batırdık.»

«Oyle mi? Onu da duymadık.»

«Pek gürültü çıkarmadı. Ara kayığı palayla parçalayıp yelkenini yırttı. İsa bile marangoz dükkânında bir ayda onaramaz onu.»

«Sen Henry ve George ile öne geç, Ara ile Antonio sancak tarafına geçsinler ve saldırıya geçelim.» Thomas Hudson kendini çok bitkin ve garip hissediyordu. Başı dönmeye başlamıştı daha. Gil' in sargıları kanı çok çabuk durdurduğundan kana-

manın içte olduğunu anlamıştı. «Ateşi hiç kesmeyin ve bana ne yönden gideceğimi işaret edin. Ne kadar yakındalar?»

«Şu tümseğin ardında, kıyının hemen berisinde.»

«Gil büyük bombalarla erişebilir mi oraya?»

«Ona hedefi göstermek için izli mermi kullanırım.»

«Hâlâ oradalar mı dersin?»

«Gidecek yerleri yok ki. Kayıklarını parçaladığımızı gördüler. Mangrovlar arasında son savunmalarını yapıyorlar. Doğrusu Anheuser Busch birası olmasını isterdim şimdi.»

«Buz gibi hem de,» dedi Thomas Hudson. «Gidelim haydi.»

«Yüzün bembeyaz Tommy. Çok kan kaybetmişsin.»

«Öyleyse çabuk olalım. Şimdilik iyiyim.»

Willie, sancak tarafında küpeşteden başını uzatmış gidecekleri yönü işaret ederken, hızla yol aldılar.

Henry yüksek ağaçların yanındaki tümseği, George da tümseğin alt tarafını tarıyordu.

«Nasıl gidiyor, Willie?» diye sordu Thomas Hudson borudan.

«Burada bir bakır dökümhanesi kuracak kadar mermi kovanı oldu. Teknenin burnunu kıyıya yanaştır bordasını çevir de Ara ile Antonio ateş edebilsinler.»

Gil bir şey gördüğünü sanıp ateş etti. Ama bu Henry'nin kırdığı bir dal parçasıydı.

Thomas Hudson kıyının yaklaştığını görüyordu, artık tek tek yaprakları seçmeye başlamıştı. Sonra tekneyi yan çevirip Antonio'nun ateşe başlamasını bekledi. Antonio'nun izli mermileri Willie'ninkilerin az sağına düştü. Ara da ateşe başlamıştı artık. Sonra motorları hafifçe tornistan edip tekneyi kıyıya yaklaştırdı.

«Bir yangın söndürücü at,» dedi Gil'e. «Willie'nin ateş ettiği yere.»

Gil bir tane fırlattı. Thomas Hudson adamın atışına ve bakır silindirin döne döne uçup istenilen

yere düşmesine hayran kaldı yine. Bir parıltı, ardından bir patlama oldu, dumanlar yükseldi. Dumanlar arasından elleri başının üstünde bir adam kendilerine doğru yürüyordu.

«Her iki boruya birden, «Ateş kes!» diye bağırdı.

Ama Ara ateş etmişti o sırada. Adam başı öne düşerek dizüstü çöktü mangrovların arasına.

Thomas Hudson, «Ateşe devam,» dedi. Bitkin bir sesle Gil'e, «Yapabilirsen aynı yere bir tane daha at,» dedi. «Sonra da iki şarapnel bombası fırlat.»

Bir tutsağı olmuş, ama aynı anda adamı kaybetmişlerdi.

Bir süre sonra, «Willie,» dedi «Ara ile gidip bakmak ister misin?»

«Elbette. Ama biz giderken siz ateşe devam edin. Arkadan yaklaşacağım oraya.»

«Henry'ye söyle istediğini. Ateşi ne zaman keselim?»

«Açıklığa girer girmez.»

«Pekâlâ, orman adamı.» Thomas Hudson o an belki de ilk kez öleceğini düşünecek zaman buldu.

21

Thomas Hudson küçük tepenin ardında bir elbombasının patladığını duydu. Ondan sonra ne gürültü vardı, ne de ateş sesi. Dümene yaslanıp elbombasından çıkan dumanın rüzgârda uzaklaşmasına baktı.

Gil'e, «Sandalı görür görmez kanalı geçeceğim,» dedi.

Antonio'nun kolunu belinde hissetti birden. «Sen yat artık, Tom. Dümene ben geçerim.»

«Peki.» Thomas Hudson dar ve kıyıları yemyeşil nehire son kere baktı. Su bulanık ama berraktı, akıntı epey hızlıydı.

Gil ile Antonio, Thomas Hudson'ı köprünün zeminine yatırdılar. Antonio dümene geçti. Akıntıya karşı koymak için hafifçe tornistan etti motorları.

Thomas Hudson koca motorların tatlı homurtusunu duyuyordu.

«Turnikeyi biraz gevşet,» dedi Gil'e.

«Şişirme şilteyi alalım,» dedi Gil.

«Güverte daha iyi. Kıpırdamamalıyım sanıyorum.»

«Başının altına bir yastık koy,» dedi Antonio. Gözlerini kanaldan ayırmıyordu.

Az sonra, «Bize gelmemiz için el sallıyorlar, Tom,» dedi. Thomas Hudson motorların hızlandığını ve teknenin öne doğru kaydığını hissetti.

«Kanaldan çıkar çıkmaz demir at.»

«Olur Tom. Sen konuşma.»

Demir attıkları zaman dümene ve kontrola Henry geçti. Şimdi açığa çıktıklarından Thomas Hudson teknenin rüzgârla sallandığını hissediyordu.

«Burada epey su var, Tom.»

«Biliyorum. Caibarien'e kadar, her iki kanal da açık ve işaretlidir.»

«Lütfen konuşma Tom. Sesini çıkarmadan yat orada.»

«Gil ince bir battaniye getirsin.»

«Ben getiririm. Umarım yaran çok sancımıyordur, Tommy.»

«Sancıyor. Ama çok değil. Birlikte vurduğumuz pek çok şeyin çektiği acıdan fazla değil.»

«Willie geldi işte,» dedi Henry.

«Seni orospu çocuğu,» dedi Willie. «Konuşma. Kılavuzla birlikte dört kişiydiler. Esas grup onlardı. Sonra Ara'nın yanlışlıkla vurduğu vardı. Sen o kadar tutsak istemişken herifi vurduğu için çok bozuldu. Ağlıyor şimdi, ona yukarı çıkmamasını söyledim. Herkes gibi o da kendini tutamadı işte.»

«Elbombasını nereye attın?»

«Görünüşünü sevmediğim bir yere. Sen konuşma, Tom.»

«Şimdi gidip o tekneyi bombalardan temizlemelisin.»

«Hemen gidiyoruz. Keşke bir hız motorumuz olsaydı. Tommy, o lanet yangın söndürücüler 81'lik havanlardan iyi iş görüyor.»

«Aynı menzilleri yok ama.»

«Menzilden bize ne? Gil eliyle koymuş gibi yerleştiriyordu onları.»

«Haydi git artık.»

«Sen nasılsın, Tommy?»

«Çok kötü.»

«Paçayı kurtaracak mısın dersin?»

«Deneyeceğim.»

«Hiç kıpırdama. Sakın kıpırdama.»

Adamlar gideli çok olmamıştı ancak Thomas Hudson'a aradan çok zaman geçmiş gibi geliyordu. Antonio'nun kurduğu tentenin gölgesinde yatıyordu. Gil ile George köprünün rüzgâr altındaki brandayı da çıkardıklarından rüzgâr, diri diri dostça sarıyordu kendisini. Dünkü kadar sert değildi, ama yine doğudan esiyordu, bulutlar yüksek ve azdı. Gök, ticaret rüzgârlarının en sert estiği adanın doğu tarafında olduğu gibi masmaviydi. Thomas Hudson yattığı yerde göğe bakıyor, sancısını kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Hâlâ düşünmek zorunda kalabileceği için Henry'nin getirdiği morfini reddetmişti. Daha sonra istediğinde yaptırabilirdi onu.

Üç yarası sarılı olarak incecik battaniyenin altında yatıyordu. Gil yaralarına sulfamit dökmüştü. Thomas Hudson tozun, Gil yaralarını sararken durduğu dümenin altına şeker gibi dökülmüş olduğunu görüyordu. Daha fazla hava alması için brandayı söktüklerinde kurşunların geçtiği üç deliği görmüştü. Sağda ve solda başka delikler de vardı. Elbombası parçalarının brandada açtığı yırtıkları da görmüştü.

Thomas Hudson orada uzanmış yatarken Gil kendisine bakıyor, tuzdan beyazlanmış başını, ince battaniyenin dışındaki külrengi yüzünü görüyordu. Gil basit bir gençti. Büyük bir sporcuydu, neredeyse Ara kadar güçlüydü, eğer atış yapabilseydi çok esaslı bir beyzbolcu olabilirdi. Esaslı bir kolu vardı. Thomas Hudson gence baktı, elbombalarını hatırlayarak gülümsedi. Sonra Gil'in kolunun uzun kaslarına ve yüzüne bakıp gülümsedi.

«Sen beyzbolcu olmalıydın,» dedi. Sesi kulağına garip geliyordu.

«Atışlarımı hiç kontrol edemedim.»

«Bugün çok iyiydin.»

«Belki daha önce gerekmiyordu.» Gil gülümsedi. «Dudaklarına biraz su sürmemi ister misin, Tommy! İstersen başını salla yeter.»

Thomas Hudson istemediğini göstermek için başını iki yana salladı. Geçidin içindeki göle dönüp baktı sonra. Suyun üstünde beyaz köpükler vardı şimdi. Ama bunlar iyi bir yelken havasının dalgalarıydı, onların ötesinde de Turiguano'nun mavi tepeleri seçiliyordu.

Yapacağımız bu işte, diye düşündü. Doktor bulabileceğimiz Central'e, ya da başka bir yere gideriz. Ama doktor bulamayacak kadar geç artık bu mevsim. Belki de uçakla iyi bir cerrah getirirler. Hepsi iyi insanlar cradakilerin. Kötü bir cerrah bile hiç yoktan iyidir. O gelip de beni yerimden kaldırana kadar kıpırdamadan yatarım. Sulfamidi fazla almam gerek. Ama su içmemeliyim. Fazla endişe etmene gerek yok evlat, diye söylendi kendi kendine. Bütün yaşamın oraya doğru gidiyor zaten. Keşke Ara o herifi vurmasaydı da katlandığımız bunca zahmet için gösterecek bir şeyimiz olsaydı. Bir yararı olurdu bunun. Ya onlarda bizim ateş gücümüz olsaydı. Bizi o kanala çekmek için diğer kazıkları çekip almış olmalılar Ama bir tutsak alsaydık herif belki de budalanın biri çıkar ve hiçbir şey bilmiyor olabilirdi. Yine de bir tutsak yararlı olurdu. Şimdi yararlı olamadık artık. Oluyoruz belki. O eski teknedeki bombaları söküyoruz.

Savaştan sonrasını, yeniden resim yapacağın günleri düşün. Yapacak o kadar iyi resim var ki, eğer gerçekten elinden geldiğince iyi yapar, başka bir şeye karışmaz ve yalnız resim yaparsan, işte o zaman doğru olan şeyi yapmış olursun. Şu anda denizi herkesten iyi resmediyorsun. Başka işlere bulaşmazsan. Şimdi bunu gerçekten istediğine göre sımsıkı sarıl buna. Bunu yapabilmek için hayata da sımsıkı sarılmalısın. Ama bir insanın yaptığı şeyler yanında hayat çok ucuz kalıyor. Ama tek önemi ona ihtiyacın olman: Sımsıkı tutun ona. Şimdi gerçek

adımını atma zamanı geldi işte. Hiçbir şey ummadan yap bunu. Kanın her zaman kolay pıhtılaşmıştır, şimdi son bir adım daha at. Biz lumpenproleterler değiliz. Biz en iyisiyiz ve bunu bedavaya yaparız.

«Tom, biraz su ister misin?» diye yine sordu Gil.

Thomas Hudson başını salladı.

Üç boktan kurşun, diye düşündü. İyi bir resmi berbat etmek ve hiçbir şey kanıtlamamak için üç boktan kurşun. Zava'lılar neden o adada o kıyım hatasını yaptılar sanki? Teslim olsalardı her iş biterdi. Ara ateş ettiğinde teslim olmaya gelen kimdi acaba? Belki de adadaki kıyımda öldürdükleri o genç gibi biriydi. Neden bu kadar bağnaz oluyorlar sanki? Iyi bir kova'amaca oldu ve her zaman çarpışacağız. Ama biz fanatik değilizdir inşallah.

Birden motorun sesini duydu. Yattığı yerden göremiyordu onları. Az sonra Ara ile Willie yukarı çıktılar. Ara ter içindeydi, ikisinin de vücudu sıyrık kaplıydı.

«Üzgünüm, Tom,» dedi Ara.

«Bok,» dedi Thomas Hudson.

«Gidelim buradan,» dedi Willie. «Ara demir al ve Antonio'yu dümene gönder.»

«Central'e gidiyoruz.»

«Iyi.» dedi Willie. «Artık konuşma, Tom. Bırak ben konuşayım biraz.» Willie elini Thomas Hudson'ın alnına koydu, sonra battaniyeden içeri uzatıp nabzını ölçtü.

«Ölme ulan, orospu çocuğu,» dedi. «Dayan ve sakın kıpırdama.»

«Anlaşıldı,» dedi Thomas Hudson.

«İlk çatışmada üç ölü vardı,» diye Willie anlattı. Thomas Hudson'ın yanında, rüzgârın estiği yönde oturuyor, ter kokuyordu. Sakat gözü iyice kaymıştı şimdi, yüzündeki plastik cerrahi izleri bembeyazdı. Thomas Hudson sessizce yatıp dinledi onu.

«İki makinelileri vardı, ikisini de iyi yerleştirmişlerdi. Gil'in ilk yangın söndürücüsü ikisini de susturdu. 50'likler de herifleri ikiye biçti. Antonio da vurdu. Henry 50'liklerle iyi atış yapıyor doğrusu.»

«Hep iyi nişancıydı zaten.»

«Yani savaş sırasında demek istiyorum. Avcı teknesini temizledik, tekne yüzüyor şimdi. Ara ile telleri kestik ama dinamitleri falan bıraktı. Öteki Almanların yerlerini haritaya işaret edeceğim.»

Demir alınmış motorlar çalışıyordu.

«Pek parlak bir iş yapamadık, değil mi?» diye sordu Thomas Hudson.

«Bizden kurnaz çıktılar. Ama ateş gücü bizdeydi. Onlar da bir şey başaramadılar. Ara'ya tutsak hakkında hiçbir şey söyleme. Zaten çok üzüldü yaptığına. Düşünmeden bastı tetiğe.»

Gemi gittikçe hızlanarak mavi tepelere doğru yol alıyordu.

«Tommy, orospu çocuğu, seni seviyorum,» dedi Willie. «Ölme sakın!»

Thomas Hudson başını kıpırdatmadan ona baktı.

«Çok güç gelmezse anlamaya çalış.»

Thomas Hudson gence baktı. Şimdi çok uzaklarda hissediyordu kendini, hiçbir sorunu kalmamıştı. Geminin hızlandığını, güverteye yaslanan sırtının motorların titreşiminden sarsıldığını hissediyordu. Başını kaldırdı, çok sevdiği gökyüzü oradaydı işte. Artık hiç resmini yapamayacağını bildiği büyük lagun gölüne baktı sonra, sancısını hafifletmek için durumunu hafifçe değiştirdi. Motorlar dakikada üç bin devir dönüyorlar şimdi, diye düşündü. Motorun sesi güverteden geçip vücuduna doluyordu.

«Galiba anlıyorum, Willie.»

«Bok!» dedi Willie. «Sen seni sevenleri hiç anlayamazsın.»

SON

NOBEL
ÖDÜLÜ

HEMINGWAY

Hemingway, genellikle savaş romanları, ya da avcılıkla, avla ilgili konuları ele almış, bunlardaki ustalığını Amerika dışında da kanıtlamış bir yazardır. Onun yaşamındaki iniş çıkışları yazdıklarından kolaylıkla izleme olanağı vardır. Yaşamının büyük bir bölümünde hep serüven peşinde koşmuştur; sessiz, durgun bir yaşamı hiç olmamıştır denilebilir. Değişik, birbirinden güzel yapıtlar ortaya koyması hem özel yaşamında, hem de bir yazar olarak hep yeni arayışlar içinde oluşu ile açıklanabilir. Onun bu özellikleri, dünya yazını içinde kendine özgü bir yer yapmasını sağlamıştır.

AKINTI ADALARI, Hemingway'in son kitaplarından biridir. Üç bölümlük bu romanda da Hemingway hem duygusal yönü ağır basan, hem de serüvenler yaşamayı, yaşatmayı bilen bir yazar olduğunu bir kez daha göstermektedir.